DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Emine Tavuz

ÇÜRÜK VİŞNE IV

VİATA

Epsilon

ÇÜRÜK VİŞNE IV

VIATA

Playlist

Kina, Get You The Moon.

Chort Overstreet, Hold On.

Jaymes Young, Infinity.

Perdenin Ardındakiler, Kendime.

Halsey, Lucid Dreams.

Tuğkan, Civciv

Aurora, Runaway

Göksel, Baksana Talihe

John, Love Your Voice

Pinhani, Ne Güzel Güldün

Bahadır Sağlam, Kır Papatyası

Videoclub, Amour Plastique

Pera, Sensiz Ben

Ashe, Moral Of The Story

Lana Del Rey, Dark Paradise

Evanescence, My Immortal

İkiye On Kala, Bütün İstanbul Biliyor

Sertap Erener, Olsun

Ayça Özefe, Olmuyor Bak

GİRİŞ

Sevgilim, biz bir fotoğrafın içindeydik. Ben gülümsüyordum, sen bana bakıyordun, fotoğrafın sol tarafındaydın... Ama sonra bir şey oldu... O fotoğraftan silikleştin, azaldın, yok oldun. Gittin. Fotoğrafın içinde bir başıma kaldım. Biliyor musun, o fotoğraf çok değişti. Çünkü... Sen artık o fotoğrafta bana bakmıyorsun, ben de gülümsemiyorum.

Öyle bir gittin ki Asrın, artık fotoğraflarda bile yoksun.

ASRIN KARAVARİS
VİYANA - AVUSTURYA

Tam karşımda duruyordu. Elini uzattı, göğsümden içeriye soktu, kalbime dokundu, onu kavradı ve çıkardı. O dakika avucunun içindeydim, bana ne isterse yapabilirdi. Bana ne isterse yapabilirdi ama... O sadece gülümsedi.

Ben de âşık oldum.

Çünkü o gülümserken, tüm varoluş sancılarımı dindirmişti.

Esila'yı hep o gülümsemeyle hatırlamak istiyordum ama çoğu zaman ağlattığımdan olsa gerek onu hep ıslak gözleriyle hatırlıyordum.

Esila. Esila. Esila.

Tüm bildiğim şey bu tek kelimeymiş gibi. İsmini seviyordum, pek söylemem ama ismini gerçekten seviyordum. Genelde, sarışın derdim ve Esila bunu severdi. Esila... Acaba şu an ne yapıyordu, kiminleydi, nasıldı? Benim yaptığım gibi, karanlığa çekilmiş, duvarlara boş boş bakıp, beni düşünüyor mudur? Karanlıkta olmasını istemem, çünkü o karanlıkta kalmasın diye ben kendimi yakıp ateşimin ışığıyla onu aydınlatmaya bile razı olurdum.

Kaşlarım, düşüncelerimin vermiş olduğu rahatsızlıktan ötürü çatıldı ve dudaklarımın arasından edepsiz bir küfür

kaçtı. Sanki kafamın içinde sesini duyabiliyordum, benimle konuşuyordu ama bunun aptal hayallerden ibaret olduğunu biliyordum. İki aydır sesini duymuyor, yüzünü görmüyordum ve âdeta boğazıma dayanmış o bıçağa batmamak için direniyordum. Alnımı, önünde durduğum duvara yaslayarak elimdeki çakıyı duvarın yüzeyinde kaydırmaya devam ettim ve İ harfini tamamlayarak elimle duvardan kazıdığım tozu sildim. Evde, odamda, yatağımın üzerine oturmuş vaziyetteydim. Elimde bir çakıyla Esila'nın ismini duvara kazıyordum ve bu ilk kez yaptığım bir şey değildi. Odamda, duvarların birçok yerinde ismi kazılıydı. Zihnimin içinde olduğu gibi...

Çakıyı duvarda kaydırarak İ harfinin yanına bir L harfi ve sonrasında A harfi çizerek adını yazmayı tamamladım. Çakıyı kenara bırakarak elimin içiyle isminin üzerindeki tozları temizledim ve bir süre parmaklarımı isminin üzerinde tuttum. O kadar karanlık günlerdi ki, kafayı yememe ramak kalmıştı. İki aydır Viyana'daydım, annemle, sağlık sorunlarıyla ilgileniyor, Niko'nun ülke dışında olduğundan emin olmaya çalışıyor, Esila'yı düşünüyordum. Cenk'le konuştuğumda bazen farkında olmadan bana ondan bahsediyordu, o zaman kalkıp bir yerleri yumruklamamak için zor duruyordum. Neler yaptığını, neler hissettiğini bilmek isterdim ama ona ulaşamıyordum.

Biliyordum, o da benim gibi karanlıktaydı.

Parmaklarımı isminin üzerinden çekerek alnımı duvara sertçe vurdum ve homurdanarak duvardan ayrıldım. Oda karanlıktı, yataktan ve kıyafet dolabımdan başka bir şey yoktu. Havalandırmamıştım, sigara ve alkol kokuyordu. Saçlarımı karıştırarak yerde duran kot pantolonuma uzandım ve cebinden bir sigara çıkarıp yaktım. Annem içeridedeydi, dışarıdan geldiğimde ona yemeğini yedirmiş, odama geçmiştim. Gidip nasıl olduğuna bakmalı, bir şeyler isteyip istemediğini sormalıydım.

Üzerime bir tişört geçirirken bakışlarım dolap aynasına düştü. Zayıfladığımı gördüm, zaten bunu hissetmiştim de. Tişörtü giyerken aynaya doğru yaklaştım. Gözlerimin altları mosmordu, bakışlarım bomboştu, bitkin görünüyordum. Esila'yı tanımadan önceki Asrın'a bakıyor gibi hissettim. O da böyleydi, hayatı boş yaşıyordu, hiçbir gayesi, arzusu yoktu. Kavgayı severdi, gürültüyü, öfkeyi, nefreti, yakıp yıkmayı... Dönüp dolaşıp kendim olmuştum, pisliğe dönüşmüştüm. Tişörtü üstüme geçirdiğimde aynaya biraz daha yaklaştım ve elimin tersiyle üzerindeki tozu silerek gözlerimin içine daha yakından baktım.

Hayatla savaşım erken başladığı için yumruklarım güçlüydü ve bazen dönüp kendimi yumruklamak istiyordum çünkü olduğum kişiye tahammül edemiyordum.

Aslında tam olarak neye öfkeli olduğumu bilmiyordum. Yaşadıklarıma mı? Evet, yaşadıklarıma duyduğum öfkenin haddi hesabı yoktu ama ben kendime de öfkeliydim. Yaşadıklarımın beni böyle birine dönüştürmesine izin verdiğim için öfkeliydim kendime. Sadece kendime de değil, etrafımdaki her şeye öfkeliydim. Yumruklarımı sıkarak aynadaki suratıma bir küfür savurdum ve homurdanarak odadan dışarıya çıktım.

Bazen şizofren olanın ben olduğumu düşünüyordum.

Şizofren... Esila, bebeğim... Onu öyle bir hastalığın pençesinde bırakıp gelmiştim ki kendimi her şey için affetsem bunun için affetmezdim. Bununla nasıl savaştığını merak ediyordum, ne kadarına dayanabildiğini de. Güçsüz olduğunu sanıyordu ama gerçekte güçlüydü. Yine de bu onu incitiyor olmalıydı. Şizofreninin ne olduğunu, neler yapabildiğini geceler boyu araştırmıştım ve şimdi onun neyle mücadele etmeye çalıştığını biliyordum. Halüsinasyonlar, kâbuslar, ilaçlar, hastane odaları... Hay sikeyim!

Saçlarımı karıştırarak koridora çıktım ve oturma odasına geçip kapıdan anneme baktım. Tekerlekli sandalyesinin

üzerinde oturmuş, televizyondaki bir programı ilgiyle izliyordu. Annem... Sağlığı gerçekten kötüydü, günün yarısında beni hatırlamıyordu, diğer yarısında kendini... Bazen oturmuş, sebepsiz ağlarken buluyordum onu. Bazen babamın fotoğraflarına bakarken, bazen saçlarını keserken, bazen sebepsiz gülerken... Annem kim olduğunu unutmuştu, ben de annemin kim olduğunu... Ama onu seviyordum, gerçekten.

Zaten bunun için buradaydım, onu yalnız bırakamadığım için, annem olduğu için burada, Esila'dan uzaktaydım. Annem hayatını kahreden şeyler yaşamıştı, tecavüze uğradığı o günden sonra... Siktir! Bunu hatırlamadığımda, bu gerçeği kendime hatırlatmadığımda hayat daha kolaydı ama anneme ne zaman baksam onu kahreden o günü hatırlıyordum. Hayatımızı bitiren o günü... Yumruklarımı gevşetip burnumdan birkaç derin nefes aldım ve oturma odasına girerek konsolun üzerinde duran abajuru yaktım. İçerisi şimdi daha aydınlıktı, yüzünü seçebiliyordum.

Annemin tekerlekli sandalyesine yaklaştım ama kendini izlediği şeye o kadar kaptırmıştı ki ruhu bile duymadı. Eğilip onu ürkütmeden dudaklarımı saçlarına bastırdığımda, irkildi ve başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Yaşlı olmamasına rağmen saçlarına kır düşmüştü. Acının insana neler yapabildiğini görmek için bir aynaya ya da anneme bakmam yetiyordu. Bakışları yüzümde dolaşırken kirpiklerini kırpıştırdı. "Asrın?"

"Evet, anne?"

"Oğlum?"

Uzanıp yüzümü öptükten sonra elimi tuttu ve yüzünü sıcak elime yaslayarak gözlerini yeniden televizyon ekranına çevirdi. "Baban nerede?"

Dişlerimi sıkarak çenemi annemin başına yasladım ve saçlarını okşamaya başladım. Annem günün çoğunda böyleydi. Birçok şeyi tam olarak hatırlayamıyordu. Babamın

öldüğünü kabullenemediği gibi, yaşadıklarını da kabullenemiyordu. Babam ölmüştü ama annemin bana en çok sorduğu soru babamın nerede olduğuydu. "Üşümüşsün," dedim, onunla birlikte televizyon ekranına bomboş bakarken. "Sana bir kazak getireyim."

"Babanı bekliyordum," dedi, bakışları pencereden dışarıya kaydığında. Akşam olmuştu, lacivert bir gökyüzü ilerimizde uzanıyordu. Cömert bir sessizlik hüküm sürüyordu. "Hâlâ gelmedi, bu aralar hep geç geliyor nedense..."

Dudaklarımı saçlarında tutarken dişlerimi biraz daha sıktım. Annem ne kadar beklerse beklesin babam gelmeyecekti. "Babam polis anne, suçluların peşindedir."

"Bir gün ona bir şey olacak diye çok korkuyorum," dedi annem, sanki babama hiçbir şey olmamış gibi. Uyan anne, babam öldü. "Biraz daha bekleyeceğim onu."

Kendimi bildim bileli annem babamı beklerdi. Ben küçük bir çocukken de böyleydi, babam öldükten sonra da böyle devam etti. "Acaba Esila da beni bekliyor mudur?" diye fısıldadım karanlığa doğru ve o an bana söylediği cümleyi hatırladım. *Seni hep bekleyeceğim.*

"Asrın?"

"Efendim anne?"

"Baban bir daha hiç gelmeyecek değil mi?"

Çenemi başına bastırdım. "Gelmeyecek anne."

Annemin hıçkırıklara boğulması saniyelerini aldı. Bir anda unuttuğu gibi bir anda da hatırlayabiliyordu. Onun hızına yetişemiyordum, neyi ne zaman hatırlayacağını kestiremiyordum. Beni de unutuyordu, bazen yüzüme boş boş bakıp âdeta, sen kimsin, diyordu. Bu can yakıcı oluyordu. Defalarca olmasına rağmen her seferinde suratımın ortasına yumruk yemiş gibi irkiliyordum. Omuzlarına doğru inen saçlarını yavaşça okşadım. "Neden gitti Asrın, neden bıraktı bizi?"

"O bırakmadı," diye fısıldadım, annemin beni duyduğundan bile şüpheliydim. "Onu aldılar anne."

"Nereye götürdüler? Ben de gideyim, alıp geleyim..."

Annemin, babamın yanına gideceği düşüncesi âdeta acıdan gözlerimi kör etti. Onu da kaybedemezdim, kaybetmeyecektim. Farkında olmaksızın anneme daha sıkı sarılırken, "Hayır," dedim tıslayarak. "Sen gidemezsin anne. Çünkü gidersen bir daha gelemezsin."

"Babanın yanında kalırım," dedi, üzgünce.

"Ya ben, anne?" Lacivert gökyüzüne, sonsuz uzaklıktaki aya baktım. "Beni özlemez misin?"

"Ama..." sesindeki keder, şimdi baktığım gökyüzünü tamamen karartmış gibiydi. "Babanı da özledim."

"Ben de anne..." Sol tarafımda bir baskı hissettim, vücudumdaki tüm acı orada toplanmış gibiydi. "Çok özledim."

Dudaklarımı başından kaldırdım ve doğrularak saçlarını düzelttim. Gerçekten üşümüştü, evi biraz daha ısıtmalı, giyinmesi için ona kazak getirmeliydim. O dalmış, pencereden dışarıya bakarken oturma odasından çıktım ve annemin odasına girerek dolabından bir kazak aldım. Annemin birçok ihtiyacıyla ilgileniyordum ve bundan yana bir şikâyetim yoktu. Sevdiğim insanlar için elimden geleni yapardım ama çok az şeyi ve çok zor severdim.

Elimde mavi bir kazakla oturma odasına geçtiğimde, annemi ürkütmemek için sessiz davrandım. Çevremdeki insanları, onları önemsemediğim sürece pek umursamazdım ama anneme hassas davranmaktan başka seçeneğim yoktu. Tekerlekli sandalyesine yaklaştığımda geldiğimi fark ederek omzunun üzerinden bana döndü ve hiç acı çekmemiş, hiç acı görmemiş gibi gülümsedi.

"Asrın, sen ne zaman geldin?"

Az önce konuştuğumuzu unutmuştu, buna şaşırmadım. Annemin hafızasında kısa zamanda büyük değişimler görülüyordu. Bomboş gözlerle ona bakarak tek dizimin üzerine eğildim ve kazağı giydirmek için eğilmesini istedim. Annem sebepsiz bir mutlulukla gülümseyerek eğildi ve kazağını başından geçirirken bana yardımcı oldu. Bazen çok inatçıydı, bazen uysal. Kazağı indirerek saçlarını kazağın içinden çıkardım ve omuzlarının üzerine bıraktım. Annem çenemi okşuyor, ne kadar yakışıklı olduğumla ilgili bir şeyler söylüyordu. Hiçbir tepki vermedim, bir süre durup yaşlanan yüzünü izledim. Yüzünde çizgiler oluşmaya başlamıştı, her çizginin bir yaşanmışlığı vardı. Derin bir iç çektim ve doğrulurken annemin alnından öpüp odadan ayrıldım.

Pantolonumun cebinden bir sigara çıkarıp sokak kapısına kadar yürüdüm ve kapıyı açıp dışarı, bahçeye çıktım. Viyana'daki bu evimiz müstakil, tek katlı, geniş bahçeliydi. Bu semtteki tüm evler bu şekildeydi ve azınlığın olduğu bir yerde yaşamak bana daha rahat hissettiriyordu. Kalabalıktan, gürültüden, hazzetmezdim; o gürültüyü Esila yapmadıkça...

Bahçeye inen birkaç basamaklı merdivenin son basamağına çöktüm ve sigaramı siyah bir çakmakla yakarak dumanını karanlığa doğru savurdum. Etraf ıssızdı, öyle ki rüzgârın ağaçlara sürtünerek çıkardığı hışırtılı sesi duyuyordum. Birkaç evin sarı, soluk ışığının yanında sokak lambaları da yanıyor, etrafı seçmemi sağlıyordu ama baktığım hiçbir şeyde görmeyi istediğim şey yoktu. Sigarayı iki parmağımın arasında dengelerken başımı ellerimin arasına alarak karanlığa doğru bakmaya devam ettim. Sigaranın keyif verdiğini düşünürdüm, artık öyle hissettirmiyordu. Viyana'ya geldiğim ilk günlerde tüm bunlarla baş etmek daha zordu, bu yüzden kör kütük sarhoş olana kadar içmiştim ama bir boka yaramamıştı. Uyandığımda, alkolün etkisi geçtiğinde yine Esila'yı özlemeye devam etmiştim. Saçlarımı sertçe çekiştirerek ağzımın içinde bir küfür geveledim ve sigarayı dudaklarımın arasına alarak cebime uzandım. Telefonu

çıkararak ekranı aydınlattığımda Esila'nın gülümsediği fotoğrafa uzun uzun baktım ve daha fazlasını görmeyi istediğimden ekran kilidini açarak galeriye girdim. Sayısız fotoğrafı vardı ve çoğundan kendisinin de haberi yoktu. Büyük kısmı, o uyuduğunda çektiğim fotoğraflardı. Geceleri pek uyuyamaz, kâbuslardan sıçrayarak uyandığımda bir süre Esila'yı izlerdim. Bu fotoğrafların çoğunu da o zaman çekiyordum. Uyurken güzel görünüyordu, doğrusu o hep güzel görünüyordu. Ekranı kaydırarak fotoğrafını değiştirdiğimde, ağzımdaki sigaradan daha zehirli bir duygunun organlarıma yapışıp işimi bitirdiğini düşündüm. Esila, uyurken ve aynı zamanda gülümserken, elinde bir silah veya bıçak tutmasına gerek olmadan beni öldürebilirdi. Elleri birisini kolay kolay incitmezdi, insanları kırmaya yeltenmezdi ama beni kalbime isabet ettirdiği bir gülümsemesiyle mahvediyordu. Beni öldürmek istese, onun için kolay bir cinayet olurdum ve arkasında bıraktığı tek kanıt, aşkım olurdu.

Uzandım, ekrandaki yüzüne usulca dokundum. Onu, yarına bile uçamayan bir kelebekten, vahşi bir âşığa dönüştürmüştüm. Onu terk etmiştim, onu öldürmüştüm.

Zaten bizimkinin adı da ayrılık değil, ölüm olmuştu.

Bölüm 1

-Yine ve Yeniden-

Beş ay sonra
ESİLA KARAM

Göğsümün içi boştu,

Çünkü giderken kalbimi beraberinde götürmüştü.

Özlem, sol yanımdan uzanarak tıpkı ağır bir hastalık gibi, bütün bedenime yayılmaya başladığında hissizleşmiştim.

Saniyeler bir işkencecinin zulmü gibi, sırf beni kanatmak istercesine yavaşça akarken, dakikalar saatlerin koynuna sokulmamak için uğraşır gibiydi. Günler, takvimden ucuz yapraklar düşürürken; geceler, ruhumun benimsediği hüzne şahitlik ediyordu.

O geceden, Asrın'ın beni bırakıp gittiği geceden sonra uzunca bir süre geçmiş olmalıydı. Bu sürede nefes almak dışında pek bir eylemde bulunmamıştım. Her şey, bütün mutluluklarım ve hatıralarım o âna hapsolmuş, orada yaşıyorlar ve ben öylece onları izliyor gibiydim. O gece, o kapının önünde, hıçkırıklarımın sarstığı bedenimle beklemiş, artık bir kalbim olmadığını idrak ederek saatlerce ağlamıştım. Kalbim yok çünkü alıp götürdü...

Annem, geçmişte kalbime sapladığı bıçakları yavaşça çıkarmaya karar vermiş olmalıydı ki, o kapının eşiğinde, ben soğuktan hiçbir uzvumu hissedemezken beni evine taşıyabilmişti. Beni yatağıma yatırdığını, bir şeyler söylediğini, ısıtmak için çabaladığını hâlâ anımsayabiliyordum. O gecenin sabahına kadar kahrolmuş, kendimi parça parça etmiştim. Acıdan ruhum katılaşmıştı.

O yatağa yattığım geceden sonra uzunca bir süre odamdan çıkmamıştım. Zaten, o yataktan ilk ne zaman çıktığımı hatırlamıyordum. Öylece, yatalak bir hasta gibi yatıyor, konuşmuyor ve yiyemiyordum. Annem geliyor, konuşuyor ve dinlemediğimi fark ettiğinde çaresizce gidiyordu. Almila geliyor, uzun uzun anlatıyor ve uyuduğuma inanarak, herkes gibi çaresizce yanımdan ayrılıyordu. Herkesten kastım çocuklardı. Her gün gelmiş, nasıl olduğumu sormuş ve onlara sırt çevirdiğimde, acımın beni konuşamayacak hale getirdiğini fark ettiklerinde susmuşlardı. Böylece bir kısır döngü oluşmuştu.

Çarşaflar buz gibiydi ve o buz gibi çarşafların arasında nasıl bir cehennem yaşadığımı yalnızca ben bilebilirdim. Uyuyamıyordum, tuvalet ihtiyacım haricinde yataktan kalkmıyor, yaşamaya devam etmek için bir çaba göstermiyordum. Hiçbir şey yiyemiyor, içemiyor, ağzıma attığım lokmaları daha yutmadan çıkarıyordum. Kahrolmuştum, bitmiştim, dibine kadar tükenmiştim. Çok uzun bir süre o yataktan hiç çıkmamıştım. Yorganıma sarılmış, duvardaki hayaletleri izlemiş hatta bazısıyla arkadaş olmuştum, bazısından nefret etmiş bazısını sevmiştim... En büyük ve en sevdiğim hayaletim hep o olmuştu.

Evet, ben çok ağlamıştım ama hiç böyle ağlamamıştım.

Çok hassastım, duygusal ve kırılgandım. Düşsem ağlardım, düşürülsem yine ağlardım. Annemin yokluğuna, babamın varlığına ve çoğu zaman kimsesizliğime ağlamıştım.

Sonra geçeceğini bilerek, atlatacağımı bilerek ağlamıştım ama o gittikten sonra can çekişir gibi değil, can çekişerek ağlamıştım.

Kimse onun adını anmıyordu.

Onlara kızmak istiyordum; ona vebalı, kötü bir adam muamelesi yaptıklarında hepsine öfke kusmak istiyordum.

Susuyordum.

Yataktan çıkmayı başardığımda, ilk gittiğim yer tenha bir sokakta, ucuz bir kadın kuaförü olmuştu. Asrın, ayrılacak olursak saçlarımı kesmemi istemişti, ben de öyle yapmıştım. Uzun, sarı, en son Asrın'ın dokunduğu saçlarımı kestirmiş, omzuma kadar kısaltmıştım. Sözümü tutmuştum.

İstediği gibi.

O, sakallarını kesmiş miydi?

Saçlarımı kestirdikten sonraki günlerde yaptığım diğer şey Psikiyatrist Müjde Hanım'ın yanına gitmek olmuştu. Tedavime kaldığım yerden devam etmek istemiştim. Bu benim için zor olmuştu, çünkü hayatımın en karanlık günlerini yaşamıştım. Yaz tatili boyunca, Ruh Ve Sinir Hastalıkları adı altında bir kliniğe kapatılmamak için, her gün psikiyatriste gitmiş ve saatlerimi oda köşelerinde, âdeta can çekişerek geçirmiştim. Kusacak kadar ilaç, can bezdiren testler ve iğneler... Artık onlara o kadar maruz kalmıştım ki etime batan belki de yüzüncü iğneyi hissedemez olmuştum.

Ruhum çekilmişti.

Günler açık kalmış bir musluğun ağzından dökülen su misali akıp gidiyordu. Kliniğe gidiyor, klinikten geliyor ve yatıyordum. Uyumak mümkün değildi, gözümün önünde belirdikçe hıçkırıklara boğulup sabaha kadar ağlıyordum. Bunun için çok kez uyku ilaçları almıştım, buna son vermem gerektiğini de sanırım o karanlık gecelerin birinde fark etmiştim.

İntihara meyletmek kaçınılmazdı.

Kâbustan sıçradığım belirsiz, ruhsuz bir gecenin sancılı bir saatinde, çok azıcık iyi olabilmek adına kullandığım ilaçlara başvurmak kaderin kaçamadığım oyunuydu. Nasıl yaptığımı, bir avuç dolusu ilacı ağzıma tıkarken tereddüt etmediğimi ve ölmek istediğimi biliyordum. İntihar olduğunun farkındaydım, sağlıklı düşünmem olanaksızdı; hastalığım ve onun tarafından terk edilmek beni bitirmişti.

O ilaçları içtikten ne kadar sonra bilincimi kaybettiğimi ve annemin beni bulduğunu hatırlamıyordum ama gözlerimi açıp hastane tavanını gördüğümde sadece neden ölemediğimi düşünmüştüm.

Sanırım benim daha uzun bir hikâyem vardı.

Bu intihar girişimini annemden başka hiç kimse halen bilmiyordu. Belki de aylar sonra annemle ilk konuşmam, o pahalı hastane odasında gerçekleşmişti. Hiçbir şeyi görmeyen ve umursamayan ben, annemin bu intihar eylemimle ne kadar kahrolduğunu apaçık görmüş ve aylar sonra ilk kez duygusal bir tepki verebilmiştim.

Annem, bir daha bunu yapmamam için bana yalvarmıştı.

Ben de bir daha yapmadım. Bir de... Onun olmadığı hiçbir yerde gülemedim.

Yaz tatilinin karartıcı kaosu içinde, bitmek ve geçmek bilmeyen günler sırasında, Almila ve çocukların beni götürdüğü bir lisede LYS sınavlarına girdim. Ne yaptığımı ne okuduğumu, hangi şıkkı işaretlediğimi bile bilmiyordum. Sınav sonuçları geldiğinde, hiç şaşırmamıştım çünkü beklenen olmuştu. Çakılmıştım.

Üç ay, asırları andıran bir yavaşlıkla geçip gittiğinde, intihar ipinin üstünde yürüdüğümü ve o ipin ucuna geldiğimi hissetmiştim. Çünkü artık üniversite başlamıştı.

Biraz daha büyümüştüm.

Özel bir üniversiteye kaydımı yaptırmıştık. Devlet üniversitelerine puanım yetmiyordu, annemin parası vardı ve zaten olması gerekenin bu olduğuna inanmıştı. İtiraz etmemiş, her şeyi kabul etmiştim. Okulun ilk günü ve takip eden günler oldukça zor geçmişti. İnsanlarla diyalog kurmadan, kimseyle tanışmadan, dersleri dahi dinlemeden gidip gelmiştim. Kalabalığa girmiyor, her zaman en tenha yeri seçiyor, insanları izliyordum ama baktığım her yerde bir çift yeşil göz görüyordum.

Yorgunluk, ruhumu emen bir mekanizmaya dönüştüğünde, sık sık bayılmalar gelişmiş ve bunun neticesinde ilaçlarımın dozu ağırlaşmıştı. Ekim ayına girdiğimizde, bir parça gayretin sonucunda kâbuslar azıcık dinmiş ve gündüzleri belirsiz aralıklarla gördüğüm halüsinasyonlar günlere yayılmıştı. Hastalığımın yoğunlaşmamasını, ilaç takviyesine ve onun için gösterdiğim iyileşme çabama borçluydum; yanımda değilken bile bana güç aşılıyor gibiydi.

Kasım'da aşk başkaymış...

Kasım'da başka olan acıydı.

Kasım ayının ortasında olmamıza, onun gidişinin üzerinden 152 gün geçmiş olmasına rağmen özlem duygusu hâlâ sol tarafımda haykırıyordu. Boğazımda, sırtımdan daha ağır bir yük taşıyormuş gibi, her nefesimi güçlükle alıyor, katlanmaktan başka çaremin olmadığı acıyla bütünleşiyordum. Aylar geçmişti, zaman hiçbir yaraya üflemeden akmıştı, herkes hayatını yaşamaya geri dönmüştü ama ben hâlâ buradaydım. Asrın'daydım, asırlar geçse de...

Şimdiyse Müjde Hanım'ın karşısında, deri koltukta oturuyor ve boş gözlerle bana söylediklerini dinliyordum. Tedavim hakkında, ilerleyişim hakkında konuşuyordu. Ellerimi kendime sarmış, üşüyen kollarımı ovuşturuyor, bir yandan da kafamı sallıyordum. Ellerim, kollarım, bileklerim, vücudum iyice süzülmüş, incecik kalmıştı. Bazen aynaya baktığımda gördüğüm yüzün kendime ait olduğuna inanamıyordum, çünkü kendimi hiç bu kadar mutsuz görmemiştim. Güneş ona küstüğünden beri çiçek büyümeyi bıraktı.

"Bugün yine çok sessizsin?"

Sesi beni irkiltti, kendime daha sıkı sarılarak Müjde Hanım'la göz göze geldim. Hafifçe tebessüm ediyor, muhtemelen ruh halimin analizini yapmaya çalışıyordu. "Ne konuşmam gerektiğini bilmiyorum."

Geçen aylar içerisinde Müjde Hanım'la mesafemizi aşmıştık ama yine de kendisinden pek hazzetmiyordum. Anlayışla başını sallarken, burnunun ucuna dek inen gözlüğünü parmağıyla ittirdi. "Benimle asıl konuşman gereken şeyleri konuşmadığını biliyorsun değil mi? Sana acı veren şeyi konuşmalısın."

Sustum, kimseyle onu konuşmak istemiyordum. Omzumu silktim, dingin bir deniz gibiydim. "Hastalığım hangi evrede?" diye sordum boş bir sesle. "Ne zaman bitecek?"

Düşünceli bir tavırla dudak büktü. "Bu kadar kötüyken hastalığının şiddetlenmesi gerekirdi ama sen iyiye gidiyorsun," duraksadı. "Seni ayakta tutan sebep neydi?"

Ruhsuz gözlerle ona bakmaktan başka şey yapmadım, bu halime alışmış gibi derin bir iç çekti. "İyisin, Esila," dedi, hiçbir şey hissetmedim. "Umduğumdan daha iyisin. Elbette bu her şeyin bittiği anlamına gelmiyor, ilaçları kullanmaya devam edeceksin."

Bu illetin kalbime ve beynime verdiği zararlardan bıkmıştım. Bir an evvel bitmesini, eskisi kadar özgür hareket edebilmeyi arzuluyordum. Dilimle üstdudağımı ıslattım, ağzımın içi kupkuruydu. Nefes alırken, boğazımı yırtan bir duygu vardı. "Bu iğnelere son vermek istiyorum," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırarak. "Vücudum delik deşik oldu."

İtirazı gecikmedi. "Yemek yemiyorsun," diye isyan etti. "Yemek yemediğin sürece delik deşik olmaya devam edeceksin. Şu haline bak, yanakların erimiş vaziyette."

Sordum mu?

Kafamı salladım, "İştahımın olmadığını size anlatamıyor muyum?" diye konuştum keskin bir tonda. Ruh halim çok hızlı şekilde değişebiliyordu. "Yutkunamadığımı, yemek istemediğimi ve lokmaların boğazımdan geçemediğini de mi anlatamıyorum?"

Sıkıntılı bir nefes verdi, bazı insanlarla aramıza ördüğümüz duvarları yıkmakla hata yapıyorduk; çünkü karşılıklı olarak kırılmak dışında başka hiçbir yararı olmuyordu. Koridordan gürültü yükseldi, hiçbir tepki vermeden doğrudan gözlerine bakmaya devam ettim. "Senin düzenli yemek yemeye ihtiyacın var. Sen yemedikçe takviye yapmayı sürdüreceğim, üzgünüm tatlım."

Ellerimi başımın arasına aldım. Ağır bir süreçten geçtiğim için zaman içerisinde midem küçülmüş, bu da epey zayıflamamı sağlamıştı. Eskiden de sağlıklı bir yeme düzenim yoktu ama en azından acıktığımı hissederdim, artık hissetmiyordum. Burnumun sızladığını hissederek elimle saçlarımı arkaya attım. "Üniversite hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bok gibi.

Derslerle ya da üniversite öğrenimiyle ilgili hiçbir alakam yoktu, yalnızca gidiyor ve geliyordum. Daha fazlasını yapmaya yetecek gücüm yoktu, "Olması gerektiği gibi."

Kalemini kâğıdın üzerine bıraktı, "Hangi bölümde okuyordun?"

"Fen Edebiyat Fakültesi..."

Gülümsedi, samimi olup olmadığını anlayamıyordum. "Yazmayı sever misin?"

"Okumayı severdim."

"Artık sevmiyor musun?" diye sordu, ilgili görünüyordu. "Zamanın hızlı akışında okumaya bile fırsat bulamıyoruz aslında..."

"Bilmem."

Sessizlik...

Ve bu sessizlikte attığım onlarca çığlık...

"Esila seninle doğru iletişim kuramıyoruz." Müjde Hanım'ın sesi gerçekten üzgün gibiydi ama bunun doğru olduğunu nereden bilebilirdim ki? "Sana tıbbi olarak yardım ediyorum, bu yardımları kabul ediyorsun ama söz konusu erkek arkadaşın olduğunda benimle hiçbir şey paylaşmıyorsun. İlaçlar işe yaradı ama bu sorun içinde büyümeye devam ederse hastalık daha şiddetli şekilde nükseder."

Erkek arkadaşım... Onunla ilgili her şey yaralayıcıydı. Beni avucunun içine almıştı, sevmişti, öpmüştü, bana âşık olmuştu... Sonra beni kırmış, parçalamış ve gitmişti. Öyle bir gitmişti ki artık isminin yanında gitti kelimesi vardı sanki.

Müjde Hanım konuşmayacağımı ve süremizin bitmiş olduğunu anladığında derin bir iç çekti. "Bir sonraki randevumuzu atlama."

Ağzımın içinde belli belirsiz bir teşekkür geveleyerek odadan çıktığımda çantamı sırtıma attım. Sonbahar günlerindeydik, havalar ılıktı. Üzerimde bir şortla beyaz tişörtüm vardı. Koridora çıktığımda kollarımı kendime sararak ilerideki misafir koltuklarına baktım. Almila beni bekliyordu. Kapının açılma sesini duymuş olmalı ki telefonunu bırakıp bana baktı ve yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. "Daha kısa sürdü," diye konuştu, koltuktan ayaklanırken. "İyi misin?"

İyiyim desem ne kadar inanırsın?

Kafamı iki yana salladım, iç çekerek yanıma geldi ve dirseğimden tutarak beni yürümem için teşvik etti. "Bora burada, bizi almaya geldi."

Artık gerçek bir ilişkileri vardı. Mezuniyet gecesinden sonra aralarındaki duygulara ad vermişlerdi. Evet, geçimsiz bir birliktelikleri vardı ama ne kadar kavga ederlerse etsinler ayrılığı ağızlarına almıyorlardı. Mırıldandım. "Bora ile aranızın kötü olduğunu sanıyordum."

Keyifsizce güldü, bu sırada dışarıya çıkmış, Bora'nın arabasını görmüştük. Korna çalıyordu. "Bu peşimi bıraktığı anlamına gelmiyor," diye konuştu kısık bir sesle. "Gittiğim yerleri biliyor, gelmek istiyor, ona gelme demiyorum. Daha doğrusu diyemiyorum."

Almila, benim için yolu kontrol etti. Karşıya geçtik, ben arka koltuğun kapısını aralayarak arabaya bindim. Almila, ön koltuğa yerleşti, Bora içtiği sigarasının külünü camdan aşağıya silkerek gözlerini dikiz aynasından benimle buluşturdu. "Nasılsın Esila?"

Çantamı dizlerimin üstüne bıraktım. "Bildiğin gibi işte..."

Bora dikkatini yanındaki Almila'ya verdi. Eliyle saçlarını omzuna doğru alıp sordu. "Peki, sen iyi misin?"

"İyiyim." Almila kaşlarını çatmıştı. "Biz kavgalıydık, neden benimle normal konuşuyorsun?"

Bora sakince iç çekti, "Tartışmayı sürdürmek istemediğim için olabilir mi?"

"Keşke hep bu kadar makul birisi olsan..."

"Saçlarına ne sürdün söylesene, çok güzel kokuyorlar."

Almila koltukta heyecanla ona doğru dönerken, yanağımı cama yaslayarak gözlerimi yumdum. Gözlerimi yumduğumda olan şey hep aynıydı. Yüzü, zaman kaybetmeden çıkageliyor ve ben gözlerimi açana kadar orada kalıyordu. Sureti ezberimdeydi. Gözlerinin kenarlarındaki çizgileri bile eksiksiz hatırlıyordum. O hep gözlerimin önündeydi, rüyalarımdaydı; bu yüzden uyumayı daha çok sevmeye başlamıştım.

Zavallıydım.

Bir süre sonra irkilerek gözlerimi açtığımda yumruklarımı sıktığımı görerek avuçlarıma baktım. Çok sert bastır-

dığımdan olsa gerek, acımıştı. Ellerimi dizlerime sürterken yolculuğun sonuna geldiğimizi fark ederek bakışlarımı camdan dışarıya çevirdim.

"Geldik fıstık," dedi Almila da aynı esnada. "Sen yine kesin kahvaltı yapmadan evden çıkmışsındır. Kantine inelim, yemek ye."

Onlarla beraber arabadan inerek çantamı sırtıma attım ve bahçeye baktım. Birbirinden farklı insanlar ve yüzler gördüm, onları her gün görüyordum. Biriyle göz göze gelmekten çekinip bakışlarımı bu sefer daha yukarıya kaldırarak önünde durduğumuz okul binasına baktım.

Beykent Üniversitesi.

Geniş bahçeden boğucu bir gürültü, tahammül sınırlarıma yüklenen ağır bir karmaşa yükseliyordu. Sessizliğim ve garipliğim okulun ilgisini çektiğinde, bir şizofreni hastası olduğumu öğrenmeleri uzun sürmemişti. Herkes bunu bildiğinden kimse benimle uğraşmıyordu. Çocukların edindiği birkaç arkadaş benimle konuşma çabasına girmişlerse de sessizliğim karşısında boyun eğerek vazgeçmişlerdi.

Bora iri eliyle Almila'yı belinden tuttuğunda aralarında barış imzalandığını anladım. Onların yanından sıyrıldım, her ikisi de artık daha büyümüş gibilerdi. Bahçenin kalabalık yolunu halsiz adımlarla yürüdüm, üniversite her çeşit insanı barındıran bir yuvaydı. Kıymetini bilmek veya bilmemek bize kalıyordu. Kampüsten içeriye yöneldiğimde, bugün yalnızca üç dersim olduğunu hatırlayarak rahat bir nefes verdim.

"Hey?" Almila'nın bağrışını duydum. "Kantinde yemek yiyeceğiz."

"Yemeyeceğim," diye konuştum keskin bir sesle. "Israr etme."

"Yakında kâğıt gibi savrulacaksın. Pis kemikzede."

Umursamadan ilerlemeye devam ettim. Hayalimde nasıl bir üniversitenin olduğunu bilmiyordum, ben üniversite

hayatı düşleyecek kadar normal bir hayata da sahip olamamıştım ama bu okula gelip insanlarla görüşmek istemediğimden emindim. Burada arkadaş edinemiyordum, eğitim alamıyordum, çünkü bunlara açık değildim. Kabul, zavallıydım, kendime haksızlık ediyordum ama bu hep böyleydi.

Sınıfa vardığımda omuzlarımı dikleştirerek derin bir nefes verdim ve içeriye girdim. Kimseyle göz teması kurmadan doğrudan sırama ilerledim. İnsanların bana baktığını hissettim ama bu sefer onlara bağırmadım. Sakince sırama yerleşerek çantamdan defterimi çıkardım.

Hissizlik.

Hissettiğim tam olarak buydu.

Belki alışmıştım.

Ölmüş birinin ardından yas tutuyor gibiydim.

Çok kırgındım.

Fakat... Bunu da kaldıracaktım ama asla altında kalmayacaktım.

"Esila." Lavin'in sesiyle irkildim, gözlerimi kilitlediğim yerden ayırarak yukarı kaldırdım ve yanıma oturan arkadaşıma baktım. "Almila yemek yemediğini söyledi. Ben de gelirken kumpir aldım, hiç yemediğini söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Lavin beline dek uzanan koyu saçlarını kesmiş, perçemlerini yüzünün iki yanına örtmüştü. Tatlı bir gülümseme dudaklarında başlayıp gözlerine ulaşmıştı. "Hatırlıyorum."

Lavin kumpirleri sıraya bıraktı, bu sırada sınıftaki birkaç kıza selam verdiğini göz ucuyla gördüm. "Çok lezzetli, gerçekten pişman olmayacaksın."

Önüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına ittirmek için hareketlendim ama Lavin benden önce davrandı ve beni yüzüme dökülen saçlarımın ısrarından kurtardı. "Teşekkür ederim."

Tatlı bir omuz silkişle birlikte, kumpiri önüme ittirdi. "İçinde turşu var, sever misin?"

"Fark etmez," diye mırıldadım yumuşak bir sesle, "Yemek seçmem."

Hoca henüz gelmediği için önümdeki kumpiri yemeye başladım. Lavin bu sırada üniversitenin gündemini oluşturan dedikodulardan bahsetti, dinlemediğimin farkındaydı. Bu onun için sorun değildi, bir şekilde beni oyaladıklarına inanıyorlardı. Az sonra kumpirin boşalan plastik kabını ittirdim, Lavin çantasından çıkardığı ıslak mendili bana uzattı.

"Dediğin kadar lezzetliymiş," dedim onu kırmamak için. "Bir dahakini ben ısmarlayacağım."

Güldü. "Olur tabi. Ne derler bilirsin; nerede beleş, oraya yerleş."

Ellerimi sildiğim ıslak mendili, kumpirin boşalmış kabının üstüne bıraktım. Lavin benimle aynı bölümü seçmişti, derslerde beraber olmak iyiydi. Çöpümü de alarak ayaklandığında mahcup olmuştum ama sesimi çıkarmadım.

Sıralara yerleşen şık insanlar önümden gelip geçerken, gerçekten daha olgun insanlarla bir arada olduğumu hissediyordum. Lise zamanları, ergenliği ve dolayısıyla çocukluğun muzırlığını taşıyan yıllardı; üniversite dönemi ise karakterin oturmaya başladığı ilk yıllar olmalıydı. Lavin yanıma döndüğünde, sınıfın aralık kapısından genç bir kadın Hoca girdi, herkes kendi halindeydi.

"Yaz neredeyse bitti," diye konuştu Lavin. "Sonbaharın tadı bir başka oluyor."

Camdan dışarıya, sonsuz büyüklükteki gökyüzüne baktım. "Ben kışı severim. Yağmuru, karı ve üşümeyi... Yaz ayları bana göre değil."

Lavin uzanıp başını omzuma koydu ve sevgiyle sarıldı bana. Onu ve diğerlerini seviyordum. Geçen bu beş ayda çekilmez birisi olmama rağmen benden ümidi kesmemiş, arkadaşım olmaya devam etmişlerdi. Oysa ben hep kötü

bir arkadaştım. Düşündüğüm tek şey o olduğu için, arkadaşlarıma hak ettikleri karşılığı veremiyordum. Ben de başımı Lavin'in başına doğru yaslayarak tırnaklarımı avuçlarıma batırdım ve titrek bir iç çekerek gökyüzüne bakmayı sürdürdüm.

Artık güneşi hissedemiyorum ve yıldızları görsem de karanlıktayım.

Ders bittiğinde Lavin birilerine notları sormak için yanımdan uzaklaştı. Sıramın üstündeki dağınıklığı toparladım. Zaten not almamış, dersi de dinlememiştim. Sıradan kalkarak çıkışa yönelirken, bir şeylerle oyalanmak için şortumun cebindeki telefonuma uzandım.

Müzik iyi bir seçenekti ama... Şarkılar beni ağlatıyordu.

Çantamın küçük cebindeki kulaklığımı çıkararak telefon girişine yerleştirdim ve sıkça dinlediğim bir şarkıyı açmak için müzik listeme girdim. Kahretsin, bu şarkıların hepsi duygusaldı ve ağlamadan duramıyordum.

"Sarışın."

Hoş müziğimi bölen tok ses tanıdıktı, memnuniyetsiz bir şekilde homurdandım. Şaşırmadım, tepki vermedim, belki de yüz hatlarımdaki gerginlik bariz bir tepkiydi. Bu ses Fizik öğretmeninden başkasına ait değildi, sorun benim okulumda ne işi olduğuydu. Onu görmemiş, duymamış gibi yaparak ileriye doğru bir adım attığımda, iri eli buna izin vermeyerek dirseğime yerleşti. "Beni özlemedin mi?" Sesi yakından geliyordu. "Ben seni gerçekten özledim."

Acıyla geçen bu beş ayda birçok kez evime gelmişti, bu cüreti ve cesareti nereden bulduğunu anlayamıyordum. Belki iyi biriydi ama niyeti umurumda değildi. Benimle konuşmak istediği her an onu geri çevirmiş, evden kovmuştum. Şimdi de çok farklı davranmayacaktım.

Dirseğimdeki dokunuşunu savurdum, kolumu hızla kendime çekerek elinin havada kalmasına neden oldum.

"Sizinle konuşmak istemiyorum." Geriledim. "Bakın hâlâ siz diyorum, bu aramızdaki mesafeyi hatırlatmalı."

Aramıza sağlıklı bir mesafe ekledim, zeminde oyalanan bakışlarım usulca yukarı tırmandı. Uzun boyluydu, çehresini hiçbir zaman özenle ve isteyerek incelememiştim. Nasıl bir yüzü olduğu umurumda bile değildi. "Neden bunu yaptığını anlamıyorum," diye konuştu yavaşça. "Senden hoşlandığımı, hatta daha ileri boyutlarda bir şeyler hissettiğimi anlamış olmalısın. Belki aramızda yaş farkı var ama ben bunu sorun etmiyorum. Seni mutlu edebileceğime biraz olsun inansan," duraksadı. "En azından aramızdaki mesafeyi indirgeyelim, sana iyi gelebilirim."

İlk kez bu kadar ciddi ve açık sözlüydü. Kulaklığımın birini çıkardım, müziğin sesini işitmeye devam ediyordum. Hisleri bende hiçbir duygu oluşturmuyordu, boş bakışlarım da bunu belli ediyor olmalıydı. Bu yüzden iç çekti, umutsuz görünüyordu. Parmaklarıyla sakallarını sıvazladı, bu görüntü kısa bir an için öylesine tanıdık geldi ki kalbim göğsümü tekmeledi, kanım çekildi. Hareketleneceğimi anladığında konuşmaya devam etti. "Bu sadakatin beni sana daha da çekiyor." Usulca güldü. "Fakat... O çocuğun bunu hak ettiğini nereden çıkarıyorsun?"

Onun sadakati hak etmediğini mi düşünüyordu? Gerçekten, her seferinde daha hadsiz olabiliyordu. Bizim aramızdaki ilişki onu ilgilendirmiyordu, sürekli iğnelenmekten bıkmıştım. Ellerimin yumruk olduğunu hissettim, acıyı öfkeye dönüştürebilirdim ve öyle de yaptım. Kaşlarımı çatarak öfkeyle ona baktım. Öfke, acıyla beraber olduğunda daha büyük bir patlama yaşatıyordu. Elini savurarak kolumu çektim. "Peşimi bırak artık, peşimi bırak! Onun hakkında da konuşma, bir şey deme! Yeter artık, daha ne kadar kaba olabilirim!"

Ne yapacağını bilemez gibi biraz duraksadı ve ardından koridorun kalabalığında göz gezdirdi. "Burada öğretmenliğe başladım," diye konuştuğunda, dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Tesadüf olduğunu söyleyerek yalancı olmayacağım. Sen olduğun için buradayım, kendimi törpülemeye çalışıyorum ama biliyorum, senden..."

"Yeter!"

Konuşmaya gerek yoktu, sürekli bunları dillendirerek ne amaçladığını anlayamıyordum. Kadınlar ilgiyi sevebilirdi ama benim durumum çok farklıydı. Sıkkın bir nefes vererek ileriye atıldığımda, eli yeniden koluma yerleşti. "Esila, dinle."

Ben bağırmak, hatta ona bir tokat atmak isterken, arkamda birinin varlığını hissettim ve Cenk'i gördüm. Elini, kolumu tutan Korhan'ın elinin üzerine koydu. "Seni kardeşimden uzak durman için uyarmıştım." Sesinde nadir görülen bir sertlik vardı. "Sen uzak durmak bir yana, istediğin gibi emirler yağdırıyorsun. Onun yokluğu sana cesaret vermiş olabilir ama ben buradayım."

Korhan'ın yüzü gerildi. Kolumdaki parmakları kuvvet kazanmıştı. "Seni ilgilendiren bir durum yok, elini çek."

Cenk, Korhan'ın elini ittirdi. "Asıl seni ilgilendiren bir durum yok. Konuşmalarınızı duydum, Esila uzaklaşmanı istediyse uzaklaşacaksın tamam mı?"

Korhan, Cenk'in elini ittirmesiyle beraber parmaklarını kolumdan çekince vücudum gevşedi. Sinirlenmiş görünüyordu, her ikimizin de yüzüne bakarak en sonunda gözlerini Cenk'in gözlerine kilitledi. "Vay be," diye konuştu, sesi alaycıydı. "Bu korumacı tavır ne böyle? Kardeşlik bahanesiyle Esila'ya yanaşıyorsun belki de. Bir de burada artistlik..."

Tam anlamıyla afallamıştım, elim ayağım buz kesti. Suratımın ortasına yumruk yemiş gibiydim. Cenk durmadı,

belli ki duydukları onu dehşete düşürmüş öfkesini bilemişti. İleriye atılarak yumruğunu Korhan'ın suratına geçirdi. Korhan bir küfür savurarak geriye sıçrarken, Cenk bağırarak bir şeyler söyledi. Yakıştırması midemi bulandırmıştı, resmen bize hakaret etmişti. Yüzümü buruşturarak midemi tuttum ve onlara arkamı dönerek yürümeye başladım.

Hızla yürürken çantamın askıları omzumdan düştü ve sinir bozukluğuyla ben de ağzıma gelen küfrü tutamadım. Mazi, kalbimde bir yara değil, bir delikti sanki ve beni tutup o delikten kendine doğru çekebiliyordu. Çantamı düzeltirken Cenk bana yetişti ve eli omzuma yerleşti. "Hak etmişti," diye konuştu, yanımda yürümeye başlarken. "Kavga etmemek için uğraştım ama söylediği şey çok iğrençti."

Haklıydı, aşmaması gereken sınırları aşmıştı. "Problem yok," diye konuştum düz bir sesle. "Yalnızca benim yüzümden başın belaya girsin istemem."

Cenk arkadaşına sadıktı, dolayısıyla beni korumaya mecbur hissediyordu. Buna ihtiyacım yoktu, zaten kendisi de yalnızca iyi olmadığımı fark ettiğinde yapıyordu bunu. Elini omzumdan çekip kot pantolonunun cebine soktu, omzuyla omzuma vurduğunda az daha yere yapışacaktım. "Pardon kemikzede." Kıkırdadı. "Uçuyorsun resmen."

Gözlerimi devirdim. "Abartıyorsun."

Cenk, elinin tersiyle beni itelediğinde sahiden duvara doğru sendelemiştim. "He, bok abartıyorum."

"Bence git Lavin'in saçlarını falan çek."

Memnuniyetsizce homurdandı. "Ona saçlarını kesmemesini söylemiştim, benim sakalım yok diye mi sözümü dinlemiyor acaba..."

Kaşlarımı yukarı kaldırırken, çenesindeki sakallara baktım. "Senin sakalın var ki."

Eliyle çenesini yokladı. "Aa, uzamışlar."

Keyifsizce güldüm. "Tamam, gülümsedim, şaklabanlık yapmayı kes."

Bir kez daha omzuyla omzuma vurdu. "Gel, kahve ısmarlayayım."

Sessiz kaldım, bir nevi kabullenişti. Kampüsün geniş basamaklarını, uzun koridorlarını ve baskıcı kalabalığını ardımızda bırakarak bahçedeki kantine indik. Öğlen güneşi, bir misafir misali evi terk etmiş olsa da sıcaklığının esintisi tazeliğini koruyordu. Bahçedeki sandalyelere yöneldiğimizde, "Sen geç, ben alayım," dedi. "Nasıl içiyordun?"

"Sade."

Bulduğum en tenha köşeye çekildim, Almila ve Bora en son kantine inmişlerdi ama şimdi ortalıkta görünmüyorlardı, derse girmiş olmalıydılar. Telefonumu cebime, kulaklığı çantamın ön gözüne koydum. Neşeli, şen şakrak bir grup az ötede bir masanın etrafına sıralanmış, keyifli bir muhabbet döndürüyorlardı. En son ne zaman doyasıya güldüğümü hatırlamaya çalıştım, hatırlayamadım. Çok uzun bir süre geçmiş olmalıydı, sanki kahkaha atsam çene kemiğim kırılıp ağzımda parçalanacaktı.

Cenk bir sandalye çekerek dumanı tüten sıcak kahveyi önüme ittirdi.

"Esila seninle doğru dürüst konuşma fırsatımız olmadı," diye mırıldandı, kararsız görünüyordu. "Aslında oldu ama sen uzun süre bizimle konuşmadın. Sana söylemem gereken önemli bir şey var, güvendesin tamam mı? Yani, şey..." duraksadı. "Niko'nun yurtdışında olduğunu bil, sana zarar veremez."

Doğrudan masanın kırmızı yüzeyine bakarken, çehremde herhangi bir ifade şekillenmedi. Midem çalkalanıyordu, onu hatırlatan hiçbir detayı konuşmuyorduk. Aramızda sessiz sözler, imzalanmamış anlaşmalar vardı. Aylar boyunca bu kurala uyarak yaşamıştık. Damarlarımdaki kan hız-

landı, beynime sıçrayarak düşüncelerimi lekelediğinde yutkunamadım. Kalbim hızlandı, dudaklarım titredi, ellerim uyuştu... Ben öylece bir kâbusa dalmak üzereyken, Cenk sessizliği böldü.

"Esila?"

"Boyun uzamış senin," dedim ruhsuzca. "Daha iyi kavga edebiliyor gibisin, ders mi aldın?"

"Esila?"

Burnum sızladı. "Duymak istemiyorum."

Direndi. "Esila?"

"Konuşmak istemiyor..."

"Sarışın!"

Her şey o anda gelişti. Bu kelimeyi duymaya dayanamadım. Avucumun içindeki karton bardağı sertçe elimden fırlattığımda, Cenk sıçrayarak geriledi. "Bana böyle deme," diye bağırdım. "Bana öyle seslenmeyin!"

Cenk yanan ellerini silkelerken kısa bir küfür savurdu. "Kusura bakma kanka, alışkanlık işte."

Bu bir kriz değildi, bilinçli olarak yapmıştım. Birkaç insan bize döndü, bakışlarında ne kadar tuhaf davrandığımı gösteren o imalar vardı. Altdudağımı dişlerken, mahcup bir ifadeyle kahve sıçrayan ellerine baktım. "Affedersin, ellerini görmedim."

Dert etmiş görünmüyordu, oysa eli kızarmıştı. İçim acıdı, kendimi çok sorumsuz ve merhametsiz hissettim. "Ben de çayımdan serpeceğim," diye konuştu alayla. "Çok ürkütücüydün."

Onunla çatışmalı başlayan arkadaşlığımız yerini dostluğa bırakmıştı ve bundan memnundum. O beni gülümsetmeye çalışıyordu ama ben gülümseyemiyordum. Suyun altındaydım, boğuluyordum, kim öldüğünü hissederken gülümseyebilirdi ki? Bana iyi gelecek bir şeyler duysam, belki o zaman dilimin ucunda bir bıçakla yaşıyor gibi hissetmezdim. Bu sebepten, "Cenk," diye fısıldadım gözlerimdeki yanmayı hissederek. "Seni hiç aradı mı?"

Beni hiç aramadı da...

Sessizlik.

Cevap alamadığım her an, kanatlarımın yanmaya başladığını hissettim. Bu onu tanıdığımda da olmuştu. Onunla beraber o kadar yüksekten uçmuştum ki, kanatlarım yanmış, en tepede mahsur kalmıştım. Sonra o beni kanatları altına almıştı, o zaman kanatsız da uçabileceğimi fark etmiştim ama şimdi olmazdı. Çünkü... O yoktu ve benim uçmam için kanatlarıma ihtiyacım vardı.

*

Duygularımı incitti ama ondan nefret bile edemedim.

Onu sevdim, ona âşık oldum ama... Ondan nefret etmeyi hiç beceremedim.

Bazen düşünüyorum, çünkü düşünmemek elde değildi. Düşünüyorum da, nefret edebilseydim her şey daha kolay olabilirdi. Rüyalarıma girdiğinde, hayaletini gördüğümde onu kendime çekip sarılmaktansa onu itmek isterdim ama hiç yapamadım. Her defasında hayaletine sarılarak uyudum ama ne acı ki, hayaleti bile her sabah beni terk etti. Üstelik beni bir kez bile öpmeden.

Düşüncelerim o kadar fazlaydı ki suyun altında çok uzun süre kaldığımı fark edememiştim. Banyodaydım, duşa girmiştim. Kampüsten çıkıp eve geldiğimde kendimi direkt banyoya atmıştım. Suyun altında öylece dikiliyordum ama buna bir son vermem gerektiğini fark etmiştim. Bu yüzden uzanıp suyu kapattım ve kaymamaya dikkat ederek kabinden çıktım. Kapının arkasına astığım bornozu giydikten sonra bir küçük el havlusu alıp banyodan ayrıldım.

Karanlık koridoru geçip odama girdiğimde titriyor ve ellerimle kendimi sarıyordum. Yatağımın ucuna oturarak birkaç dakika karanlık odaya baktım ve sonra derin bir iç çekip komodinin üzerindeki abajuru yaktım. Evet, böyle daha iyiydi. Yatağa iyice yerleşerek saçlarımı küçük havluyla kurularken, gözlerim bileğimin yukarısındaki izlere takıldı.

Sayamayacağım kadar iğneye maruz kalmıştım, kollarım oldukça hırpalanmıştı. İğneler bir zamandan sonra can yakmıyordu ama bir iğnenin size vereceklerine muhtaç olmak kahrediyordu. Güçlükle yutkundum ve kollarımı aceleyle örttüm.

"Esila?" Annemin naif sesi kulaklarımı doldurduğunda kafamı çevirerek kapıya baktım. "Ne zaman geldin? Bilseydim kafeden daha erken çıkardım."

Elimdeki havluyu yatağa bırakıp doğruldum ve kıyafet dolabıma ilerledim. Dolaptaki iç çamaşırlarımı ve pijama takımını çıkarıp üstüme geçirmem yalnızca birkaç dakikamı çalmıştı. Annemin sorusunu yanıtlamadım, usul adımlarla kalktığım yatağın üstüne çöreklendim. Saat sekizi geçmiş olmalıydı, bunu kararmaya başlayan gökyüzüne baktığımda anlayabiliyordum.

Annemin bana doğru yaklaştığını gördüğümde, Pati'nin miyavlaması işitildi. Canım kedim annemin ardından odaya girmiş bana doğru geliyordu. Yatağın ucuna geldiğinde zıplayarak yukarıya çıktı ve kucağıma sokuldu. Bu aralar çok sessiz ve hüzünlüydü, onun için endişeleniyordum. Pati'yi kucağıma iyice yerleştirirken annem de yaklaşıp yatağımın kenarına oturdu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra içten bir sesle konuştu. "Hazır yemekler buzdolabındaydı, ısıtıp yeseydin?"

Yiyemedim. "Yedim."

Soğuk parmaklarım Pati'nin yumuşak tüyleri arasına karıştı, nedensiz bir biçimde beni en iyi anlayanın o olduğunu hissediyordum. Tuhaftı. Mayışarak kıvrıldığında eğilip tüylerinden öptüm.

"İlaçlarını içtin mi?"

Solgun yüzümü ondan gizledim. "Yatarken içeceğim, biliyorsun ki belli bir saati var."

"Müjde Hanım'ı aradım."

"Hımm," diye mırıldandım kaşlarımı kaldırırken. "Neden?"

Yatağın üstündeki havluyu alıp saçlarıma sardı. İtiraz etmedim, belki de annemin şefkatine sarılmalıydım. "Senin iyiye gittiğini duymak istiyordum Esila, çok kötü zamanlar geçir..."

"Konuşmak istemiyorum."

Bazı sayfaları yeniden açmak pek de iyi gelmiyordu, okuduğum bir kitabı bir daha okumak ve tekrar aynı şeylere ağlamak anlamsızdı. Kafamı yana yatırdığımda saçlarımdan damlayan birkaç damla su Pati'nin tüylerine düştü. "Huysuz şey," diye fısıldadım. "Uyu."

"Seninle alışverişe çıkalım mı? Bahar geldi, bu sene trençkotlar çok güzel."

Omzumu silktim. "Olur."

Havluyu yatağa bıraktı, ince pijamam biraz nemlenmiş olmalıydı. "Neden hep koyu renkler giyiyorsun sanki? İstediğin her kıyafete, her şeye sahip olabilirsin."

Ruhsuzca güldüm. "Her şeye sahip olamam."

Annemin derin nefesini işittim, bana üzüldüğünü anlamak hiç de zor değildi. Yatak boyunca geriye kaykıldım, dizlerimi büktüm ve Pati için daha rahat bir kucak açtım. Çok şanslıydı, benim aksime onun sığınabileceği sevgi dolu bir kucağı vardı. Kalbimdeki ağrının üstüne yatmak, bu ağrıyı ezerek bedenimden uzaklaştırmak istiyordum. Başımı yastığa koydum, bacaklarımı kendime doğru çektim ama Pati buna pes etmeyerek yanıma kıvrıldı. Annem konuşma-

yacağımı anlamış olmalıydı, zaten ben de sustukça anlaşılmak istiyordum.

"Gece üstünü çok açıyorsun, kendine dikkat etsene yavrum." Annem toplanarak ayaklandı, yorganı boğazıma kadar örttü ama muhtemelen onu açacaktım. "Pati seni rahatsız etmiyor mu?"

Sinirlerim gerilirken, kaşlarım çatıldı. "Hayır, benimle yatmasından memnunum."

Saçımı okşadı fakat benimle paylaştığı şefkatin tadını alamadım. "Pekâlâ... İyi geceler."

"Geceler iyi."

Annem biraz daha konuştu, ne dediğiyle ilgilenmedim. Az sonra kapıyı örterek, beni benimle bıraktığında yorganı tekmeleyerek uzaklaştırdım. Boğuluyordum, birinin elini boğazımda hissediyordum, parmaklar gırtlağıma yapışacak gibiydi. Pati'yi daha yakınıma çekerek soğuğu hissetmeye çalıştım.

Bu yatak buz gibiydi.

Ben burada, evimde hissetmiyordum.

Fersiz gece lambasından yanaklarıma düşen aydınlığını hissediyordum. Usulca esnediğimde Pati, ellerimin arasından sıyrıldı. "Hey, nereye gidiyorsun?"

Yataktan zıplayarak indi ve koşturarak ilerideki pufa yaklaştı. Kirpiklerimi indirdim, gözlerimi kısarak görüş alanımı daralttığımda artık her şeyi net görmeye başladım. Pati, pufun üstüne özenle yerleştirilmiş olan tişörtü kavradığında kaskatı kesildim. Kalbim ilk kez acımamıştı ama buna rağmen ilk kez acımış gibi ağlamak istemiştim. Pati onun tişörtünü zeminde sürüyerek yanıma getirdi, alışkanlıklarına sadık bir kediydi. Yatağa tırmanıp, yanıma kıvrıldığında onun tişörtü aramızdaki boşluktaydı. "Pis kedi." Elimle onu ittirdim. "Git yerde uyu."

Pati elimin tersini tırmaladı. Kuyruğunu sallayarak yataktan indiğinde dahi gülümseyemedim. Yatakta yan döndüm, sırtımda dolanan esintiyi hissettim. Kararsız parmaklarım tişörte uzandı, sadece uzandı ama onu alıp göğsüme saklayamadım. Uzun bir süre tişörtlerle yattığımdan, Pati'nin bunu yapıyor olması şaşılacak şey değildi. Siyah tişörtü avuçladım, minik bir an ona dokunuyor olduğumu düşündüm... Aklımı kaybedecek gibi oldum, ağzım kurudu ve nabzım coştu. O bana uçmayı öğretmiş, sonra o kanatlarıyla çok uzaklara uçmuştu. Beni terk etmişti, beni bırakmıştı, parçalamıştı, öldürmüştü... Aşkım, bu ölümün kanıtıydı.

Gözlerimi yumdum ve ona bir kez daha yenilerek tişörtü kavradım. Hâlâ kokusunu alabiliyordum. Tişörtü yumruklarımın içinde sıkarak yenilgiyi kabul ettim.

"O artık yok," diye fısıldadım. "O artık olmayacak."

Sonra uyudum. Ağlayarak, hıçkırıklara boğularak... Rüyamda onu gördüm. Geldi, bana sarıldı, ellerimden, gözlerimden öptü. Kollarımı hayaletine doladım, kaçmasın diye onu sımsıkı tuttum ama biliyordum ki, uyandığımda yanımda olmayacaktı.

Bölüm 2

-Yüzleşme-

Kasım ayının ılık yağmuru, oturdukları bulutlardan aşağıya iniyor ve önünde durduğum cama çarpıyordu. Kampüse yakın bir kafede, çocuklarla birlikte sabah kahvaltısı için bir araya gelmiştik. Aslında bunu istemesem de her an yanımda olup, manevi desteklerini hissettirdikleri için minnet duyduğumdan kıramamıştım.

Yağmur yağıyordu.

Yağmur... Tüm anılarımın boynu bükük şahidiydi, benden ve bizdendi.

Kirpiklerimin altındaki kısık bakışlarım, kafenin pencere camından sıyrılarak geniş kahvaltı masasına döndü. Almila ve Bora yan yana, tam karşıma oturmuşlardı. Cenk bir yanımda, Lavin ise diğer yanımdaydı. Açıkçası arkadaşlarım yanımda olduğunda kendimi daha güçlü hissediyordum.

Hissetmek kalbin kusuruydu.

Almila'nın ısrarlı bakışlarıyla karşılaşınca kendimi mahcup hissederek tabağımın kenarındaki çatalımı kavradım. Benimle çok ilgiliydi ve sürekli hareketlerimi takip ediyordu. "Yiyorum," diye konuştum sessizce. "Vallahi kız."

Çatalımın ucuyla biraz peynir aldım. "Tabii ki yiyeceksin," diye azarladı Almila, kaşlarını çatmıştı. "Ya senin ağzına bu kız şeysi takıldı farkında mısın? Kız gel, kız git?"

Lokma genzime takıldı, sertçe yutkunarak başımı iki yana salladım. "Farkında değilim."

Omuzları bir acımı görmüş gibi, ümitsizce aşağıya düştü. "Keşke benimle bir şeylerini paylaşsan..."

Bakışlarımı kaçırdım, bunu biliyordum ama görmezden geliyordum. O sırada Cenk'in önüme bıraktığı ekmek dilimine bakakaldım, bunlar delirmişlerdi. Gülmek istedim, sahiden gülmeyi çok istedim ama olmuyordu işte. Nedeni yoktu, gülemiyordum. Aslında vardı, onsuzluktan daha büyük bir neden olabilir miydi?

"Menemene bandır kanka." Cenk omzuyla omzumu dürttü, dolu ağzıyla sevimli görünüyordu. "Bazı insanların menemeni çatalla yediğini gördüm, ekmeği tavaya bandırmanın tadı bir başka..."

Bir parça ekmekle menemen alırken Almila'nın elindeki çatalla menemene uzandığını gördüm. Fakat Cenk'i duymuş olmalı ki, duraksayarak Cenk'e bakmıştı. Cenk bu bakışları fark ederek Almila'ya döndü ve güldü. Muhtemelen onunla dalga geçmek için dudaklarını araladı ama Bora'nın ters bakışlarını fark ettiğinde ağzının içinde gevelemekle yetindi. Hafifçe tebessüm ederek ağzımdaki ekmeği çevirirken, Lavin'in kafasını bana doğru yaklaştırdığını gördüm.

"Şu çocuk seni kesiyor," diye konuştu, kaşlarını çatmış ilerideki bir noktaya bakıyordu. "Cenk ve Bora nedense buna aşırı tepki veriyorlar. İkisini de abinmiş gibi hissediyor musun sen de?"

Kafamı salladım. "Çoğu zaman."

"Bence bu onun isteği."

Sustum, düşünmek istemedim. Kafamı iki yana salladım, rahatsız bir biçimde kıpırdanırken, midemdeki çalka-

lanmayı hissettim. Bazı şeyleri düşünmek, öldürücü darbe etkisi bırakıyordu; bu size zarar vereceğini bilerek sigara içmek gibiydi. Düşünürken güzeldi ama onu düşünmemeniz gerektiğini fark ettiğinizde hissettiğiniz acı...

"Bugün sınav var." Bora çatalını tabağın kenarına bırakırken memnuniyetsizce konuştu. "Hiç çalışmadım. Kesin çakacağım."

Almila dilimlenmiş salatalıkları ağzına tıkarken konuşmaya çabaladı. "Senin derslerin çok iyi... Özellikle sayısalın süper, bana çalıştırdığında yüksek almıştım."

Bora göz ucuyla Almila'ya bakarken, dudaklarında çarpık bir sırıtma meydana geldi. "Doğru, çalıştırmıştım."

Çay bardağını masaya bırakırken, Lavin'in bahsettiği bakışları üzerimde hissettim. Rahatsız ediciydi, sanki bana kimse bakamazdı, kimse öyle bakamazdı. Cenk kolunu sandalyenin arkasına atarken sırıttı. "Bora biliyor musun, Almila seni telefonuna Banu diye kaydetmiş."

Bora şaşkınlıkla ağzındaki çayı püskürttüğünde, birkaç damla Cenk'in yüzüne sıçramış ve Cenk bununla beraber bağırmıştı. "Gel sıç!"

Almila Cenk'e atabileceği en ters bakışı fırlattı. "Benim babam çok modern değil, kusura bakmayın. Şu kafede on kızdan sekizi bunu yapıyordur."

Lavin kafasını salladı. "Kız haklı beyler."

Bora oturduğu sandalyede kaykılarak, kollarını göğsünün üzerinde buluşturdu. "Annen beni tanıyor," diye konuştu, sesi düşünceliydi. "Tamam, tanışmadık ama seni bıraktığımda görmüştü."

"Sevgilim olduğunu bilmiyor."

Tabağımdaki yeşil zeytinleri çaktırmadan Lavin'in tabağına ittirdim, kimse fark etmemişti. Masadaki peçeteye uzandım, ellerimi kabaca silerken, tartışmalarına kulak verdim. "Bu ne kızım?" diye çıkıştı Bora. "Sen on sekiz

yaşındasın. Sevgilin olmasından daha doğal ne olabilir? Doğru dürüst dışarı çıkamıyoruz."

Yine tartışıyorlardı, çoğu zaman olduğu gibi. Aralarında çok fark vardı, Almila benim kadar rahat bir kız değildi ve belki de bu olması gerekendi. Sanırım Bora, bu konuda pek anlayışlı değildi, tıpkı Almila'nın güven konusundaki anlayışsızlığı gibi. "Ben de seninle görüşmek istiyorum ama evden sıklıkla çıkamıyorum. Sizler daha rahatsınız, yaşam tarzlarımız çok farklı."

Bora umarsızca elini silkti. "Şu an yanımdasın ama yine bir şey yapamıyoruz."

Cenk atıldı. "Bir şeyden kastınız o şey mi?"

Bora derince ofladı. "Sus ulan!"

Cenk kaşlarını çatarken, bize kısa bir bakış fırlattı. "Bu ne gerginlik anlamıyorum ki?"

Keyifsiz bir tebessümle önüme döndüğümde, Bora ve Almila'nın tartışmaya devam ettiğini duydum. O esnada Lavin de önüne dönmüş, tabağındaki zeytinlere bakıyordu. "Ben yeşil zeytin sevmem ki?"

Gözlerimi aceleyle kaçırarak dudaklarımı dişledim. Aynı sırada bakışlarım yabancı bir erkekle karşılaştı, sanırım Lavin'in bahsettiği kişiydi. Rahatsızca dönüp kolumu Cenk'in omzuna atarak çocuğun bakışlarını uzaklaştırmasını ümit ettim. Ah şu zaman... Her şey ne kadar da kötüydü. Etrafımda arkadaşlarımdan başka güzel bir şey yoktu. O giderken sadece gitmemişti. Beni bırakmanın bir devrim olduğunu düşünmüş ve bu devrimi gerçekleştirmişti. Ruhunun olmadığı yerde yaşamın olmadığını düşünmüştüm ve yaşamak için ruhunun yanımda olduğuna inanıyordum.

Yoksa nefesimi kesebilirdi ölüm.

"İlaçların yanında mı?"

Almila'nın melodik sesi kulaklarımı doldurduğunda biri suratıma çamur fırlatmış gibi irkilerek gözlerimi kaldırdım ve doğrudan gözlerine baktım. "Yanımda."

Masanın üstündeki cam sürahiye uzandı, bardağı doldurup önüme itti. "İç, hadi."

Sandalyemin arkasına astığım çantamdan haplarımı çıkardım. İnsanların içinde bunu yapmak istemiyordum ama mecburdum. Bu kahrolası haplara muhtaçtım. İlacı su yardımıyla içerken, abartılı bir telefon melodisi duydum. Cenk sandalyesinde doğruldu, elini yağmurluğunun cebine atarak son model telefonunu çıkardı ve ekrana bir an baktıktan sonra sandalyeden kalkarak yanımızdan uzaklaştı.

Lavin kaşlarını çattı. "Bu ne gizem?"

Cenk kafenin kapısını aralayarak bahçeye çıktığında, Lavin kalktı ve homurdanarak onu takip etti. Henüz yarısı bitmiş olan tabağımı önümden uzaklaştırdım. Almila yemek konusunda ısrar edecek olsa da bakışlarımdaki kararlılığı fark ederek bundan caydı. "Dün Korhan gelmiş," diye konuştu düşünceli bir sesle. "Hiç sevemedim onu. O çok..."

Bora kafasını salladı. "Yavşak."

Korhan hakkında konuşmak istemiyordum, bu masada yeri yoktu. Omzumu silktim, "Yalnızca fazla cüretkâr," diye konuştum düz bir sesle.

Bora ağzının içinde belirsiz bir şey mırıldandı. "O görür yakında."

Almila eliyle Bora'nın alnına düşen saçlarını düzeltti. "Ne dedin?"

"Yok bir şey. Siz kızlar hep bu kadar meraklı mı oluyorsunuz?"

Almila gülümsedi. "Bence çok sevimliyiz."

Bakışlarımı kaçırdım, kalbime çöreklenen tuhaf bir his vardı; ismi cismi belli olmayan, ruhumu ağırlaştıran, dilimi lâl eden, kelimeleri kifayetsiz kılan ağır bir ağrı...

Bu besbelli onun yokluğunun ağrısıydı.

"Cenk, Lavin'i aldatıyor mu acaba?"

İrkildim, gözlerimi kırpıştırarak Almila'ya baktım. "Yok daha neler!"

Çenesiyle ileriyi işaret etti. "Kiminle konuşuyorsa, çok hoşnut görünüyor."

Onun bakışlarını takip ettim ve arkama dönerek Cenk'i izledim. İnkâr etmeyeceğim, Almila'nın bahsettiği kadar memnun görünüyordu. Lavin de bu memnuniyete anlam verememiş gibi ilgiyle onu izliyordu. "Zaten Cenk de Lavin'in yanında manitasıyla konuşacak kadar midesizdi," diye homurdandı Bora. "Almila, yemek yesene."

"Sen bu aralar haddinden fazla sinirlisin." Almila sandalyesinde kaykılırken, kırgın bir ifadeyle tabağındaki kahvaltılıklara daldı. "Sorun ben miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Bora. "Neden sorun olasın ki? Kuruntu yapma."

"Öyle hissettiriyorsun."

Omzunu silkti. "Amacım bu değil, üzgünüm."

Almila bal sürdüğü ekmek dilimini Bora'nın bakışları altında ona uzattı, "Üzülme," diye konuştu, sesi daha iyiydi. "Al, zıkkımlan."

Bora ballı ekmeği yerken önüme dönerek onları izlemekten vazgeçtim. Kalbim bazı anlar öyle çılgın tepkiler veriyordu ki; avcuma alıp hırpalamak ve ona benim kalbim olduğunu hatırlatmak istiyordum. Onlar konuştu, ben boşluğu izledim. Bir süre sonra Cenk ve Lavin peş peşe içeriye girdiklerinde, Lavin biraz huysuz gibiydi ama pek konuşmadılar. Zaten kahvaltımızı bitirdiğimiz için fazla oturmadan kafeden ayrıldık. Çocuklar beni bırakmayı teklif ettiler lakin ben Almila'yla yürümeyi tercih ettim. Neyse ki bu fikri sunan oydu, aksi halde ben bunu teklif edemez Bora ile olan vaktini çalmak istemezdim.

Onlar arabalarıyla yanımızdan uzaklaştığında, Almila kot ceketinin şapkasını başına örttü. Kızıl saçlarını örmüş, üzerine çok sevdiği tulumlardan birini geçirmişti. Üstümdeki kapüşonlunun fermuarını çektim, dağınık saçlarım

şapkanın içine sıkışırken, İspanyol paça pantolonumun kumaşına damlamayan yağmur damlalarını gördüm. "Gel, gir bakayım koluma."

Eli dirseğimi yakaladı, beni yanına çekerek mesafemizi sıfırladığında ona ayak uydurmaktan başka bir şey yapamadım. "Almila, ben çocuk değilim."

"Elbette, sadece zor günler geçiriyorsun."

Ruhsuz bir tebessüm dudaklarımı yokladı. Tebessümler öyle yabancıydı ki gülümsediğime kendimi bile inandıramıyordum. "Ben on sekiz yıldır böyleyim Almila. Hiçbir şeyin iyiye gittiği yok, bazen ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Asla mutlu olamayacağımı hissediyorum. Şu anki mutsuzluğuma sebep olan bendim. Ayağıma sıktım, kurşuna kafa attım."

Öyleydi. Çünkü elimde bir bıçak tutarken ona koştum ama ona varamadan, o bıçağın üzerine düştüm. Nereye battı o bıçak biliyor musunuz, tam kalbime. "Peki," diye konuştu tereddütle. "Pişman mısın?"

Düşünmeye gerek yoktu. "Hayır."

Nasıl pişman olabilirdim? Mümkün müydü?

"Sen iflah olmazsın."

Çantamın askısını sıkılaştırdım, bugün kaç dersim olduğunu hatırlamıyordum. Derslerle alakam yoktu, bu çok sağlıksızdı. Cevap vermedim, bir cevap beklemiyor olmalıydı. Kafenin olduğu sokaktan saptık, ders vaktine yarım saat kaldığı için rahattık. Kafe kampüse yakındı.

"Esila?"

Kaldırım taşlarını izliyordum. "Hımm?"

"Hiç başka biriyle birlikte olmayı..."

"Saçmalama."

Kafasını iki yana salladı. "Dur bir," diye konuştu sertçe. "Bak onun orada ne haltlar yediğini bilmi..."

Derin nefesler aldım. "Almila..."

"Dinle," diye konuştu, sesi yükselmişti. "Sen burada aylardır kendini mahvediyorsun, ne uğruna? Sana geleceğinin sözünü bile vermeyen bir adam uğruna. Tamam, onu seviyorum ama çok da kızgınım, seni getirdiği bu hali görmeye katlanamıyorum. Sen hak etmiyorsun. Lütfen dene. Başkalarıyla iletişim kur, sevilecek tek insan kendisi değil. Onun şimdi bir kızla olmadığı ne malum? Birine dokunmadığı ne malum..."

Bağırdım. "Sus." Kusacak gibi olduğumda, elimin tersiyle Almila'yı sertçe ittim. "Kes şunu, sus! Konuşma! Duymak, bilmek istemiyorum. Yapmaz, tamam mı? Yapmaz."

Acı içinde güldü. "Kendini kandır. Onu tanımıyor muyuz sanki? Asrın öyle biri..."

Bir an öyle nefretle dolup taştım ki, beni öldüren kaç farklı bıçağın olabileceğini düşündüm. Hiç ummadığım anlarda saldırıya uğruyordum. Ruhumu kaybetmemi mi istiyorlardı? Öyleyse söyleyeyim, ruhumu zaten kaybettim. Göğsüm hızla alçalıp yükselirken, boğazımdan alevler çıkacağını sandım. Bu ihtimallerin varlığıyla saniyelerim işkenceye dönmüştü, aklımı kaçıracak gibi olduğumda, bana olan sadakatine tutunmuştum.

"Almila... Ağır konuşuyorsun, konuşma!"

Aniden narin ellerini dirseklerime yerleştirdi, gözlerim büyürken, beni önüne çekti ve sırtımı göğsüne yasladı. Dudaklarıma şaşkınlığın izleri düştü, konuşmaktan aciz kaldığım o anda Almila, kaşlarını çatarak sokağın ucundaki noktaya dikkatle baktı. "Bak," diye konuştu ifadesizce. "Şuraya bak."

Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarını takip ettiğimde beklemediğim bir görüntüyle karşılaştım. Bir kadın. Hoş bir kadın... "Almila..."

"Sence o kadına kim karşı koyabilir?"

Yalanlamak, itiraz etmek istedim ama dudaklarım alçıya alınmış gibiydi. Kadın en fazla yirmi beş yaşındaydı, oturmuş bir güzelliğe sahipti. Kestane rengi, beline kadar uzanan saçları maşayla dalgalandırılmış ve hafifçe ıslanmıştı. Dizlerinin iki karış yukarısında kalan kıpkırmızı bir elbise giymiş, şık bir siyah ceketi tek omzuna atmıştı. Yüzü güzeldi, tatlı tatlı gülümsüyordu. "Koskoca beş ay," diye konuştu, sesindeki hüzün müydü? "Sence beş ayda kaç tane kadın görmüştür? Bu kadını görse bir kez daha bakmaz mıydı? Gidip onunla tanışmak istemez miydi? Gerçek dünyaya dön, seni aramadı bile, hâlâ sana sadık kaldığına mı inanıyorsun?"

Kelimeler, kirpiğimin ucuna asılı kalan gözyaşımın ipini kesti. Göz çukurumdan akarak sol yanağım boyunca uzanan tuzlu yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. Dudaklarım usulca titremeye başladı . Dişlerimi birbirine bastırdığımda, bacaklarım beni tutmayacak sandım ama yere düşmedim.

"Almila," diye fısıldadım ondan uzaklaşırken. "Senin hiçbir şey bildiğin yok! Asrın bana sadakat sözü verdi, yemin ederim verdi."

"Esila..."

"Git!"

"Yalnızca iyi olmanı istiyorum," diye bağırdı, yutkunduğunu işittim. "Onun artık sana iyi gelmediğini gör. Yalvarırım mutlu ol, ben seni böyle görmeye dayanamıyorum..."

Sesimi yükselttim. "Git."

İtiraz etmedi, gitti. Titreyen bacaklarımla duvar dibine yürüdüm ve sırtımı duvara yasladım. Midem bulanıyordu, tam şu an kusmak istiyordum. Kanım çekilmişti, kalbimdeki ağrı beşle çarpılmış ve bütün bedenime yayılarak, kontrolümü elimden almıştı. Kafamı arkaya yatırdım, haklı mıydı? Olabilir miydi?

Bu ihtimalin gerçek olması halinde aklımı kaybederdim, benden geriye zerre bir şey kalmazdı. Bu ihtimaller en büyük kâbuslarımın konusuydu, hüngür hüngür ağladığım geceleri biliyordum. Kafamı iki yana salladım, ona dair hiçbir şey düşünmeyecektim.

Ben kendim değil de o olmaktan yorulmuştum.

"Yapmamış ol," diye konuştum, bunun için yalvarabilirdim. "Senden nefret edemem... Yapmamış ol."

Sen yapmazsın, ben seni biliyorum.

Üşümüş ellerimle yanaklarımı ıslatan yaşları sildim. İçime ağlamaktan yorulduğumda gözlerimi ıslatmaktan kaçınamıyordum. Ne kadar geçtiğini bilemediğim süreden sonra, sırtımı duvardan ayırdım ve yürüyebileceğime emin olunca sokağın sonuna doğru yürümeye başladım.

Kısa sürede kampüsün olduğu sokağa girerek binaya kadar yürüdüm ve içeri girerek katları çıkmaya başladım. Yağmurluğumun şapkasını başıma örtmüştüm, çünkü dikkat çekmek istemiyordum. Sürekli yüzümü siliyordum, yol boyunca ağlayıp durmuştum. İnsanlarla göz teması kurmadan sınıfın olduğu kata çıktım ve sınıfın kapısına ilerlerken aniden durdum.

Korhan oradaydı, yani eski fizik öğretmenim. Sırtını sınıfın kapısına yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Çenesinde, gözünün çevresinde, elmacık kemiklerinin etrafında ve sayamayacağım birçok yerinde yara bere vardı. Kaşlarımı kaldırırken, anlamaz bir ifadeyle ona baktım. Cenk birkaç yumrukla onu bu hale getiremezdi, şaşırmıştım.

"Pansuman yapman için geldim."

Hadi canım.

Gözlerimi başka bir noktaya çevirerek sınıfın kapısına yürüdüm ama kapıya yasladığı için geçmeme olanak yoktu, buna rağmen hâlâ rahattı. "Ne kadar hırpalandığımı görmüyor musun? Hadi, bana pansuman yap."

Dişlerimi sıktım. "Doktora gidin."

"Kırıyorsun beni."

"Çekilin, derse gireceğim."

Sırtını sınıfın kapısından ayırdı, hareketleri aksaktı. Çok dayak yemiş olmalıydı, rahat durmayan bir tip olduğu zaten belliydi. Bana doğru büyük bir adım attığında, kaşlarımı öyle derinden çattım ki bir sonraki adımı atmasına izin vermedim. "Siz gerçekten haddinizi aşıyorsunuz," diye çıkıştım sert bir dille. "İstemediğim halde bana yaklaşmanız taciz değil de nedir?"

Beni ciddiyetle dinlemesine rağmen alaycı görünüyordu. "Gidip polise şikâyet edebilirsin."

Sinirli soluğum dudaklarımdan sıyrılırken, bir an önce bu adamla olan diyaloğumu bitirmeye çalıştım. "Elbet yapabilirim. Sizin sorununuz ne? Gerçekten çok can sıkıcısınız."

Kafasını öne yatırdı. "Çok güzel..."

Ayağımı kaldırdım, bir an düşünmeden öfke içinde ayağının üstüne bastım. "Haddini bil!"

Gözleri büyüdü, yüz hatlarının gerildiğini seçerken, ayağımı çekerek ondan uzaklaştım. Sinirlendiğini görebiliyordum, bu boşluktan yararlandım ve yanından sıyrılmak için hareketlendim ama eliyle bileğimi kavradığında kaskatı kesildim. İri parmakları öyle sıkıydı ki inlememi durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini doğrudan gözlerime indirdi, burnundan aldığı sert soluk hissettiği sinirin yansımasıydı. Canımı yakıyordu, canım sahiden yanıyordu.

"Tekmen güçlüymüş." Kafasını yana yatırarak güldü. "Beni sinirlendirme, ufak bir kızdan dayak yiyecek değilim."

"Zaten yeterince yemişsin. Dur bir Cenk'i arayayım, bence elleri kaşınıyordur."

Bileğimdeki parmakları sıkılaştığında, düştüğüm bu iğrenç durum için kendimden nefret ettim. Bana dokunmasını sevmiyordum, midem cayır cayır yanarken, dişlerimi sıktım. "Bırak."

"Esila, daha iyi anlaşabiliriz."

Bağırdım. "Bırak!"

İrkildi, yüksek perdeden çınlayan tiz sesim birkaç kişinin dikkatini çektiğinde elimi savurdu. Ondan kurtulduğum an arkamı döndüm ve koşarak sınıfıma girdim. Ben psikolojik bir rahatsızlığın içindeydim ama herkes benden daha deliydi! Kafayı yemiş olmalıydı, açıkçası hep yumuşak bir yaklaşıma sahip olmuştu ve bu yüzden az önceki tavrına şaşırmıştım.

Sırama geçtim ve Lavin'in yanına yerleştim. Yan sıradaki bir kızla konuşuyordu. Çantamı sıraya bıraktım ve bileğimdeki sızıyı hissederek yağmurluğumun kolunu yukarıya sıyırdım. Düşündüğüm gibi bileğim kızarmıştı, muhtemelen moraracaktı da. Kendinde bunu yapma hakkı bulduğuna inanamıyordum. Babamdan sonra, bir erkekten sözlü taciz görmeye bile sabrım kalmamıştı. Ellerimi sertçe sıraya koydum. "Bir sen eksiktin!"

Dersin öğretmeni geldiğinde çantamdan defterimi, kalemimi çıkardım ve ders bitene kadar öğretmenin dediklerinden çok onun ismini yazdım. İsmini ağzıma alamıyordum ama yazabilirdim. Ders bitene kadar bununla oyalandım ve zil çalınca defterimi kalemimi alarak kantine indim. Kendime sert bir kahve alıp içerken kâğıdı onun ismiyle doldurmaya devam ettim. İsmini seviyordum, bir araya getirdiği harfleri de... Beni oyalıyordu. Onu vücudumdan, kalbimden, sistemimden, ruhumdan atamazdım. Bunun için savaşmıyordum bile. Ona karşı savaşmak mı? Benim en büyük yenilgim baştan beri oydu.

Kaçıncı kez ismini yazmaya geçtiğimi bilmiyordum ama kurşun kalemin siyah lekeleri ellerime bulaşmaya başlamıştı. Adının üçüncü harfini yazarken güneşimin kesildiği-

ni fark ettim ve başımı kaldırdım. Cenk karşımda, ayakta dikiliyordu. İrkildim ve aceleyle masadaki kâğıdı alarak avucumun içine hapsettim. Cenk elimdeki kâğıda bakmadığı gibi bu hareketimi de fark etmemişti. "Selam," dedim. "Otursana."

Cenk gergindi, bunu görmek mümkündü. Karşımdaki kantin sandalyesine oturdu ve elindeki telefonu, arkası dönük şekilde masanın üzerine bıraktı. Telefona kısa bir bakış atıp sordum. "Cenk, bir şey mi oldu?"

"Bir şey soracağım."

Gerildiğimi hissettim. "Evet?"

Bakışlarını kaçırdı, kaçan bakışları telefona uğradıktan sonra etrafta dolaştı. Cenk'i çok nadiren böyle gördüğüm için endişelenmiştim. "Sana bunu ilk ve son kez soracağım," diye konuştu tedirginlikle. "Onun dönmesini istiyor musun?"

Kulaklarım çınladı. Soru, doğrudan kalbime ulaştı ve oradaki yarayı eşeleyerek vücudumda, başa çıkılamayacak bir apse oluşturdu. Bıçak yutmuş gibi kaskatı kesildiğimde dudaklarım tek bir çizgi halinde gerilmişti. Gerçeği kendime ihanet bildiğimden, yalan söyledim.

"Gelmesin," diye konuştum acılar içinde. "Onsuzluk bana iyi geliyor. Bak, iyileşmeye bile baş... Başladım. Gelmesin..."

Artık iyi bir yalancıyım, yalanlar söyleyebiliyorum.

*

Ruh ölürdü de cesedi nereye gömülürdü?

Kendime bu soruyu sorarak yürümeye başladım ve ruhumun öldüğü yere, evimize gelene kadar yürüdüm.

Bizim evimiz.

Hâlâ ayaklarımın beni buraya getirdiğine inanamıyordum. Bu süreç içinde eve üç kez gelmiş ve içeri girmeye cesaret edemeden geri dönmüştüm. Geçmişi hatırlamak ve geçmişle yüzleşmek çok farklıydı, eve girsem ağlayarak çıkacağıma emindim. Anılarla yüzleştiğimde gülüp geçemezdim, bu kadar basit değildi.

Allah'ım, titriyordum.

Ruhsuzluğun yuvası olan gözlerimi kaldırdım, sanki daireye baktığımda gördüğüm sıradan bir kapı değil de anılardı. Gümüş anahtarı kilide yerleştirdim, bir anda kendimi hazırlamak için fırsatım bile olmadan anahtarı çevirerek kilidi açtım.

Onun cesedini sığdırdığım tabutu açmış gibiydim.

Onun cesedi?

Kafamı iki yana salladım, korkunç bir düşünceydi ama hislerime en yakın ifade buydu. Kapı yavaşça aralandığında caymamak için hızlı davrandım ve eşikten içeriye yöneldim.

Bu evin bana cennet mi yoksa cehennem mi olduğunu hâlâ anlayamamıştım.

Kapıyı ardımdan kapattım, koridordaki karanlık içimdeki hissiyatın somut haliydi. Çantayı omzumdan düşürdüm ve yüzümü örten saçları yok sayarak ileriye doğru yürüdüm.

Bu koridordan kaç kez geçmiştim? Ya da bu koridorda onunla kaç kez sarılmıştık? Neden bu ev bana evim gibi hissettirmekten vazgeçmiyordu? Koridoru cansız adımlarla yürüdüm. Asrın'ın bir yerlerden çıkıvereceği hissine mani olamıyordum. İçim yanıyorken gözlerimden akan bu soğuk yaşlar da nereden geliyor? Titreyen altdudağımı ağzımın içine yuvarlayarak hıçkırığın önünü kestim.

Salona girecektim, yapamadım.

Koridorun uç noktasındaki yatak odasını gördüm. Hayır, orası asla sıradan bir oda olamazdı. Ayaklarıma ket

vuramadım, duygularımın komutlarına sessizce itaat ettim. Usulca yanaştım, avuç içim odanın kapısına yaslandığında gözlerimin önünde silueti belirdi. Belki de gitmeli, kendime bunu yapmamalıyım lakin elimde değildi.

Kapı tamamen açıldı ve gıcırtı rahatsız edici biçimde kulaklarıma ulaştı. Görüntünün netleşmesi için bulanık gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve burada olduğuma inanamayarak odanın içerisine baktım. Perdeler kapalıydı, içerisi tamamen karanlıktı. Burnuma toz ve parfüm kokusu geldi, bu onun kullandığı parfümlerden biriydi. Şişesi kırılmış, yerde duruyordu. Evden ayrılırken onu yanlışlıkla düşürmüş veya sinirle kırmış olmalıydı. Çenem usul usul titrerken, odanın içerisine girdim ve bakışlarımı acı içinde yatağa çevirdim.

Hayır hayır, ağlamamalıydım. Ama... Nasıl ağlamazdım ki? Bu yatağı görmek bile beni paramparça etmişti. Dağınıktı, üzerinde gitmeden önce giydiği son kıyafetler vardı ve odadaki her şey gibi yatak da son bıraktığımız haldeydi. Yumruğumu kalbime yaslayarak yatağa tamamen yaklaştım ve çekingen bir şekilde üzerine çıkarak yastığa dokundum. Bu yatakta çok fazla özel şeyler paylaşmıştık. Bir erkekle bir kadının paylaşabileceği en özel şeyleri... Bu çarşafları tutkuyla ısıtmıştık ama şimdi buz gibiydiler. Çarşafı avucumun içine alırken yatağın içinde kaydım ve başımı soğuk yastığa yasladım.

Şu anda burada bir yangın çıksa kılımı kıpırdatmazdım.

Ayın gölgesi çehremin büyük bir kısmını örttüğünde, yanağımı ıslatan yaşların inci gibi parladığını hissettim. Yatak soğuktu, bu yatakta defalarca yandığımı ve küllerimden tekrar doğduğumu biliyordum. Kirpiklerim ıslandı, gözüm yuva bildiğim odanın her bir yanında özenle gezindi; baktıkça, sahneler canlanıyordu. O sırada dolabın üstündeki

varlığı gördüğümde, kalbimin muhtaç bir inilti döktüğünü hissettim. Bir insan büyüklüğündeki ayı cansız bir manken gibi dolabın üzerinde duruyordu. Sırf içimde ukde kaldığı için bana aldığı hediyeydi.

Bazen onun çocukluğumu elinden tutup bana getirdiğini hissederdim.

Gözyaşlarımı serbest bıraktım ve yüzümü beraber yattığımız yastığa gömerek hıçkırıklara boğuldum. Onu öyle seviyordum ki, kusurlarını bile göremiyordum. Çok kırgındım, gittiği için ondan nefret etmek istiyordum ama günün sonunda hayaletine sarılıp uyumaktan başka şey yapmıyordum. Bu ev, oda, yatak... Aman Allah'ım! Ben bu yatakta üşürdüm, o gelir vücuduyla yorgan gibi beni örterdi. Ben bu yatakta ağlardım, gelir ıslak gözlerimden öpücükler alırdı. Ben bu yatakta acı çekerdim ve o gelir beni dudaklarımdan öper, acımı paylaşırdı. Onu özledim, ellerimle, gözlerimle, dudaklarımla...

Gözyaşlarımın tadını dudaklarımda hissederken, acıyla yastığı avuçladım ve o sırada hıçkırıklarımı bastıran bir ses duydum. Telefonum çalıyordu. Kaşlarımı kaldırırken, annemin arıyor olduğunu varsaydım ve ağlayarak yatmayı sürdürdüm. Arama sonlandı ama umudunu kestiğini düşündüğüm anda bir kez daha çalmaya başladı. Annemi meraklandırmamam gerektiğini düşünerek bir elimi yastıktan çektim ve telefonumu cebimden çıkararak ekranda görünen yabancı numaraya bakakaldım.

Arayan annem değildi.

Bir süre yaşlı gözlerle ekrana baktım, telefon avcumda titriyordu. Garip bir his vücudumda depreşti, uğultulu sessizliği kalp atışlarım doldurdu. Bir beklenti hissi göğsüme bastırarak canımı acıttı ve bununla beraber soluklandım.

Telefonu açarak kulağıma yasladım.

Derin bir iç çekiş... İlk duyduğum şey bu oldu ve bu iç çekiş beni alıp zamanda geriye, onun kollarına götürdü. Elimdeki telefon ansızın yakıcı bir maddeye dönüştü ve zihnim bulanmaya başladı. Gözlerimi kırpıştırırken konuşmak için sesimi bulmaya çalıştım.

"Alo?" diye bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. "Kim... Kimsiniz?"

Ve sadece tek kelime ederek, çoktan kül olmuş kalbimden ateşte yanmasını istedi.

"Sa... Sarışın?"

Onun titreyen sesi...

Bölüm 3

-Körebe-

Sarışın. Sarışın. Sarışın.

Aradı. Sarışın, dedi. Sesi titremişti, derindi, öfkeliydi, çaresizdi... Dünyanın neredeyse diğer ucundayken kilometrelerce öteden bana ulaştı. Sanki elini aldı, getirip göğsümün üzerine koydu ve ateşini acımın üzerine bastı.

Beni aradı, o halde beni unutmadı.

Bu tek tesellimdi.

Şimdi oturduğum kahvaltı masasında, elim çenemde, bakışlarım boşluktaydı. Dalgındım, onun beni aradığı geceden beri sadece sarışın, diyen sesini duyuyor, başka hiçbir şeyin farkında olamıyordum. İnanamıyor, kabul edemiyordum. Aylarca telefonumu yastığımın altına koymuş, beni araması için yalvarmıştım ama o telefon hiç çalmamıştı. O kadar beklemişken neden evimize gittiğim gece aramıştı beni? Çok beklemiştim onu, yemin ederim. Sesini duymak için kafayı yemiştim ama aylar sonra aramıştı. Aramış, sarışın demiş ve ben dehşetten kurtulup ona cevap veremediğimde telefonu kapatmıştı. Dayanamamış, ağlamaya başlayarak onu, beni aradığı numaradan tekrar aramıştım ama cevap vermemişti. Zaten eski numarasını kullanmıyordu. Ben de numarasıyla birlikte eskimiş miydim?

O günden beri telefonumu bir an bile yanımdan ayırmıyordum.

Eğer onu özleyen kelimeler olsa, onlar bile hıçkırarak ağlardı.

Dirseğimi masada kaydırdım ve boğazımdan akan yutkunuşun bana verdiği fiziksel acıyı hissettim. Kirpiklerimin taşıdığı kısık bakışlarım masanın gereksiz kalabalığından sıyrılarak annemin narin yüz hatlarına tırmandı. İri mavi gözleri özenle yüzümde geziniyor, içerisinde bulunduğum durumu tartıyordu.

"İyiyim," diye konuştum düz bir sesle. Devamını getirmek zordu. "Anne."

Sessiz isyanımı anlamıyorlardı, belki iyiyim dediğimde inanmıyorlardı ama ne kadar kötü olduğumu düşünmekten de kaçınıyorlardı. Süssüz bir tebessümle bir parça peynire uzandı. "Sana bir şey soracağım," diye konuştuğunda, sesi oldukça düşünceliydi.

"Sor," diye teşvik ettim.

Dalgalı saçlarını yüzünün iki yanına örttü, kararsızlığının derecesini ölçemiyordum. Tebessümü içilip bitirilen su gibiydi, dudaklarının kıyısında bir damla dahi kalmamıştı. "Baban," diye konuştu kısık bir sesle. "Mezarına gitmek istiyorum. Nerede yatıyor?"

Buzlu zeminde kaymış, tutunacak kimsem olmadan yere yapışmış gibi hissettim. Bomboş, ruhsuz gözlerle acımın bir diğer ortağına baktım. Tırnaklarımla masaya uyguladığım şiddetten vazgeçtim ve kafamın karıştığını hissettim.

"Niye?" diye sordum katı bir sesle. "Bırakıp gittiğin adamın mezarına gitmen ne kadar da saçma!"

"Seni bırakıp giden bir adamın evine gitmen kadar saçma."

Kurşun yem[illegible]n gibi hissettim. Ruhumda ışığın girmediği her yere acı giriyordu. Annem bakışlarımın değiştiğini görmüş olmalı ki pişman oldu ve dudakları çaresizlikle aralandı. "Esila..."

Sandalyenin ayaklarını ittirirken doğrudan gözlerine baktım. Soğuktu, onun gözlerindeki sıcaklığı başka hiçbir yerde göremiyordum. "Sen babamla onu aynı kefeye koyamazsın," diye konuştum, sesimi yükselterek. "O bana sizin yapmadığınız anne babalığı yaptı. Giderim gitmem, kimseye soracak değilim. O ne yaparsa yapsın, bunu sonuna kadar hak ediyor. Sakın onu yargılama."

Parmaklarıyla şakağını ovdu. "Esila..."

"Pati!"

Masayla sandalye arasındaki boşluktan sıyrıldım, omuzlarımı dik tutmayı öğrenmiştim. Pati kuyruğunu doladığı masanın ayağından uzaklaştı ve yanıma koştu. Eğildim, Pati'yi alıp kucağıma sakladım ve arkamı döndüm. Anneme sırtımı dönmüştüm ve ona her sırtımı döndüğümde beni arkamdan vurup vurmayacağını düşünüyordum.

Koridoru sessizce yürüdüm, Pati kolumu tırnaklamaya ve hatta canımı yakmaya çalışırken, odanın kapısını açarak içeriye girdim. "Dur," diye azarladım onu. "Çiftleşme mevsimin mi geldi acaba? Sahi, o ne zaman oluyordu?"

Pati'yi dağınık yatağın üzerine bıraktıktan hemen sonra kıyafet dolabımı açtım. Bakışlarım ilgiyle kıyafetlerde gezindi, gördüğüm mor elbiseyi annem almış olmalıydı. Elbiseye uzandım, yorgun hissediyordum. Üstümdeki pijamaları yavaşça çıkararak bir tekmeyle odanın diğer tarafına savurdum, elbiseyi giymem saniyelerimi almıştı.

Kasım ayında giyilebilecek türden bir kumaşa sahipti, pek tarzım olduğu söylenilemezdi. Dirseklerime kadar uzanan kolları, sade ve abartısızdı. Kayık yaka omuzlarımın ve gerdanımın bir kısmını ortaya sermişti. Beyaz tenli olduğumdan bacaklarım elbisenin altından sırıtıyordu. Spor bir elbiseydi, ayaklarıma topuklu geçirmeye gerek görmedim.

Aslında bu elbiseyi neden giydiğimi de anlamamıştım, hastalığımın tamamen geçmemiş olması ve dengesiz tavırlarımın bir göstergesi olabilirdi. Saçlarımı omuzlarıma düşürdüm, henüz kısa olmalarına alışamamıştım.

Ben, uzun saç severdim.

"Pati, sen beni çıplak mı gördün?"

Yorganın altında yastıkla savaş veren Pati'yi gördüğümde, hınzırlığına gülümsedim ve yanına ilerleyerek onu yastıkların arasından çıkarmaya çalıştım. "Oğlum, gidiyorum. Beni uğurlayacak mısın? Baksana, senden başka kimsem yok. Gel de gidişimi izle." Yutkundum. "Nasıl olsa izlediğin ilk gidiş değil."

Kendime güldüm, tıpkı bir hasta gibi... Pati'yi yatağın üstünde bırakarak doğruldum, mutfaktan gelen sesleri işitebiliyordum. Komodinin üstündeki telefonumu koyu renkli yağmurluğumun cebine attım ve odadan çıktım. Telefonumda mesajlar, cevapsız çağrılar vardı ve çoğu Almila'ya aitti. Küs ayrıldığımız için aklı ben de kalmış olmalıydı.

Anneme görünmeden evden çıktım ve asansörle aşağıya indim. Gözlerimi ovalayarak apartman kapısını açıyordum ki önüme bir gölge düştü ve dudaklarımdan korkulu bir çığlık firar etti. "Ayy," diye cırladı Almila. "Bağırma be kızım! Alt tarafı çikolata..."

İrkilerek bir adım gerilediğimde Almila'nın suratıma fırlattığı çikolata zemine düşmüştü. İrileşen bakışlarım odağıma Almila'yı aldığında, iki yana dökülen kızıl saçlarıyla göz dolduruyordu. "Ne yapıyorsun Almila?"

Eğildim ve yere düşen çikolatayı kavradım, neyse ki ambalajı açılmamıştı. Doğrularak saçlarımı geriye ittiğimde Almila omuzlarını silkti. "Çikolata yiyordum," diye konuştu keyifli bir sesle. "Sonra bir baktım boğazımdan geçmiyor. Aman Tanrım dedim, Esila'ya da almalıyım."

Dış kapıyı kapatırken, sahici bir tebessüm dudaklarımı büktü. Belki kısa ve kırıktı ama gerçekti. "Belli oluyor geçmediği," diye mırıldandım, çenesi ve ellerini gösterirken. "Çocuk gibi yemişsin."

Bakışlarını kaçırdı. "Tüh, yemedin mi?"

"Cık."

Çantamı önüme düşürerek ön gözü araladım, her daim yanımda bulundurduğum ıslak mendil paketini çıkararak ona uzattım. "Niye geldin?"

Bir tane mendil alıp ellerine bulaşan çikolatayı temizlerken bakışları beni buldu. Ona bunu sorduğum için kendimi kötü hissetmiştim. Bacaklarına siyah bir kot geçirmiş ve yeşil bluzunun kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, teni porselen kadar beyazdı. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım alacalı bir mavi, kasvetli bir siyahla kol kola girmişti.

Yağmur yağacaktı.

"Birkaç gündür kötüyüz," diye konuştu, sesindeki sıkıntıyı anlamam zor değildi. "Böyle küs kalmaya dayanamadım."

"Sana kırgın değilim," diye konuştum dürüstçe. "Yalnızca kızgındım. Almila ben ne yaşadığımı da onu da iyi biliyorum. Bak, normal ve sıradan bir ilişki olsaydı dediklerine hak verebilirdim ama..."

Düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Ama?"

"Ama basit değildi." Kelimeler dilimi yaktığı gibi gerçekleri de yakıyordu. "Anlatamıyorum, kimseye bunun nasıl bir şey olduğunu anlatamıyorum. Almila o... Yapmaz. Nereden biliyorsun diye sorma, biliyorum işte." Omzumu silktim. "Biliyorum."

Avucunu omzuma yasladı. Küçük tebessümü genişleyip çehresini güzelleştirdi. "Bak bir arada olduğumuzda aranızdaki çekimi ya da o tuhaf şeyi görüyorduk ama biz dışardaydık. İçeride olan sizsiniz, ne yaşadığınızı siz bilirsin. Ben

yalnızca tüm hayatını onun üstüne kurmanı istemiyorum, sen daha çok gençsin. Yaşa istiyorum, dilediğince yaşa."

Ben de onun için bunu isterdim, bu sebeple onu suçlayamazdım. "Haklısın," diye konuştum yavaşça. "Bu uyarı için çok geç kaldın. Ben sanki iki kişiyim, Almila ne yapayım? Vazgeçemiyorum, elimde değil. İstemiyorum, başka birini, başka bir hayatı istemiyorum."

Çaresiz bir iç çekti, kızıl saçları rüzgârda uçuşuyordu. "Esila, O hayatına girdikten sonra çok değiştin. Bazen çok mutluydun, bazen mutsuz. Tamam, gördüm; o seni kimsenin mutlu edemediği kadar mutlu etti ama gittiğinde kimsenin üzemediği kadar üzdü de... Düşünüyorum, bu üzüntü nasıl telafi edilir..."

Sessizlik.

Kısa bir sessizlik.

Yürümeye devam ettim. "Tek dağınık ben değilim," diye konuştum sakin bir sesle. "O daha yirmi yaşında, daha olgun görünüyor ama o da benim gibi genç bir adam. Neler yaşadığını bilmiyorsun, tüm suçu onun üstüne yıkma."

Homurdandı. "Sikerim böyle aşkın ıstırabını."

Durdu.

Durdum.

Keyifsiz bir şekilde güldü, ona eşlik ettim. Küfretmezdi normalde, şaşırmıştım ama sessiz kalmayı tercih ettim. "Bunlar hep Bora'dan geçiyor," diye konuştu, yanaklarını şişirdi. "Körle yatan şaşı kalkarmış."

Altdudağımı dişledim. "Yatıyor musunuz?"

"Oha!" diye bağırdı yüksek sesle. "Senin için fesat."

Yalnızca şakaydı, bunu yapmadığını elbet biliyordum ama kendisi ciddiye alarak cevap vermişti. "Şaka yaptım, Almila."

Almila kafasını iki yana salladı. "Evlenmeden olmaz."

"Bora seninle evlenir mi?"

"Kendi kaybeder."

Kaşlarımı çattım. "Elbette."

Ailesi muhafazakârdı, Almila belki bir parça cesur, bir parça çılgındı ama çizgileri olduğunu biliyordum. Kaldırımda yürümeye devam ettik. "Dün gece Lavin aradı," diye konuştu heyecanla. "Cenk, gece biriyle buluşmuş. Tabi buna Lavin'e söylemeyince tartışmışlar falan. Ben sana bu Cenk kankimin yeni bir manita yaptığını söylemiştim."

Afalladım, kelimeler anlaşılabilirdi ama mantığıma sığmıyordu. Gözlerimi devirdim, saçmalıktı. "Almila, Cenk de Bora da belki haylaz ve çok doğru insanlar değiller ama ihanet etmezler," diye konuştum gerçekçi olarak. "Lavin'in kuruntusudur."

Düşünceli bir tavırla homurdandı. "Bu Lavin'in değil, benim fikrim."

"Saçma," diye konuştum düz bir sessizlikle. "Erkeklere güvenmeyen ben olmalıyım, sen değil."

Omzunu silkerek geçiştirdiğinde itiraz etmedim ve yürümeye devam ettim. Bana bir şeylerden bahsediyordu ama çok cevap vermedim. Yürüdüğüm kaldırımı izledim, boynumdaki kuğu figürlü kolyeyle oynadım. Bu kolyeyi seviyordum, imkânım olsa hiç çıkarmazdım ama her gün takarsam kaybolur diye endişe ediyordum.

Bir süre sonra otobüse binmiş, kısa sürede okula varmıştık. Almila dikkat ve temkinle etrafı veya Bora'yı arıyordu ki, onu gördü, hiç görmemesi gereken bir pozisyonda. Bahçede, ağaçların gölgesi altında oturan Bora yanındaki iki kızla muhabbet ediyordu. Dudaklarımı dişledim, bakışlarım Almila'ya tırmandığında onun çoktan adımlarını hızlandırdığını gördüm. "Almila..."

Acele etmeden onu takip ettim, Bora bizi fark etmiş olsa da herhangi bir tepki vermemişti. Almila çantasını çimlerin üstüne fırlattı, gülümseyerek iki kızın arasından sıy-

rıldı ve Bora'nın yanına oturarak bağdaş kurdu. Gözüme kestirdiğim geniş gövdeli bir ağaca yaslandım, kaburgam ağaçla bir bütün olacak kadar sıkı yaslanmıştım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, hafifçe üşümüştüm. "Bora," dedi Almila, dikkatim onlardaydı. "Beni arkadaşlarınla tanıştırmayacak mısın?"

Almila'nın sesinden yükselen imayı anlayan bir tek ben değildim, Bora da anlamış ve sırıtmıştı. "Valla bebeğim, ben de tanımıyorum."

Siyah saçlı kız, çekici olduğunu düşündüğü bir tebessümle Bora'ya baktı. "Tatlım, balık hafızalı mısın?" diye sordu neşeyle. "Az önce tanıştık ya, ben Esma."

Almila gözlerini pörtletti. "Annemin ismi kimlerin üstünde geziniyor ya Rabbim."

Bora kızların arasında kalmaktan hoşnut olmadığını belli ederek homurdandı, kalkmaya yeltendiğinde Almila'nın bakışlarına takıldı. "Tatlım," diye konuştu Almila. "Otursana, ben son derece anlayışlı bir sevgiliyim. Lütfen, kızlarla sohbetine devam et."

Diğer kız yüzünü düşürdü, memnuniyetsizliğini seçebilmiştim. "Siz sevgili misiniz?"

Almila eliyle kızı itti ve Bora'ya biraz daha yanaşarak başını omzuna gömdü. "Daha dün üçüncü yılımızı doldurduk," diye konuştu yalan söyleyerek. "Liseden beri çıkıyoruz. Görmelisin, Bora nasıl peşimden koşuyor, tabi o zamanlar böyle yakışıklı değildi. Sivilceli bir ergendi, ben ona rağmen dayanamadım sevgisine. Sabahları evime dayanırdı, peşimden ayrılmıyordu," parmaklarıyla Bora'nın yanağını kıstırdı. "Değil mi aşkuşum?"

Bora gürültüyle öksürürken, iğrenircesine yüzünü buruşturdu. "Kuşlar tepsin seni Almila."

Kızlar tuhaf bir ifadeyle onlara bakıyor, buradan kaçarak uzaklaşmak istiyor gibi görünüyorlardı. Almila Bora'ya

sırnaşırken, kırık bir tebessümle onları izledim. "Aa neden öyle diyorsun aşkuşum?"

Bora bir balık gibi araladığı dudaklarıyla Almila'ya bakalırken, kızlar bu duruma daha fazla dayanamayarak doğruldular. "Size mutluluklar," diye konuştu, az önce adının Esma olduğunu öğrendiğim kız. "Bora'da bizi pek takmıyor zaten."

Bora elini savurdu. "Bay bay."

Kızlar ağızlarında geveledikleri kaba sözcüklerle yanımızdan ayrıldıklarında, Almila sırnaştığı Bora'dan uzaklaştı. "Hoppala, ne oluyor kızım?"

Almila çimlere oturup sırtını bir başka ağacın gövdesine yasladı. Yüzü düşmüştü, Bora'nın kızlarla olan mesafesi hoşuna gitmiyordu. Kızarmış yanaklarını avuçlarıyla gizlerken, parlatıcı yedirdiği dudaklarını sinirle dişliyordu. "Niye kızlarla konuşuyorsun?" diye çıkıştı sinirle. "Dip dibeydiniz, sevgilin olduğunu unutuyor musun?"

Bora kafasını geriye yatırdı, avuçlarını gökyüzüne açarak homurdandı. Yalnızca kendi duyabildiği bir sesle isyan ediyor gibi bir hali vardı. "Ben seni unutur muyum?" diye konuştu, dizlerinin üstünde yürüyerek Almila'nın yanına ilişirken. "Yakışıklıyım, ne yapayım? Kızlar geliyor, uzaklaşmalarını istiyorum, gitmiyorlar."

Kuvvetli kollarını Almila'nın zayıf beline sardı. İtirazlarına aldırmadan yanağını Almila'nın sırtına gömdü. Gülümsediğini görebilmiştim, çaktırmıyor olsa da onun tarafından kıskanılmak hoşuna gitmişti. "Hemen bir ego," diye konuştu Almila, gülümsedi. "Aşkuşum."

"Aşkuşum ne be! İğrenç."

Yanağımı ağacın gövdesine yaslarken rüzgârı yüzümde hissettim ve saçlarımın dalgalanışını izledim. Bora ve Almila sık sık tartışır, sonrasında tatlıya bağlarlardı ama bir gün tamamen kopmalarından korkuyordum.

"Kanka, yakala."

Ürktüm, Cenk'in yüksek perdeyi yırtarak kulaklarımı dolduran sesini kaba bir küfür takip etti. Başımı alelacele omzumdan geriye yatırdım ve bir futbol topunun yanımdan süratle geçtiğini gördüm. Cenk birkaç metre ötemde, soluk soluğa topa bakarken, "Hay senin gibi topun," diye bağırdı öfkeyle. "Kemikzede çok yoruldum, şu topu getirir misin?"

Afalladım, el mecbur kafamı salladım ve bakışlarımı ondan uzaklaştırarak topun peşine düşürdüm. "Tamam," diye konuştum usulca. "Gidip su içsene, öleceksin."

Cenk heybetli bedenini çimlerin üstüne yığdı, "Su," diye haykırdı. "Almila, su ver."

Bora bir pet şişe içindeki suyun kapağını araladı, adi bir sırıtma eşliğinde suyu Cenk'in üstüne boşalttığında kafamı iki yana salladım. Cenk bağırdı. "Gökten su yağıyor."

Çantamı ağacın dibine bırakıp topun peşinden koşturdum. Top nihayetinde, ben sessiz küfürlerle dudaklarımı kirletirken, bir ağacın gövdesine çarparak duraksadı. Kaşlarımı çattım, yavaşladım ve ağacın dibinde durdum. Eğilerek topu kavradım ve soluk soluğa doğruldum. Tam da o anda boynumdaki eksikliği fark ettim, bir metal soğuk tenime çarparak beni irkiltmemişti. Gözlerim belli belirsiz bir panik dalgasıyla büyüdü, parmaklarım aceleyle boynumdaki kolyeyi arayışa çıktı.

Kolye yoktu.

Kalbim telaşla kasıldı, kanımın beynime sıçradığını hissettim. "Hayır," diye konuştum fısıltıyla. "Kaybetmiş olamam, koşarken mi düşürdüm..."

Topu kenara fırlattım ve arkamı dönerek az önce koştuğum yola, çimlere baktım. "Aptalım," diye inledim kendime kızarak. "Takmamalıydım, evde daha güvendeydi."

Bir bacağımı sakatlamış ya da herhangi bir organımı kaybetmiş gibi hissettim; sözcükler ve diğer tüm sızılar anlık duraksayarak daha derin bir kaybın hüznü için izin vermişlerdi. Gözlerimi kırpıştırdım, ellerimle nemli çimenleri karıştırarak kolyeyi aradım. Yoktu, hiç olmamış gibiydi. Ne ara titrediğini anlayamadığım altdudağımı dişlerimin arasına kıstırarak kendimce kendimi cezalandırdım, parmaklarım uyuşmuştu. "Lütfen bulabileyim," diye konuştum, yüreğim sıkışır gibi olduğunda sessizce yutkundum. "Allah belamı versin!"

Çocuklar beni merak etmiş olmalıydı, umursamadım. Çimenleri dikkatle karıştırmış olsam da bulamadım. Ruhum bunaldı, kalbim kırılıp göğsüme battı ve tam da o sırada aşina olduğum bir ses kulaklarımı doldurdu.

"Bunu mu arıyorsun?"

Yine mi sen?

Varlığını umursamadım, ta ki kelimelerin derinine inene kadar. Kaşlarımı yukarı kaldırırken, başımı oynatma girişiminde bulunmadan yalnızca gözlerimi kaldırdım ve Korhan'a baktım. Birkaç adım uzağımda bana bakıyordu ama önemli olan bu değildi. Parmakları arasına kıstırdığı kolyemin zinciri aşağı doğru sarkmış, metal silik güneşin etkisiyle parıldamıştı. Yutkundum, benden habersizce dudaklarıma yuva yapan tebessüm eşliğinde doğruldum.

"Kolyem," diye mırıldandım, eşsiz bir rahatlamayla. "Evet, onu arıyordum."

Bakışları yüzümü tavaf ederken, mesafemizi korumak isterdim ama kolyeyi bir an önce almak istiyordum. Dudaklarında manaya yoramadığım çarpık bir tebessümün izleri gezinirken, aramızdaki mesafeyi kapattım . "Bu kolye senin için önemli mi?" diye sordu. "Söylesene, kaçıncı sevgilin aldı? Aslında bu beni rahatsız ediyor, unutamadığın bir sevgilinin olması beni gerdi."

Şaka gibi.

Benim hiç sevgilim olmamıştı.

Benim kendimden fazla sevdiğim bir adam olmuştu.

Sorusunu ve saygısızlığını es geçtim, parmak uçlarımda yükseldim ve bakışlarım zinciri irdelerken, parmaklarım atik bir hareketle havalandı. "Cık cık, acele etme..." diye konuştu, ciddileşmişti. "Bu kolyeyi sende daha önce de görmüştüm. Niye geçmişi önemsiyorsun? Bak, şu an seninle olmak isteyen benim."

Gerildim, ayak parmağımdan saç telime dek gerim gerim gerildim. "Onu bana ver!"

Uzun boyunun avantajıyla benden üstündü, kolunu kaldırarak kolyeyi benden uzaklaştırdı. Dişlerimi sıktığımda çenemin kaskatı kesildiğini biliyordum. "Hadi, gel ve al," diye konuştu düz bir sesle. "Bak, ağzımı burnumu dağıtan bir sevgilin veya Cenk yok."

Arkadan bir ses yükseldi. "Bora var, alır mısın?"

Bora'nın sesini işittiğimde işin büyüyeceğini anlayarak sıkkın bir nefes verdim, huzur olmasa da sakinlik istiyordum. Korhan irkilerek omzunun üstünden arkaya döndüğünde bu fırsattan yararlandım ve parmaklarıyla kıstırdığı kolyeme uzandım. "Ver şunu!"

Kolyeye asıldığımı fark eden Korhan hızlı bir refleksle kolyeyi kendine çektiğinde, eski metal tam orta yerinden ikiye ayrıldı. Bir parça avuçlarım boyunca uzanarak bileğime sarılırken, kolyenin diğer yarısı onun parmaklarında kalmıştı. Dudaklarımdan şaşkın bir inilti döküldü, işlenen bir cinayetin kanı hayallerime sıçramış gibi hissettim ve parçalara bölündüm. "Kopardın," diye fısıldadım, bedenim kaskatı kesilirken. "Kolyemi kopardın."

"Esila..."

Bora'nın yapılı bedeni Korhan'ın önünde bitiverdiğinde, ben çoktan onlarla olan bağımı kesmiştim. Geriye doğru sarsak bir adım attım, Korhan bir kez daha adımı seslendi ama gözümün görebildiği tek şey yitirilen değerimdi. Bir

yanılma olmasını diledim, aynı anlarda Korhan hiddetle elindeki kolyenin diğer kısmını çimlerin üstüne fırlattı. Yerimden atıldım, avucuma sakladığım kuğu figürü parmaklarımı acıtırken dolu gözlerle yerdeki kolyeme baktım. "Koruyamadım," diye yakındım, titreyen dudaklarımla. "Benim yüzümden mahvoldu. Ben... Neden hiçbir şey beceremiyorum ki?"

Eğildim, hatta daha fazlasını yaparak yere oturdum ve uzanıp zinciri aldım. İki parçaya bölünmüştü, tıpkı ben ve o gibi.

"Sen önce bir öğretmen olduğunu farkına var." Bora'nın Korhan'a bağrışını duydum. "Ona yılışma hakkını nereden buluyorsun? Kız sana seni istemediğini söylüyor, adi bir herif gibi her yerde karşısına çıkma!"

Korhan Bora'nın baskısından kurtulmaya çalışırken, bakışları üstümdeydi. "Adiyim lan size ne?" diye bağırdı yüksek sesle. "Yalnız kız, zamanı geldiğinde elbet kendisi de bana karşı bir şeyler hissedecektir."

Derdi neydi? Bu inat nedendi? Sorgulamadım. Yaşlarla parlayan gözlerim iki ayrı parçayı izlerken, sessiz nefesler aldım. "Esila yalnız değil," diye konuştu Bora, bahçedeki insanların dikkatini çekmiştik. "Hatta çok yakında sen onun yanından geçmeye cesaret bile edemeyeceksin," Bora güldü. "Çok yakında."

Korhan afalladı, ilgisiz bakışları Bora'ya yöneldi. "Ne ima ediyorsun?"

"Anlayan anlar anlamayan yanlar," diye konuştu Bora, geçiştirircesine. "Hadi bakayım, sağdan."

Bir kez daha adımı seslendi, bakmaya zahmet etmedim. Üstümdeki bakışların yoğunluğunu yok saydım. Korhan homurdanarak uzaklaştığında, Bora birkaç küfür savurdu. Kolyenin zinciri eskiydi, o özellikle bunun için beni uyarmış, kaybetmememi kesin bir dille belirtmişti. Ben kopar-

mıştım, koruyamamıştım. Bora'nın gölgesi üstüme düştü, Almila ve Cenk bizi merak ettiklerinden olsa gerek yanımda bittiler.

"Ne oldu?" diye konuştu Almila, endişeyle. Önümde çömeldi, çenemi kaldırarak doğrudan gözlerime baktı. "Dolmuş gözlerin. Kim ne yaptı?"

Avucumu açtım ve iki ayrı zinciri ona gösterdim. "Koptu," diye konuştum bomboş bir sesle. "Buna bile sahip çıkamadım. Şuraya bak, çöp oldu ama bu kolye bunu hak etmiyor!"

Almila'nın bakışları kelimelerimden hemen sonra avucuma indi, iki ayrı parçaya dikkatle baktı. "Bu basit şeye neden üzülüyorsun?" diye konuştu anlamayarak. "Onlarca kolye alabiliriz."

Güçlükte yutkundum. "Bu onun annesine aitti."

Sustuk.

Bir süre hep birlikte sustuk. Annesinin kolyesini bana vermesi, gözünde taşıdığım değerin gösterisiydi. Yalnızca değer değildi, çok daha fazlası ama kesinlikle azı değildi. Dilimde daha çok kelime birikti ama sanki kelimeler hastalık taşıyormuş gibi dudaklarımdan uzak duruyordu. Gözlerimi yumdum, sakinleşmeye çalışırken yanağıma inen damlayı hissettim ve irkildim. Sonra bir tanesi daha eklendi, alnıma bir damla daha düşüverdi.

Yağmur yağıyordu.

Yağmur bu sefer kimin için yağıyordu?

Kim ilk veya son kez yağmur altında öpüşüyordu.

"Ver, bakayım şunları," diyen sesi duyduğumda gözlerimi açtım ve Cenk'in önüme kadar gelerek yanıma eğildiğini gördüm. Gözyaşlarımı geriye iterken zincirleri ona gösterdim. "Bir şeyler yapılabilir mi?" diye sordum heyecanla.

Metalleri sarkıttı, dikkatle inceledi. "O olsaydı sana ağlamaman gerektiğini söylerdi," diye konuştu, vurgusu kalbimi hızlandırdı. "O yüzden ağlama kardeşim. Bu kolyeyi yaparız." Burun kıvırdı. "Her türlü yaptırırız ulan!"

O olsaydı ağlamamı istemezdi.

Herkesin içinde güçlü olmamı isterdi.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı, anlık mutluluk olumsuz hislerimin canına okudu. Kolyeye dair küçük bir umut bile değerliydi, yapılmasını ve koynumda taşımayı istiyordum. "Sahiden mi Cenk?"

"Her şey olabilirim ama bir yalancı, asla."

Almila Cenk'in omzuna bir yumruk savurdu. "İyi çocuksun ha."

"Allah razı olsun."

Bora, Cenk'e kısa bir bakış attı. "Lavin bir erkekle okuldan içeriye girdi, adım adım yaklaş..."

Cenk doğruldu, sinirle bağırdı. "Sikerim öyle işi."

Bora, Cenk'in kalktığı yere çökerken, Lavin tek başına hemen yanımda görülmüştü. Cenk ona döndü. "Nerede o?"

Lavin afalladı. "Ne diyorsun Cenk?"

Cenk Bora'nın onu kandırdığını fark edince salaklığına ve hemen sonra Bora'ya sövdü. "Otur kızım ya," Lavin'i yanıma oturttu. "Valla tansiyonum çıktı," diye konuştu elinin tersiyle alnını yokladı. "Aha, ateşim de çıkıyor."

Lavin bacaklarını ileriye uzatarak sere serpe uzandı yanıma. "Yoruldum," diye konuştu pürüzlü bir sesle. "Asıl benim tansiyonum çıktı."

Hangisi daha deliydi? Almila gülerek Lavin'in halini izlerken, Cenk çimlerin üstüne yığıldı. "Bu bende," diye konuştu, kolyeyi ceketin cebine atarken. "Halledeceğim, dert etme."

Biraz rahatlamıştım, kırılan hislerim tazelenmiş gibiydi. Tereddütle ona bakarken, "Sakın kaybetme," diye uyardım. "Bir de çabuk hallet olur mu? Eğer masraf..."

Kaşlarını çatarken, cümlemi yarıda kesti. "Saçmalama lütfen."

Omzumu silktim, ısrar etmemin bir faydası olmayacaktı. Korku ve telaşla dövünen kalbim biraz sakinleşmişti, bacaklarımı kalçamın altına kıvırarak rahat bir pozisyon aldım. Yağmur zayıf ve inceydi, kaçmak değil altında ıslanmak isteyeceğim kadar güzel yağıyordu. Birkaç kişi içeri kaçışsa da biz bunu sorun etmiyorduk.

"Doruk'un babası kuyumcuydu," diye konuştu Bora, düşünceli bir tavırla. "Ona bir sor, her türlü halledilir."

Cenk kafasını salladı. "Aklımda."

Lavin başını dizlerime gömdü, gerçekten yorulmuştu. "Ne oldu? Anlamadım."

"Kolyem koptu."

Anlamayarak baktı. "Yenisini al."

"Yenisini alamayacağım kadar değerli."

Pek anlamış değildi ama üstelemedi, bakışlarım onun yüzünden sıyrılarak etrafın kalabalığında dolaştı. Yağmurun ılık damlaları elime düşerken, Almila'nın sesini işittim. "Bu Korhan'ın derdi ne? Her şeyi geçtim, bizim öğretmenimiz. Yönetimden korkmuyor mu?"

Bora Almila'nın saçlarını örerken veya örmeye çalışırken mırıldandı. "Arkası sağlamdır," diye konuştu, bakışları bana çevrildi. "Bir daha yanaşamaz, bir daha yanaşmasına izin vermeyiz. Emin ol, yanına kalmayacaktır."

Kafamı iki yana salladım. "Lütfen benim için uğraşıp başınızı belaya sokmayın."

Cenk'in sesini işittim. "Merak etme, bunu biz yapmayacağız."

Anlamadım, sorma gereksinimi de duymadım. Bora ve Cenk çevresi geniş insanlardı, her türlü imkâna sahiplerdi ve dövdürecek adam tutmak zor olmazdı. Bundan bahsediyor olmalılardı. Başımı öne yatırdım, hafızamdan ağzıma uzanan kelimeler zincirini yutmadım. O beni aramıştı, bunu hiç kimseye söylememiştim ama ne sesinin tınısı ne de sarf ettiği kelime aklımdan çıkmıyordu. Aklımdan çıksa kalbimden çıkmıyordu, kalbimin yüzeyine çakılan bir tablo gibiydi. Ellerimi tereddütle ovuşturdum, bileğimdeki morluk dikkat çekecek şekilde belirgindi. Neyse ki çocuklar bu karmaşada görmemişti.

Dudaklarımı araladım, titreyen gözümün bebeği hepsinin yüzünde ilgiyle gezindi. Kalbimde değişik, isimsiz bir his vardı; isim versem büyüsü kaçacak gibiydi. "Beni aradı," diye konuştuğumda, çocukların dikkatini çekmiştim. Kısa bir sessizlik oldu, herkes kimden bahsettiğimi anladı. "O beni aradı. Birkaç gün önce, hiç beklemediğim bir anda. Sanırım beni arayacağına dair olan tüm umutlarımı kesmiştim. Neden aradığını bilmiyorum, belki o da bilmiyordur. Yalnızca sesini duymak beni... Mahvetti. Hem kötü hem de iyi hissetmem nasıl mümkün olabilir?"

Cevap vermediler. Ya da veremediler. Ürkek bakışlarım sabitlediğim noktadan kaçarak uzaklaştı. Bahsederken bile heyecanlanıyordum, sanki hep benimle olan ve benimle olmak zorunda olan bir organım gibiydi. Belki kalbim, belki ruhum.

"Aslında," diye konuştu Bora, mahcup görünüyordu. Boğazını temizleyerek devam etti. "Beni de aramış olabilir."

Afalladım, kırıldım. Özel olduğumu düşünmüştüm. "Ne?"

"Şey." Cenk sıkkın bir nefes verdi. "Beni de aradı."

Öylece ikisine bakakaldım, kızdım ve sebepsizce kırıldım. Aradığı bir tek ben değildim, zavallı gibi özel olduğumu hissetmiştim. Başımı arkaya yatırdım, koskoca gökyüzünün akıttığı yaşlara baktım. Yine içim kararmış, umutlarım, mevsimi gelmeden toplanan meyveler gibi ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Dişlerimi sıkarken üzerimdeki titreyişi hissettim ve telefona bildirim geldiğini anladım.

Elimin üstünde biriken damlaları elbisemin eteğine sildikten hemen sonra yağmurluğumun cebindeki telefona uzandım. Birkaç yağmur damlası parlayan ekrana iniverdi, çocuklar sessizliği korurken kalbimdeki bereketli hüznü hissettim. Ekranı yana kaydırdım, gözlerimi mesaja diktim ve bir dakika içinde hıçkırarak ağlamaya başladım.

Özel Numara

Yanında olmadığım, seninle olmadığım anlamına gelmez.
14:15

*

Gökyüzü bir ölümün haberini almış, gibi feryat ediyor, insanlıktan öcünü alıyordu. Lacivert örtüsü üstümüze örtülmüş gök, kasım ayının ilk gürleyişleriyle haykırıyordu. Kasvetli, yumak halindeki bulutlar içi dolan bir insan misali ağlıyordu. Deli gibi yağıyordu, saatlerdir serpinti gibi yağan yağmur son saatte hızlanmıştı.

Yağmur bana onu hatırlatıyordu.

Bana her şey onu hatırlatıyordu; basit bir kaldırım taşı bile.

"Rahmet yağıyor," diye konuştu Cenk. Sesi arkamızdan yükseldiğinde, Lavin irkilerek arkasını döndü. "Donuma kadar ıslandım, yok böyle bir şey!"

Lavin yanımdan uzaklaşarak Cenk'in kollarına sığındı. "Çok da soğuk," diye konuştu, gülümsedi. "Dışarıda mıydın?"

"Hiç sorma," diye konuştu Cenk, koyu renkli saçları fazlasıyla ıslanmış ve kotuna iri lekeler düşmüştü. "Dışarıdayken bastırdı, içeriye gelene kadar sırılsıklam oldum."

Lavin'i Cenk'in saçlarında biriken suyu silerken yakaladım ve bu anı kaç kez yaşadığımı düşündüm. Sonra da düşüncenin ne kadar özleme gebe kaldığını hissettim. Genzimi temizleyerek bakışlarımı kaçırdım. "Gerçekten çok yağıyor," diye konuştum boş bir sesle. "Taksi veya otobüs bulana kadar sırılsıklam olurum."

Lavin kaşlarını çatarak, kızgın bir ifadeyi yüzüne giydirdi. "Biz bırakırız," diye konuştu, kendimi tebessüme zorladım. "Bizim araba da okul sokağında, gidene kadar yine su olur çıkarız."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Yağmur biraz dindiğinde çıkarız."

Koridorun ucundaki misafir koltuklarına yöneldik, Bora ve Almila hâlâ dersteydi. Cenk ve Lavin karşıma çöktüler, koyu renkli koltuğa oturdum. Çantamı çıkararak dizlerime koydum ve okul koridorlarına baktım.

"Bu yağmur dinecek gibi değil." Cenk memnuniyetsizce camdan dışarıya baktı. "Kös kös oturacak mıyız? Beni boğar bu havalar."

Lavin düşünceli bir tavırla etrafa bakındı. "Aşağıda langırt falan var, oynayabiliriz?"

Yüzümü buruşturdum. "Hiç anlamam."

Bu tarz oyunlar hiç oynamamıştım. Hayat koşuşturması, yaşadığım şartlar ve maddi durum izin vermemişti. Ben de zorlamamış, gelişine yaşamıştım. Altdudağımı dişlerken, umutsuzca yağan yağmuru izledim. O anlarda, tuhaf bir hisle sarmalandım; sanki... Sanki biri tarafından izleniyordum. Bu his öyle bir güçle sarstı ki kalbimin temelini, arkama bakma gafletine düştüm. Aceleyle omzumun üstünden arkama döndüm ama koridorun sessiz ucunda hiçbir hareketlilik görmedim.

"Hadi, konferans salonuna..."

Cenk'in sesiyle irkildim, önüme dönerek yaşadığım saçmalığı silip attım. Cenk, Lavin'in elini tutarak onu kaldırdığında, neden gittiğimizi sormak istedim ama henüz kapıldığım girdabın etkisinden çıkamamıştım. Doğruldum,

dakikalar evvel oturduğum koltuktan ayaklandım ve ... tamı önüme düşürerek onların peşine takıldım.

Okulun ikinci katına indik, burası Almila ve Bora'nın sınıfının bulunduğu kattı. Merdivenin son basamağını indiğimiz anda, onlar da sınıftan çıkıyorlardı. Bora, Almila'nın kapüşonlusuna asılmış, onu kendiyle beraber çekiyordu. "Çocuk bunlar," diye homurdandı Cenk. "Kim demiş çocuk, emzikli bebeler."

Bizi gördüklerinde Almila, Bora'nın kıskacından sıyrılarak yanıma koşturdu. Bu sırada koridoru yürümüş, konferans salonunun kapısında duraksamıştık. Ellerini kollarıma sardı. "Sınavda Bora'dan kopya çektim," diye konuştu kahkahaları arasında. "Hoca fark edince de suçu Bora'nın üstüne attım."

Bora gözlerini devirdi. "Hadi oradan," diye homurdandı. "Suçu ben kendim üstlendim."

Lavin, Bora'ya kısa bir bakış attı. "Fedakâr sevgili..."

Cenk omzunun üstünde bize dönerek bir abi edasıyla bağırdı. "Kesin sesinizi be. Kafa lan bu!"

"Ne işimiz var burada?"

Bora, Almila'yı üstümden çekip aldığında, Cenk konferans salonunun kapısını açtı. Kaşlarımı çatarak aralanan kapıya baktım. "Sende anahtarın ne işi var?"

Elini savurdu. "Bende her halt var kanka."

Bora homurdandı. "Hiç bilmiyorduk."

Onların muhabbetlerine kısa bir tebessümle eşlik ettim, bu anlık bir tebessümdü çünkü kendimi çok garip hissediyordum. Lavin ve Cenk'in birbirine sarılan ellerine imrenerek baktım, parmak uçlarım sızladığında güçlükle yutkundum. Önden girdiler, çantamın askısını sıkılaştırarak kapının eşiğinden içeriye girdim. Gözlerim son derece geniş konferans salonunda gezindi, aşırı büyük ve genişti. Sayamayacağım kadar koltuk vardı ve içeride bizden başka

kimse yoktu. Lavin koşturarak sahneye çıktığında, neden hâlâ burada olduğumuzu anlayamamıştım. Bakışlarımı kısarak devasa sahneye baktım, birkaç basamak çıkarak ulaşabileceğimiz sahne bir orduyu sığdıracak kadar genişti. Bora ışıkları yaktı, ani bir parlama gözlerimi almıştı.

"Epey büyükmüş," diye konuştu Almila, ilgiyle etrafı izledi. "Ne yapacağız burada?"

Cenk'in bakışları Lavin'in saçındaki bandanaya takıldı. "Körebe oynayacağız."

Gözlerimi devirdim. "Yok artık Cenk, çocuk musun?"

Gözlerini kırpıştırdı. "İçimde saf bir oğlan çocuğu yatıyor."

Bora ensesine şaplak geçirdi. "Hay sana da içindeki oğlana da..."

Almila sevgilisinin yanından sıyrılarak sahneye koşturdu, çantamı ve üstümdeki yağmurluğu çıkararak sandalyelerden birine bıraktım. Cenk Bora'nın poposuna ustaca bir tekme geçirdi ve hepimiz buna gülerken koşarak sahneye çıktı.

"Ver bakayım bandanayı." Lavin'in itirazına aldırmadan saçlarındaki bandanayı çıkardı ve Almila'ya yaklaştı. Biz şaşkınca onu izlerken, kırmızı bandanayı Almila'nın gözlerine bağladı. "Körümüz de ebemiz de Almila."

Ciddi görünüyorlardı, onları izlemeyi düşünsem de vazgeçerek sahneye yanaştım. Elbisemin kumaşı bacaklarıma sürtünürken, kalbim sebepsiz bir heyecanla kasılıyordu. Bu tarifsiz duyguya aldırmamaya çalışarak sahneye çıktım ve ellerimi belime sabitleyerek Almila'nın çaresiz haline güldüm.

Çocuklar dört bir yana dağılarak Almila'dan uzaklaştılar, Bora onu korumak adına sahnenin arkasına geçti. Perdelerin arkasına saklandım, Cenk kıkırdayarak Almila'yı üstüne çekiyordu. "Bir tek Cenk'in bağırışını işitiyorum," diye konuştu Almila, ellerini iki yana savururken. "Tutun beni, sahneden aşağıya düşmeyeyim."

Bora gülüşünü bastıramadı. "Tutuyorum aşkuşum."

Lavin Bora'ya şaşkınca bakarken, ayağını Almila'nın önüne geçirdi. "Düşecek," diye konuştu Bora endişeyle. "Çek ayağını kızım."

Almila endişeyle gerilerken, Lavin gözlerini devirdi. "Ayy hiç kıyamazmış."

Bora, Lavin'e tip tip bakarken, Cenk de Bora'ya tip tip baktı. Ben de onlara öylece bakarken, belki de uzun zamandır atabileceğim en içten kahkahama engel olamadım. Bu Almila'nın ve hatta diğerlerinin de dikkatini çektiğinde, elimi dudaklarıma bastırarak kahkahamı yutmaya çalıştım. "Bu kahkaha elbette Esila'ya ait."

Almila ellerini iki yana savurarak yönünden saptı ve sesimi takip ederek bana yöneldi. Böyle bir kahkahaya, anlık sevince açtım ve bu anda gerçekleştirmiş olmam şaka gibiydi.

"Yaa," diye mızmızlandım. "Git, ben ebe falan olmak istemiyorum."

Almila bu yükselişime dikkat kesilerek daha dikkatli bir şekilde bana yöneldiğinde, çaresiz gözlerle etrafa baktım. Bora düşmemesi için Almila'yı gözetlerken, Cenk ve Lavin pes ederek yere çökmüşlerdi. "Hainler," diye tısladım sinirle. "Oturdunuz, ebe olmamı bekliyorsunuz!"

Almila hızlandı, dikkatli ve ilgiliydi. Kaçmak için harekette bulundum, bu sefer Cenk bacağını uzatarak bana çelme geçirdiğinde, "Hay bin siktir," diye homurdandım. Aynı anlarda onun ayağına takıldım, yalpalayarak dizlerimin üstüne düştüğümde canım acımamış ama Almila'ya yakalanmıştım. Sinirle bağırdım. "Bunu unutma Cenk."

Almila sesimi duyduğunda ve önüne düştüğümü anladığında aceleyle eğildi ve elleriyle elbisemden tuttu. "Yakaladım," diye bağırdı zıplarken. "Yakaladım ki!"

İnledim. "Of!"

Almila gözüne bağladığı bandanayı saçları arasından sıyırdı, derin derin nefesler alırken, gözlerini indirerek doğrudan gözlerime baktı. "Kusura kalma kardeş."

Gözlerimi devirdim, Almila bandanayı üstüme fırlatarak sevgilisinin yanına yanaştığında hepsine kötü kötü baktım. "Ben mi ebeyim?"

Cenk sırıttı. "Ebe misin? Kaç tane doğurttun?"

"Fesuphanallah." Bandanayı kavradım, biraz da kendim kaşınmıştım. Dizlerimin üstünden doğrulurken, Cenk canımın acıyıp acımadığını merak eder gibiydi. Tebessüm ettim. "İyiyim."

Doğrulurken saçlarımı omzumdan arkaya atıyordum. Ebe olmak istemesem de mızıkçılık yapacak değildim. Bandanayı saçlarımın arkasından, gözlerimi örtecek şekilde bağladım. Çocukların dört bir yana kaçıştığını ayak seslerinden anlayabiliyordum, gözlerimi yok saydığımda tüm algılarım geriye kalan duyu organlarıma yönelmişti. Çocukların seslerini takip ederken, kalbimde tuhaf bir şeyler vardı ve acı mı yoksa tatlı mı olduğunu anlayamıyordum. Ellerimi etrafa savurdum, benden çokça uzaklaşmışlardı.

"Lan." Cenk kıkırdadı. "Çok komik görünüyorsun."

Dudaklarımı sarkıttım. "Dalga geçmesene."

Cenk'in sesine yöneldim, arkamda birilerinin varlığını hissedebiliyordum ama hangi tarafa atak yapacağımı bilemiyordum. "Biraz hareketli olsana," diye konuştu Lavin, ayak seslerini işittim. "Yemin ederim uyuşuk..."

Lavin kelimelerini bitirmişti ki, tok bir sesin yankısı kulaklarıma döküldü. Kapı aralandı, bunu anlayabilmiştim. Sebepsiz bir heyecan, göğüskafesimde hasat vermeye başladı ve ellerim karıncalandı. Nefesim kesilir gibi olduğunda yutkunmak için boş bir gayret gösterdim. Sessizlik yaşandı, öyle bir sessizlikti ki; kalbimin atışını duydum.

Asrın, Asrın, Asrın diye atıyordu.

Bir an sessizlik oluştu, sanki artık yalnızdım. Savrulan ellerim iki yanıma indi, ileriye doğru minik bir adım attım; sanki kalbim koşarak gitmek istiyordu. Adım sesleri birbirini takip etti, bu mahvedici sessizlik damarlarımdaki kanı hızlandırdı. Aralanan kapı kapandı, şimdi yalnızca bir çift ayağın sesini işitiyordum.

Kuruyan kalbime ayak basmışlar gibi hissediyordum.

"Hey," diye seslendim, sesimin çaresizliği kulağıma ulaştı. "Ne karıştırıyorsunuz? Bakın, ben karanlığı pek sevmiyorum. Giderseniz yalnız kalırım."

Tuhaf bir homurtu işittim, genzini temizleyen kişinin kim olduğunu anlayamamıştım. Yağmurun sesi artık daha gürültülüydü, sanki gökyüzünün sırtına gümüş bir hançer saplanmıştı ve acı çekerek bağırıyordu. Nemli avuçlarımı elbiseme sildim, artık midem de çalkalanıyordu. Adımlar yaklaştı, bu sebepsiz heyecanım için kendimi tokatlamak istiyordum.

Sahnede yalnızca bir kişi vardı.

Çok yavaş yaklaşıyordu.

"Almila eğer bir şeyler karıştırıyorsan bozuşuruz, söyleyeyim."

Sessizlik.

Sessizlik elem vericiydi. Boğazımı tırmalayan bir çığlık vardı... Ya da feryat. Geriye doğru sarsak bir adım attım, dizlerim deli gibi titriyordu. Bir elim havalandı, avucumu açarak kalbime yerleştirdim; ölüm saatim şu an mıydı? "Allah'ım," diye inledim, dudaklarım titrerken. "Bu da neyin nesi?"

O sırada, avcum kalbimle beraber yükselirken dünyanın sarsıldığını ve beni altında bıraktığını hissettim. Camdan savrulan rüzgâr, saliselerin saniyelere akıttığı zaman içerisinde burnuma bir koku getirdi. O an ben, ben olmaktan çıktım, yine o oldum. Erkeksi koku burnuma yükseldi, bir

saniye sonra ciğerimde, benimleydi. Kafamı şiddetle iki yana salladım, halüsinasyon olduğunu düşündüm. Oysaki ben bunları atlattığımı sanıyordum.

"Hayır," diye konuştum, elim saçlarıma asıldı. "Birazdan geçecek, bitecek. Ben... Yalnızca kendimi kandırıyorum."

Kandırılmak... Neden şimdi bu kadar güzel? Kendimi onunla kandırmak... Ellerim iki yanıma indi, dayanamıyordum ve dayanabilecek gibi değildim. Adımlar yaklaştı, hemen sonra pencere örtüldüğünde soğuk hava beni üşütmekten vazgeçti. İleriye doğru yavaş bir adım attım, varlığının gölgesini ardımda hissettiğimde bacaklarım tutmaz oldu.

Burada olamazdı değil mi?

Yaklaştı.

Sonra biraz daha yaklaştı.

Varlığının geçilemez değeri soluğunu takip etti, dolan gözlerimdeki sıcaklık bandanayı ıslattığında gerçekliğine hâlâ inanmadığımı fark ettim. Aklım almıyordu, kalbim dünden razıydı ama aklım kabullenemiyordu. Dudaklarımı dişledim, artık daha fazla dayanamayacağımı anladığımda olan oldu; saniyeler içinde, dizlerimin üstüne yıkıldım.

Düştüm, tökezledim ve yakalandım.

İnce belime bir çift kol dolandı, dudaklarımdan dökülen hıçkırığın önüne geçemezken, kirpiğime ısrarla tutunan damlalar kusursuz bir hızla yanaklarıma düşmeye başladı. Kuvvetli kolunu, baskısını, sıcaklığını, üşümüş nefesinin cildime üfleyişini... Hissediyordum.

Asrın, buradaydı.

"Çok zayıflamışsın," diye fısıldadı, tam da şu an dünya tüm değerini yitirdi. Her bir uzvum azımsanmayacak bir şiddetle titrerken, sevgiyle gelen ölümü kabul ettim. "Çok güzelleşmişin."

Dönmüştü, Asrın buradaydı.

Evine dönmüştü.

Avuçlarım kucağıma düştü, dudaklarım bir şeyler mırıldandı, ben duyamadım ama belki o duydu. Gözlerimden düşen damlalar yanaklarımı sırılsıklam etti, elbisemin altındaki omuzlarım sarsılmaya başladı. Avuçlarım sızlıyordu, kuruyan kalbim gülümserken, nefesi enseme indi. Buradaydı, yanımdaydı, kollarındaydım ve ben aylar sonra ilk kez nefes alabildiğimi hissediyordum. Yangın harlandı, bedenimden kalbime, kalbimden ruhuma uzandı ve saniyeler içinde tutuştu.

Küllerimden doğdum.

Dudaklarımdan acı dolu bir inilti yükseldi, elim elbisemin uçlarını kavrarken bir elim saçlarıma asıldı. Bunun bir halüsinasyon olmasından çok korkuyordum, öyleyse ölürdüm. Sıcak, sıcacık parmaklar hatırladığım kadar çok yakıyordu, saçlarıma asılan elime dokundu, elimi saçlarımdan ayırdı.

Aman Allah'ım! Elimi tuttu!

Elimi tuttu ve o an göğsüne bastırmasına gerek kalmadan da kalp atışlarını duydum.

Sarsıldım. "Ger... Gerçek misin?"

Gözlerimin önündeki bandanayı kaldırarak onu görmek istedim ama izin vermedi. Kumaşın üstünden gözlerime dokundu. "Dokun," diye fısıldadı, nefesinden acı dökülüyordu. "Dokun ve hisset. Gerçeğim, yanındayım."

Bir anda oldu; ben hıçkırıklarla sarsılırken, kuvvetli kollarının yardımıyla beni kendine çevirdi. Çığlık atmadım, şaşırmadım, seslenmedim ve yalnızca sessizliğin beni sayısız kere öldürmesini izledim. Karşımdaydı, ruhu ve kalbiyle benimleydi. Onu hissediyordum. Bu masal bir gece yarısı, onun beni bulmasıyla başladı ve bir başka gece yarısı onun beni bırakmasıyla kâbusa döndü. Fakat şimdi geldi, ay artık siyah değil beyazdı ve kuşlar şarkılar

söylüyordu. Siz duymuyor musunuz, ben duyuyorum. O kelebeğin kanatları uçarken yandı ama şimdi küllerinden doğmasını öğreniyor.

Sevgilim, daha sıkı tut elimden.

Al, avuçlarımdan öp.

Nereye gidersem gideyim ona varacaktım, çünkü herkes en sonunda evine dönerdi. Evim... Bana dönmüştü. Elinden tutmak istedim ama hıçkırarak genzinden yükselen o sese kulak kabarttım. Mücadele içinde yutkunuyordu. Avcumu yakaladı, ona dokunarak onu hissettim ama bu ikimize de yetmedi. Parmakları hatırladığım gibi, sıcacıktı. Bir eli gerdanıma değdi, parmak uçlarından sızan o yangın tenimi aleve verdi, dövmemi okşadı. Boynuma dokundu, boynumu yaktı, usulca uzanarak saçlarıma dokunduğu sırada, bir elimi kaldırdım ve yanağına koydum. Teni pürüzsüzdü, çenesinde seğiren damarları parmak boğumlarımda hissettiğimde dondum, kaldım.

"Sakalların?"

"Saçların?"

Sakallarını kesmişti.

Sözünü tutmuştu, sözünü hep tutardı.

Ben de sözümü tutmuştum, onun istediği gibi saçlarımı kesmiştim ve ikimiz de birbirimizi gördüğümüz an bunları fark etmiştik. Parmaklarım titreyen, köşeli çenesinden aşağıya düştü ve eş zamanlı olarak Asrın'ın eli saç uçlarımdan ayrıldı. Boğazıma oturan yumruyla beraber gözlerimi yumdum ve hıçkırıklara boğulurken, var oluşumun en büyük sancısını çektim. Çünkü karşımda durdu ama bana sarılmadığı gibi ona sarılmamı da beklemedi. Ayrıydık, bir araya geldik ama... Kavuşamadık.

Adı ayrılık kaldı ama asla kavuşma olmadı.

Bölüm 4

-Şafağın İlmekleri-

Asrın buradaydı.

Yanımdaydı.

Ve bu cümle, içinde onu barındırdığı için bile çok güzeldi.

Gökyüzü insanlığa olan hıncını alırcasına, taşı toprağı gözyaşlarıyla suluyor ve yağmur bereketli bir kışın habercisi gibi coşkuyla yağıyordu. Sanki bir ölümün ardından yakılan ağıt, dökülen feryattı. Fakat kulağımıza dökülen bu yağmurun sesine inat, biz sessizliği itinayla koruyorduk.

Kendimi boğuluyor gibi hissediyorum ama çırpınmak için de hiçbir şey yapmıyorum.

Ne zamandır burada olduğumuzu bilmiyordum, gözlerimin üstündeki bandanayla, şiddetle titreyen bedenimle ve acının yanağıma düşürdüğü yaşlarla öylece duruyordum. Çatlak dudaklarımı ıslatan tuzlu yaşların katlanılmaz sızısıyla, yerde ruhsuzca duran parmaklarımı kaldırdım ve yanağımı, dudağımı temizledim. Asrın karşımdaydı ama onu göremiyordum.

Görmek istiyordum.

Bensiz geçirdiği beş ayda yana yana öldüğünü görmek istiyordum.

Yanağımda asılı kalan parmaklarım saçlarıma ve hemen sonra bandananın düğümüne uzandı. Buradan kaçıp gitmekle, gözlerimi açarak onu görmek arasındaki çizgide bocalıyordum. Titreyen altdudağımı ağzıma yuvarladım, Asrın'ın heybetli gövdesi ve kanatlarının hissettirdiği güven hâlâ yerli yerindeydi.

Asrın'a hâlâ güvenebildiğimi fark ettim.

O beni bırakıp gitti ama ben ona hâlâ güveniyorum. Bu... nasıl olur?

"Beni görmek istediğine emin misin?" Konuştuğunda taze nefesini yüzümde hissettim ve o an Asrın hep konuşsun, ben dinleyeyim istedim. "Tabii ki istiyorsun."

Hâlâ açık sözlü ve egoluydu.

"Seni görmemi istemiyor gibisin?" diye konuştum, titreyen sesim mi yoksa nefesim miydi? Belki de her ikisiydi. "Üstelik sen bana bakarken... Haksızlık bu!"

"Yüzüne bakıyorum değil mi? Hâlâ inanılmaz geliyor."

Kahretsin, yine aynı hisleri paylaşıyorduk. O da birbirimizi gördüğümüze inanamıyordu. O kadar uzun zaman geçmişti ki, artık bir kalp taşıdığımı bile unutmuştum. Hayır, hayır! Buna daha fazla dayanamayacaktım, hemen şimdi onu görmeliydim. Özlem her çılgınlığı yaptıracak boyuttaydı ama ben... Sarılamamıştım bile. Parmağım düğümün üstünde oyalandı, onu görmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum.

Onu gördüğümde, benim kadar dağılmış olmasını istememek bencillik miydi?

Düğümü çözdüm, bandananın uçları ayrılarak iki yana düştüğünde gözlerim kapalıydı. Kumaş parçası göz kapaklarım boyunca kaydı ve avuçlarımın üstüne düştü. Kendimi öldürmek için sayısız seçenek vardı ama ben ona âşık olmuştum.

Gözlerimi korkuyla açtım.

Asrın'ı gördüm.

Deprem oldu, ruhum sallandı. Çığ düştü, bedenim buz kesti. Sel bastı, kurumuş kalbimi ıslattı. Zamanın durmasını istedim; ben ona, o bana bakarken zamanın bizim için durmasını istedim. Zamanı durdurabilseydim, o gözleriyle bana meydan okurken yapardım. *Tanrım! Hâlâ aynı bakıyor, öldürüyor, sonra avuçlarıma kapanıp af diliyor.*

Yutkunamıyordum.

Asrın hâlâ güzeldi.

Kuzguni saçları, gördüğüm ilk şey oldu. Saç kesimi aynıydı, dağınıktı, ince tutamlar alnına düşmüştü. Alnından sıyrılan titrek bakışlarım, zarif kemiklerin çerçevelediği düzgün burnuna ve doğrudan gözlerine tırmandı. Konuşmayabilirdi, susabilirdi. Sustuklarımız gözünün bebeğine nakış nakış işlenmişti. Duyguları öyle güçlüydü ki onu okuyabiliyordum. Kıvrımlı kirpiklerinin gürlüğü, güzel gözlerini çerçevelemişti.

Asrın... Benim kadar mı bilmem ama dağılmıştı.

Ben, ona bakarken kirpiklerime kadar titrediğimi unutmuş olmalıydım. "Asrın," diye fısıldadım, adını aylar sonra ilk kez andım; bu anışa onu şahit ettim. "Sana sarılmak istiyorum ama sarılmayacağım."

Yüzlerimiz arasında az bir mesafe vardı, öyle azdı ki dudaklarına bakmamak için verdiğim mücadele gücümden emiyordu. Diz kapakları çıplak dizlerime sürtünüyor, sıcaklığını benimle paylaşıyordu. Adını andığımdan mıdır bilinmez, gözlerini yumdu, öyle sıkı yumdu ki bütün duygularının ağırlığını göz kenarına akıttığını düşündüm. Burnundan sert bir soluk aldı, verdiğim soluğu aldığını fark ettiğinde, daha derin ve çok daha derin bir nefes yudumladı.

Nefesimi aldı.

"Esila," diye konuştuğunda, ürkek ruhum bu sesin kudretinden korktu. İsmimi, o bana seslendiğinde hep daha

çok sevdim. "Bana sarılmayacağını biliyorum. Sen de her koşulda benim sana sarılacağımı biliyorsun."

Onun kollarını biliyordum, nasıl sarıldığını da. Hep sıcaktı, sarıldığımda güvende ve tam hissederdim. Başımı kalbine yasladığımda, oradan geçenleri duyardım. Ama... Şimdi, ona sarılmak kendime ihanet gibi. Çenem yüzümün altında, incinmiş duygularım yüzünden titrerken, sert çıkan sesini duydum.

"Ağlama."

Hâlâ ağladığımı, o söyleyene kadar fark etmemiştim. Oysa yanaklarım, boynum ve iki yanıma dökülen saçlarım bile sırılsıklamdı. Yalnızca sessiz ağladığım için fark edilmiyordu. "Ağlama," diye tekrarladı, sert bir vurguyla. Acı çektiğini gizlemediği nadir anlardan biriydi. "Güldürme şeytanı, cehennemi mi söndüreceksin? Yeter bu kadar gözyaşı."

Ağlamamam gerektiğini buyuruyordu, o zaten kibar bir adam değildi. Pür dikkat baktım gözlerine, beni getirdiği bu yabancı hali görsün diye. "Asrın?"

Bana yanaştı, artık zemine gömdüğü yumrukları bana daha yakındı. Fenası dudakları da daha yakındı, nefesi ise çoktan taşımıştı arafı gerdanımın çıplaklığına. "Elini kaldır."

Afalladım. "Ne?"

"Yanağımı, eline yaslayacağım," diye konuştu, âdemelması sık sık belirginlik kazanıyordu. "Yanağımı okşa."

Şaşırmadım, yalnızca dudaklarım titredi. Yapabilseydim onu reddederdim ama ben aptal bir sarışındım. Kucağımda sızlayan elim korkuyla havalandı, boşlukta birkaç saniye bocaladı ve sonra onun pürüzsüz yanağını avuçladı. *Ona itaat ettim, elimi yanağına yerleştirdim ve nereye giderse gitsin denizin onu hep sevgilisine getireceğine emin oldum.* Teni sıcacıktı, sakalları parmak uçlarıma batıyordu. "Ellerin, buz gibi..."

Gözlerimiz yeniden kesişti, bu anın gerçekliğine hâlâ inanamayan bir yanım olsa da kalbim ikna olmuştu. Dudaklarımı sertçe ısırdım ve serbest bıraktığımda, "Asrın?" diye fısıldadım, damarlarımdaki kan çekilmişti. "Sen bana mı geldin?"

Gür kaşları çatılmıştı, bana kızmasını bile özlediğimi biliyordum. Göğsüm hiddetle yükseldi, onun başını tam göğsüme saklamak ve kollarımı erişebildiğim her yerine dolamak istiyordum. "Esila," diye konuştu, gözleri biraz daha kısıldı. "Ben senden gitmedim."

Dişlerimi sıktım, yanağımdaki yaşlar kuruyamıyordu çünkü ben yenisini akıtmaktan vazgeçmiyordum. "Asrın," dedim, dizlerim titreyerek sahnenin zeminine çarpıyordu. "Bana mı geldin?"

Gözleri kısa bir an adını dillendiren dudaklarıma düştü ve zarif yüz hatları elimin içinde sertleşti. "Esila," dedi, hâlâ güçlü olabildiği için onu öldürmek istiyordum. "Ben senden gitmedim."

Avcumu yanağından çekmek istedim, sanki girdiğim cennetten çıkmaya niyetlenmiş ama yapamamıştım. Asrın anladı, eli aniden elimin üstüne örtüldü. "Biraz daha," diye konuştu, gökyüzünde bir şimşek çaktı. "Dokun."

Ona dokunmam için yalvardığı ilk an değildi. Sertçe, "Asrın," diye tekrarladım, dudaklarım durmadan titrerken. "Bana mı geldin?"

Kafasını öne yatırdı ve dudaklarında derme çatma bir tebessüm oluştu. *Bu tebessüm cinayetinin sus payı mı?* "İnatçı," diye fısıldadı, kendi kendine. "Tamam, geldim. Yalnızca sana."

Yutkunmaya çalışarak, çöken omuzlarımı dikleştirdim. "Sen bana geç kaldın, Asrın."

Kaşları öyle derinden çatıldı ki; acının biçtiği sakinliğin yerle bir olduğunu gördüm. Yüzünü tutan parmaklarım

yanağından güçlükle koptu, ona rağmen hislerimin ruhuna bağlı olduğu zincirler pas bile tutmamıştı. Temasımız sonlandığında gözlerinin içinde bir tedirginlik duygusu boy verdi. "Kırgınsın," diye konuştu hızlıca. "Çok kırgınsın. Kırıldığın yerlerden defalarca öptüm, yine öperim. Öpersem geçer."

Şifasının iyileştirici gücüne kapılmamak için geriledim. "Geçmez."

"Benden bahsediyorsun," diye konuştu, eli uzandı ama gözlerimdeki itirazı gördüğünde sert bir yumruk yemiş gibi irkildi. Kafasını iki yana salladı. "Ben sendeki her kırgınlığı geçiririm."

Omzumu silktim. "Geçmez."

"Esila..."

"Bu kırgınlığı uykusuz gecelerime sor, Asrın," diye fısıldadım, sesim şiddetlenen yağmura karışıp kayboldu. "Geceleri ağlamaktan kızaran, uykusuz gözlerime sor!"

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Asrın hem içini hem de içimi usulca söküyordu. "Gittin... Gittin, Asrın."

Avuçlarıyla yüzünü ovaladı, sertçe. "Kal demedin."

Diyemezdim.

Sessizlik...

Kelimeler dilimizin ucunda birikerek etrafımızı sardı dakikalar boyunca hiç konuşmadık. O kadar histerik bir şekilde titriyordum ki, dizlerim sahnenin zeminine çarpmaktan acıyordu. Yüzüm sulak bir araziymiş gibi ıpıslaktı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı. Ellerim iki yumruktu ve sanki birinde Asrın'ın diğerinde benim kalbim saklıydı. Kafamı toparlamalıydım, yanında daha fazla durursam kalkıp ona yumruk savurur ya da çekip sarılırdım. Kalkmak istedim, ilk seferinde dizlerim tutmadı.

Sonra kalktım.

Sahnenin ortasında doğrulduğumda elbisemin etekleri çözülerek yağ gibi aktı ve bacaklarımı örttü. Avuçlarımla yanağımdaki yaşları beceriksizce sildim ve hıçkırmamak için altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. Asrın da benim ardımdan doğrulduğunda bir an öyle görkemli göründü ki, onun beni kanatlarına alıp uçurduğu zamanları anımsadım.

Oradan düşeli epey zaman oluyordu.

Göz göze geldiğimizde, ona varmak için kıtaları bile koşacağımı, denizleri aşacağımı, dağları yürüyeceğimi bir kez daha fark ettim. Bakışları metanetli ama bir şeylerin yasını tutar gibi ıstırap içindeydi. Karşımda olması inanması güç bir gerçekti ama işte kanıyla, canıyla buradaydı. Bana doğru yavaşça adım attı ve o an ne yapacağını anladım.

Bana sarılacaktı.

O bana doğru ikinci adımı attığında, geriye doğru çok hızlı bir adım attım. Gözlerimi aramızdaki mesafeye düşürdüm ve kafamı şiddetle iki yana salladım. Asrın durdu, bakışlarımın kararlılığı onu durdurdu. Aralanan dudaklarına, hemen sonra lacivert gömleği altına gizlenen göğsüne baktım.

Dövme duruyor mudur?

Sormadım, bu sessizliği tam üç dakika paylaştık. Bana sarılamadı, bunun yarattığı karmaşanın onu içine çekmesine izin verirken, arkamı döndüm. Kısa saçlarım yüzümün iki yanını örttü, çeneme değerek gözyaşlarıma dokundu. Dişlerimi dudağıma geçirdim, hıçkırıkların önüne geçerek sarsak adımlarla sahnenin ucuna yürüdüm. Gözlerimi dolduran yaşlar önümü görmeme engel olsa da yürümeyi başarmıştım.

"Dikkat et."

Asrın'ın sesinde ilk fark ettiğim şey, ruhuna çığlıkların gizlenmiş olduğuydu. Komutuna uydum, dikkatli oldum.

Yağmurun sesi, bizim sessizliğimizde değer kazandı, gökyüzü canhıraş bir gidişe ağlıyor gibiydi. Sahnenin ahşap merdiven basamağına güçsüz bir adım attım, düşecek gibi olduğumda onun hareketlendiğini hissettim ama gerek kalmamıştı. Basamaklar bitti, konferans salonunu çınlatan ayak seslerini kestiğimde, sızlayan gözlerim koltuğun üstündeki yağmurluğuma tırmandı.

"O kalsın," diye konuştu aniden, genzini temizledi ve devam etti. "Ben alayım... Diğerlerinde kokun kalmadı."

Asrın, kıyafetlerimi yanında götürmüştü.

Kalbimden ruhuma ılık bir his aktı, bu his öyle kuvvetliydi ki; bir annenin çocuğuna hediye kıldığı doğum lekesi kadar sahiciydi. Dudağımın sol yanı cansız ama içten bir tebessümle bükülürken, yalnızca kafamı salladım. Sesini daha fazla duyamazdım, duyarsam tam şuraya oturur ve deli gibi ağlardım. Koltuğa yaklaşarak çantamı aldım ve etrafıma bakındım; çocukları unutmuştum.

Burnumu bir kez daha çektiğimde, kaba homurtusunu işittim. Garip ama bunu bile özlemiştim. Kapıya doğru yavaşça yürüdüm, cennetten kovulan ve cehenneme gitmemek için ayak diretendim. Oysa cennetten kovulmamıştım, cennet yüzünü göstermiyordu. Parmaklarımla kapı kulpuna asıldığım sırada, "Esila," diyen sesini duyarak ona kulak kabarttım. "Bu bir yangınsa senden daha çok yanan benim. Gitmene izin veriyorum, koşarak geleceğini bildiğim için. Nereye gidersen git... Bana varacaksın."

Kapıyı araladım, dışarıya öyle hızlı çıktım ki, ona koşmaktan korktuğumu anladım. Bu yaptığıma inanamıyor olduğunu görüyordum ama beni neden aramadığını söylemeden huzurlu olamazdım. Kalbimin tutarsız ritmi, sağlıksız bir kalp gibiydi, ne zaman ne şekilde çarpacağını ölçemiyordum. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak sırtımı

yasladım ve ıslak bakışlarımı ileriye çevirdim. Arkadaşlarım koridorun sonundaydılar.

Kızgınlık, kırgınlık, minnet... O kadar fazla duyguyu bir arada hissediyordum ki. Yerimden kıpırdarken onların tedirgin hallerine baktım. Zayıf adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım ve gözyaşlarımı silerek yanlarına yürüdüm.

Genzimi temizledim, elmacık kemiğimden uzanan bir damla yanağım boyunca akarken, sağlıksız adımlarım yanlarında duraksadı. Gözbebeklerine kadar sıçrayan endişeyi görebiliyordum, ürktükleri neydi? "Biliyor muydunuz?" diye sordum, sessiz bir isyanla. "Onun geleceğini biliyor muydunuz?"

Cenk yaslandığı duvardan ayrıldı, genelde takındığı alaylı ifadeden iz yoktu. Ciddiydi. "Biz yalnızca o ne istiyorsa onu yaptık. Biliyorsun, istediklerini yaptırır."

Cenk'i anlayabiliyordum, arkadaşlığın gereğini yerine getirmişti. Belki ben saçmalıyordum, onlara kızmak haksızlıktı. Bakışlarım Almila'ya takıldı, onun bildiğini düşünmüyordum. Yüzünü Bora'nın ceketinin altına saklamıştı, kızıl saçları olmasa onu fark edemezdim. Yüzünü neden gizlemişti? Yoksa... Onun da bildiğini fark ettiğimde afalladım, bir an en yakın arkadaşımın bunu yapıyor olmasını sorguladım ama sağlıklı düşünemediğim için bu sorgulamayı rafa kaldırdım.

"Ee biz bunu beklemiyorduk," diye konuştu Lavin, omzumun üstünden arkama bakarken. "Şu kapıdan el ele çıkarsınız sanıyorduk."

Lavin'in cümleleri zaten ortada olan gerçekle bir kez daha yüzleşmemi sağladığında başımı ellerimin arasına aldım. "Burada," diye konuştum hayretle. "Asrın gerçekten burada, onu sadece ben görmüyorum."

Cenk kafasını salladı. "Siktir ya, kafayı çizdi."

Bora dirseğiyle Cenk'i dürttü. "Kardeşim Asrın geldi. Bence kelimelerini seçerek konuşmayı öğrenmelisin, aksi halde seni..."

"Haklısın hacı."

Almila, Bora'nın ceketi altına gizlenmekten vazgeçti, derin derin nefesler alarak kirpiklerinin altından bana baktı. "Üzgünüm."

"Asrın burada?"

Cenk eliyle beni gösterdi. "Al işte, kafayı çizmiş. Ben Asrın'ın insanlar üzerindeki etkisinden bahsetmiştim, acaba içeride kıza ne yaptı?"

Dudağımı sertçe ısırdım, gözyaşlarımın önüne geçmek adına kafamı arkaya yatırdım. O sırada, ensemdeki dövmenin her harfi etimi didiklerken, Cenk'in elindeki deri ceketi gördüm. "O Asrın'a mı ait?"

Cenk afalladı, belli belirsiz kafasını salladı. "He, kardeşimin."

Ona ilerledim. "Artık benim."

Varla yok arası mesafeyi kapadım, çocukların gözlerinden ulaşan soru işaretlerini zihnimin duvarlarında hissederken, deri ceketi hızlıca kavradım. Asrın'ın sıcaklığını taşıyor, onun gibi kokuyordu.

"Ayy yazık." Cenk gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Acaba, ceketi Asrın mı sanıyor? Şunun ayarlarıyla bir oynasanıza..."

Almila ve Lavin, Cenk'e ters ters baktılar. "İyiyim," diye konuştum çatlak bir sesle. "Kafayı çizmedim. Gerçek olduğunu farkındayım yalnızca... Şaşkınım."

Hepsi anlayışla başını salladı ve sanırım yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu anladıklarından yanımdan uzaklaştılar. Bir süre donuk bakışlarla orada durdum, Asrın hâlâ içerideydi. Az sonra durmaya bir son verdiğimde, ceketine sarıldım, ona sarılamayışımın acısıyla sarıldım. Koridorun

köşesini döndüm, onu arkamda bıraktığımı hissettiğimde, ruhumda ışığı alan son boşluk da kapandı. Asrın da beni bırakmıştı ama zorunluluktan. Diğer koridorda ruhsuzca yürüdüm, biri itse yere yapışır ama ağzımı açmazdım. Birkaç dakika bu sakinlikle yürüdükten sonra kampüsün kapısından dışarı çıktım. Zayıflayan yağmur taneleri yüzüme düşüyordu.

Gökyüzü sahiplendiği karanlığı bizimle paylaşmış, sakladığı yıldızları o karanlığın erişebildiği her bir yana nazar boncuğu gibi iliştirmişti. Yanaklarımda kuruyan sıcak yaşlar etimi gererek, sahici izler bırakmıştı. Kampüsün bahçesi sakindi, öğrenciler evlere dağılmış olmalıydı.

O buradaydı ve ben sırtımı dönmüş gidiyordum.

Bu ben miydim?

"Esila, hadi!"

Almila'nın kulaklarımı dolduran tiz sesiyle irkildim. Bora'nın arabası dış kapıya yanaşmıştı ve Almila ön camdan sarkarak bana bağırıyordu.

"Almila ben..." geriye doğru bir adım attım. "Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Gel, gidelim. Sağlam kafayla düşün, sağlıklı karar ver."

Altdudağımı tereddütle dişledim. "Ama burada," diye konuştum yorgun bir sesle. "Almila, gidemiyorum."

Bora kornaya bastığında, Almila'nın itiraz istemeyen bakışlarına bakmaya devam ettim. "Esila, şu arabaya bin."

İtiraz etmedim, itaat ettim. Durağan adımlarım bir emre ayak uydurur gibi hareketlendi ve mesafe sıfırlandı. Arka kapıyı açarak arabaya bindim, kemeri titreyen ellerle taktıktan hemen sonra başımı omzuma gömerek kendi kıyıma çekildim.

Yolun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ama araba durduğunda bile gözümü kırpmadan camdan dışarıya bakıyordum. Artık ağlamıyordum ama garip şekilde omuzlarım titriyordu. Gece karanlığına bakarken üşüyerek kollarımı sardım ve o esnada Almila ve Bora'nın üstümdeki bakışlarını fark ettim.

"Dalmışım," diye konuştum cılız bir sesle. Koltukta yan döndüm. "Teşekkür ederim, Bora."

Bora önemsiz olduğunu belirtircesine omuz silkti. "Saçmalama, lafı olur mu?" dediğinde Almila onu destekledi. "Bence sümüğünü çeke çeke beynini öldürdü."

Burnumu çektim. "Komik değilsin."

"Yok, o işlere Cenk bakıyor."

Bora onu kapüşonlusundan yakaladı ve oturduğu koltukta kendine doğru çekti. Almila afallayarak ona savrulduğunda, bakışlarım yön değiştirdi. Burası Lavin ve Cenk'in bazen beraber kaldıkları apartmandı, sokaklardan bunu anlamıştım ama çok kafa yormamıştım.

Kapıyı açıp dışarıya çıktığımda akşam serinliğinde üşüdüğümü hissettim. Cenk'in arabası hemen dibimdeydi, muhtemelen ikisi de gideceklerdi. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, ceket ezilerek göğsümün içindeki boşluğa kokusunu akıttı. Birkaç dakikanın ardından Cenk'in araba kapısı aralandı, Lavin'le aynı anda inerlerken sessizce onları izledim.

"Kız kızayız," diye konuştu Lavin, hızlı adımlarla yanıma iliştı. "Hiç uzuneşek oynadın mı?"

Ona döndüm. "Erkek oyunu değil mi o ya?"

"Kim demiş?"

Cenk, evin anahtarını Lavin'in avuçlarına bırakırken şakağına kondurduğu öpücüğü göz ucuyla görmüştüm. "Kapıyı kilitleyin," dedi ciddiyetle. "Lavin biliyorsun, pek tekin değil buralar."

Lavin uysalca kafasını salladı. "Tamam, takılmayın bir yere."

"Yok kız." Lavin'in saçlarını karıştırdı. "Kardeşimin yanına gideceğiz."

Cenk Lavin'le ilgilenmeyi bırakarak omzunun üstünden göz göze gelmemizi sağladı. "Daha iyi misin?" diye sordu ilgiyle. "Kusura kalma, rapor vereceğim."

Gözlerimi devirdim. "Git ona, onsuz da başımın çaresine bakabildiğimi söyle."

"Emrin olur."

Apartmanın eskimeye yüz tutmuş kapısını iteleyerek araladım, yükselen toz burnumu gıdıkladı ama pek aldırmadım. Boyası dökülmüş eski bir binaydı. Cenk burayı seviyordu. Kızlar sevgililerinden ayrılabilmeyi başardıklarında apartmanın aralık kapısından içeriye yöneldiler. Üç katı çıktım, bu süreç içinde zihnimden kalbime damla damla düşüveren aşkın gazabı altındaydım.

Dairenin önünde duraksadığımızda Lavin kapıyı araladı ve bizi içeriye buyur etti. Ayakkabılarımı çıkarıp koridora adım attığımda Almila ve Lavin mutfağa kaçıştı, onları boş gözlerle izledikten hemen sonra salona girdim. Işığı açmaya gerek görmedim, sehpada mumlar vardı.

Cekete sıkı sıkıya sarıldım.

Dizlerimin bana ihanetini kaldıramadım, bağdaş kurarak sehpanın önüne çöküverdim. Salonun perdeleri açıktı, ay ışığı içeriye silik gölgesini devirerek odayı bir parça aydınlatmıştı. Dirseklerimi sehpaya yasladım, mumların nahoş kokuları beni cezbetmişti. Sehpanın üzerinde bulunan kibriti görüp uzandım, bir çöp çıkardım.

Mumların iplerini tutuşturdum.

Mumlar bir koronun sanatçıları gibi aynı anda dalgalanıyor, içeriyi aydınlatıyordu. Duruldum, tüm isyanım, toprağın içine çekilen su gibi gözden kaybolduğunda, yanaklarım yeniden ıslanmaya başlamıştı. "Eşek herif," diye fısıldadım, mum nefesimin buğusuyla dalgalandı. "Öcü

gibi çıktı karşıma. Ben onunla bir daha yüz yüze geleceğimizden bile emin değildim ki..."

"Ama geldiniz."

Almila'nın sesini duyduğumda irkilsem de dönüp bakmadım. Silueti göründü ve az sonra karşıma oturdu. "Ne hissettin?" diye sordu kısık bir sesle. "Onu gördüğünde ne yapmak istedin?"

Ceketi koynuma sakladım, ait olduğu yer burası gibiydi. Genzimi temizledim. "Nefes almanın yalnızca onunla mümkün olduğunu gördüm," diye konuştum yavaşça. "Ne kadar boş yaşadığımı bir kez daha fark ettim. Sarılmak istedim, Almila. Öyle sıkı sarılmak istedim ki, ben sarılırken onu öldürsem sesinin çıkmayacağını biliyordum."

Almila kısa bir süre mumun alevine baktı. "O zaman neden buradasın, Esila?"

"Korkuyorum?"

"Neyden?"

Ruhsuz bir tebessüm dudaklarımı büktü. "Bir daha gitmesinden... Bir daha gidip de dönmemesinden."

Sustu. Sustum. Birlikte yanan alevi izledik.

"Asrın seni özlemiş."

Dudaklarım ufak bir boşlukla aralandı. Bunu duymayı beklemiyordum. Tuhaf bir şaşkınlık peyda oldu, oysa ki o beni özlerdi. "Nasıl anladın?"

Lavin'in sesi yükseldi. "Elbette gözlerinden." Yanıma oturdu, mumları yakmış olmama tek kelime etmedi. Mumların eridikçe yoğunlaşan kokusu, aldığım nefeslerle burnuma yükseliyordu.

"Asrın, ifadelerini kimsenin görmesine izin vermez."

Lavin kafasını salladı. "Seni gördüğü an hissettiklerine, kendi bile gem vuramazdı. Sana... Güzel bakıyordu. Tuhaftı, zaten bizi kapı dışarı ettiğinden hiçbir anınıza şahit olamadık."

Sessizce mırıldandım. "Hiç çaktırmadınız."

Almila mırıldandı. "Asrın istemeyince..."

"Anlıyorum."

O isterse olur veya olmazdı. Şimdi hatırladığımda çocukların çok kez imalarla bunu belli ettiğini anlayabiliyordum. Kafamı iki yana sallayarak içerisinde bulunduğum duruma güldüm, çok tuhaftı. Gözlerimin önünde güzel yüzü belirene dek güldüm. "Lavin?"

"Hımm?"

Tereddütle fısıldadım. "Annesi nasılmış?"

Lavin afalladı ama çok da şaşırmış görünmüyordu. Dudaklarını büktü, bu soruma tatmin edici bir yanıt alamayacağımı anladım. "Bilmiyorum," diye konuştu, samimi görünüyordu. "Belki Cenk'le konuşmuştur ama Asrın herkese her şeyini anlatmaz. Yani, bu huyunu sen daha iyi bilirsin?"

"Evet, bilirim."

Lavin giydiği pijamasını toplarken, tebessümle bana baktı. "Şu an ne iyi gider biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ne?"

"Sıcak çikolata."

Lavin doğruldu ve hızıyla mumların alevleri dalgalandı. Şirin şirin gülümseyerek salondan çıktığında kollarımı sehpaya yaslayarak ümitsiz gözlerle karanlığa baktım.

Asrınla aynı şehirde nefes alıyorduk ama dünyalar kadar mesafeye sahiptik.

"Canım Asrın," diye fısıldadım sessizce. "Neredesin? Ne yapıyorsun?"

Almila anlamayarak bana döndü. "Ne dedin?"

"Dedim ki; mesafelerin canı cehenneme."

Almila uzanıp yanağımı okşadığında gözyaşlarımı dökmemek için direndim. Neyse ki ağlamadım. Asrın'ın yüzü gözümün önünden kaybolmuyordu ve sanırım bu ömür boyu böyle olacaktı. Az sonra Lavin içeriye girip kupalarımızı verdiğinde bir an halime baktım ve gereksiz yere gülmeye başladım. Lavin yanıma otururken, "Esila," diye konuştu, garipsemişti. "Alınma ama sen çok dengesiz bir kızsın."

Kıkırdadım. "Deliyim ya ondandır."

Mahcup bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. "Hayır, bununla ilgili değil," diye konuştu tespitinin üstünde durmaya devam ederek. "Biz senin hayatına dair pek bir şey bilmiyoruz. Mesela... Bu hastalığa sebep olan neydi?"

Durdum, boş bir duvara, henüz resim işlenmemiş bir tuvale bakar gibi dümdüz baktım. Geçmiş hafızamın çatlaklarına yüklendi, sanki yüklenen bir yığın kandı. Anılarımı lekelemişti. Geçmişi yok edemiyorsak, geçmişten daha güçlü bir gelecek var etmeliydik. Dudağımı kaşındıran kelimeyi yutamadım, kusuverdim. "Babam," diye konuştum ruhsuz bir tavırla. "Beni hiç sevmedi. Başımı hiç yatıramadım omzuna, sevdiremedim saçlarımı. İliklerime kadar huzur değil, iliklerime kadar korkuyu hissettim hep."

Lavin şaştı kaldı. *İnsanların tahammül edemediği gerçeklerle büyüdüm. Ya da o gerçeklerle öldüm.* "Öyle işte," diye konuştum geçiştirircesine. "Herkes baba olamıyor. Şimdi ben anlatıyorum, belki siz anlıyorsunuz ama aslında anlamıyorsunuz. Şimdi, karşıma babası tarafından yaralanmış bir kız getirin. Onunla konuşayım ben, en iyi o anlar beni. Siz anlamazsınız."

Siz anlıyor musunuz?

Umarım anlamıyorsunuzdur.

*

Her yürek kaldıramaz her yarayı.

Uzaklardan kulağımı dolduran tıkırtıyı işitebiliyordum, göz kapaklarımın ardındaki dünyada her şey akışındaydı ama ben duruyordum. Yattığım kanepeye sere serpe uzattı-

ğım bacaklarımı kendime doğru çektim, huzursuz ve bölük pörçük uykuma dalıveren tıkırtının merakıyla kirpiklerimi kırpıştırarak, göz kapaklarımı araladım.

Gün daha ağarmamıştı.

Dizlerimin arasına kıstırdığım ellerimi çekerek koyu renkli battaniyeyi üstümden kaldırdım ve zaman, mekân idrakine varmak için etrafıma bakındım. Almila karşımdaki kanepede uyuyordu. Karanlıktı, gümüş rengindeki ayı cama baktığımda görmüştüm. İnsan gecenin zarafetine hayret ediyordu. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim, duvara monte edilen saati seçebildiğimde, kulağımı dolduran sabah ezanını işittim. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım, bacaklarımı kanepeden aşağıya sarkıttım ve soğuk ayaklarımın çıplak parkede üşümesine göz yumdum.

O sırada, göğsümün can kemiğine sarılan evsizlik hissiyle boğuşurken, yabancı bir tıkırtı daha yükseldi sessizlikte. İrkildim, yerimden sıçrarken, panikle açılan gözlerim salonun aralık kapısından görülen karanlık koridora takıldı. Korktum, can yakıcı ihtimaller mantığıma ağır darbeler vururken, yok saymaya çalıştım.

Ta ki bir sonra ki tıkırtıya kadar...

Kaygı kalbimi kasıyordu, çabucak doğruldum. Parmak uçlarımda ileriye doğru bir adım attım ve takırtının nereden gelmiş olabileceğini sorgularken, bir hırsız olabileceği seçeneğini düşünerek korkuyla mırıldandım. "Bir bu kalmıştı başıma gelmeyen..."

İrileşmiş gözlerim diğer kanepede yatan Almila'ya çevrildi, uyandırmam gerekip gerekmediğini sorguladım ama bu fikirden caydım. Belki benim saçmalığımdı, yok yere uyandırmak istemezdim. Sertçe yutkundum ve ileriye doğru tereddüt dolu bir adım daha attım. Tıkırtı cılızdı, alt veya üst kattan geliyor olabilirdi.

Salonun aralık kapısından çıktım ve telaş etmemeye çalışarak koridor sonuna doğru ilerlemeye başladım. Ses kapıdan geliyor, birisi kapıyı zorluyordu!

"Cenk?" diye sordum, bir umutla. "Sen misin?"

Titreyen altdudağımı sertçe dişledim, çıplak bacaklarım usulca titremeye başladı. Kapının tıkırtısı saniyeler boyunca sürdü, resmen bir hırsızı beklediğimi fark ettiğimde arkama bile bakmadan kaçmak istedim. Ses durdu, kalbim tuhaf bir aksaklıkla hızlanırken, sırtım boyunca yuvarlanan ter damlasını hissettim.

"Senin deliğine sokayım." Bu ses, tüm korkumu yuttuğunda, Asrın'ın tok vurgusu bir kez daha çınlattı kulağımı. "Ulan Cenk, yanlış anahtarı mı verdin ne yaptın..."

Kapı açıldı, apartmanın fersiz ışığı yüzümün bir kısmını aydınlattığında, dudaklarım şaşkın bir mırıltıyla aralandı. Kalbim dehşetli bir yumruğu göğsüme indirdi, sahibini tanımıştı. Asrın içeriye doğru bir adım attı ve bakışları yukarıya tırmandığında beni kadrajına aldı. Göz göze gelişimizde hiçbir şeyi olmayan tüccarın bir altın bulduğunu düşündüm. O benim tek değerli şeyimdi.

"Esila..."

Gergin omuzlarım rahatlamayla gevşerken, gözlerim gözlerine asılı kaldı. Korunaklı gölgesi, katıksız güvenini takip etti ve kapıyı kapatıp sırtını yasladı. "Asrın," diye fısıldadım, konuşmayı başardığımda. "Burada, ne yapıyorsun?"

Omzunu silkti, ceketiyle örtülmüş güçlü ve yapılı pazıları dikkatimi çektiğinde, dilim damağım kurudu. Sırtımı daha sert yasladım duvara, sessizliğini koruyarak bana doğru büyükçe bir adım daha attı; ölmeden önce görmek istediği son insanmış gibi hissetmekten alıkoyamadım kendimi. Bakışları gözlerimin mavisinden sıyrılarak, çehrem boyunca gezindiğinde avuçlarımı yüzüme örtmek ve koşarak gitmek istedim.

"Korkmuş görünüyorsun."

"As... Asrın."

"Gel."

Kulaklarım bu sese duyarsız kalamadı, onun dudaklarından yuvarlanan bu çağrı kalbime uzandı. "Hayır," diye fısıldadım, kafamı iki yana sallarken. "Git."

Yoğun bakışlarında bir orman yangını parıldıyordu, kirpikleri o yangının meşaleleriydi. Bir halüsinasyon değildi, çünkü sanrılar bu kadar güzel olamazdı. Gözleri yanaklarıma dökülen saçlarıma ve hemen sonra bedenime indi, adım atmaktan vazgeçerek beni incelemeye koyulduğunda elim ayağım titredi.

"Gitmem."

Gözlerindeki baygın bakışlar beni endişelendirdi. "Asrın, sarhoş falan mısın?"

"Ben," diye konuştu, gözlerini kırpıştırdı ve ilgiyle yüzümü izledi. "Seni tekrar gördüğümden beri... Böyleyim."

Bir anda durdu, hemen sonra sırtını bükerek eğildi ve yere oturdu. Sırtını yanımdaki duvara yasladı, aralık dudaklarımla yaptıklarını izlerken, en ufak bir hareketinin bile ezberimde olduğunu fark ettim. "Otur," diyerek yanındaki boşluğa yavaşça vurdu. "Otur, Esila."

İtiraz etmedim. Titreyen dizlerimi kırdım, bir kısmı çıplak olan bacaklarım ona temas etmeden yanına oturdum. Minik yumruklarımı dizlerime yerleştirdim ve çaresiz bakışlarımı yere çevirdim.

"Asrın," diye konuştum, bu yakınlık nefesimi kesiyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Hırıltılı soluğunu işittim. "Bileğine ne oldu?"

Afalladım, gözlerimi kaldırarak ona baktığımda, bakışlarını çıplak bileğimdeki morluğa diktiğini gördüm. Gözlerinden yükselen kasvetli dumanlar vardı, şehvetli bir öfkenin ona yaptığını çırılçıplak gözlerle izledim. Gür kaşları

ani bir hızla çatıldı ve kararsız kaldığımda sesi bir kez daha yükseldi. "Canını kim yaktı?"

Yakındık ama dokunmuyorduk. Parmağımı yüzünün her bir yanında gezdirmek, doyasıya sevmek istiyordum. "Canımı yaktılar," diye konuştum sessizce. "Ben sana gelemedim, iyileştir diyemedim."

Kafasını arkaya yatırdı, âdemelması gırtlağında bir kavis çizdi ve avuçları zemine gömülürken, bileğimi onun bakışlarından sıyırdım. "Bunun da hesabı sorulur," derken öfkeyle alnını ovaladı. "Siktir! O piç değil mi? Söyle bana."

Yanağımı soğuk duvara yasladım, fersiz gölgeler yüzünde dolanırken dudaklarını sertçe dişledi. Mideme yumruk yemişim gibi irkildim, nefesim hızlanırken, dudaklarının ıslaklığından kopamadım. "Neden buradasın?"

Dikkatli bakışları yeniden bileğime düştü, o can yakıcı güzelliği öfkeyle kucaklaşırken dişlerini birbirine bastırdı. Sakin kalamadığını görüyordum, çenesindeki kemikler dişlerini sıkmasıyla belirginleşmiş ve yanakları içe göçmüştü. Zaten öfkeli bir adamdı, sinirlenmesi kaçınılmazdı. "Bak, sakin kalamıyorum. Söyle, çok mu yaktı canını?"

"Asrın, neden buradasın?"

Kirpiklerini kaldırarak bana baktı. "Bacakların dikkatimi çekiyor, çeksene şunları."

Sahiden mi?

Zayıf bacaklarımı kalçamın altına kıvırdığımda, yanaklarıma toplanan kanı hissettim. Profilini, yüzündeki zarif kemikleri izlerken, parmaklarının ceketine uzandığını gördüm. Bir şey aradı. İlgiyle hasret kaldığım güzel yüzünü izliyor ve neredeyse ona dokunmak için elimi kaldırıyordum ki, "Bu kolye," diye fısıldadığını duydum. "Yalnızca sana ait. Senin olanı senden almaya kimsenin gücü yetmez." Bana baktı, bana bakarken beni öldürdü; mezarımı kazar-

ken, cesedimi izledi. "Öyle bir dünya yok. Sen kolyeni kurudun tamam mı? Kopması senin hatan değildi?"

Avucunu açtı, iki parmak arasındaki zincir karanlıkta parladı ve kuğu figürü gözlerime çarptı. Kolyemi getirmişti, olayı nasıl bildiğini bile bilmiyordum. Telaş içinde, "Ben kopmasını istemedim," diye konuştum. "Yanlışlıkla oldu."

Gülümsedi, çok içten ve çok dağınık bir tebessümdü. "Seni öyle toparlayacağım ki, bir daha kimsenin dağıtmaya gücü yetmeyecek."

Avucumu açtım, bir yığın sorun kenara çekildiğinde saf açlıkla birbirimizin yüreğine dokunduk. Bu ruhani bir dokunuştu ama ikimiz de hissetmiştik. Kolyeyi bıraktı, önce kuğu sonra da zincir parmak boğumlarıma çarparak avucumdaki yerini aldı. Bir an parmakları parmaklarıma çok yakınlaştı ama elime dokunmadı, normalde elimi ya da parmaklarımı çok sık öperdi. O öpmedi, ben de öp diyemedim.

"Hadi geç de uykuna devam et," diye fısıldadı, elini çekerek dizine koyarken. "Merak etme, gideceğim."

Aslında gitmesini istemiyordum, saatlerce onunla burada oturup konuşabilirdim ama şimdi kal diyemezdim. Bir anda gelmişti, henüz buna bile alışamamışken hiçbir şey olmamış gibi vakit geçiremezdik. Ama yine de... Karanlıktaki yüzüne bakarken elimi götürüp yüzüne koymak, ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyordum. Kafamı salladım. "O zaman... Geceler iyi."

Asrın gözlerimin içine baktı ve bir kez daha emin oldum ki, beni öldürse ellerinin güzelliğine şiirler yazardım. Dünya bir yana Asrın bir yanaydı. Beyaz atlı bir prens değildi, nazik değildi, hoşgörülü değildi, hatta çoğu zaman iyi bile değildi ama... O benim sevgilimdi ve aşkını, beni öldürse bile kabul edecektim. İyi geceler dilemiş olsam da oradan, yanından kalkamadım ve ilerleyen dakikalar boyunca, derin bir hüzünle onu izledim.

Bölüm 5

-Hüzün Kokulu Geceler-

Kelimelerin susması gerektiği, konuşulduğunda kifayetsiz kaldığı anlar vardır. O anlar ölüm sessizliğine gebedir, öyle bir sessizlik olur ki; uçan uçurtmanın hışırtısını, kelebeğin kanat sesini ve kaldırım kenarına düşen kar tanelerinin seslerini bile duyarsınız. Benimse gürültüde de sessizlikte de duyabildiğim en net ses, Asrın'ın kalp atışlarıydı.

Bazen düşünüyorum da... Şey gibi geliyor; sanki biz Asrınla bir ruhun içine sıkışmış iki bedeniz.

Uyandığımdan, gece yaşadıklarımızı hatırladığımdan beri bunu düşünüyordum. Gözlerimi yeni açmıştım, pencereden dışarıya bakıyordum. Salon aydınlanmış, pencere camları hafif aralık bırakılmıştı. Soluk renkli tülün uçları zemin boyunca uçuşuyor, kanepeye çarpıyordu. Dudaklarımdaki tebessümü fark ettim, aylar sonra ilk defa iyi uyanmıştım. Sorunlar veya pürüzler olabilirdi ama bu, onun gelmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Bu, gülümsemem için yeterliydi.

Asrın'ı görebilecektim, bundan daha güzel tek şey dahi yoktu.

Kalbim heyecanla sıkışırken, üstümdeki battaniyeyi kaldırarak bedenimden uzaklaştırdım. Dudaklarımdaki tebessüm

içtendi, yanak kaslarımda ağırlık var gibiydi ve gülümsemeler aniden yeşeren papatyalar kadar inanılmaz geliyordu.

"Gün aymış."

Günüm aymış.

Almila'nın neşeli sesi kulağımı doldurduğunda, bir çift kelime de hafızamdan içeriye süzüldü ve kalbim hızlı hızlı attı. Olduğum yerde doğruldum, yanaklarımda kurumuş gözyaşlarımın gerginliğini hissediyordum. "Günaydın," diye karşılık verdim, uyku mahmuru bir sesle.

Kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yaparken, gözlerini kaldırarak bana baktı. Gece Asrın gittikten sonra yanıma gelmiş, beni koridordan kaldırarak salona taşımıştı. Ne olduğunu sormadan uyumaya devam etmişti ama şimdi yüzüme bakarken bir şeyleri anlamış görünüyordu. "Gülümsüyorsun?" dedi sorarcasına.

Gerdanıma taktığım kolyenin soğuk zinciri tenimi gıdıkladı, varlığının hissettirdiği huzur ılık bir yaz esintisi kadar hafiflik veriyordu. Kafamı yana yatırdım, gözlerimle kuğu figürünü ilgiyle izledim, onun avuçlarından geçerek tenimle buluşmuştu. "Hımm," diye fısıldadım, itiraza meyletmeden. "Almila her şey bir yana, Asrın burada. Ait olduğu yerde, yanımda... Bir kalbim olduğunu bile unutmuştum ama o dün o kadar hızlı attı ki..."

Lavin'den aldığı koyu renkli kotu ve göbeği açık bluzu üstüne geçirmiş, dikkatle beni dinliyordu. İfadelerimi ölçüp biçiyor, anlamaya çalışıyordu. "Gerçekten çok tuhaf," diye onayladı beni. "Seni çoğu zaman bu kadar bağlandığın için yargılıyorum ama bazen de kader olduğunu düşünüyorum. Onun gibi bir adam seni kendine saklıyorsa, mutlu da edebilir. Demek istediğim seni bir tek o anlar, biz sizin kadar anlayamayız."

Gözlerimi kaldırarak gökyüzüne baktım. "Evet, anlamazsınız."

İç çekerek hareketlendim ve battaniyeyle yastığı toparlayarak koltuğun üstüne bıraktım.

"Kızlar bir bakın," diye seslendi Lavin, sesi mutfaktan yükseliyordu. "Ders saati yaklaşıyor, size kabuklu yumurta yaptım. Gelin atıştırın."

Almila yüzünü buruşturdu. "Kabuklu mu dedi?"

Koridora çıktığımızda, Almila hâlâ sık sık esniyordu. "Dünya daha iyi bir yer olana kadar uyumak istiyorum," diye konuştu, yanaklarını şişirirken. "Keşke Thomas gibi uyandığımda bir labirente düşmüş olsam."

Gözlerimi devirdim. "Bora'yı da arkandan sepetleriz. Hem sen rahatlarsın hem biz."

Almila bana gözlerini devirerek yanımdan sıyrıldı ve koridorun ucundaki mutfağa geçti. Sırıtarak arkasından baktım ve yüzümü yıkamak için banyonun yolunu tuttum. Banyodaki işim bittiğinde hiç oyalanmadan mutfağa girdim ve onların masaya oturduğunu gördüm. Lavin küçük yemek masasına kahvaltılık birkaç şey hazırlamıştı, salatanın iştah açıcı kokusunu alınca karnım guruldadı. Sandalyeyi çekerek oturdum ve önümdeki dolu çay bardağına nemli gözlerle baktım.

Almila ve Lavin çocuklar hakkında konuşuyorlardı, "Cenkler dün gece sabaha kadar içmişler," dedi Lavin. "Asrın gece buraya mı geldi?"

Gözlerimi kaçırdım, "Evet," diye konuştum, sonra hevesle atıldım, "Bak, kolyemi getirmiş."

Almila şaşkınca gerdanımda parıldayan kolyeye baktı, "Ne ara yaptırmış? Hayret bir şey..."

"Konu bensem Asrın hiçbir şeyi ertelemez."

Lavin salama uzanırken mırıldandı, "Onu affetmediğini sanıyordum."

Gerçekler, romanın çevirdiğim bir başka sayfasında önüme çıktığında, dudaklarımdaki tebessüm bir nehrin

suyu gibi çekildi. Duruldum, elimdeki bardağı masaya bıraktım. Konu affetmek değildi, kafamda sorular vardı ve bunlara tatmin edici cevaplar alamadığım sürece huzurlu olamayacaktım.

"Affetmek değil," diye konuştum çatlak bir sesle. "Asrın keyfinden gitmedi, gitmesi gerekiyordu. Sorun bana hiçbir meseleyi anlatmaması. Aniden gitti ve aniden geldi. Hiçbir şey olmamış gibi yapamayız."

Bakışlarımı ellerime çevirdim ve Lavin'in konuşmasını dinledim. "Kesinlikle haklısın," diye konuştu yumuşak bir sesle. "Bir de aramadı değil mi?"

Yarama kesik atılmış gibi hissettim. "Aramadı, oysa nefesi bile yeterdi."

Konuşmadık.

Bu yarayı toparlayabilecek kelimeler yoktu, olsa bile onlara ait değildi. Kızlar önlerine döndü, ben de önüme döndüm. Bir daha gülümsemek, dudaklarımı kıvırmak istedim ama yapamadım. Masadaki kalabalığa ruhsuz gözlerle baktım ve sağlıklı kalabilmek için birkaç şey atıştırdım. Asrın, bu dünya üzerinde beni en hızlı mutlu eden ve en hızlı incitebilen insandı. Kısa bir süre içinde kahvaltıyı bitirdik, kızlar boş muhabbetler döndürmüş ama ben yalnızca kulak misafiri olmakla yetinmiştim. Çayım bittiğinde tabağımı ve bardağımı alarak doğruldum ve onları makineye bıraktıktan sonra mutfağın çıkışına yöneldim.

"Senin için birkaç kıyafet ayarladım," dedi Lavin, "Onlardan giyinebilirsin tatlım."

"Teşekkür ederim."

Koridora çıktığımda bir süre gece Asrın'la oturduğumuz yere baktım ve sonra seri adımlarla Lavin'in odasına girdim. Düzeltilmiş yorganın üstüne özenle yerleştirilmiş kıyafetlere baktığımda beyaz bir kot pantolon ve kot ceket olduğunu gördüm.

Pijama takımını üstümden sıyırdım, her zaman yaptığımın aksine fırlatmak yerine özenle katladım ve yatağın kenarına bıraktım. Beyaz, bacaklarımı saran kotu üstüme geçirdim ve düğmesini iliklerdim. Gök mavisi rengindeki gömleği giyip düğmeleri sabırla iliklerdikten sonra çorapları da ayağıma geçirdiğimde artık hazırdım. Dağılan saçlarımı omzuma bıraktım, kâküllerimi düzelttim ve dolabın aynasından kendime baktım.

Güzel görünmek istiyordum.

Yalnızca ona.

Kolye, gömleğimin çıplak bıraktığı koynumda parıldıyordu. Kendimi güzel olduğuma ikna ederek odadan ayrıldım. Kızlar koridorda beni bekliyorlardı. Salona uğradım, dünün hatırasını taşıyan mor elbiseyi katlayarak çantamın içine yerleştirdim.

"Ne Asrın'mış be!" diye söylendi Almila, alayla işlenmiş sesi kıkırtılarının arasından yükseldi. "Ne giydiğini bilmeyen kız, bugün evden çıkamadı."

Koridoru yürüdüm, portmantodaki ayakkabılarımı giydikten sonra kızların alaylarını umursamayarak daireden çıktım ama bu konu yol boyunca sürdü.

Bir taksi veya otobüse binmektense Kasım ayının ılık günlerinden yararlandık ve yürüdük. Son beş aydır boşluğa, yokluğa ve evsizliğe yürüyordum. Şimdi yürüdüğüm yollar bile anlam kazanmıştı, yolun sonunda bir uçurum vardı ama uçurumun kenarında bir de adam vardı. O atlarsa arkasından atlardım, atlamazsa onunla birlikte oturur uçurumun altındaki okyanusu izlerdim.

Kampüsün sokağına girdik, sebepsiz bir heyecan ve gerginlik hissediyordum. Oysa Asrın'ın burada olduğu bile meçhuldü, sonuçta ne yaptığını ve hatta nerede yaşadığını bilmiyordum. Üstümü toparladım, sonra bunu yaptığım için kendime hayali bir tokat savurdum ve hemen sonra

bir aptallık daha yaparak saçlarımı düzelttim. O sırada, bir kornanın yüksek sesi işitildi, aynı anda irkilerek geriledik. Hemen sonra tanıdık bir ses gelince omzumuzun üstünden arkamıza döndük.

"Gavurun malı bu kadar oluyor." Cenk'in yüksek sesi ciddiydi ama ne zaman işitsem istemsiz bir gülme tutuyordu. "Bu korna ne kardeşim ya..."

Almila neşeli bir kıkırtıyla elini kaputun önüne savurdu, bu sırada Lavin aralık camdan içeriye sarkmış bir vaziyette Cenk'i izliyordu. "Ne oldu?" diye sordum, cılız bir tebessüm eşliğinde. "Sen sinirlenince tam bir şapşal oluyorsun."

Cenk elini camdan aşağıya sarkıtarak selam verdi. "Ne yaparsın Allah özel bir vaktinde yaratmış. Resmen sizden almış bana vermiş." Eliyle yanaklarını sevdi, "Canım kendim."

Gülümsemem genişledi, Almila gülmekle alay etmek arasında gidip geliyordu. "Kesin öyledir," diye konuştu, eğildiği yerden doğrulurken.

Lavin kaşlarını çatarak cırladı, "Cenk yakışıklı bir kere. Hem tatlı da," eliyle yanağından makas aldı. "Gözlerinin altı çökmüş, hiç uyumadın mı?"

Almila kesinlikle haksızlık ediyordu. Cenk genel itibariyle hoş bir çocuktu, hem kızların onları güldüren erkeklerden hoşlanıldığı söylenirdi. Cenk arabanın kapısını araladı, Lavin geri çekilerek ona geçiş izni verirken, okulun kalabalığına göz gezdirdim.

Ne görmek istediğimi iyi biliyordum.

Lavin kısa boyuyla Cenk'in omzunun altına girdi. Kimliklerimizi göstererek okul güvenliğini aştığımızda, "Herkesi hâlâ iki tane görüyorum," diye konuştu Cenk, sesi keyifliydi. "Sağlam içtim, hele birileri var ki su gibi içiyor." Cenk kulağıma doğru bağırdı, "Acaba o kim?"

Asrın.

Yanıma geldiğinde alkol kokmuyordu.

Omzumun üstünden ona döndüm, "Yalancı, Asrın benimleydi."

"Siktir!" Eliyle alnına vurdu. "Ben yalan söyleyemiyorum. Hep bir yerden patlak veriyor, yalan söyleyememek çok kötü bir şey."

Lavin gözlerini devirdi. "Cenk, asıl yalan söylemek çok kötü."

Cenk elinin tersiyle onun dudaklarına vurdu. "Bakın, Asrın'dan çok pis küfürler öğrendim. Kullanmak için fırsat kolluyorum, bence benimle bozuşmayın."

Almila merakla Cenk'e döndü. "Bir tane söylesene," diye konuştu keyifle. "Bakalım yaratıcı küfürler var mı?"

Onlara boş gözlerle baktım, çevirdikleri alakasız muhabbete kafa yormak istemesem de onun ismini dillendirdiklerinde kendime engel olamıyordum. Cenk kafasını salladı, elini Lavin'in omzundan ayırdı ve bizim şaşkınlık dolu bakışlarımıza aldırmadı. Yanımızdan geçen çelimsiz bir çocuğu durdurdu, ne yaptığını anlamadan izliyorduk onu. İki elini çocuğun yakalarına geçirdi ve zayıf olmasından yararlanarak çocuğu havaya kaldırdı. "Kusura bakma kardeş," diye konuştu ağır abi edasıyla. Ve sonra ağza alınmayacak küfürler sıralamaya başladı.

Çocuk şok!

Biz kaldığımız yerden yürümeye devam ederken, Cenk birkaç dakika daha buna devam etti.

Kampüsün içine girdiğimizde, ruhuma bir yerden ışığın sızdığını, kalbimin beklentiyle kasıldığını hissettim. Üst katın merdivenlerini tırmandık, Almila diğer bloka geçeceği için yanımızdan ayrıldı. Bora'nın onu aramış olduğunu görmüştük.

"Çok güzel küfrettim değil mi?"

Cenk'in sesini duyduğumuzda irkildim. Lavin onu azar-

layarak koluna girdi. Onlara arkamı dönerek diğer katın merdivenlerine yöneldim. Kafamı öne yatırdım, kısa saçlarım çenem boyunca sürtünürken burnumu bir koku gıdıkladı ve anında avuçlarıma ter bastı. Kafamı korkuyla yukarıya kaldırdım.

Asrın, karşımdaydı.

Koşmak istedim, ona veya herhangi başka yere, ciğerim patlayana kadar... Kalbim çarptı ve bundan nefret bile edemedim, yine, yeniden. Ben bir deniz olsam, o bu denizin efendisi, sahibi olurdu ama ben sırf onu boğmamak için deniz bile olmazdım. Kahretsin, onsuz da ben ben değildim onunlayken de... Aptal kalbim, öyle hızlı atıyordu ki... Asrın, çok hoş görünüyordu. Kuzguni saç tutamlar hep olduğu gibi alnına serpilmiş, kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı.

Dudaklarında tebessüm yoktu ancak gözleri parlıyordu.

"Günaydın."

Sesinin yarattığı karıncalanma avuçlarıma uzandı, yutkunarak aralanan dudaklarımı örttüm. "Günaydın," derken gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Asrın, burada ne işin var?"

Yanımızdan birkaç insan geldi ve geçti, varlığı tüm insanları yok sayıyordu. Çehresinde sakinlik olmasına rağmen, kemikli hatları onu her daim sert gösteriyordu. Üstünde siyah bir tişört vardı, ceketinin altından bile fark edilen belirgin kaslarına bakmamak inanılmaz zordu. Koyu kotu bacaklarını sarıyordu, bir an bedenini ne kadar özlediğimi fark ettim ve kanım hızlanırken kendime gelmek adına kafamı iki yana salladım.

Anladı. "Ne oldu?"

Yanaklarıma hücum eden kanı hissettim, açık tenimde kolayca göze çarpıyor olmalıydı. "Hiç," diye konuştum aceleyle. "Sadece seni görmeyi beklemiyordum."

Kirpikleri hafifçe kısıldı, bu gözlerinin de kısılmasına sebep oldu. "Buradayım," diye konuştu mekanik bir sesle. "Daha yakından bakmak ister misin?"

Cevabımı beklemedi. Yanıma doğru hareketlendiğinde panikledim ama zemine çakılmış gibiydim, kıpırdayamadım. Mesafemizi saliseler içinde örttü, heybetle açılan kolları iki yanımdan uzanarak duvara sabitlendiğinde artık onunla duvar arasında sıkışmıştım.

Fakat tek bir noktamız birbirine dokunmuyordu.

Kokusu burnuma sızdı, gözlerimi kapatmak ve kokusunu daha iyi hissedebilmek istiyordum. Karnıma yumruk yemiştim, canım içimden çekilmiş gibi olduğunda kollarına yığılmak istedim. Kafasını öne yatırdı, kimin göreceğini umursamıyor gibiydi.

"Şu an sana dokunmak için her şeyimi tek solukta feda edebilirdim." Sesi boğuk, sertti. "Bir dakika, benim her şeyim zaten sen değil misin?"

Piç herif.

Avuçlarımı duvara yasladım, onun omzunun üstünden etrafa bakmak istiyordum ama aylar sonra ilk kez bu kadar yakındı ve bunun tadını çıkarmak da istiyordum. Titreyen dudağımı dişledim, Asrın hem tuzağımdı hem de tökezlediğimde elini uzatan adam... "Hımm," diye fısıldadı, bilerek bu sesi kullandığına yemin edebilirdim. "Kızarıyorsun."

"Asrın," diye konuştum, içli bir serzenişle. "Lütfen geri çekilir misin? Kes şunu. Böyle olduğunda hiçbir şey toparlanmayacak."

Yutkunurken âdemelması sert kavisler çizdi. "Ben dokunmadan nasıl toparlanır bilmiyorum," diye konuştu, nefesi hızlanmıştı. "Ben avuçlarından tuttum, okşadım, sonra öptüm öyle topladım. Süslü kelimelerim yok. Konuşarak nasıl toplanır bilmiyorum."

Ne denir ki, doğruydu. Tamam, güzel şeyler söylerdi ama daha çok dudaklarıyla dokunuşlarıyla beni kendime getirirdi. Omuzlarım çöktü ve diyecek hiçbir şey bulamadan başımı eğerek kolunun altından çıktım. Homurdanarak alnını duvara yasladığında kollarımı kendime sararak ondan uzaklaşmaya başladım. Birkaç adım atmıştım ki, yeniden arkama döndüm. "Asrın?"

Omzunun üstünden bana döndü, bir an gözlerindeki çıplaklığı gördüm. Ruhu kuşatılmıştı, her şey onu boğuyor gibiydi. "Hımm?"

"Beni aramadın," diye konuştum zorlukla. "Hiç mi özlemedin sesimi?"

Bana öyle boş baktı ki, buna hiçbir anlam veremedim. Zaten çatık olan kaşları çok daha derinden çatıldı, gözbeklerindeki yangın gözümü korkuttu. Oysa o bakarken öyle bir şefkatle bakardı ki, kimi zaman bana adadığı şefkate ağlamak isterdim. Sessiz kaldı. Dudaklarımın emrine itaat ettim ve soluk dahi almadım. Arkamı döndüm, beni durdurmasını isteyecek kadar yüzsüz olduğum gerçeğini bir tek ben bilecektim.

Durdurmadı.

Varlığının yarattığı kalp çarpıntısı bedenimi yerle bir ederken, bir yerlere tutunmak istedim ama bu güçsüzlüğü kendime yediremedim. Koridoru hızla yürüdüm, Asrın'ın keskin kokusunu burnumun ucunda hissediyordum. Bacaklarımda ağırlık taşıyor gibiydim, belirsizlik bir tek aramızdaki ilişkinin ismine yakışıyordu.

Bu belirsizliği sevmemiştim.

Geniş basamaklı merdiveni tırmandım, çantamın ağırlığı omzumu düşürüyordu. Üst katın koridoruna ufak bir adım attım, ders saati yaklaştığı için sessizlik hâkimdi. Dersliğe kadar yürüdüm ve kapıyı araladım, gürültü kulağıma dolduğunda bakışları es geçerek sırama yöneldim.

Kafamı kaldırma zahmetine girmeden yalnızca gözlerimi kaldırdım, Lavin'in gelmiş olduğunu gördüğümde afalladım. Yavaş adımlarla sıraya yanaştım, psikolojik rahatsızlığı olan insanlar toplumda dikkat çekiyordu ve okuldaki herkes şizofren olduğumu biliyordu.

"Bunu sıranda buldum."

Lavin'in sesine kulak kabarttım, çantamı omzumdan düşürerek sıraya bıraktığım anda onun bakışlarını takip ederek sıranın üstüne baktım. Kalbim ısındı, gerginliğim çözülerek bedenimi rahatlattı. Ağlamak, bana yaptığı bu eziyetten kurtulmak için yakasına yapışmak istedim. Sıramda, dumanı tüten sıcak bir tost ve muhtemelen şekersiz, sert bir kahve vardı.

Asrın almıştı.

Tüm gücüm çekilmiş gibi sıranın üstüne yığıldım, parmak boğumlarımda karıncalanma hissettim. Dudaklarım mücadeleme inatla kıvrıldı, içten bir tebessüm yanaklarıma ağırlık yaptı.

"Asrın almıştır," diye konuştum, böyle anlarda kendimi şımarık bir kız çocuğu gibi hissediyordum. "Sersem."

Lavin iç çekti, onun da avuçlarının içinde tuttuğu bir kahvesi vardı. "Asrın'ın aldığına emin misin?"

Kafamı hevesle salladım. "Lavin, Asrın'ın bana ilk söylediği şey çok zayıfladığımdı," diye konuştum sakince. "Elbet o aldı."

Lavin mutluluğuma gülümseyerek önüne döndü. Dersin başlamasına yalnızca birkaç dakika kaldığını fark ettiğimde, aceleyle tosta uzandım. İri lokmalar aldım, kahveyi tostu bitirdikten sonra içecektim. Neyse ki bu sefer yediğimde çıkaracakmış gibi hissetmiyordum. Hoca'nın gelmesine saniyeler kala tostu bitirdim ama kahveyi içmeye vaktim kalmadığı için, sıramın köşesine ittim.

Hoca derse başladığında ellerimi birbirine bağladım ve o sırada bileğimdeki izi gördüm. Rengi solmuş olsa da hâlâ fark ediliyordu. Birilerinin verdiği fiziksel zararı vücudumda taşımak, gururuma hakaret gibi geliyordu. Sinirle gözlerim dolduğunda gömleğin kollarını çekiştirerek izi kapattım ve kafamı kaldırıp dikkatimi derse vermeye çalıştım.

Ders bittiğinde Lavin koşarak çıktı ve onu kapıda bekleyen Cenk'le buluştu. Uzaktan uzaktan onlara baktım ve ben de gidip Asrın'a koşmak istedim, yapamadım. Bezmiş bir şekilde sıramdan kalktım ve kollarımı kendime sararak koridora çıktım. Cenk'in selamına karşılık vererek alt kata indim ve hava alabilmek için dışarıya çıktım. Bu sırada bakışlarımın etrafta dolanarak onu aramasına mani olamıyor, bu kudretli hissi başımdan savamıyordum. Bahçeye çıktığımda çimenlerin üzerine bağdaş kurarak oturdum ve üzgün üzgün etrafıma baktım.

Gözlerim onu arıyordu.

Dünya ufalansa, bir toz bulutu haline gelse bile onu sevmekten vazgeçmeyecektim.

Parmaklarımla oynamaya başladığımda, kış güneşimi bir gölgenin kestiğini hissettim ve eş zamanlı olarak keskin parfüm kokusunu alarak gözlerimi yumdum. Gelmişti, peşimdeydi, benimleydi. Dönüp dolaşıp bana gelmişti. Gözlerimi açmasam da onun yanıma oturduğunu, sıcaklığıyla beni bertaraf ettiğini hissetmiştim. Ne kadar yakınımda olduğuna bakmama gerek yoktu, *solumdaydı.*

"Saçlarını keserken, için çok acıdı mı?"

Acımaz mı, tabi acımıştı ama birbirimizden bunu istediğimiz için yapmıştım. Elimi saçlarıma götürdüm ve kısa tutamları parmağımın arasına dolarken, hâlâ burada olduğuna inanamayarak hayretle fısıldadım. "Sen iste, saçlarımı kökünden bile kazırım."

"Ne dedin?"

Hızlıca omzumu silktim. "Hiç."

"Neden gözlerini açıp bana bakmıyorsun?"

Parmaklarım çaresizce saçlarımın arasından kayıp düşerken, Asrın'ın derin bir iç çektiğini duydum. Kendi içimde boğulmuş olmama rağmen onun içine batmıştım ve cesedimi denizin üstüne taşırken, bana suni teneffüs yapıyordu. *Beni hayata döndürmeye çalışıyordu.* Elimi hızla çarpan kalbimin üstüne koydum. "Rüyamda," dedim sessizce, "Hep seni görürdüm, bana gülümserdin, beni öperdin ama gözlerimi açtığımda tozla duman olurdun. Hastayım ben, biliyorsun... Gözlerimi açtığımda, kaybolacağın düşüncesinden kurtaramıyorum kendimi."

Asrın'ın boğazından kopup gelen sesi, edepsiz bir küfrü takip etti ve az sonra güneşim tamamen kesildiğinde onun bana daha da yaklaştığını hissettim. Endişe ve heyecanla gözlerimi açtığımda, onu yüzüme yakın bir mesafede gördüm ve çekip yüzünden, yaralarından, dudaklarından öpmek istedim. Kaşları çatıktı, bakışları kıvamlı, âdeta yoğun bir lav şeklindeydi ve ellerini iki yanıma yaslamıştı. Avuçlarımı çimlere yasladım ve yüzümü ondan çevirirken, "Uzaklaş," diye buyurdum, sesimi güçlü tutmaya çalışarak. "Bu kadar yakınımda olmanı istemiyorum."

"Esila, konuşmamız gereken şeyler var."

Hayır. "Şimdi değil."

Uzaklaştı ve kendini yanıma, çimlerin üzerine bırakarak kolunu alnına örttü. Çenesini, zarif yüz hatlarını izlerken, elimi geniş göğsüne yaslamak ve kalbindeki yerimi aramak istedim ama ona dokunmanın bir fitili ateşlemek olduğunu bildiğim için bunu yapmadım. Tamamen ona doğru döndüm ve kırık bir sesle konuştum. "Sert çıkışmak istememiştim."

"Kızım, sen ne söylersen söyle, başımın üzerinde yerin var."

Ah. Yumruklarımı sıkarak etrafa bakındım ve o sırada solmuş bir papatya gördüm. Çimlerin arasındaydı, herkes üzerine basıp geçmiş olmalıydı. Dalı kırılmış, beyaz yaprakları kirlenmişti. O papatyaya bakarken, "Hiçbir yere sığamıyorum," dediğini duydum. Sanki o an ben de bu dünyaya bile sığamadım. "Bu aylardır böyle. Seni gördüğümde değişti." Bakışlarım bir kez daha onu bulduğunda, gözlerini, yıkık şehirlerini gördüm ve sanki kalbim dilimin üzerinde attı. *Nasıl yapıyor bilmiyorum ama her seferinde bana dünyanın en güzel şeyiymiş gibi görünüyor.* Elini kaldırdı, bana uzatacak oldu ama bundan vazgeçerek parmaklarını yere indirdi. "Dünyaya sığamayan biriyim ama... Sende hapisim. İnanır mısın, şikâyetim yok."

Gözlerimi kapadım, elimi yere bastırdım ve zorlukla yutkundum. "Aptalsın!"

"Sen de çok güzelsin!"

Kahretsin, beni etkilemeye çalışıyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda onu bana bakarken buldum ve beni mutluluktan bulutlara çıkaran, sonra yere çakıp öldüren gözlere baktım. Yüzünü tutmak, bir sürü öpücük kondurmak istedim ama artık ateşe dokunurken iki kere düşünmem gerektiğini biliyordum. Acı olan bir şey söyleyeyim; iki kere değil yirmi iki kere de düşünsem cevap hep aynı olacaktı. Bu ateş benimdi ve ona hep dokunacaktım.

*

Şu ay değil mi karanlığın yakasından içeriye giren hançer...

Soğuk, karanlık bir gecenin içinde oturuyordum. Evde, annemleydim ve yarım aya bakıyor, karanlığı kıran o güçlü ışık huzmesini izliyordum. Oturma odasında, annemin karşısındaki koltuktaydım ve uzun dakikalardır yaptığım gibi sadece düşünüyordum. Faydasız düşüncelerimin hepsi, zihnimin kusuruydu.

"Esila, dün gece nerede kaldığını söylemedin." Annemin sesini duyduğumda düşüncelerim hızla kaçıştı ve vücudum irkildi. Buna rağmen dönüp ona bakmadım ve oturduğum yerden, pencereden dışarıyı izlemeye devam ettim. "Tamam, sana annelik ve babalık yapamadığımız için eve giriş çıkış saatlerini umursamıyordun. Fakat ben artık buradayım, seni merak ediyorum ve sen arama zahmetine bile girmiyorsun."

Ne dediğiyle pek ilgilenmeden, "Haklısın," diye konuştum, umursamayarak. "Dikkat ederim."

Televizyon izlemeyi bırakmış, koltukta bana doğru dönmüştü. Ciddi bir konuşma gerçekleştirmek istediğini görüyordum ama ben sakin kalmak istemiştim. "Esila bu düzensizliğin ne kadar sürecek? Bir üniversite öğrencisisin, hâlâ giden bir adamın ardından yas tutarak kendi hayatından çalıyorsun. Kendini topla, bir kez bile ders çalıştığına şahit olmadım."

Ruhsuz bakan gözlerim uzun tırnaklarıma takıldı, bir oje sürsem fena olmazdı. Asrın'ın aylar önce aldığı siyah oje hâlâ duruyordu, onu sürebilirdim. "Anne, yorgunum."

Annem durmadı. "Kendi hayatınla ilgilen. Kimse senden daha değerli değil, kendini kapatma. Yıllar sonra evlendiğinde, o çocuk yalnızca bir hatıra olarak kalacak."

"Anne..."

Durmuyordu. "Sen benim kanımdan canımdan olansın. Buna rağmen o çocuğun yokluğu bile benim varlığımı gölgeliyor. Şu hali..."

Kimsenin beni anlamadığı bir kapalı kutunun içinde saklı gibiydim, Asrın anahtarı kendine saklayarak beni herkesten mahrum etmişti. Gerildim, damarlarımdaki kan tersine akmaya başlamıştı. "Anne," dedim, "Asrın geldi."

Annemin sesi bıçak gibi kesildi ve huzursuz bakışları belli belirsiz bir şokla irileşti. Aniden duruldu, kavradığın-

da yüzüme endişeyle baktı ama ben buna bir anlam veremedim. "Aklı başına şimdi mi gelmiş?" Sinirli görünüyordu. "O çocukla görüşmen seni olumsuz yönde etkiliyor."

"Asrın'la görüşmüyorum," diye konuştum, sesimi yükseltirken. "Ama yine de ona âşığım, ona deli oluyorum. Anne onun için çıldırıyorum," yutkundum. "Beni vazgeçirmeye çalışmak gibi bir çabaya girme, seni üzmek istemem."

Şaşırdı, benimkinin birer kopyası olan gözleri kelimelerimin ardından dolmaya başladı. Dik dik baktım ve her nedense merhamet edemedim. Yutkundu, dizlerinin üstüne yerleştirdiği ellerini çaresizlikle ovuştururken, tehdidim üzerine sustu. Sonra, dakikalar sonra, buna tahammül edemeyerek ayaklandı ve arkasına dönerek beni odada yalnız bıraktı. Bacaklarımı koltuktan aşağıya sarkıttım, duvarlara, zemindeki çıplak döşemelere ve gökyüzüne baktım. Yalnızdım, ona gidemiyordum, onun olmadığı her yerde huzursuzdum. İnsanlara kötü davranıp davranmadığımı çözemiyordum, onlar da fazlasıyla üstüme gelerek beni çileden çıkarıyorlardı.

Bir psikolojik hastalığın ne kadar ciddi ve yorucu olduğunu görmüyorlardı.

Halüsinasyonlardan ve kâbuslardan korkarak yaşamanın ne olduğunu da bilmiyorlardı.

Düşündüm, Asrın'ın geldiğini ve dilediğim zaman onu görebileceğimi düşündüm; bu biraz rahatlattı. Çoğu zaman saldığım saçlarımı omzumdan geriye atarak doğrulduğum sırada tanıdık bir tıkırtı işittim. Bunun yanılma olabileceğini sorguladığım anda benzer bir tıkırtı daha duyuldu. Kalbimin soğukta kalmış zavallı bir beden gibi titrediğini hissettim.

Asrın olabilir miydi?

Yerimden fırladım ve koridora çıktığımda kapının bir kez daha tıklatıldığını duydum. Beklemeden koştum ve kapıyı açtım. Soğukla beraber, üşümüş bir nefes yüzüme çarptığında heyecandan dilim damağım kurudu. Onu görmek için gözlerimi yukarıya kaydırdım; elini pervaza yaslamış, baygın gözlerle bana bakıyordu. Bu aptal haline gülmekle bağırmak arasında kalarak derin bir iç çektim.

"Asrın?"

Gözlerini yumdu, ismini benden duymanın onda yarattığı bu tuhaf hisse boyun eğdi. "Esila."

Yeniden açtığı yeşil gözleri yoğun bir şekilde yüzümde dolaştı ve hemen sonra hiç ummadığım bir şey yaparak arkasındaki merdivenin basamağına oturdu. Ağzım açık kalmıştı, omuzlarımı düşürerek şakağımı ovaladım. Bu geç saatte burada ne yapıyordu?

"Yanıma gel."

Bu yetmişti, bu ona gitmem için yetmişti. Kendimi yanındaki basamağa bıraktım ve ellerimi dizlerimin arasına koydum. Kafamı yana yatırdım ve öylece onun sert ifadesini izledim. Ona bakarken, hep ağlamak isteyen bir yanım vardı.

İki insanın birbirini acıtarak sevmesi mümkünmüş.

"Cehennem bile yanmadı, benim sana yandığım kadar." Asrın'ın, sesinde acı vardı; hayır onun sesinde ben vardım. Acısı bendim. "Kimse bu denli yanamaz bir başkasına." Omzunun üstünden bana döndü. "Seve seve yanarım ben senin için. Sesim soluğum çıkmaz."

Dizlerimi kendime çektim, sarılmayabilirdik veya mesafelerimiz olabilirdi ama bu konuşmamıza engel değildi. Kollarımı dizlerimin etrafına sardım, canım acıyordu ve ben öylece izliyordum. "Asrın, neden buradasın?"

Fısıldadı. "Evime geldim."

Yutkunmak istemedim, sanki yutkunsam yenildiğimi hissedecektim. Ona biraz daha yaklaştım, göğsüm kırarak yükselttiği dizine sürtündüğünde ikimiz de duraksadık. Asrın'ın kopmak bilmeyen bakışları aniden aşağıya inerek, di-

zine sürtünen göğsüme çarptı. Gerildi, gözlerinin çok daha koyulaştığını fark ederken, kaşlarımı kaldırdım ve ona sunduğum manzaraya baktım. Zaten geniş yakaya sahip olan tişört, eğilmemle birlikte göğüslerimin büyük, hatta çok büyük bir kısmını meydana çıkarmıştı.

"Asrın!"

Benim kelimemin ardından, hiç duymamış gibi yaparak, göğsümün tutunduğu dizini hareketlendirdi ve iç kışkırtıcı bir yavaşlıkla göğsümün etrafı boyunca sürttü. Gözlerim kocaman oldu, sırtım yay gibi gerilirken, kasıklarımda tatlı bir sızı peyda oldu. Bu sızıyı biliyordum, tanıyordum ve bu kadar erken yoklamış olması şaşılacak şeydi. "As... Asrın."

Dizi durmadı, göğsümün etrafına baskı uygulayarak canıma okurken bakışlarımız bir kez daha kesişti. Karanlıktı, tehlikeli ve tanıdık gölgelerin sisi gözüne çökmüştü. Bana biraz daha yaklaştı, dizi de bununla doğru orantılı olarak daha çok yaklaştı. Dudakları aralanmıştı, sıcak ve yakıcı nefesi sus çizgime çarparken, çene kaslarının gerildiğini ve yutkunmamak için kendisini kastığını görebiliyordum. "Hımm," diye fısıldadı, boğuk sesi midemi cayır cayır yaktı. "Bir sorun mu var?"

"Bu yaptığın... Beni etiketleme çaban... Bunlar sorunlarımızı çözemez, sen de biliyorsun."

"Tamam! Lanet olsun, tamam."

Asrın dizini çekerek benden uzaklaştığında bakışlarımı ondan başka her yere dokundurdum. Göğsüm hızla inip kalkıyor ve nefeslerim birbirini takip ediyordu. Derin derin soluklar almaya çalıştım, yanaklarıma toplanan kan birikintisi karanlıkta görünmese de ikimiz de varlığını biliyorduk.

Bir süre sustuk, aklıma getirmemek için çabaladığım sahnelerin gazabından kurtulmak için çok daha başka şeyler düşünmek istiyordum. Saniyeler veya dakikalar usulca aktı, Asrın'ın hızlı solukları yavaşlamış ve homurdanmaları

dinmişti. Bacaklarımı tekrar kendime çektim ve kaderim önümden geçiyormuş gibi, büyük dikkatle ileriyi izledim.

"Asrın, neden geceleri yanıma geliyorsun?"

Sesimi işitti, irkilmedi ama sorumu beklemiyor gibiydi. "Uyuyabilmek için," diye konuştu dürüstçe. "Uyuyamıyorum."

"Bunun için bir şey yapamam ki."

"Yapabilirsin ama yapmıyorsun."

"Seninle uyumamı mı istiyorsun?"

Asrın gözlerini bana çevirdiğinde, çocukluğundan tüten dumanları, o dumanların arasındaki viran şehri gördüm. Yüz ifadesi sabitti, dudaklarını birbirine bastırmış, sık sık yutkunuyordu ve gözlerinin altlarında mor lekeler vardı. Tabii ki, uyuyamıyordu; huzursuz ve mutsuzdu. Dişlerini sıktığını gördüğümde, "Şşt," diyerek uzandım ve parmaklarımı çenesine dokundurdum. "Dişlerini sıkma."

Dokunuşumla eş zamanlı olarak gözlerini yumduğunda, yüzüne, aylar sonra ikinci kez dokunduğumu fark ettim ve ruhumdaki kış mevsiminin ortasında bir çiçeğin açabildiğini gördüm. Teni hatırladığım gibi sıcaktı ve ona dokunduğum an ateşin etrafında uçan bir kelebeğe dönüşmüştüm. "Uzun zaman olmuştu," diye fısıldadı ve dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Parmakların hâlâ buz gibi."

"Tenimin huyu," diyerek parmaklarımı yavaşça çektim. Uzanıp bir an elimi tutacak oldu ama neyse ki yapamadan elini dizlerinin arasına koydu. Parmaklarımı avucumun içine alırken, Asrın kısık bir sesle konuştu. "Tüm huyların ezberimde, Esila."

"Çok aptal huylarım var," dedim gözyaşları içinde kırdayarak.

"Hayır," diye karşı çıktı, kâküllerimi izliyordu. "Kâküllerin uzamış."

"Uzun bir süredir kestirmiyorum," diye fısıldadım, ağır nefesler alırken. "Güzel duruyorlar mı?"

Derin bir iç çekti. "Çoook," dedi o harfini uzatarak. "Beni hep kandırıyorsun."

"Güzel olduğun konusunda sana asla yalan söylemedim."

Birkaç parmağımla ıslak kirpiklerimi temizlerken, konuşmamız gereken şeylerden ziyade alakasız şeyler konuştuğumuzu fark ettim. Sanırım gerçeklerle yüzleşmekten ikimiz de korkuyorduk ama onları yalanlayamazdık. Kirpiklerimdeki maskara gözyaşlarımla beraber elime bulaştı. "Senden sonra kimse bana güzel olduğumu söylemedi," diye fısıldadım başımı öne eğerek.

"Gözlerine bir şey oldu."

"Ha?" Asrın'ın tuhaf bir şekilde gözlerime baktığını gördüğümde elimi gözüme götürdüm. "Bir şey mi var?"

"Siyahlaştı."

Ah, maskaradan bahsediyordu. Boğazımda bir gülme dürtüsü oluştuğunda, "Çok aptalsın," diye fısıldadım, gülmekle ağlamak arasında. "Kirpiklerime maskara sürmüştüm, ağlayınca aktı."

Asrın'ın göğsünden derin bir iç çekiş yükseldi. O an beni öpmeden de iyileştirebileceğini kanıtlayan kelimeler dudaklarının arasından sıyrıldı. "Sana çıkmayacaksa sokakları, yakarım bu şehri," diye fısıldadı ve kelimeleri kalbime bağlıymış gibi, kalp atışlarım hızlandı. "Sonra da geçer seninle birlikte izlerim bu yangını."

"Ben bir yangın izliyorum," diye konuştum ve kirpiklerimin arasından ona baktım. "Asrın." Yutkundum. "Yanıyorsun."

Asrın ateşini reddetmedi, yandığını da. O yanıyordu, ya ben? Ateşinin hiddetinden, hararetinden korksam da bu ormana çoktan girmiş ve yanmaya başlamıştım. Ateş ateşten olanı nasıl yakar demeyin, yakar.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Biz bu dingin sessizliğin koynuna sokulmuşken, tanıdık bir miyavlama işitildi. Ben şaşırmadım ama Asrın kaşlarını yukarı kaldırarak, omzumun üstünden ardıma baktı. Dudaklarındaki kıvrım genişledi, gözlerindeki parıltıyı fark ettiğimde elim ayağım birbirine dolaştı.

"Lan, bu kavat hâlâ yaşıyor mu?"

Elimin tersiyle omzuna vurdum. "Deme öyle, elbet yaşıyor."

Pati'nin adım sesleri yanaştı, öyle hızlı koşuyordu ki, Asrın'ı tanıdığını ve hatta onu özlediğini bir kez daha anladım. Pati daire kapısının arasından sıyrılıp Asrın'ın yanına ilişti ve tırmanarak onun kucağına sokuldu. Asrın afalladı, ellerini belli belirsiz bir istekle kedimizin tüyleri arasına yerleştirdi. "Tamam, özlenmeyecek bir adam değilim," diye konuştu böbürlenerek, bir kediye hava attığını farkında mıydı? "Ama bir kedinin beni özleyeceğini hiç düşünmemiştim. Yine de salyalarını falan akıtırsan bozuşuruz."

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırarak onu izledim, Pati'yle uğraşmasını dakikalar boyunca izleyebilirdim. Kollarımı dizimin etrafına doladım, yanağımı dizime gömerek kendimi her şeyden soyutladım. Pati öyle heyecanlı ve sevinçliydi ki, onun yerine mutlu olduğumu hissettim.

Yüzümdeki yaşları kurulayarak yerimden kalktığımda, Asrın Pati'nin sevgisiyle baş etmeye çalışıyor, homurdanıyordu. Onlara gülümseyerek ellerimi kot şortumun ceplerine yerleştiğimde, Asrın doğrulduğumu görerek başını kaldırdı ve benimle göz teması kurdu. Bacaklarıma baktığını yakalamıştım, tenime olan hassasiyetini biliyordum. Kaşları çatılmıştı. "Gidiyor musun?"

"Kalmam için bir sebebim yok," dedim acımasızca ve ona doğru eğilip kucağından Pati'yi aldım. Doğrulurken, gözlerinin yakıcı bir madde olup elimi yüzümü yaktığını

hissettim. Pati Asrın'da kalmak istediği için kucağıma alır-
ken zorluk çıkardı ve kollarımdan atlayıp daireden içeriye
girdi. Onun arkasından bakarken, Asrın basamakta doğ-
ruldu ve önümde kara bir melek gibi dikildiğinde, hesap-
lanmamış yakınlığımızdan ürktüm. Kendimi geriye çekme-
me izin vermeden yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı ve
dokunmasına bile gerek kalmadan beni kendine mahkûm
bıraktı. Üzerinde soğuğun kokusu vardı, soluk soluğaydı
ve âdemelması gösterişli bir şekilde oynuyordu. "Ben va-
rım," dedi her harfin üzerine bastırarak. "Beni mi redde-
diyorsun?"

Dişlerimi sıkarken, gözlerinin derinliğine daldım ve ko-
nuşulacak onca şey varken neden bunları konuştuğumuzu
düşündüm. Sanki bir şelaleyi gören dağ yamacında otur-
muş, güneşin altında, susuzluk çekerek bekliyordum ama
şelaleye inmeye cesaret edemediğim için su içemiyordum.
Asrınla aramızdaki şey buydu. Onsuzluk beni, susuzluk
çekiyormuşum gibi ağır ağır öldürüyordu ama susuzluğu-
mu dindirmeye cesaretim yoktu. *Ya o şelalede boğulursam?*
"Sen beni tam beş ay reddettin, aramadın, sormadın!"
Haykırdım. "Ama çok aptalım. Bak, gözlerimi senden çe-
kemiyorum. Sen dünyamı ayaklarımın altından çektin ama
ben gözlerimi bile çekemiyorum!" Geriledim. "Çek gözle-
rini üstümden tamam mı, çek! Çünkü ben çekemiyorum."

Yumruklarını sıktı, kaşlarını biraz daha çattı, yapabi-
lirmiş gibi gözlerini çekmeye çalıştı ama yapamadı. Bir
kez daha konuşsam sesim paramparça çıkacağı için titre-
yen dudaklarımı birbirine bastırarak sustum ve hıçkırığı-
mı ruhumun içinde sakladım. Asrın yumruğunu kapının
pervazından çekti ve sonra gözlerini gözlerimden kopardı.
Bakışmamız kesildiğinde, kalbimden bir bıçağın geçtiğini
hissettim. Arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı.

Gözden kaybolana kadar onu izledim ve yanağımı kapı-
nın pervazına yasladım. Onun için öldüm, dirildim, gücüm
yokken ayakta durdum, yıkıldı, yıkıldım... Ben bir canava-
rım dedi ve ben kalbimi söküp o canavara verdim. Aslında
yalandı. O bir canavar değil, benim kurtarıcımdı ama iste-
diği şey aynıydı; kalbim.

Sevgilim, bir canavar da olsan bir katil de olsan kalbim
hep senin.

Bölüm 6

-Alev Alev-

Hayaline, hayaletine defalarca sarıldığım o kişinin gerçeğine sarılamıyordum.

Geceyi nasıl sabah ettiğimi bilmiyordum ama huzursuz uykumda yine onun hayaline sarılmış ve uyandığımda yatağın bomboş tarafına hayal kırıklığıyla bakmıştım.

Asrın gece ise ben geceye sokulan aydım.

Ama ay geceye o kadar sevdalıydı ki karanlığından kıskanıyordu.

Derin bir nefes aldım ve onu düşünmeyi bıraktım. Dolaba yerleştirilmiş boy aynasından, üstüme geçirdiğim kıyafetlere göz attım. Her kız gibi bakımlı olmayı sevsem de abartılı kıyafetlerdense sade ve sıradan kıyafetleri tercih ediyordum. Şimdi durum biraz farklıydı, sevdiğim adam buradaydı ve her şekilde güzel olmak istiyordum. Bu kadınca bir histi, onun gözünün gördüğü en güzel kız olmak istiyordum.

Kot elbisemin eteği diz kapağıma kadar uzanıyordu ve belimde ince, kahverengi bir kemer vardı. Saçlarımı omuzlarıma doğru attığımda parmaklarım enseme çarptı. Asrın yazısına dokunmak kalbimi hızlandırdı. Saçlarımı tepemde bağladım ve böylelikle dövmeyi görünür yaptım. Kâküllerimi düzeltirken kedime takıldım.

"Pati! Nasıl oldum?"

Pati paçalarıma asıldı, çıplak tenimi tırmalıyordu ama bunu uysalca yapıyor olması tuhaftı. Mahmur bakan gözlerine baktım. "Aslında sana kızgındım, dün resmen Asrın'ın kucağında kalmak için beni parçalıyordun."

Gülüşüm soldu, ona bakmayı bırakıp aynaya son bir bakış attım. Asrın çok kez güzel olduğumu dile getirmişti, güzel bir kızdım ama... Mutsuzdum. Aynaya sırt çevirdim, dağınık yatağa göz gezdirdikten sonra çantamı alıp omzuma astım. Kapıya yürürken, Pati peşimde koşturuyor ve çıplak bacaklarıma asılıyordu.

Gözlerimi indirerek ona dik dik baktım. "Sana gerçekten bir manita bulmalıyız? Mart gelmedi ama olsun..."

"Esila!"

Annemin yüksek sesi yerimden sıçrattı, sesinin tınısında kırgınlık vardı. Pati'nin yanından sıyrılıp aralık kapıdan dışarıya yöneldiğimde, annemi koridorun diğer ucunda gördüm. Üstünde yüklü bir miktar para yatırdığına emin olduğum pijama takımı vardı, açıkçası bu zenginliği hâlâ yadırgıyordum.

"Anne sana kırgın olan benim. Annesizlikle sınanan da benim, nasıl kırılmaya hakkın olabilir ki?"

Dudaklarımdan izinsiz ve habersizce dökülen kelimelerin zamanlaması belki yanlıştı ama sonuna kadar hakkımdı. Gerildi, gözlerindeki kırgınlık yerini pişmanlığa emanet ettiğinde bir an için duraksadım. Belki dile getirmemeli, konunun üstünü örtmeliydim. "Üzgünüm," diyerek gözlerini kaçırdı. "Yapabildiğimin en iyisi bu... Belki sana inandırıcı gelmeyebilir ama ben seni çok seviyorum Esila. Senin de beni sevmeni istiyorum," derin nefesler aldı. "Beni sevmediğini gördükçe kırılıyorum, hakkım olmadığını bile bile..."

Pişman oldum, acının üstüne gitmek saçmalıktı. Unutmayı denemeli, anneme verdiğim önemi ona belli etmeliy-

dim. Beni sevdiğini duymak... Galiba mutlu etmişti, iyi gelmişti. Bir an hislerimin bu kadar hızlı değişmesine şaşırdım ama üstünde durmadım. Sonuçta zihin olarak hâlâ çok sağlıklı değildim. Gülümsemeye çalışarak ona doğru ilerledim, gözlerindeki umudu söndürmek değil parlatmak istedim. Soğuk ellerimle ellerine uzandığımda şaşırıp kaldı.

"Sarma yapmayı biliyordun değil mi?" diye sordum, sevimli olmaya gayret ederek. "Müsaitsen yapar mısın? Özledim, uzun zamandır yemiyorum."

Şaşkınlığın yerini çok başka hisler kapladı, dinç ve hoş yüzüne naif bir tebessüm yerleşti. "Tabii ki yaparım," diye atıldı hevesle. "Kemiklerin sayılıyor, yemek yemen lazım. Hatta bugün kafeye gitmeyeyim, sana mükellef bir sofra hazırlarım."

Kafamı salladım. "Pekâlâ."

Tebessümü genişledi. Bunu yaparak hem kendime hem de ona daha iyi geldiğimi fark ettim. Kabuk tutmak bilmeyen bir yaraya merhem sürmüş, kanamayı azaltmıştık. Avuçlarımı ovaladı, parmakları soğuktu. "Erken gelmeye bak tamam mı? Bir de... Gece tıkırtılar geldi gibi, sen miydin?"

Sebepsizce kızaran yanaklarımı hissettim, bakışlarımı kaçırma gafletine düştüm ve doğru söylemeyi tercih ettim. "Asrın geldi, biraz konuştuk. Sorun yok anne."

Bir şey soracak gibi olsa da bu anı bozmamak adına kafasını salladı, gözlerindeki endişeyi neye yormam gerektiğini anlayamıyordum. "Yine de kendini, seni üzen herkesten koru. İlaçlarını almayı da unutma, tamam mı?"

"Tamam."

Ellerimi ayırdım, gülümsemem kuru bir toprak gibi değerinden kaybetti. "Anne?"

"Hım?"

"Sen de değerlisin," diye konuştum hızlıca. "Yani, ben de sana değer veriyorum. Şey... Gideyim."

Aceleyle arkamı döndüm, neden panik yaptığımı anlayamamakla birlikte kalbimde tuhaf bir sızı peyda olmuştu. Kapıya yanaştım, annem beni uğurlarken kendimi aralanan kapıdan dışarıya attım. "Görüşürüz."

"Kendine dikkat et. Keşke bir ceket alsaydın, havalar soğuk."

İtirazlarıma aldırmadan portmantodaki siyah, deri ceketi bana verdi. Kapıyı kapattığında asansöre yürüdüm ve kısa sürede aşağıya indim. Rezidanstan dışarıya çıktığımda ılık bir hava yüzümü okşadı. Zengin bir mevki olduğu için yakınlarda otobüs durağı yoktu, bu nedenle taksi çevirmek zorunda kalmıştım.

Taksideki yolculuğum kampüsün önünde sona erdiğinde, borcumu ödeyerek indim ve o esnada telefonuma gelen bildirimin sesini duydum. Kapıyı kapatarak kaldırıma çıktım ve telefonu cebimden çıkardım. Parlayan ekrana baktım, korkarak ve biraz da umutla ekranı kaydırdığımda kalbim; göğsümden intikam almak ister gibi, kusursuz bir hızla canımı okudu.

Gönderen: Asrın.
Merhaba güzelim.
12:48

Mesajın her harfine ilk kez görüyormuş gibi, kalbime nakış nakış işlermiş gibi baktım. Süssüz, Asrın'a yakışan ve belki de sıradan kelimelerdi lakin bambaşka bir yabancıdan aşk mesajı alsa gram titremeyecek bu kalbim, nasıl olurda bu mesaja bu kadar sevinebilirdi? Parmaklarımı ekranda gezdirdim.

Gönderilen: Asrın.
Merhaba.
12:51

Biz onunla mesajlaşmazdık, bu tür bir alışkanlığımız yoktu ama şimdi geri dönüş beklerken hissettiğim heyecanı sevdiğimi fark ettim. Kimliğimi çıkararak kampüsten içeriye geçtiğimde, telefon ellerimin içinde, yüreğim gibi titredi.

Gönderen: Asrın.
Seni görmem lazım.
12:54

Ah, bir şey mi söyleyecekti? Bir şey mi olmuştu? Ya da sadece görmek mi istiyordu? Hiçbir sebebi yokken... Tıpkı benim gibi.

Gönderilen: Asrın.
Niye, rüyanda beni mi gördün?
12:56

Onu alaya aldığımı fark ettiğinde mesaja küfür yazarsa gram şaşırmazdım. Kafamı kaldırarak, kısık gözlerle kalabalık bahçeyi izledim. Aynı insanlar, farklı duygular ve sayısız maskeler...

Gönderen: Asrın.
Evet, gördüm. Üstelik seni öptüm.
12:58

Nutkum tutuldu. Nefesim kesilirken bir an yere takılıp düşeceğimi sandım ama neyse ki kimseye rezil olmadım. Beni öpmekten bahsetmişti, dudaklarım anında karıncalanmıştı. Bana verdiği son öpücük veda öpücüğüydü ve bu ondan aldığım en acı dolu öpücük olmuştu. Yutkunarak ona cevap yazdım.

Gönderilen: Asrın.
Güzel rüyaymış.
13:02

Bahçeye göz attım ve çimlerin üzerine otururak bağdaş kurarken sabırsız bir şekilde yanıt bekledim.

Gönderen: Asrın.
Gerçek olabilir.
13:03

Aman Allah'ım, onu öpmek... Parmaklarımı dudaklarının üzerine yasladım ve edepsiz duygunun beni terk etmesini diledim. Ama biliyordum, bir ruhum olduğu sürece Asrın'a karşı olan hiçbir duygum geçmeyecekti.

Gönderilen: Asrın.
Olabilir ama olamayacak.
13:06

Telefonu kucağıma koydum ve başımı güneşe çevirirken, çocukların bana doğru geldiğini gördüm. Cenk'in üstünde bir Galatasaray forması vardı, Lavin'in başını kolunun altına kıstırmış, bir şeyler konuşuyorlardı. Bir veya iki adım arkalarında Almila ve Bora yürüyordu, el ele olduklarını gördüğümde biraz içim rahatladı. Kendim için olamasa da arkadaşlarım için mutlu olabilir ya da mutlu olmuş gibi görünebilirdim. Ayaklarımı birbiri üstüne atarken, Cenk ve Lavin hemen karşıma oturdular.

"Kanka formam nasıl?" diye sordu Cenk, çehresinde yine o sevimli ifade geziniyordu. "Bugün Galatasaray'ın maçı var ve benim kombinem var. Bu ne demek biliyor musun? Mutluluk verici bir gün demek..."

Ona tuhaf tuhaf baktım. "Maça mı gideceksin?"

Kalabalığa göz gezdirirken sırıttı. "Hayır, ne alaka kanka. Evde izleyeceğim."

Öylece kaldım, bir maç olduğundan ve kendisinin kombineye sahip olduğundan bahsetmişti. Doğal olarak bundan maça gideceği anlamını çıkarmalıydım, Allah aşkına sorun kimdeydi? Şaşkın bakışlarım ondan sıyrılarak Lavin'e düştüğünde kafasını iki yana salladı. "Boş ver Esila, ben sevgilisiyken söyleyecek bir şey bulamıyorum. Zorlama."

Cenk omzunun üstünden ona dönerken, Almila ve Bora da yanımıza oturdu ve bir çember halini aldık. "Bir şey mi dedin, kol böreğim?"

Lavin şokla baktı. "Ne böreğin?"

"Kol böreğim."

Almila kıkırtısını bastıramadı, başını Bora'nın geniş omuzlarına yaslamıştı ve oval yüzünde mutlu bir ifade vardı. Kızıl kahve gözleri benimle buluştu, maşa yaptığı saçları iki yanından omuzlarına dökülmüştü. "Nasılsın?" diye sordu, sıcak bir ilgiyle. "Dün gece aradım ama uyumuştun galiba?"

"Erken uyudum, telefonum salondaydı duymamışım," diye konuştum, bu gerçekti. "İyiyim."

Şüphe, kirpiklerine dâhi gölge düşürdü. Dost sıcağını hissediyor ama bazen bu tuhaflıklarına anlam veremiyordum. "Yani, geceleri yastıkları gözyaşlarınla ıslatmıyorsun? Asrın olmadan iyi ve mutlusun?"

Hayır, Asrın'ı görebildiğim için iyiydim. "Almila, Asrın var. Neden sürekli bizim ilişkimize kafa yoruyorsun?"

Yüzü düştü. "Sizin bir ilişkiniz mi var?"

Maalesef haklıydı.

Kırıldım, kırıldığım yerlerden tekrar kırıldım. Belki hakkım değildi, saçmaydı ama kırılmama engel değildi. Hiçbir zaman kimseye karşı, *bak biz sevgiliyiz* dememiştik ve Almila bundan bahsediyordu. "Haklısın Almila," diye konuştum ruhsuz bir sesle. "Bizim bir ilişkimiz yok. Adı konulmuş bir ilişkimiz olur mu onu da bilmem."

Başını Bora'nın omzundan ayırdı, bana doğru eğildiğinde, kızıl saçları yüzünü iki yandan örtmüştü. "Ben mutlu olmanı istiyorum. Eğer sırf onunla mutlu olacaksan ol ama o geldi, sen hâlâ mutsuzsun."

Sıkkın bir nefes vererek bakışlarımı kopardım, "Bunu konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım yavaşça. "Kadere inanıyorum, belki şekillendirmek bizim elimizde ama sonuçta olan olacak Almila. Sen kafa yorma, Bora'yı düşün."

Eliyle omzuma cılız bir yumruk indirdi. "Seni sevdiğim için."

Önüme dönerek dağılan aklımı toparlamaya çalıştım, Cenk esprileriyle bana yardımcı oldu. Almila kafama sürekli bir şeyler sokuyordu, beni sevdiğinden ve iyi olmamı istediğinden şüphem yoktu ama böyle davranması beni huzursuz ediyordu. Asrın'a öfkeliydi. Sessiz bir nefes vererek, onların muhabbetlerine döndüm.

"Ama Lavin neden böyle yapıyorsun?" diyerek gözlerini kırpıştırdı Cenk. "Kol böreğimden daha güzel bir iltifat olabilir mi? Sen benim kol böreğini çok sevdiğimi biliyorsun?"

Bora homurdandı. "İyi ki, çiğ köfte falan sevmiyorsun."

Cenk tip tip ona baktı. "Karışma be."

Gülmemek için dudağımı kemirdim, bazı insanlar bilinçsizce komik olabiliyordu. İfadeleri ya da dile getirdiklerine her şekilde gülmek istiyordunuz. Tuhaftı ama emindim ki her arkadaş grubunda bu görevi üstlenen insanlar bulunuyordu. "Aşkım desen bu kadar şaşırmazdım," diye konuştu Lavin. "Kol böreğim diyor ya..."

Cenk gülümsedi. "Bence bana bu iltifat da yakışıyor."

Bora'nın bakışları onun üstündeki formaya düştü, tiksinti dolu bir bakış attı. "İltifatı bilmem ama bu forma hiç kimseye yakışmaz."

Cenk'in kaşları öyle hızlı çatıldı ki, bir an ürkecek gibi oldum. Fakat onun Cenk olduğunu bilmek rahatlattı. "Orada dur kardeş," diye konuştu, uyarı dolu bir sesle. "Galatasaray'a laf ettirmem. Bana bile edebilirsin ama takımıma asla. Benim kanım sarı kırmızı akıyor."

Asrın Fenerbahçeliydi.

Hafızama çatlak açan o anıyı hatırladığımda silik bir tebessüm dudaklarımı yokladı. Kalbimin kötürüm bir organ olduğunu düşünürdüm şayet Asrın'ı anınca bile böyle hızlı atmasaydı. "Kes lan bileğini," diye konuştu Bora, alaya alarak. "Kanına bakacağım."

Cenk diklenmekten vazgeçti. "Şimdi kardeşim, bileğimi kesersem ölürüm. Bunun için ölürsem yazık olur ama sarı lan."

Yanağımı avuç içime gömdüm ve uzaklara daldım. Asrın'dan uzak durmak zordu, bütün gücümü bunun için harcıyordum ama Almila bana yardımcı olmuyordu. Üstelik vücudumda, kalbim ve ruhumda o kadar fazla hıçkırık birikmişti ki, ağlasam içimden bir denizin döküleceğini düşünüyordum.

"Nereye daldın?" Lavin beni omzumdan sarstı. "Asrın buralarda mı? Bugün gördün mü?"

Omzumun üstünden ona döndüm. "Görmedim ama mesajlaştık," dedim. "Nerede olduğunu sormadım."

Dudakları iki yana kıvrıldı ve koyu renkli gözleri parladı. "Flört mü ediyorsunuz?" diye sordu keyifle. "Normal iki insan gibi?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken, bir an kendimizi sorguladım. "Hayır, flört falan etmiyoruz." Rahatsızca kıpırdandım. "Sadece ona karşı mesafe koymama izin veriyor. Beni onunla olmaya çok çabuk ikna edebilir ama bunu yapmayarak bana izin veriyor."

Kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey anlayamıyorum."

Bu haline güldüm, sanırım kimseye kendimi anlatamıyordum. İyi bir dinleyiciydim, konuşmaktan çok dinlemeyi seviyordum. Omzumu silkerek önüme döndüm, çimlerin arasına serpilmiş papatyalara göz attım.

"Ee sen görüştün mü?" Bora'nın sorusuyla irkildim. "Asrın annesine çok benziyor değil mi?"

Neyden bahsettiğini anlamayarak kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

Duraksadı. "Asrın'ın annesiyle görüşmedin mi?" diye sordu, kendisi de şaşkın görünüyordu. "Ben görüşmüşsünüzdür sanıyordum."

Midem kasıldı. "Allah aşkına ne saçmalıyorsun?"

Parmaklarını Almila'nın saçlarından ayırırken zorlukla konuştu. "Sen, Asrın'ın annesiyle birlikte geldiğini bilmiyor muydun?"

Cenk ona boş boş baktı. "Asrın seni sikecek."

İlk birkaç saniye idrak edemedim. Ruhumu bir ürperti sardı ve anlamsız bakışlarım hepsinin yüzünde dolaştı. "Siz?" diye konuştum şaşkınlıkla. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

Bora iri ellerini yüzüne örttü. "Siktir! Sahiden bilmiyorsun."

Annesi buradaydı, Asrın şehre annesiyle beraber dönmüştü. Vücudumun titrediğini hissettim, bana bundan bahsetmediğine inanamıyordum. "Esila, bak..."

Cenk'in ılımlı yaklaşımını fark ettim, fark etmek bana hiçbir şey kazandırmadı. Titreyen dudaklarım dile geldi. "Asrın nerede?"

Sessizlik.

Sesimi yükselttim. "Asrın nerede?"

Cenk bir küfür savurdu. "Senin sınıfında."

Durmadım, dinlemeye gerek duymadım. Titreyen bacaklarımla doğruldum ve çantamı almaya gerek bile görmeden arkamı döndüm. Adımı bağırdılar ama yok saydım. Saçlarım, hırsımın kuvveti ve adımlarımın hoyratlığıyla yüzüme çarparken sinirle soludum.

Aklım almıyordu, annesiyle gelebilme ihtimali varken neden bunu bana söylememişti? Ben bu ihtimale tutunur gün sayardım, ben bu ihtimale bel bağlar intihara kalkışmazdım. Fakat gelmekle alakalı hiçbir şeyden bahsetmemişti, üstelik annesiyle birlikte gelebilecekken. Saçlarını sinirle yolmak, şu köşeye oturarak avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Parmaklarımı avucuma gömdüm, tırnaklarımı kendime değil de onun güzel yüzüne saplamak istiyordum. Koridoru uzun adımlarımla bitirdim, sınıfın aralık kapısı gözüme çarptığında bir an bile durmadan kapıdan içeriye girdim.

Asrın sıramda oturuyordu.

Uzun ve kaslı bacaklarını sıraya uzatmış, başını hafif bir açıyla öne eğmiş, telefonuyla ilgileniyordu. Geldiğimi görmemişti. Durmadan, kesintisiz bir hızla yürümeye devam ettim. Betimin benzimin attığını ve ürkütücü göründüğümü hissediyordum.

İki kalp atışı vakitten sonra sıranın önünde durdum. O noktada birer yumruk olan avuçlarımı sıraya gömmüştüm. Asrın beni fark etti, belki de içeriye girdiğim ilk an fark etmiş ama ona gelmemi beklemişti. Nefesim o kadar kesiliyordu ki sırf bunu duyarak bile işlerin yolunda gitmediğini anlayabilirdi.

Asrın telefonunu sıranın üstüne yavaşça bıraktı. Gözleri, yumruk olmuş ellerime takıldığında kaşları derinden çatıldı. Benimle göz göze gelmesini beklemeyecektim, sıraya gömdüğüm elimi kaldırdım ve sinirden titreyen parmaklarımı kemikli çenesine geçirdim. Gerildi, kafasını arkaya yatırdığımda, gözlerimiz kesişti ve aşkın elindeki bıçak sanki karnımı deşti.

Her şeye rağmen, gözlerine baktığımda hızlanan kalbime lanetler savurdum.

"Asrın," diye konuştum, kafamı öne yatırarak mesafemizi azalttım. "Bakıyorum da tam bir ana kuzusu çıktın."

Anladı, bakışlarına bir an için şaşkınlığı misafir etti ama bu şaşkınlığın üstünü çok çabuk örterek ifadesini topladı. İnsanları umursamıyordu, insanları umursamıyordum. Çenesindeki parmaklarımı daha da sıktım, bir parmaklarıma bir de öfkeme ilgiyle baktı. "Esila," diye konuştu sakinliğini korurken. "Sırası değil, bunu zamanı geldiğinde öğrenmen gerekiyordu."

Ona biraz daha eğildim, öyle öfkeliydim ki şu dakika dile getirdiği hiçbir uyarıya kulak asmıyordum. "Senden nefret etmemi istiyor gibisin? Ama... Asrın, ben senden nefret etmeyeceğim tamam mı? Duydun mu beni?"

Yüz hatları gerildi, kemiklerinin belirginliği göğe düşen yıldırım gibiydi. "Esila," dedi, halen sakin olmasına rağmen dişlerini sıktı. "Baş başa konuşacağız tamam mı? Seninle hiçbir şeyi paylaşmadığım için kızgınsın ama..."

"Bana söylemedin," diye yakındım, tırnaklarımı çenesinin altına batırdım. "Ne zaman geleceğini söylemedin, aramadın, sormadın... Annenle geleceksen niye gizledin? Bana bekle demedin, tüm suçu ve sorumluluğu üstüme yığarak gittin. Sen... Sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

Sıcak nefesini bile isteye dudağıma üfledi, mideme yumruk yemişim gibi irkildiğimde gözlerindeki karanlık çığır açtı. "Ben tüm bu sikik hayatıma rağmen sana hak ettiklerini vermeye çalışıyorum." Kafasını salladı. "Uçurumdan iten değil de tutan adam olmak istiyorum."

Afalladım. "Sen zaten o adamsın."

Aklımı karıştırıyor, tüm bildiklerime ateş püskürterek beni benliğimden alıkoyuyordu. Alnını alnıma sertçe dayadı, insanların bakışları gram umurumda değildi ve şu an her şeye rağmen olduğum pozisyondan deli gibi memnundum. Parmakları havalandı, etrafa kısa bir bakış attıktan hemen sonra, parmak boğumları ince bileğime dolandı. Titredim, Asrın hep sıcacıktı. "Ben kendimi öldürerek bendeki seni yaşatıyorum," diye konuştu. Yüreğimin kıyılarına acılar biçiyordu. "Ben seninle bambaşka bir adam olmaya karar verdiğim o günden beri kendim için değil senin için yaşıyorum. Sen hâlâ kırıldım, incindim diyorsun. Sen yaralıysan ben zaten ölmüşümdür." Dişlerini sıktı. "Duyuyor musun?"

Sözcükleri bünyemi sarstı. Yanardağlar gibi patladı tüm duygularım. Dudaklarının büyüsüne, öpücüğüne duyduğum açlığa ve bedenimdeki sızlamaya direndim. Usulca uzaklaştım, şimdi kalabalığın sesi netleşmeye başlamış ve ben yeni sorulara gebe kalmıştım. Başparmağı ince bileğimdeki damarları okşadı, bu kışkırtıcı bir dokunuştu. "Beni anladın mı, Esila?" diye fısıldadı, esrarengiz bir tonlamayla. "Ben seni hayattan koparacak damarım, sen de biliyorsun."

Kalbim eğildi, büküldü, burkuldu ve mayışarak ruhuma döküldü. Bileğimi okşamaktan vazgeçti, tüm kelimelerimi bana yedirdi ve dudaklarımı sessizlikle mühürledi. Sesler değer kazandı, birileri öğretmenin geldiğini söyledikten hemen sonra, erkek öğretmenin gür sesi yankılandı. Çenesine saplanan parmaklarımı çektiğimde, uzun tırnaklarımın teninde derin izler bıraktığını gördüm.

Aramızdaki mesafe açıldı.

Eğdiğim sırtımı doğrulttuğumda artık bizi birbirimize bağlayan hiçbir temas kalmadı. Bakışlarımı kaçırdım, oturması ve derse katılması gereken benken; Asrın'ın sıramda

ne işi olduğunu anlayamamıştım. Titreyen dudağımı ağzıma yuvarladım ve ona sırtımı döndüm.

Öğretmen dâhil herkes bizi izliyordu.

Utanmadım, kızarmadım, umursamadım. Bacaklarım bedenimi, omuzlarım yükleri üstlendi. Öğretmen durmam için uyardı, dinlemedim. Bir kez daha uyardı, ta ki Asrın öğretmene karşılık verene kadar. Sınıfın aralık kapısından dışarıya çıktım ve elimi en yakınımdaki duvara yaslayarak bulanık gözlerle etrafıma baktım. İlaçlarımı almalıydım, bu gerginlik beni mahvediyordu. Alnımı da duvara yasladım. Yumruklarımı sıkarken şu acı dolu günlerin çok çabuk geçmesini diledim. Bazen onun elinde tuttuğu papatyalara aldanıyor, öbür elinde her zaman için bir bıçak tuttuğunu unutuyordum. Mutluluk da acı da ellerindeydi ve kahretsin... Elleri ne kadar da güzeldi.

*

Asrın... Geçmiyor.

Sensiz zaman geçmiyor.

Akşamın sert ayazı boyun boşluğuma çarparak çıplak ensem boyunca kıvrıldı. Yoğun bir ders maratonu bitmişti, kampüsün dış kapısından dışarıya bir adım attım ve başımı kaldırarak sokaktaki yalnızlığıma baktım. Çocuklar lunaparka gitmişti, beni de ısrarla çağırmışlardı ama gitmemiştim. Bu yüzden şimdi yalnızdım. Yürümek istiyordum, bugün kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı. Çantamın omzumdaki askısını sıkılaştırarak, durmaya bir son verdim ve kaldırıma adım attım. Asrın'ın nerede olduğunu bilmiyordum, bu tuhaf ve yabancı uzaklık onu olduğu gibi beni de yoruyordu.

Sokağın köşesini döndüm, bu sokak daha tenhaydı ve muhteşem bir sessizlik vardı. Temkinli gözlerle etrafı ince-

ledim, başıma herhangi bir şey gelmesini istemezdim. Ceketimin önlerini kavuşturdum, kollarımı göğsüme sararak kendimi koruduğuma inandım ve hızlıca yürüdüm. Tam da o sırada, sessizlikte bir gürültü koptu. Bakışlarım kopan gürültünün peşine düştü, kirpiklerim titrerken sokağın sonundaki üç serseriyi gördüm.

Evet, boku yemiştim.

Karanlıkta beliren gövdeleri çelimsizdi, dilleri dolanıyordu ve ellerindeki alkol şişelerinin birbirine çarparak çıkardığı sesi duyabiliyordum. Sarhoşlardı ve sarhoş üç erkeği tenha bir sokakta gördüğümde aklıma ilk gelen tecavüz korkusuydu. Sakin olmak için kendimi telkin ettim ve arkamı dönmek için hareketlendim. O sırada içlerinden birinin sesi duyuldu.

"Pişt yavrum?" Midem bulandı. Korku kemiklerimi titretmeye başladığında, panik gözlerime işlemişti. "Baksana fıstık."

Çocuğun kirli ağzından dökülen kelimelerden hemen sonra, diğerleri de bakışlarını üstüme çevirdi. Geriye doğru bir adım attım, kanım çekilmiş gibiydi ve uzun zamandır ilk kez bu denli somut bir korkuyu tadıyordum. "Harbiden karı," diye konuştu bir diğeri, sözcükleri dilinde yalpalıyordu. "Gelsene güzelim."

Ağzımı araladım, onlara *uzak durmalarını* söylemek istedim ama tam da o anda, bir fren sesi yardım gibi yükseldi. İrkildim, farların gölgesi sokağa dökülerek çocukların ve benim yüzlerimizin bir kısmını aydınlattı. Geriye doğru bir adım attım, yavaşlayan araba yanımda durduğunda şaşkınlıkla gri spor arabaya baktım. Filmli camlar yavaşça aşağıya kaydı, tepki bile veremeden put gibi bekliyordum ve en ufak bir umuda ihtiyacım vardı.

Cam tamamen aralandığında, fizikçinin kafası göründü ve endişeli gözleri gözlerime sabitlendi. Dilimi yutmuş gibi,

kaskatı bir halde ona bakarken, tok sesi çınlattı kulağımı. "Onlara yem olmak istemezsin değil mi?" diyerek kapıyı araladı. "Hadi bin, lütfen."

Kalbim korkuyla kasıldı, çaresizlik kanımı dondururken dilimin ucunda asılı kalan tüm kelimeler boğazıma kaçtı. Güçlükle yutkundum, bu adamın arabasına binmek istemezdim ama üç tane şeref yoksununa da yem olmayı tercih etmezdim. Bu kadar çaresiz bir duruma düştüğüm için kendime küfürler savurduktan hemen sonra, açtığı kapıyı gürültüyle kapadım ve arka koltuğa yöneldim. Aceleyle açarak deri koltuğa yerleşirken kalabalık bir sokakta ineceğimi kendime hatırlattım.

"Seni yemeyeceğim, ön koltuğa da binebilirdin," diye konuştu gergin bir sesle. Spor arabanın tekerlekleri tozu dumana katarak ani bir manevrayla ileriye atıldı. "Her neyse, iyi misin?"

Koltukta küçücük kaldım, toplanan elbisemin eteğini aşağıya çekerken ürkek gözlerim puslu cama doğru döndü. Cevap vermedim, sessiz kaldım. Konuşmayacaktım, bu adamla yalnız kaldığımda kendimi kötü hissediyordum. Omzumu cama dayadım, kasılan kalbimin hızlı ritmi yavaşlamış ve göğüskafesimdeki hiddet dinmeye başlamıştı. Araba serserilerin yanından sıyrılarak başka bir sokağa girdi, gergindim ve bir an önce inmek istiyordum. Kısa bir an Asrın'ı aramak istedim ama sonra o çocuklara kafayı takacağını düşünerek bu fikirden caydım.

"Eğer benimle konuşmazsan bu yol çok sıkıcı geçecek," dedi, sesindeki alaya eşlik eden gerginliği fark ettim. "Sevgilin gelmiş. Yani hâlâ sevgiliyseniz..."

Biz hiçbir zaman sevgili olmamıştık.

Konuşmam gereksizdi, bu inanca bel bağlayarak sessizliğin altına çekildim. Bir başka sokağa girdik, araba tuhaf bir biçimde hızlanmıştı ve bu hızı pek sevmemiştim. Sanki

sessizliğimin hıncını alırcasına vahşiydi, afallayarak kaşlarımı çattım. "Yavaşlayın."

Yavaşlamadı, endişelenmemek için kendimi kastım. Sinirle yükselen bir nefesi dudak boşluğumdan bıraktım, parmaklarım adrenalinle gerilmişti. "Hâlâ siz diye hitap ediyorsun," dedi, sesi yükselmişti. "Senden hoşlandığımı anlaman için ne yapmam gerekiyor geri zekâlı!"

Hah!

Şaşkınlık hissedebildiğim en somut duyguydu, öyle ki dudaklarımdaki kelimeleri bile unutturmuştu bana. Omuzlarımı dikleştirerek kapıya tutundum. "Tamam, burada ineceğim. Hemen arabayı durdur."

Kanım donmuştu ve artık endişeleniyordum. "İndirmiyorum," diye konuştu hızlıca. "Evine bırakayım, saat oldukça geç."

Bağırdım. "Şu arabayı durdur!"

Tekerleklerin sürtünme sesi kulaklarıma doldu. Kalbimi mengene gibi sıkan bu his, dizlerimi titretmeye ve ruhumun gırtlağına kesik atmaya başlamıştı. "Esila, haddimi aştığımı düşünebilirsin ama elimde değil. Seninle daha yakın olmak istiyorum."

Titreyen parmaklarımı avucuma gizledim. "Arabayı durdurun. Sizinle konuşmak istemiyorum, canımı sıkmaya başladınız."

"Esila..."

Boğazımda acı bir tat belirdi, bağırsam onu söküp atacak gibi hissettim. "Durdur arabayı!"

Araba hızlandı. "Beni dinlemeni istiyorum. Esila," Omzunun üstünden bana döndüğünde irkilerek sırtımı koltuğa yasladım. "Seninle bir şeyler paylaşmama izin ver."

Endişenin ağırlığı omuzlarıma yüklendi, kalbime dolanan eller sıkılaşırken kocaman olmuş gözlerle yüzüne bakakaldım. Dilimin tutulduğu anlar hep olmuştu ama şimdi

keskin bir korku ve tereddütle gölgelenmiş hissediyordum. Kafamı şiddetle iki yana savurdum, beladan kurtulduğuma inanmışken denizdeki yılana sarılmıştım. "Kaza yapacaksın, önüne dön," dedim sesimi yükselterek. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kelimelerim dilimin ucundan düştüğünde bir başka arabadan yükselen şiddetli kornanın sesini işittim. Korhan, konuşmak için aralanan dudaklarını örterek aceleyle önüne döndü ama iş işten geçmişti. Karşımızdaki araba da bizimki gibi süratle ilerliyordu ve çarpışma kaçınılmazdı. Bunu idrak ettiğimde gözlerimi sımsıkı yumdum. Bir ölümün haberini verecek gibi çalan telefonumun sesini işittiğim anlarda, içerisinde bulunduğum araba bir başka arabanın kaputuna gürültüyle çarptı.

Kendimden geçmem saniyeler sürmüştü.

*

Zihnimin ardında kaos vardı. Kulağımdaki uğultuyu, burnumdaki yabancı, metalik kokuları duyumsuyordum. Bir... hastane kokusunu andırıyordu. Rahat bir yatakta, sere serpe uzandığımı hissediyordum. Kirpiklerimde taşıdığım bir yığın ağırlıktan kurtulmak için göz kapaklarımı yavaşça araladım.

Evet, bir hastane odasındaydım.

Yalnız değildim.

Göğsümde, kalbimin merkezinde tanıdık bir baş saklıydı, simsiyah saçları kıyafetimin üstüne serpilmişti. Gözlerimi kırpıştırarak puslu görüntümü netleştirdim. Buradaydı. Nemli avucumda avuç içini, ince belimin üstünde kuvvetli kolunu ve varlığının sebep olduğu kalp çırpıntısını hissediyordum.

Asrın'ın kalbi tam göğsümün üstündeydi.

Hafızama yıldırım düştü, bu yıldırım yanında aydınlığı getirdiğinden her şeyi çarçabuk toparladım. Korhan yüzünden bir kazaya kurban gitmiş, ölümün eşiğinden dönmüştüm. Bayıldığımı veya uykuyla uyanıklık arasındaki o çizgiyi, kargaşayı az buçuk hatırlıyordum. Korhan'ın beni hastaneye getirdiğini anımsıyordum ama Asrın'ın ne zaman geldiğini ve ne zamandır burada olduğumu bilmiyordum.

Bana kızmış olduğunu ve hatta uyandığında iyi bir azar yiyeceğimi tahmin ediyordum. İçerisinde bulunduğum durum onu endişelendirmiş olmalıydı. Bacaklarımı kendime çektim, bedenimde ağırlık hissetsem bile herhangi bir acı ve zorlama hissetmiyordum. Onu uyandırmamak için daha fazla kımıldamadım ama sonra fark ettim ki Asrın zaten uyanıktı.

"Hiçbir şey ölümden daha gerçek olamaz," diye konuştu. Sesinde açılan kanatlar gövdemi hâkimiyeti altına alarak beni ona görünmez bağlarla kenetlemişti. "Bu yüzden bir daha ölecek gibi hissedersen beni de yanına çağır. Duyuyorsun değil mi?"

Büyük bir dikkatle ona bakarken, dilimle çatlak dudaklarımı ıslattım. Asrın yüzünü göğsüme sürterek kaldırdı ve çenesinden destek alarak benimle yüz yüze geldi. Ah, gözleri... Beni, kendisinin istediği her yere götüren gözleri... İfadesinde duygu kırıntısı bile okunmuyordu, taş gibi suretiyle dik dik bana bakıyordu.

"Asrın..."

"Seni koruyamadım," diye konuştu, yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. "Buradayım, seninleyim ama ben seni koruyamadım. Sikik bir kaza geçiriyorsun ve ben o an yanında değilim. Neden? Senin aramıza koyduğun mesafeye izin verdiğim için. Şimdi bak bakayım, dizimin dibinden ayrılabiliyor musun? Kendini bilmez bir orospu çocuğu senin ölmene nasıl sebep olabilir... Ölmeyi bırak, senin parmağındaki yara izine bile sebep olabilir mi?"

Vay canına.

Dudaklarımı araladım, konuşarak onu sakinleştirmek istedim ama buna mani oldu. Avuçları ani bir hızla yanaklarımı kavradı, alnını alnıma sürttüğünde yakınlığı dünyayı etrafımda döndürdü. "Acıyor mu?" diye sordu, sert bir ilgiyle. "Canın acıyor mu? Söyle bana."

Kalbim ani bir tekmeye kurban giderken ürkek gözlerle cevap arayan gözlerine baktım. Çok yakındı, beni benden alacak kadar yakındı ve kesilen nefesimin sorumlusuydu. Parmaklarımı kaldırdım, avuç içimi yanağımı kavrayan elinin üstüne koydum. "İyiyim, acımıyor," diye konuştum, nefesim hızlanırken. "Bunun basit bir kaza olduğunu farkındayım. Lütfen sakinleşir misin?"

Gözlerini sımsıkı yumdu, bu halleri ürkütücüydü ve kelimelerin işe yarayacağına inanmıyordum. Kirpik uçları kirpik uçlarıma sürtündü, bu his bile beni benden alırken, başparmağımla elinin üstünü okşadım. Beni istediğinde yerin yedi kal altına gömüp istediğinde dünyanın yedi kat üstüne çıkaran elleri... "Sakin olmayacağım," diye konuştu, hiddetli bir fısıltıyla. "Sana kim kıyabilir? Ve ben nasıl seni koruyamam? Aklım almıyor, benim aklım bir tek seni alıyor. Anlıyor musun, ben sakin kalamıyorum."

Fısıldadım. "Öpsem sakinleşir misin?"

Gözlerini öyle hızlı açtı ki bir an irkilerek gerileyeceğim sandım. Gözünün bebeği belli belirsiz bir şaşkınlıkla büyümüş ve sürekli kıpırdayan dudakları aralanmıştı. Yutkunduğunu işittim. Bunu hangi cesaretle dile getirmiş olduğumu bilmesem de pişman değildim. Bana biraz daha sokuldu, burnu iç gıdıklayıcı bir yavaşlıkla burnuma sürttü. "Öp," diye inledi, dudaklarıma doğru. "Sakinleşmiş gibi yaparım. Sen öp. Siktir! Bu çok beklenmedik oldu."

Yutkundum. "Yanaktan?"

Boğuk sesinin çerçevelediği erkeksi homurtu, göğsümde uludu. Sanırım dudağından öpeceğimi sanarak hayal kırıklığına uğramıştı. Gözlerimiz eş zamanlı olarak kısıldı. Ona kırgın ve kızgındım ama hiçbir şey bu isteğe engel olabilecek güçte değildi. Dudaklarım yanağına yaklaştı, yaklaştı ve milimler kala olmaması gereken bir şey oldu, kapı gürültüyle açıldı.

İrkildim, heyecanla kısılıp küçücük kalan gözlerim aniden büyürken, kendimi kusursuz bir hızla geriye çekerek aramıza mesafe koydum. Asrın, kısık sesli bir küfür etti. Dağılmıştım ve bedenim kontrolden çıkmış gibi titriyordu. Yanaklarım ısındı ve aralanan kapıdan çocuklar girdi.

"Kanka, geçmiş olsun," diyerek bana yaklaşan Cenk, hayretle bize bakıyordu. "Neden Asrın bana dövecekmiş gibi bakıyor? Bora, sence de öyle bakmıyor mu?"

Çocuklar birer birer içeri girdiler, Almila endişeyle bana atıldı ve kollarını erişebildiği her yanıma sardı. "Kafayı yiyecektim," diye konuştu, sesi titriyordu. "Aklım çıkacaktı aptal kız, gelene kadar ne yaşadığımı biliyor musun?"

Üzüldüm, onları ve kendimi soktuğum pozisyon için gerçekten üzüldüm. Asrın, Almila'nın bana sarılan kollarına dik dik bakarken sertçe konuştu. "Canını yakıyorsun, gerile."

Almila umursamadı, ellerimi gevşek bir tutuşla beline sardım ve sırtını sıvazladım. "Almila, gerçekten iyiyim. Basit bir kazaydı."

Lavin atladı. "Bence gayet iyi, kızı sıkboğaz etmeyin."

"Evet," diye konuştum sessizce. "Kaza benim hatamdı. Şimdi iyiyim. Bakmayın öyle, turp gibiyim."

Asrın oturduğu sandalyede dikildi, belim boyunca uzanan güçlü kolunu benden esirgeyerek kendine çektiğinde üşüyerek sıcaklığını aradım. Cenk ve Lavin geniş kanepeye çöktüler. Bora avuçlarıyla Almila'nın ıslak yanaklarını sildi. İyiydim, gerçekten basit bir kazaydı ve onları huzursuz etmeyi hiç istemiyordum. Yalnızca bayılmıştım, sanırım korkudan.

Çocuklar kendi aralarında kaza hakkında konuşurken başımı yastığa bıraktım ve yanağımı pamuklu yastığa iyice yerleştirerek gözlerimi Asrın'a çevirdim. Ona bakınca her şeyi ve herkesi unuttum. Sesleri duymaz, hiçbir şey görmez oldum. Dünya akışında devam etti ama ben onun, âşığımın istediği gibi onda kaldım. Öfkeliydi, huzursuz ve dertliydi ama hepsinden çok, korkmuştu. O korktuğunu söylemezdi ama bakardı ve onu tanırsanız bunu görürdünüz. Görüyor ve benim için korkan o gözlerinden öpmek istiyordum. Fakat bunu yapamayacağımı biliyordum, bunun yerine ona hafifçe tebessüm ettim.

Asrın biraz sonra kalkmış ve yanıma gelip, gece geleceğini kulağıma fısıldadıktan sonra odadan çıkmıştı. Onun Korhan'a bir şey yapıp başını belaya sokmasından endişe ederek hastane odasında dönüp durmuştum ve doktor gelip müşahede altında kalmama gerek olmadığını söylediğinde hastaneden ayrılmıştım. Kızların yardımıyla arabaya yerleşmem ve eve varmam çok uzun sürmemişti. Sanki narkoz yemiştim, her şey pürüzlüydü ve yorgunluğum had safhadaydı. Annemin sorgusu, endişesi ve azarlarıyla geçen sürede, çocuklar bana eşlik etmiş sonra da gitmişlerdi.

Annemin yardımıyla aldığım kısa bir duşun ardından odama geçmiş, biraz dinlenmiştim. Saat gece yarısını geçmiş, akrep ve yelkovan uyumlu bir sevişmenin kahramanları gibi birbirine ayak uydurmuş ve dakikalar bu uyuma itaat etmişti. Pati, huzurlu nefesler eşliğinde uyuyordu. Annem salonda oturuyordu, ben de çelimsiz vücudumla yatağın içine gömülmüştüm. Koyu renkli pike, şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımı örtmüş, ıslak kirpiklerimin ardındaki bakışlarım cam kenarında bir noktaya ilişmişti.

Çok yorucu bir gün geçirmiştim. Aslında artık başka bir gündeydik. Yaşadıklarımı düşünmek bile istemiyordum, sanki düşündükçe daha çok yorulacaktım. Asrın'ın annesi buradaydı, ufak bir kaza atlatmıştım ve Asrın muhtemelen Korhan'ın peşine düşmüştü. Daha beteri, daha sancılısı ise onunla aramın nasıl olduğunu bilmiyordum. İyi miydik? Kötü olmamalıydık...

Her şeye rağmen bu gece de Asrın'ın gelmesini bekleyecektim.

"Pati," diye mırıldanırken avuçlarıma sakladığım ufak tefek umutların varlığına sığındım. "Asrın bu gece gelir değil mi? Tamam kızgınım ve kırgınım ama... Ya da gerçekten yüzsüzüm."

Pati beni duymuyordu, gecenin bir saatinde huzurlu uykusundan onu uyandırmamak için sesimi kıstım. "Asrın sözlerinin arkasında durur. Gelmeyecek olanı beklemiyorum değil mi?"

Saniyeler geçti.

Dakikalar geçti.

Duramadım, oturmaya bir son vererek doğruldum ve şortumun ziyadesiyle açık bıraktığı bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Sessiz gecenin içinde uyuyan Pati'nin üstünü örterek, koridora çıktım. Yünlü halı ayak parmaklarımı okşarken, gözümün bebeğine damar damar işleyen umutla etrafa bakındım ama yalnızca annemi görebildim. Koridorun diğer ucundaki mutfakta, kapının eşiğinde sigara içiyordu ve bir şeyler söyleniyordu. "Anne?"

İrkildi. "Esila, ne yapıyorsun?"

Ne yapıyordum? Asrın'ı bekliyordum. Cevap vermedim. Durmaya son verdim ve minik adımlarla dış kapının önüne kadar yürüdüm, omzumu duvara yasladım ve çelimsiz kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum.

"Anne," diye fısıldadım, hissettiğim iç karmaşanın içinden beni tutup çıkarmasını dileyerek. "Bir adam için annesi mi yoksa âşık olduğu kadın mı daha önemlidir?"

İnce kaşlarını yukarı kaldırdı. Anlamsız soruma verebileceği cevapların beni tatmin edip etmeyeceğini bilmiyordum. Sigaranın izmaritini kül tablasına bıraktı, az önce ciğerini kirlettiği sigaranın şimdi hiçbir değeri yoktu. "Kız çocukları nasıl babalarına âşıksa, erkek çocukları da annelerine âşıktır. Yirmisinde de yetmişinde de... Âşık olacak çok kız bulabilirler ama annenin yalnızca bir tane olduğunun farkındadırlar."

Asrın annesini hep sevecekti, sevmeliydi de... Ben bencildim. Ben, konu Asrın olduğunda çok bencil bir kadındım. En çok beni sevsin, en çok bana baksın istiyordum. Bu hissettiklerim yüzünden kimse beni yargılayamazdı, çünkü Asrın da tıpkı bunları isterdi. Kafamı öne yatırdım, buruk ifademi annemden gizlemeye çalışırken bakışlarım dış kapıya döndü.

Saniyeler, aç bir bebeği doyuran anne sütü gibi doldurdu dakikaları. Dakikaların boynu büküldü ve zaman sanki boynuma dolanıp boğazımı sıkmaya başladı. Durdum, aynı pozisyonda dakikalarca durdum. Gözlerim kapıda, göğsüm saplanacak kırıkların hazırlığındayken öylece bekledim. Annem sigara içti, kokusu genzimi acıttı ama hareketsiz kalmayı başardım.

Zaman geçti, zaman kanatarak geçti.

"Esila, kimi bekliyorsun?"

Ruhu büyük acılarla yoğrulmuş bir kız çocuğu bu acıyı da kabul etti ve dudaklarımdan alaylı bir gülüş geçti. "Gelmeyecek olanı," diye konuştum, sesim hissettiğim kadar karanlık mıydı? Bilemedim. "Gelmeyecek olan birini bekliyorum."

Kapıyla bakıştım, gözlerimden uzanan umutlar kapının yüzüne asılı kaldı. Kapı tıklamadı, çıt çıkarmadı. Gecenin bu kör saatinde öyle bir sessizlik oldu ki; ağlayan her bebek bu sessizlikten korktu, ağlamaktan utandı. Zaman kum saatinin boşluğuna aktı, akan her kum tanesi bir fanusun dibine çökmüş acılara sıçradı, acıların gözlerini kanattı.

Kapı tıklatılmadı.

Asrın, o gece gelmedi.

Bölüm 7

-İlk Gözyaşı-

Keşke, *tut elimi beraber gidelim,* deseydi. Elini tutardım ve giderdim, hiçbir şey de böyle olmazdı.

Ama böyle oldu.

Elimi tut demedi, ben de tutmadım.

Elime baktım ve onun parmaklarının sıcak hissini hatırlarken, altdudağımı sertçe ısırdım. Karşımdaki gözlerin beklentiyle bana baktığını hissediyor ama bu beklentiyi karşılamak için hiçbir şey yapmıyordum. Psikiyatristim Müjde Hanım'ın kliniğine gelmiş, karşısındaki kanepede oturuyordum ama aklımı tam anlamıyla veremiyordum.

Aklım acımdaydı.

Aklım Asrın'daydı.

"Bugün bir başkasın," diye konuştu Müjde Hanım, sesi her zamanki gibi kibardı. "Daha toplanmış gibisin, görüşmediğimiz arada bir şeyler mi gelişti?"

Asrın geldi.

Kuru dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım, söylemek istediklerim vardı. "Daha iyiyim," diye konuştum sakince. "İlaçların işe yaradığını hissediyorum. Aylardır nefes alamıyor gibiydim. Aslında aldığımı biliyordum ama hepsi huzursuzdu. Şimdi..."

Teşvik etti, "Şimdi?"

"Asrın geldi."

Hafif bir şaşkınlık yaşadı, aralanan dudakları kıvrılarak memnuniyetini belli etti. "Senin adına çok sevindim," diye konuştu, samimi görünüyordu. "Onu hâlâ seviyor olmalısın?"

Bir de soruyor musun?

Bu soruyu yanıtsız bıraktım, o benim için bir yabancıydı ve özelimi kimseyle paylaşmak istemiyordum. Bunu dile getirmeyi istediğim tek insan Asrın'dı. "Yemek yiyor musun? Yoksa iğnelere devam edelim mi?"

İrkildim, koluma saplanan şırınganın izleri kendini belli etmek istercesine sızladığında açmak ve bakmak istedim. Yutkunarak kafamı iki yana salladım, artık lokmalar boğazıma takılarak canıma kastetmediği için yemek yiyebilirdim. "İğne istemiyorum," diye konuştum acele bir itirazla. "Hem artık yemek yiyebiliyorum."

Gözlerini biraz daha kıstı, dikkatli bakışlarıyla ifadelerimi havada kaparak beni avlama niyetindeydi. Omuzlarını dikleştirerek masaya doğru eğildi. "Nedense o yaşadığı için yaşamak istediğini düşüneceğim." Kafasını salladı. "Umarım bu yalnızca benim abartımdır."

Dudaklarım kıvrıldı, sahiden beni anlamıştı ama bu gerçekliği kaldıramıyordu. Nefes almanın yalnızca hayatta kalmak uğruna gösterilen bir mücadele olmadığını onunla fark etmiştim. Kabullenmiştim, bu ağır hisler çok sağlıksızdı ama elimde değildi. Bundan daha azı olmaz gibiydi, ben hep o var olduğu için var olacakmışım gibi hissetmekten vazgeçemiyordum.

"Evet," diye konuştum gülerken. "Gerçekten sizin abartınız."

Rahat bir nefes verdi. "İnandırıcı değilsin ancak inanmayı tercih ediyorum."

"Keyfiniz bilir."

Gülümsemesi genişledi, burnuna inen gözlüklerini işaret parmağıyla ittirdikten sonra önündeki not kâğıtlarına göz attı. Dağınık topuzla tutturduğum saçlarımdan sızan birkaç tel gerdanımı gıdıklıyordu. Birkaç dakika boyunca karşılıklı sustuk, bu sırada notlar alıyordu.

"Birkaç ilaç yazdım. Dozları daha zayıf, vaktinde içmeye dikkat et," diye uyardı beni, ciddiydi. "Rica ediyorum kendini strese sokma, hastalığının en büyük tetikleyicisi stres."

Acı bir şey söyleyeyim, tam anlamıyla iyileşeceğime inanmıyorum.

Bu inançsızlık beni öldürüyor.

"Hafta sonları arkadaşlarınla vakit geçirmeni söylemiştim, yalnızlık sana iyi gelmez."

"Dediklerinizi dikkate alıyorum." Uysal bir tonda mırıldandım, "Daha iyi olmak için uğraşıyorum."

Kalemi kâğıdın üstüne bıraktı. "Ben de bunun için uğraşıyorum."

Yanıtlamadım, sessiz kaldım. Bir süre konuştu, uyarılarını yaptı ve hastalığın iyileşmeye yönelik olan evresinden bahsetti. Ben dinledim, aklım fikrim bambaşka bir yerdeyken dinlemenin mümkün olduğu kadar dinledim. Asrın gece gelmedi, sabah gelmedi, mesaj atmadı veya beni arayarak herhangi bir mazeret dillendirmedi. Kafasını göre yaşayan bir adamdı, sorduğumda *canım istemedi* gibi bir cevap almayı kabullenemezdim.

Müjde Hanım'la görüşmemiz bittiğinde klinikten ayrıldım. Bir taksi çevirmem ve binmem kısa sürmüştü. Takside ne kadar vakit geçirdiğimi, o sürede zamanı durdurmayı ve ona gitmeyi kaç kere istediğimi hiç bilmiyordum.

Rezidansın girişinde durduğumuzda şoföre ücreti ödeyip indim. Kampüse gitmediğim için onu görme şansım yoktu, aslında Asrın'ın da kampüste ne işi olduğunu bilmiyordum.

Okul ortasında üniversite kaydı yapılamazdı ama konu Asrın'dı. Bu yüzden çok da şaşırmamam gerekirdi. Bir araya gelmediğimiz, doğru dürüst konuşamadığımız için merak ettiklerimle kendimi yiyordum.

Asansörün kapıları iki yana kayarak açıldığında daireye yürüdüm. Çantanın ön gözündeki anahtarla kapıyı açtım ve ben daha içeriye adım atmadan, Pati kapının eşiğinde göründü. Grimsi tüyler pantolonuma sürttü, kapıyı yavaşça örttüm ve dizlerimin üstüne eğildim.

"Oğlum," diye mırıldandım şefkatle. Çelimsiz kollarımı vücuduna sararak onu sevdim. "Kokumu mu aldın yoksa?"

Sırnaştı, parmaklarımla tüylerini okşarken, sırtımı kapıya yasladım. "Hey, üstüme çıkma," diye konuştum, patileri boynumu tırmaladı. "Pis kedi, ne yapıyorsun? Bak acıtıyorsun."

Gülümsememi bastırırken, onu engellemek adına yukarıya kaldırdım ve dik dik baktım. "Pis kedi, iz çıktı," diye konuştum onu azarlayarak.

Tanıdık bir ses yükseldi. "Merhaba!"

Sesin doğrultusunda, bakışlarımı yukarı kaldırarak, Almila'ya baktım. Sırtını kapının kirişine yaslamış, ince kollarını göğsünde kavuşturmuş, canlı tebessümüyle beni izliyordu. Afalladım, çok sevdiği kot tulumuna göz atarken, sırtımı kapıdan ayırarak doğruldum. "Senin burada ne işin var?" Diye sordum, ani şaşkınlıkla. "Geleceğini bilmiyordum. Dünden beri konuşmuyorduk."

Almila merakım için dökecek kelimeler adına dudaklarını araladı ama salondan kopan gürültü buna engel oldu. Cenk'in tok ve huysuz sesini işittiğimde duraksadım. "Lan o börekli patatesler benim," diye haykırdı. "Dur yeme dur, dur."

Almila ellerini iki yana açtı. "Çocukları alıp sana geldim," diye konuştu, kızıl kahve saçlarını gevşek bir örgüyle

tutturmuştu. "Hatta seni de alarak sinemaya gitmeyi planlıyorduk ama bugün randevun olduğunu unutmuşum."

Pati'nin kucağımdaki varlığını sararak ona yanaştım. "Hoş geldiniz."

Narin parmaklarıyla yanağımdan makas aldı. "Hiç memnun olmuş gibi görünmüyorsun."

"Hayır. İyi ki geldiniz."

Geri çekildim, parmakları boşluğa düştüğünde gözlerini kıstı. "Ama tabii sen başkasının gelmesini beklerdin?"

Evet, hep onu bekleyecektim. Nasıl bazı ateşler denizin üstünde bile sönmezse, benim aşkımın ateşi de asla sönmezdi. Bunun için yalanlamadım. "Evet," diye konuştum dürüstçe. "Onu beklerdim."

"Her neyse," diye konuştu geçiştirerek. "Annen harika bir masa hazırlamış. Kusura bak ama hiç annene benzemiyorsun, Asrın seni alır mı?"

Gülmemek için yanağımı dişledim. "Bora seni alırsa, Asrın zaten beni alır," bakışlarımı salona diktim. "Cenk börekli patatesleri bitirdi değil mi?"

Dudaklarını sarkıttı. "Bir tane bile yiyemedim."

Salona yöneldim, çocuklar yemek masasının etrafını sarmıştı. Afiyetle yemek yedikleri için gözleri beni bile görmüyordu, açıkçası yemekler de nefis kokuyordu Annem tekli koltukta oturmuş, tebessümle çocukları izlerken, Pati'yi kucağımdan indirerek koltuğa bıraktım.

"Aa Esila kankam gelmiş."

Cenk'in haylaz bir oğlan çocuğunu andıran sesini işittiğimde, eğdiğim sırtımı doğrultarak ona döndüm. Lavin ve Bora da bu sesle birlikte başlarını kaldırarak, tıka basa doldurdukları ağızlarıyla gülmeye çabaladılar. "Afiyet olsun," diye konuştum, bu hallerine içten içe gülerken. "Ee, bana ne bıraktınız?"

Cenk konuştu. "Bir tek sana börekli patates ayırdım," diye konuştu, çarpık bir tebessüm eşliğinde. "Asrın'ın şeyi sin ya ondan."

Almila kalktığı sandalyeye çöktüğünde ben de hareketlendim. Lavin şişirdiği yanaklarıyla bana bakarken, homurdanarak konuştu. "İnanamıyorum. Bana bile bir tane börek vermiştin."

Bir sandalyeyi kendime çektim, yorgunluk hissedebildiğim kadar somut olsa da dile getirilmeyecek kadar azdı. Masanın kalabalığına baktım, göz dolduran ve iştahı kabartan her şeyden fazla fazla vardı. Yemek masasının kenarına ilişmiş olan geniş cam tabağı gördüm, içi yaprak sarmalarıyla doldurulmuştu. Hafızamdaki anılar bir nehrin boşluğuna akar gibi akarak kalbime dolduğunda, Asrın'a yaptığım sarmaları hatırladım.

"Şimdi böreğimi sana verecektim ama..." diye konuştu Cenk, gözlerini kırpıştırdığında hayretle ona baktım. "Düşündüm de ben... Ben yapamayacağım."

İzinsiz bir kıkırtı döktüğümde, Almila ve Lavin de bana eşlik ederek sessizliği suya katılan boya gibi dağıttılar. "Tamam," diye konuştum, gülmemi bastırırken. "Sizi ayırmayacağım."

Cenk bana minnetle baktı, onu ilk tanıdığımda aynı masada gülüşeceğimizi sorsalar katiyen inanmazdım. Fakat tam da bunu yapıyorduk ve onu seviyordum. "Yemin ediyorum Asrın kardeşim çok şanslı," diye konuştu, parmaklarıyla patatesli böreğini kavradı. "Ama sen ondan daha şanslısın. Kız olsam Asrın'a yürürdüm ama bir kız değilim."

Cam tabağa özenle yerleştirilmiş sarmalardan, annemin iyi yaptığını bildiğim kısırdan ve limonlu kekten bir parçayı tabağıma aldım. Annemin eli lezzetliydi, ben ise mutfaktan anlamazdım. Tamam, elbette yumurta kırabilir veya makarna yapabilirdim ama meşakkatli yemekleri yapamazdım. Bir sarmayı ağzıma attım ve damağımdaki tattan memnun kaldım. "Eline sağlık," derken anneme döndüm, "Dün akşam beraber yiyeceğimizi söylemiştim ama aksilik çıktı."

Bir şeyler hatırlamış gibi doğruldu, ince kaşlarını çattığını gördüğümde keyfimi bozmamasını diledim. "Dün kötü göründüğün için sormak istemedim." Düşüncelerini açıp bakamasam da gözlerindeki yaklaşım parlak değildi. "Ne oldu? Dün gece üstün başın dağınıktı. Bak, Esila eğer o çocukla alakalıysa..."

Sakin kalmak konusunda kendimi uyardım. "Asrın artık o değil. Asrın'a ismiyle hitap eder misin?"

Afalladı, bu tepkimi beklemiyor olsa da itiraz etme gibi bir girişimde bulunmadı. Tekrar konuştuğunda çocuklar da bize bakıyordu. "Kazayı Asrın'la birlikte mi yaptın? Bu çocuğun yanında olduğun her an senin için endişeleniyorum. Tehlikeli olduğu o kadar belli ki..."

Gerildim. Her an beni Asrın'la ilgili uyarmaları can sıkıcı bir boyuta ulaşmıştı. "İnkâr etmiyorum. Asrın tehlikeli bir adam," diye konuştum, tane tane. "Bakın ben bunu biliyorum, itiraz etmiyorum. Buna rağmen, şu kapıdan çıkıp gelmesini bekliyorsam tehlikeli olmasını umursamıyorum demektir. Asrın beni herkesten korur, sen ve hatta Almila sen," ona döndüm, "Rahat olun."

Gerildiler, annemin ifadesi döküntü bir inşaat gibi ayaklarının ucuna yıkılırken, Almila anlamayarak baktı gözlerimin en derinine. "Benimle ne alakası var?" diye sordu, kızıl saçlarını omzundan aşağıya yatırırken. "Doğruları söylüyorum. Annen de benimle aynı fikirde işte, geceleri haykırarak ağlayan ben miyim?"

Gözlerimi kaçırdım, ağlıyor olmam katlanamadığımdandı. Tamam, Asrın'ın aramamış olması da bunda etkiliydi ama tüm suçu ona yıkamazdım.

Bora oturduğu sandalyede kıpırdandı. "Almila, Asrın'a yaptığın muamele hoşuma gitmiyor."

Pişmanlıkla gözlerimi yumdum, bir ilişkinin sorumlusu olmak istemiyordum. Yumduğum gözlerimi açtığımda, Almila'nın kırgınlıkla Bora'ya baktığını gördüm. Eğer bakışlarımızdaki kırıklar karşımızdakinin suretine batsaydı, Bora'nın yanaklarından kan akıyor olurdu.

"Üvey kuzenin için beni mi kıracaksın?" diye sordu, afallamış sesinde yer yer bocalama vardı. "O senin kuzeninse, Esila da benim kardeşim. Ne sanıyorsunuz? Asrın Esila'yı benim kadar sevebilir mi?"

İşaret parmağımla şakaklarımı ovaladım, ilişkinin kurbanları tartışırken kendimi suçlu hissediyordum. Bunun, şu an hemen son bulmasını diledim, Cenk bu konuda bana yardımcı oldu. "Abi sıçmayın keyfime," diye homurdandı memnuniyetsizce. "Asrın şu an burada yok. Tartışmanız çok manasız. Esila istiyor ve onunla ya da değil... bunlar yalnızca onları ilgilendirir. Çok da şey etmeyin ya." Hınzırca güldü. "Sarmayı uzatsana."

Belli belirsiz gülerek sarmalarla doldurulmuş cam tabağı ona uzattım. Bu sırada Bora önüne dönerken Almila kırgın ifadesini toparlamaya çalıştı ama insanın avuç içine batan kıymık çıkmadıkça çıkmış sayamazdınız.

"Benim yüzümden kavga etmeniz çok saçma," diye konuştum sessizce. "Ben buna değmem. Hadi, yemeye devam edin."

Bora bir şeyler mırıldandı, yalnızca Almila duymuş olmalıydı ki, o da memnuniyetsizce homurdandı. Çatalımı parmaklarımın arasına alarak metal dişlerini sarmaya batırdım. Sarma iki yana ayrıldığında, çatalın sivri uçları tabakta itici bir ses bırakmıştı. Bir süre donuk bir ifadeyle beyaz tabağa baktıktan sonra sarmaları yemeye başladım.

"Asrın... Korhan'a bir şey yaptı mı?"

Lavin'in dudaklarından çıkan soru bir süre askıda kaldı ve Cenk ile Bora imalı şekilde bakıştı. Bıyık altından güldüklerini gördüğümde kaygıyla dudaklarımı ısırdım. Elbette rahat durmamış, ona bir şekilde zarar vermişti. Cenk ve Bora bizim meraklı bakışlarımızı umursamayarak önlerine döndüklerinde, "Söylesenize," dedim. Cenk bana kısa bir bakış attı ve dudaklarına hayali bir fermuar çekti. "Asrın'dan habersiz onun yediği haltlardan bahsedemeyiz, sonra bize zulmediyor."

Benim dudaklarımdan bir homurdanma çıkarken Bora onu destekledi ve Cenk omzunun üstünden koltukta oturan anneme döndü. "Vallahi Zümrüt Hanım Teyzeciğim, yaşınız genç olsaydı sizinle münasip bir evlilik isterdim." Lavin'in homurdanmasına aldırmadan devam etti. "Sizin kadar eli lezzetli bir kadın görmedim. Mesela Lavin, patatesli börek yapmayı öğrendiği gün onunla evleneceğim."

Biz dikkatle onu dinlerken Lavin, Cenk'in takılmalarına gözlerini devirdi. "İyi o zaman, bir yirmi yıl daha börek yapmayı öğrenmeyeceğim."

"Ne demek istedi?" Cenk bize baktı. "Kanka anlamadım."

Çatalımı tabağımın kıyısına bırakırken, annemin güldüğünü işittim. Cenk istediğinde herkesi kendine çekebilirdi, kadınlar gülmekten hoşlanırdı. Bora hâlâ yemek yerken, "Kardeşim seninle evlenmek istemiyormuş," diye konuştu.

Cenk kocaman açtığı gözleri ve kızgın ifadesiyle sevgilisine baktı. "Lavin, sen beni oyalıyor musun?" diye sordu dehşetle. "İnanamıyorum!"

Gülümsememi bastırırken, Almila'nın peçeteyi Cenk'in suratına fırlattığını gördüm ve başımı önüme eğdim. Onlar bir süre daha konuştular, ben bu arada tabağımdaki yiyecekleri didikledim. Annem tatlı yapmıştı, biraz ondan

yediğimde boğazım kurudu ve suya uzandım. Bu sırada telefonum tiz bir sesle titreşti.

Sanki titreyen kalbimdi.

Bardağı masaya öyle hızlı bıraktım ki, kopan gürültüyle tüm bakışlar üstüme çevrildi. Umursamadım, siyah kotumun cebine attığım telefona uzandım. Kalbim ağzımda atarken, Asrın'ın susuzluğunu çekmeye başlayarak yutkundum. Gözlerimi kırpıştırarak parlak ekrana baktım.

Gönderen: Asrın.

Dün gece çok beklettim seni değil mi? Sen söylemesen de ben beklediğini biliyorum. Sen hâlâ bana bakarken, gözleri parlayan kızsın. Bu yüzden aşağıya in, sigaram ve ben seni bekliyoruz.

Not: gelirken çakmak getir, unutmuşum.

15:45

Asrın... O bir deniz olsa ve onun olmak, o denizde boğulmaktan geçse, gerçekten boğulabileceğimi fark ettim. Parmaklarımı ekranda gezdirdikten sonra cevap yazmakla vakit kaybetmedim ve telefonu cebime tıkıştırdıktan hemen sonra bakışlarımı yukarı kaldırdım.

"Çakmak," diye mırıldandım, çocukların hayretini görmezden geldim. "Çakmağınız var mı?"

Bora afalladı, buna rağmen herhangi bir soru sormadı ve kotunun cebindeki çakmağı çıkardı. Uzanarak aldım ve sandalyeyi ittirerek ayaklandım. "Ben aşağıya ineceğim. Hemen gelirim."

Anlamış olmalılar ki üstelemediler, cevap verecek gibi değildim. Arkadaşlarıma sırt çevirdim, alelacele adımlarla salondan ayrıldım ve sokak kapısına ilerledim. Portmantodaki anahtarı cebime attım ve hiç duraksamadan evden ayrıldım. Asansöre binmem ve asansörden inmem arasındaki

zaman kaybı, beni sabırsız biri olduğuma ikna etti. Kendimi kapıdan dışarıya bıraktığım anda, ılık güneş vücudumu kolları arasına aldı. Hevesle ileriye doğru bir adım atarak bakışlarımı çevrede gezdirirken donup kaldım. Tüylerim diken diken oldu, bedenim saniyeler içinde kaskatı kesilirken, nefesimi tutarak heyecanımı indirgemeye çalıştım. Arkamdaydı.

"Yavaş olsana," diye fısıldadı, nefesi enseme yerleşti ve kaburgalarım boyunca akarak bel kemiğime bıçaklar savurdu. "Düşeceksin, canın acıyacak. Ben hep buradayım, beklerim."

Hep mi?

Dokunuşu tenimi karıncalandırdı, tuttuğum nefesleri peş peşe verirken, etkisinden sıyrılmak adına ileriye doğru sağlam bir adım attım. İzin verdi, parmaklarımı sahiplenen iri avucu badimin üstünden koparak kalçamın hizasını sıyırdı ve yanına düştü. Onunla arama sağlıklı mesafe koydum, dilimde parçalanan kelimelerin vurgulu yanları damaklarımı sızlattı. Derin derin nefesler aldım ve olduğum yerde dönerek onunla yüz yüze geldim.

Göz çukurlarına uykusuz gecesinin lekeleri inmişti, bir çarşafa sıçrayan kan lekeleri kadar somuttu. Uyumamıştı, nedenlerini sorgulamak istedim ama o sırada, gözlerim sakalların arasında gizlenen eline tırmandı. Elinin tersindeki kesiğin bir ucu parmak boğumlarında ve bir ucu bileğinin başlangıcındaydı.

"Asrın?"

Gözleri tam yüzümde asılı kalmıştı, bana öyle dikkatli bakıyordu ki elimi yüzüme koyup aradığı şeyi bulacak oldum. Bir adımlık mesafemizde, koskoca uçurum olsa bile bu uçurum şu an gözümüzün görmediği bir ayrıntıydı.

"Hımm?"

İçim acıyarak eline baktım. "Ne yaptın eline?"

Bakışları bir an için benden sıyrılıp avucundaki kesiğe düştüğünde, yaramaz bir çocuk edasıyla omuz silkti. Dolgun dudaklarında ruhsuz, donuk bir tebessüm vardı ve sebepsizce canımı yakmıştı. "Bilirsin, sinirlenince kırıp dökerim. Aslında en iyi sen bilirsin, seni de kırıp dökmüşlüğüm çok," duraksadı. "Dert değil, hissetmiyorum."

"Ben hissediyorum," diye konuştum, yüzünü buruşturarak kesiğe bakmaya devam ettim. "Şimdi benim de elim acıyor ve seninki iyileşene kadar acıyacak."

Bakışları tekrar gözlerime tırmandığında, parmaklarımı avucuma gömdüm. Sahiden elim acıyor gibiydi, bu his çok tuhaftı ve ad veremiyordum. Asrın kaşlarını kaldırdı. "Güzel şantaj," diye konuştu alayla. "Biliyorsun ki canının yanmasına dayanamayacağım. Sen biliyorsun ki ben sana karşı koyamayacağım," kafasını yana yatırdı. "Çok uyanıksın."

Gözlerimi kaçırdım, Asrın bana doğru bir adım attığında, dikişleri kopan bir yaranın iki ayrı derisi gibi tamamladık birbirimizi. Ürkek gözlerimi yukarı kaldırdım, o ise gözlerini aşağıya indirmiş ve göz bağımıza kimsenin çözemeyeceği bir düğüm atmıştı. Avuç içi havalandı, nefesimi tutarak dokunuşu karşıladım ve kesik avucu yanağıma gömüldü. Gözlerim biraz, sonra biraz daha kısıldığında, altdudağını dişleri arasına kıstırarak aklımı çeldi. Burnu yanağıma sürtündüğünde, ikimiz de öyle derin bir nefes yudumladık ki, sanki nefes gökyüzünden sarkan bir balonun içindeydi ve saniyeler içinde balonun havasını indirmeliydik.

"Pansumanı sen mi yapacaksın?" diye sordu, bedenim şifasını bulmuş bir yara gibi döktü kabuklarını. "İyileştirecek misin beni? Öpsene, geçsin." Beni derince kokladı. "Biliyor musun bazen hissizleşmeye başladığımı düşünüyorum. İşte tam da o anda..." dişlerini sıktı, kemikli çenesi alnıma sürtündü.

Güçlükle sordum. "Tam o anda?"

"Tam o anda," diye konuştu, onu görmemi istemiyor gibiydi. "Gülümsüyorsun."

"Gülümseyince ne oluyor?"

Yutkunduğunu işittim, âdemelmasının ihtişamlı bir kavis çizdiğini hissettim. "İçmeden sarhoş oluyorum." Burnunu yanağımdaki gamzeye sürttü. "Benim için gülümse."

Yanaklarım onun arzusuna itaat eder gibi gevşedi ve dudaklarım cılız bir tebessüme yuva oldu. Gamzem görünür olduğunda, burnunu o çukura sürttü. "Pansuman yapacak mıyız?" diye sordum, heyecanla.

"Beni eve atmak için çok heveslisin."

Onu yanıtsız bıraktım, bu sessizliğime izin verdi ve konuşmam için üstelemedi. Çakmak hâlâ avuçlarımda, kalbim onun dokunduğu her yerdeydi. Çok derin bir nefes aldı, usulca geriye çekildiğinde temasımız tamamen sonlanmıştı. Durmaya bir son vererek sırtını bana döndü ve rezidansın kapısından içeriye süzüldü, küçük bir kız çocuğu gibi onu takip etmek benim için sorun değildi.

Çıkacağımız yol aynıydı.

Asansöre binmedik, merdivenlere yöneldiğimizde buna şaşırmadım ama biz ilk tanıştığımız zamanlarda asansöre binmiştik. Belki de o zaman sorgulayacağım için binmişti ama şimdi neden binmediğini bildiğim için rahatsız değildi, çünkü artık biz birbirimizin en içini biliyorduk. *Kapalı alanlardan korkuyordu.* Hemen bir adım önümdeydi, üstüne siyah bir deri ceket geçirmiş ve koyu renkli tişörtü ince belini çerçevelemişti. Kot pantolonunun paçaları botlarının içindeydi ve botlarının bağcıkları gevşek bir şekilde bağlanmıştı. Pantolonunun sarmaladığı sıkı kalçalarına bakmamak için, gözlerimi yere diktim ve merdiven basamaklarının güzelliğine baktım.

Merdiven basamaklarının güzelliği...

Çok harika!

Dairenin önünde durduğumuzda avucumu açıp anahtarı ona doğru uzattım. Kirpiklerimin ağırlığını kaldıramayan gözlerim titriyordu, aslında bunu yapan onun güzel varlığıydı. Parmak uçları avuç içim boyunca gezdi ve anahtarı yavaş, hatta çok yavaşça kavradı. Bilerek ağırdan alıyor, nabzımı yokluyordu.

"Asrın?"

"Hımm?"

Homurdandım. "Kes şunu."

Sessiz kalarak anahtarı kavradı ve kilidi çevirdi. Kapı geriye giderek usulca aralandığında, parmak uçlarımda yükseldim ve onun omzunun üstünden koridoru yokladım. "Esila, ne yapıyorsun?"

Parmağımı iki dudağımın üstüne bastırdım. "Şşt," diye fısıldadım sessizce. "Kimse duymasın, direk odama gideceğiz."

Asrın koridora bir adım attı, peşinden onu takip ederken sessizce yürüyordum ama o sanki bilerek ses çıkarıyordu. Az sonra odamın kapısını açtı. Tüm dağınıklığım, bir bedene yayılan uyuşturucu gibi yayıldı gözlerimizin bebeğine. Asrın duraksamadan içeriye yöneldi, nefesim tıkanıyordu ve bu yakınlık bedenimde tuhaf tepkilere sebep oluyordu.

Dokunsa dağılacak gibiydim.

Dokunsa ağlayacak gibiydim.

Asrın tüm rahatlığıyla yatağıma yanaştı ve sorma zahmetine dâhi girmeden yastığımın kenarına oturdu. Kapıyı kilitlemedim, bir diğer avucumdaki çakmağın parmak boğumlarımı acıttığını hissederken, olduğum yerde ona baktım. Bana baktı, belki ona baktığım gibi veya ona baktığımdan daha güzel. Hatları sertti, üstdudağını ağzının içine yuvarlamış, yüzüme astığı bakışları kısılmıştı.

"Pansuman?"

Saçlarım kapıyla omzum arasından sıyrılarak yanaklarım boyunca döküldü, ona baktığımda hep ağlamak isteyen bir yanım vardı. Ben ağlayayım, o yanaklarımın ıslaklığını elleriyle kurulasın istiyordum. Durağan adımlarım hareketlendi, titreyen dizlerime aldırmayarak kitaplığa yöneldim ve iyi geleceğine inandığım bir kremi aldım.

Usulca yatağın boş kısmına çöktüm. Ona bakamıyordum, bakarsam gökyüzünden kayıp giden bir yıldız gibi uzaklaşacak olduğuna inanıyordum. Buradaydı, yanımdaydı ama korkuyordum.

Titreyen parmaklarla kremin kapağını açmaya çalıştım, gözleri ellerimde gezinirken, bedenim geriliyor ve sonra gevşeyerek çözülüyordu. Ellerimin titrediğini fark etmemesini umarak eline uzandım. Damarlı eli avucuma yerleşti ve bir anlık sıcaklığıyla gafil avlandım. Bu dokunuşla birbirimize çekildik, kalçamın altına topladığım bacaklarım sayesinde dizlerim dizlerine sürtünüyordu. Bana doğru eğildi, onun dizleri kibrit kutusu ve benim dizlerim tıpkı bir kibrit gibiydi; birbirlerine sürttükçe çıkan yangının cızırtısı kalbimin duvarlarında damgalanıyordu.

Kremi sürmeden hemen önce, avucumun yardımıyla elini yukarı kaldırdım ve başımı hafif bir açıyla eğdim. Gurursuz bir kız olabilirdim, bunu çok öncelerden kabullenmiştim. "Esila?"

İlgili fısıltısına yanıt vermedim, kabuk tutmamış derin kesiği izlerken, aynı kesiği kalbimde hissettim. Canı yandığında canımı yakmak istiyordum. Topuzumdan sıyrılan saç tutamlarım kemikli parmakları arasına dökülürken, dudaklarımı araladım ve derin nefesimi yaraya üfledim. Asrın kasıldı. Yarasıyla olan mesafemi ansızın örttüm ve aralıklı dudaklarımı kesiğin üstüne bastırdım, dudaklarım etinin üstüne dokunurken, Asrın derin bir nefes aldı. "Esila?"

Yaranın üstüne değdirdiğim dudaklarımı geriye çektiğimde, nefesimin sıcaklığı hâlâ o köşeye yaslı duruyordu. Kafamı zerre oynatmadan sadece gözlerimi kaldırarak gözlerine baktım. "Dün gece neden gelmedin?" diye sordum, sesimde üzüntümün ne kadarı vardı bilmiyordum. "Seni bekledim."

Bir an bana öyle bir baktı ki ne kadar derinime inersem ineyim içimdeki Asrın'a ulaşamam gibi hissettim. "Çok mu beklettim ben seni?"

Aslında bu soruda dün geceden değil, beş aydır beklettiği benden bahsediyordu. Kremi parmak ucuma alırken, sesli nefesler verdim. "Çok beklettin. Sorun bu değil, sorun *bekle* dememen."

Soğuk merhemi avucuna yaymaya başladım, kesik çok derin olmasa da can yakıcı görünüyordu. Yara, merhemi emerken hâlâ ondan tatmin edici bir cevap bekliyordum. Eve, yanıma geleceğinin sözünü veren kendisiydi, ben ona her şeyimle güvendiğim için tereddüt dâhi etmemiştim. Biliyorum, bir açıklaması vardı ama bu tatmin eder miydi? Bilmiyordum. Göğsünden buram buram yayılan koku, genzimi gıdıkladığında, kalbim bükülerek göğsümü sıkıştırdı.

"Annem," diye konuştu sessizce. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından işittiğim kelime, benimle onun arasında hep var olacak kişiydi. "Kriz geçirdi, hep geçirir. Ben hepsinin altından kalkarım, altından kalkmak için yanında olmam gerekiyor. Çok ağlıyordu, sebepsiz yere bağırarak geçmişiyle kavga ediyor. Arada beni babam sanıyor, o an hiçbir şey yapmıyor sadece onu dinliyorum. Dün de seni değil onu dinledim, çünkü o senden daha kötüydü. O hep kötü, ben varken de yokken de kötü."

Ağlamayacaktım.

Hayır, hayır ağlamayacaktım.

Fısıldadım. "Eminim ona iyi geliyorsundur."

Avucuna yayılan merhem acısını dindirsin istedim, oysa Asrın bu acıyı hissedemeyecek kadar çok şey yaşamış ve görmüştü. Bu tıpkı, dizlerine aldığın üçüncü yaranın birinci yara kadar acıtmıyor olması gibiydi. "Hayır," diye konuştu, bu kadar güçlü olduğu için ona imreniyordum. "Annem günün yarısı beni hatırlamıyor, zaten diğer yarısı da uyuyor. Elini tuttuğumda sana iyi gelebilirim ama anneme gelemiyorum. Bazen çığlık çığlığa ağlıyor, neden ağladığını bilemediğim için ona yardım edemiyorum. Benim annem bunları hak etmeyecek kadar güzeldi, bu kadar incinmemeliydi. Değil mi Esila?"

Kafamı hızlıca salladım, hiçbir kadın bunları hak etmezdi. Asrın yıllar geçmesine rağmen annesinin tecavüze uğramasını atlatamamıştı. Tam şimdi açsam göğsünü, gözünden değil kalbinden akardı yaşları. "Elbette hak etmiyor, hiçbir kadın hak etmezdi. Ama annen çok şanslı, senin gibi bir evlada sahip..."

"Nefret ediyorum bunu yapan, yapma potansiyeli olan her erkekten. O kadar nefret ediyorum ki Esila..."

"Tamam," diye konuştum, kendini kaptırdığını fark ettiğimde. "Sakin ol, annen şu an iyi tamam mı?"

Gözlerini yumduğunu hissettim, bu zor anlarda kendi kendine kalmayı seviyordu. Hüzün göz kapaklarının ardına sığındığında ona yardım edebilmek istedim ama yalnızca sustum. "Sakinim," diye konuştu, sesi hiç de öyle değildi. "Korkma."

"Korkmuyorum."

Bunu dediğimde rahatlamış göründü ama sessiz kaldı. Parmaklarımı yarasından çekerek kalan merhemi avuçlarıma sürdüm ve çiçek koktuğunu fark ettiğimde gülümsedim, tam bir kız kremiydi ve Asrın kokuyu almış gibiydi. Gülmemek için yanaklarımı ısırırken bir kez daha göz göze geldik ve aynı anda konuştuk.

"O puştun arabasına neden bindin?"

"O arabaya isteyerek binmedim."

O da saniyeler önce tıpkı benim düşündüğümü düşünmüş olmalı ki, bu soruyu dillendirdi. Kaşlarımı yukarı kaldırırken, herhangi bir yanlış düşünceye kapılmasından korktum. Sonra, onun Asrın olduğunu, en içimi bildiğini hatırlayarak rahatladım. "Kampüsten çıktıktan sonra yürüyerek gitmek istedim..."

Atıldı. "Beni aramalıydın."

"Tartışmıştık."

Sert nefesi yükseldi. "Fark etmezdi. Sanki arasan gelmeyecek miydim?"

"Gelirdin."

Konuşmam için sustu, konuştum. İki soluk kadar kısa bir vakit içinde cümlelerimi toparlamaya çalıştım. "Belki bilirsin, o gün dersim geç bitti," diye konuştuğumda, "Biliyorum," diye onayladı. "Gerçekten yürümek istedim, tenha bir sokağa girdiğimde itiraf edeyim korkmuştum. Bir de..."

"Bir de?"

"Sokakta birkaç sarhoş vardı. Herhangi bir aksilik yaşanmasından korktum," diye konuştum sakince. "O sırada o geldi, ben de mecburen bindim. Yanına bile oturmadım, konuşmadım. O sinirliydi galiba, bilemiyorum. Her şey bir anda gelişti."

Parmaklarını avucuna gömmek istedi, muhtemelen bir yumruğa meyledecek olan parmaklarına engel oldum ve kapatmak üzere olduğu parmaklarını geriye yatırdım. "Yaran taze, acıtma kendini."

Bir an yutkunamadığını hissettim, söylediklerim nefesinin tökezlemesine sebep olmuştu. "Asrın bana inanıyorsun değil mi?"

"Yalancı bir kız olabilirsin ama şu an doğruyu söylüyorsun," diye konuştuğunda, rahat bir iç çektim. "Senin sadakatinden hiçbir şüphem olamaz."

"Teşekkür ederim," diye konuştum minnetle. "Bana inandığın için."

"Saçma sapan konuşma. Sana hep inanırım."

Kafasını hafif bir açıyla geriye yatırdı, gözleri tüm her şeye sırt çevirerek gözlerime kilitlendiğinde nefesimi tuttum. Avucu havalandı, dizlerinden yayılan sıcaklığı benimsemiştim ve kalbim çok hızlanmıştı. Parmakları ensemdeki dövmeye dokundu, sertçe ensemi kavradığında ürperti sırtım boyunca aktı. "Buna bayılıyorum," diye konuştu, dövmeyi kastederek. "Benimle olduğunu bilmeyen yok. Harika değil mi sence de?"

Güçlükle konuştum. "Asrın..."

"Seni öpeceğim." Bana biraz daha yanaştı. "Hatta seni çok sert bir şekilde öpeceğim."

Ani isteği beni irkiltti ve beynime şok dalgası yemişim gibi düşüncelerimle birlikte tökezledim. Yakın mesafeden bana beni öpeceğini söylemesi bakışlarımın dudaklarına çevrilmesine sebep olmuştu. Onu öpmeyi özlüyordum, onun da özlediği aşikârdı ama kendimi böyle bir yakınlık için hazır hissetmiyordum. Geldiğinden beri ona sarılamamıştım bile. Güçlü bir şekilde yutkunarak kafamı iki yana salladım. "Olmaz Asrın..."

Alışıldık olanı yaparak alnını alnımın üzerine koyduğunda, yeşil gözlerinde bir orman yangını gördüm. "Viata," diyerek dudaklarımın üzerine doğru soluklandı. "Sen de istiyorsun..."

"Evet," diye kabul ettim, kendimi gözlerindeki orman ateşinde yaktığımı bilerek. "Fakat bu öpücük sadece öperken iyi hissettirecek."

Neyden bahsettiğimi anlıyordu, sanırım bu yüzden pes etti. Beni bir daha öpmeyi istemedi ama alnını da alnımdan çekmedi. Nefesi sıcak bir şekilde yüzümde akıyor, girdiğim o ormanın ateşi her yerimi sarıyordu. Dünyayı etrafımda

döndürüyordu, hep olduğu gibi. "O zaman şöyle duralım," dedi ve alnını alnımdan ayırarak yüzünü aşağıya kaydırdı ve güzel suratı bir saniye sonra soluk borumun üzerine yerleşti. Terli boynumda sıcak yüzünü hissetmek, dudaklarımda tatlı bir hissi eritmiş, boğazımdan aşağıya kaydırmıştı. "Güzel parfüm," dediğinde dudakları sanki soluğumun üzerinde kımıldadı ve sakalları, teninin çam iğneleri derime battı. Hiçbir şey demedim, çenemi başının üzerine yasladım ve gözlerimi usulca yumdum. Asrın hayatıma girerken aşkımı kazanmıştı ama benden giderken aşkımı götürememişti. Onu elimin içine aldığımda beni kesmişti ve avucumdan kayıp giderken de elimi parçalamıştı.

*

Asrın gideli saatler oluyordu.

Günün mavi tatlılığı yerini lacivert bir gökyüzüne bırakmıştı. Sokak lambaları yanmaya başlamış, hava üşümüştü. Kasım ayının son günlerindeydik ve zamanda eşik atladıkça havalar soğuyordu. Kızlar bu gece bizde kalıyordu, Bora ve Cenk birkaç saat önce evden ayrılmıştı ve biz sitenin içindeki markete gitmiş, dönüyorduk. Hepimizin elinde bir torba vardı, Lavin ve Almila kol kola girmiş bir adım kadar önümden ilerliyorlardı. Üzerimdeki cekete rağmen üşüyerek kollarımı kendime sardığımda, "Şey," diye konuştu Lavin, tereddütle. "Oradaki Korhan olamaz değil mi?"

Kalbim ani bir kasılma gösterirken, yanlış duyma olasılığımı sorguladım ama her şey çok açık ve netti. Bakışlarım, Lavin'in şaşkınlıkla baktığı yere döndüğünde Korhan'ı gördüm. Geniş sırtını binanın kapısına yaslamış, ellerini cebine yerleştirmiş ve büyük bir dikkatle bana bakıyordu.

Bir an ona bağırarak sadece Asrın'ın bana böyle bakabileceğini söylemek istedim.

"Geldi Yılışık Bey," diye homurdandı Lavin, sinirlenmiş görünüyordu. "Arayacaksın polisi, tıkacaksın kodese. Oh mis."

Almila onu onayladı. "İnanamıyorum buraya kadar geldiğine."

Boş boş onlara baktıktan sonra sakin adımlarımı hareketlendirdim ve kızların yanından sıyrılarak Korhan'ın yanına ilerledim, aramıza epey bir mesafe ekleyerek tam karşısında duraksadım. Yüzünde dikkatimi çeken ilk şey... Yumruk izleriydi. Dayak yediği açıkça belliydi ve bunu kimin yaptığını düşünmeme gerek yoktu. Asrın onu hırpalamıştı. Kızlar hemen bir adım arkamda durduklarında kendimi daha iyi hissederek konuştum. "Neden buradasınız?" diye sordum aksi bir dille. "Sizinle herhangi bir iletişime girmek istemediğimi net bir şekilde belirttim. Asrın dün gece ne kadar ileriye gideceğini size göstermiş olmalı. Neden hâlâ ısrarla yanıma geliyorsunuz? İstemiyorum tamam mı? Sizi istemiyorum! Ben ona âşığım, hep de öyle kalacağım. Kesin artık bu tavrınızı."

Yüzünde mimik oynamadı. "Bitti mi?"

Gerildim, Almila bunu hissederek konuştu. "Çocukları ve Asrın'ı arayayım mı?"

Kaşlarımı çattım. "Başlarını belaya sokmalarını istemiyorum, biz de başa çıkabiliriz."

Korhan'ın sesi bir kez daha yükseldiğinde, ilgisi hâlâ üzerimdeydi. "O serseri çok tehlikeli." Bana doğru bir adım attı. "Esila, yüzümü görmüyor musun? O çocuk şiddete eğilimli, onun yanında güvende değilsin."

Kelimeleri dökebilecek cesareti nereden bulduğunu bilmiyordum, dünden sonra benden uzak durması gerekirken bu tavrı oldukça yersizdi. Asrın dünya üzerinde, güvende olduğum tek sığınaktı. "Bu sizi ilgilendirmez," diye konuştum sertçe. "Buradan gidin ve evimin yolunu unutun."

Lavin'in sesi yükseldi. "Japon yapıştırıcı bile böyle yapışmadı be."

"Annem hastalığı yüzünden vefat etti," diye konuştu Korhan, aniden. "O da şizofreni hastasıydı, belki de... Bu yüzden sana bu derece ilgi gösteriyorum. Bir şekilde benim için önemlisin ve sana da bir şey olmasını istemiyorum."

Annesinin hasta olması kalbime dokundu, benimle aynı şeyler yaşayarak hayattan kopan birini düşündüğümde kendimi çok kötü hissettim. "Üzgünüm, annenin ölmesini istemezdim," diye konuştum dağınık bir sesle. "Fakat benim yapabileceğim bir şey yok. Lütfen, artık koyduğum mesafeye saygı göster ve bizleri huzursuz etme."

Eli aniden bileğime asıldığında şokla ona baktım. "Ama Esila..."

Parmaklarını bileğimden silkmek için, kolumu geriye attığım anda, bir arabanın canlı farları yüzlerimizi ve sokağı aydınlattı. Kalbim bilindik bir hisle kasılırken, tekerleklerin sesi kulağımda asılı kaldı ve dudaklarım ufak bir boşlukla aralandı. Panikle omzumun üstünden arkama döndüğümde, tanıdık Range Rover tozu dumana katarak yanımıza yanaştı. Asrın'dı. Buradaydı. Ve dahası bileğimdeki dokunuşa şahitti.

"Çabuk git," diye konuştum panikle. "Defol şuradan. Hadi!"

Korhan anlamayarak benim bakışlarımı takip ettiğinde güçlükle yutkundu. "Esila..."

Lavin cırladı. "Hâlâ Esila diyor yahu. Git şuradan, aralarını bozacaksın."

Dokunuşundan kurtulmak için kolumu geriye attım ve bileğini silktim, gözlerim hızla yaklaşan ama katiyen durmayan arabaya bakmaya devam ederken, artık nefesim ciğerimi zorluyordu. Korhan geriye doğru bir adım attığında, ben de geriye çekildim ve mesafemizi tamamen açtım. Panikle irileşen gözlerim arabanın üstüne mıhlanmış, ihtimaller mantığımda belirmeye başlamıştı.

Asrın'ın arabası durmuyordu.

Asrın Korhan'a çarpacaktı.

Korhan bağırdı. "Ne yapıyor bu serseri!"

Korhan geriliyor, Asrın onun üstüne sürüyor ve saniyeler bu aralıkta usulca akıyordu. Boğazıma bir şeyler takılmış gibi yutkunamadığımda, Lavin ve Almila'nın bağırtılarını işittim ama anlayamadım. Sağır kesildim, gözlerime bir facianın yansıması düşmüş ve kalbim korkuyla kasılmıştı. Asrın hızlandı, tekerleklerin ağlattığı zeminde koskoca bir çukur açılacakmış gibi hissettiğimde, Korhan artık geriye doğru koşmaya başlamıştı. Damarlarımdaki kan dondu, olduğum yerde titrerken, arabayla Korhan arasındaki mesafe kapandı.

Gözlerimi yumdum.

Almila ve Lavin hâlâ bağırırken, o bağırtıları yutan bir çığlık yükseldi ve frenin sesi bunu takip etti. Bu duruma düştüğüm için, Asrın'ı bu duruma düşürdüğüm için herkese nefretle doldum. Korhan'ın bağırtısı yükseldi, kulaklarıma asılan bu sese sebep olan Asrın'ın öfkesiydi. Kirpiklerimi kırpıştırdım, gözlerimi bin bir güçlükle açtığımda, Korhan gri, tozlu zemine serilmiş, iri elleriyle bacağını tutuyor ve ardı arkası gelmeyen iniltiler döküyordu.

Sonra Asrın'ı gördüm.

Bir ölü kadar ruhsuz olan iri eli, açtığı arabanın kapısını örterken yüzüne döküldü gözlerim. Ceketiyle sarmalanan yapılı omzunun kaskatı kesildiğini mesafemize rağmen görebiliyordum ve dilinden sarkarak boşluğa çarpan küfürlerini duyuyordum. İleriye doğru atılacağını, bununla yetinmeyeceğini anladığımda hiç durmadım ve hareketlendim. Mesafemizi ansızın kapattım, öylece Korhan'ın bedenine

bakarken; merhamet bulutların içine gizlenmiş yağmur kadar uzaktaydı, öyle ruhsuz bakıyordu ki dilim tutuldu.

Beni fark ettiğinde bakma gereksinimi dahi duymadı ama ben ondan önce davrandım. Çelimsiz bedenim bir anda önünde bitti. Alnım kalbiyle göğsü arasına dokunduğunda, ellerim hızlıca yanaklarını avuçladı. Kızlar şokla bakıyor, Korhan bağırmaya devam ediyordu. Umursamadım, şu an Asrın'ı sakinleştirmem gerektiğinin farkındaydım.

"Bana bak," diye konuştum fısıltıyla. Parmak boğumlarıma çarpan kemikli çehresini, geceden daha gece olan harelerini izlerken yüzünü kendime çevirdim. "Asrın, lütfen sakin ol. Ben iyiyim, seni böyle görmek istemiyorum."

Bana öyle bir baktı ki, saatler önce beni sarıp sarmalayan adamdan iz yoktu. O an küçük bir oğlan çocuğu kadar benimken, şimdi bir cesedi hissizce avuçlayacak kadar yabancıydı ama yine benimdi. Bana doğru eğildiğinde, olduğum yerde küçüldüğümü hissettim. "Sana dokunuyordu," diye kükrediğinde, bir yıldırımın göğe çarptığını hissettim. "Senin canını yakıyordu. Tam bileklerinden tutmuş, sana izinsizce dokunuyordu. Nasıl dokunabilir ki?"

"Bana dokunamaz ki. İzin vermem, buradayım ve seninim. Zaten acı çekiyor, bu kadarı yeter. Sakin ol."

Beni itelemek istediğinde, bir anda onu engellemek adına kendimi ona bastırdım ve vücudum vücudunun her yerine temas ederken kaskatı kesildik. Parmak uçlarımda yükseldim ve sıcaklığına eriştim. Nefesim boynuna çarptı, iri elleri belime gömüldüğünde, orayı avuçlayarak kendine hapsedecek sandım. "Sevgilim," diye konuştum, kalbimin kanatları kalbinin baskısıyla eğildi, büküldü. "Lütfen benimle gelir misin? Gidelim buradan, seninle baş başa kalmak istiyorum."

Yutkundu, âdemelmasının çıkıntısı parmağımın altında hareketlenirken, kendimi ona biraz daha bastırdım. Avuçlarım, yanaklarım, boynum ve hatta tüm bedenim yanıyordu; utançtan morarmıştım Yüzümü hafif bir açıyla aşağıya yatırdığımda, göz göze geldik. Derin bir çukura bakıyor gibi hissettim, dibi görünmese de beni bekleyecek olanı biliyordum. Sanki hipnotize olmuştu. Bu boşluktan yararlandım, kemikleriyle özdeşleşen avucum aşağıya indi ve kolu boyunca akarak bileğini sarmaladı.

Onu sürüklememe izin verdi.

Ceketini tutuyordum, bileğinin çıplaklığına dokunamasam da kalın damarlarının hiddetli vuruşunu hissedebiliyordum. Onun omzu benim omzuma dokunurken, atik adımlarla onu oradan uzaklaştırdım. Tuhaf bir şekilde itiraz değil, itaat etti. Kokusu genzimin canına okurken, Korhan'ın yanından geçtik ve o an Asrın hiç ummadığım bir şey yaptı.

Korhan'a orta parmağını kaldırdı.

Birkaç dakika boyunca aynı pozisyonda, sessizce yürüdükten sonra rezidansın alt sokağındaki çocuk parkını görmüş ve yan yana bir banka çökmüştük. Banklar nemliydi, hafif bir odun ve yağmur kokusu yükseliyor ama onun kokusu bu kokuları bastırarak her yerime dokunuyordu. Tıka basa onunla dolmuştum. Bacaklarım banktan aşağıya sarkıyor, diz kapağım dizlerine sürtünerek orayı aşındırıyordu. Hiddeti dinmiş gibiydi, kusmak istediği öfkesi yüreğinin kıyılarına çekilmiş ve sakinleşmiş görünüyordu. Geç bir saat olduğu için parkta bizden başkası yoktu. Öylece dakikalar boyu oturduk, dün gece uyuyamadığım için uyku bastırmıştı ama huzursuz, bölük pörçük bir uykudan fazlası değildi.

Bu sessizliğin belki on beşinci, belki yirmi dördüncü dakikasında Asrın sigara paketini çıkardı, bu sefer çakmağı yanındaydı. Beyaz filtreli sigarayı iki dudağının arasına kıstırdığında, pür dikkat onu izliyordum. Bakışları parkın kaldırımına takılmış, kirpikleri ay ışığının altında büyüleyici

bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu. Maharetli parmakları gümüş çakmağı çaktı, hemen sonra sigaranın ucunu tutuşturduğunda, minik alevin pırıltısı yüreğimdeki yangına erişemedi. Sigara tutuştu, çakmak söndü ve Asrın bana baktı.

Hayır, Asrın bana çok güzel baktı.

Aylar sonra ilk kez yanımda sigarayla zehirledi, ikimizi de.

"Demek sevgilim?" Sesindeki ima yanaklarımın kızarmasına sebebiyet verdi. "Biz seninle hiç sevgili olmadık."

Kısa saçlarım gerdanımı gıdıkladığında, kapüşonlunun kollarını avucuma kıstırdım. Sevgili olmak gibi bir istek gütmemiştim ama yine de böyle net olması kırmıştı. "Evet," diye onayladım onu. "Seni sakinleştirmek için söyledim."

Sigaranın dumanı gökyüzüyle zemin arasındaki evrende, belki de bambaşka bir masumun nefesini zehirlerken, bana bakmayı sürdürdü. "İşe yaradı, vıcık vıcık ilişkilerden nefret ettiğimi biliyorsun," diye konuştu, sesi dalgalıydı. "Seninle sevgili olmadık. O kadar güzel şey olduk ki, sevgili olmaya gerek kalmadı."

Gülümsedim. "Kocaman bir belirsizlik..."

"Güzel bir belirsizlik..."

Gözlerim yanaklarında yer tutan sakallara takıldı. Sözünü tutarak kestiği sakallarını uzatıyordu. Kafamı yana yatırdım, ay ışığı tam aynı noktadan bizi yakalamış ve benim yüzümün sağ tarafını aydınlatırken onun çehresinin sol tarafını aydınlatmıştı. Bir anda elimi kaldırdım. O, ilgiyle kızaran yanaklarımı izlerken ne olduğunu anlayamadan yanağını iki parmağımın arasına kıstırdım ve tam anlamıyla yanağını sıktım.

Asrın'ın yanağını sıktım.

İrkildi. "Esila?"

"Asrın?"

"Esila?"

Yanağını daha da sıktım. "Asrın?"

Tip tip yanağına bakmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

Sıkmaya devam ettim. "Yanağını sıkıyorum."

"Çocuk muyum ben?"

"Ya," diye konuştum, dudaklarım kıvrılırken. "Tatlı oldun."

Kaşlarını çatarken, "Sensin tatlı," diye konuştu sinirle. Sigarayı çocuğu gibi kavrayan eli havalandı ve hiç ummadığım bir şey daha yaptı. İki parmağı yanağımı kıstırdı ve bir çocuk sever gibi sıktı. "Al işte al. Sensin tatlı. Değilim ben tatlı falan," biraz daha sıktı. "Acıyım ben. Nerem tatlı lan?"

Gülmeyeceğim.

Hayır, hayır gülmek yok.

Kalbimden ılık, sıcak bir şeyler aktı, isimsizdi ama adı olan birçok histen daha sağlamdı. Yutkundum, onunla bu çekişmelerimizi ne kadar çok özlediğim gerçeğiyle yüzleştiğimde, parmaklarım yanaklarından koptu ve omzuna çarparak banka düştü. Afalladı, aniden dinmeme bir anlam veremiyor gibi kaşlarını çatarken, sıcak parmaklarını yanaklarımdan esirgedi.

"Asrın beni neden hiç aramadın?" Bilinçaltımdaki kırgınlık aniden dile geldiğinde kısa bir an beni bile şaşırtmıştı. "Her gün konuşabilirdik. Belki daha zor olurda ama bu derece kırılmazdım. Neden aramadın, nasıl dayandın?"

Parmak boğumlarına hastalık gibi sinen sigara, fersiz külünü idam ettiğinde, kül birikintisinin cansız bedeni tam ayaklarımızın önüne döküldü. Asrın'ın gözlerinde ad koyamadığım hisler kabardı. Gecede çakan şimşek, onun bakışlarına yansımasını düşürdü.

Sustu.

Bir dakika.

İki dakika.

Üçüncü dakikada ben kalktım ve sırtımı ona çevirdim. Durdursun istedim, beni çekip sarılabilirdi, kızmış gibi ya-

pardım ama mutlu olurdum. Ellerimden de tutabilirdi, kesiklerim vardı, öpmesini isterdim. Kabul, bunların hepsini istedim ama onlara sırt çevirerek yürümekten başka bir şey yapmadım.

Bir adım attım.

İki adım attım.

Üçüncü adımda beni durdurdu.

"Bu gece unut," diye konuştu, sesi gecenin içinde uğuldadı beni elimden tutup zamanda geriye götürdü. "Bu gece ne sen kırılmışsın ne de ben kırmışım... Bu gece ne gidişim var ne giderken beni izleyişin... Bu gece sen yarasın, ben yara bandı. Bu gece yangınımsın..." Ay gülümser gibi oldu, yaşadığımız ana. "Dön ve bana sarıl. Bunu her şeyden çok istediğini biliyorum."

Ona sarılmak...

Aylardır ona sarılamamak...

Tüm uzuvlarım kasıldığında, bacaklarımda bilenen güç yığılarak zemine döküldü. Tercihler kaybedişti lakin Asrın'ın varlığının yanında tercihlerin ya da seçeneklerin yeri yoktu. Gecenin ayazı, kanı çekilen dudaklarımı çatlatırken düşünme eylemine dahi girişmeden omzumun üstünden arkama döndüm.

Evet, gurursuz olduğumu biliyordum.

Ama onu seviyordum.

Bakışlarının odağındaydım, sanki güneşin tutulmasını ilk kez izliyor gibiydi ama bu bir güneş tutulması değil, aşk tutulmasıydı. Sigarasını aniden yere fırlattı, kül birikintisi etrafa saçıldığında, kuvvetli kolları iki yana açıldı. Bu anı, gecenin şahitliğini ve bana açılan kollarının güzelliğini hafızama kazıdım. Kafamı iki yana salladım ve saçlarım dört bir yana savrulurken yerimden hareketlendim.

Aramızda kaç adım vardı? Mesafelerin canı cehennemeydi. Dakikalar evvel kaçtığım yolu koşmaya başladım.

Ona koşarken düşer miyim diye korkup önüme bile bakmadım, sadece ona baktım. Kaç saniyede veya kaç dakikada gittiğimi bilmiyordum, ona sarılacak kollarım bile sızlıyordu. Çelimsiz bedenim ona öyle hızlı çarptı ki, bir an Asrın'ın sendeleyeceğini sandım ama o güçlüydü. Hep güçlüydü. Güvenli kolları kaburgalarımın etrafı boyunca dolandı ve elleri kalbimin sırtında birleşti. Sıkıydı, öyle ki nefessizlikten ölsem mutlu olurdum. Bacaklarım yerden kesilirken, zayıf kollarım bana yabancı bir kuvvetle boynuna asıldı. Ona öyle sıkı sarıldım ki; beş ayı sırtladım, sarılamadığım tüm anları ekledim, öyle sarıldım. Kalbim kalbinin tam orta yerine hiddetle vuruyor, vücutlarımız hiçbir boşluğa tahammül edemeyerek birleşiyordu. Beni sıkı sıkıya kucakladı, onu sıkı sıkıya kucakladım. Güzel yüzü tam boynuma gömüldü, etli dudakları bulduğu her boşluğa öyle şiddetle öpücükler kondurdu ki, bunun yaşadığımız en güzel sessizlik olduğunu düşündüm. Burnum saçlarına karıştı, dudaklarım alnına hızlı öpücükler kondururken, canım canına, ruhum ruhuna kıvılcım düşürdü.

Ve aylar sonra Asrın'ın koynuna ilk gözyaşımı düşürdüm.

Yangın tam orada başladı.

Bölüm 8

-Bilet-

Kalbimi açıp içine baktılar, beni değil, seni buldular.

Asrın keşfedilmemiş bir kıta gibiydi... Ta ki kalbine dokunmama izin verene kadar.

Bazen onun düşman olduğu bir kıtadaymışım da denizde yüzerek onun kıtasına varmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. O kıtayı yüzerek geçmiş şimdi ona kavuşmuştum. Sarılıyorduk. Hâlâ deli gibi sığınıyorduk, birbirimize. Asrın dakikalar önce oturduğumuz banka çökmüş, beni kucağına almıştı. Dakikalardır aynı pozisyonda, yapbozun iki ayrı parçası gibi birbirimizi tamamlamıştık. Dikiş tutmayan iki yaraydık. Sessizdik, benim kalbim onun kalbinin üstünde çırpınırken ve onun kalbi benim kalbimin damarlarına hiddetle vururken, yaptığımız tek şey ölüme gidecek kadar sıkı sıkı sarılmaktı.

Bir de sanırım sık sık birbirimizi kokluyorduk.

"Asrın," diye mırıldandım. Çenem, alnıyla saçlarının kesiştiği noktaya sürtünüyordu. "Şu an ölecek olsak ne yapardın?"

Başı göğsümün üstüne devrilmiş, iri ve şefkat kokan elleri sırtımı sıvazlıyordu, dokunduğu yerde başlattığı kıvılcımı bir başka yerde yangına dönüştürüyordu. "Şu an ölecek olsak seni öperdim," diye konuştuğunda, dudaklarının sızladığını hissettim. "Ölmek için tam olarak ne kadar vaktimiz var?"

Hüzünlü bir tebessümle şenlenen dudaklarımı dolgun saçlarının üstüne yaydım. Beni benden alacak kadar güzel kokuyordu. "Hımm. On dakikamız olsun."

Tuhaf bir homurtu çıkardığında, nefesi bluzumun içerisinden girip gerdanımı okşamıştı. "O zaman öpüşmekten fazlasını yapardık."

Dişlerimi alnına sürttüm, irkilse de kızmadı. Asrın takıldığı taşa bile kızacak bir adamken bana kızmıyordu. "Ciddi ciddi sürekli bundan bahsediyorsun?" diye konuştum, ister istemez ona karşı bir çekincem vardı. "Neden?"

Yutkundu. Bu yutkunuş beni de yutkunmaya mecbur etti. "Esila," diye fısıldadığında, sesindeki şehvet ağzımı kurutmuştu. "Beş aydır evsizim. Ben beş aydır sana dokunmuyorum. Bu bir sızlanma değil, ya da bu uçkurumu düşündüğümden değil. Bu sana olan açlığımdan, sana olan hislerimden..."

Çok açık ve netti. "An... Anlıyorum."

Alnıyla kalbime vurdu, kalbimin hızı kaderimin yazıldığı adamın alnında çarptı. "Utanma Esila." Anladı, o hep anlardı. "Utanma Yangınım."

Yangınım.

Asrın, seni yakmayı seviyorum.

Boynuna sıkı sıkı sarılan ellerim ensesini okşarken, yanağımı saçlarına sürttüm. Belki de birazdan ayrılacaktık ama bu anın tadını dibine kadar yaşamak istiyordum. Kucağında rahatsızca kıpırdandım, içerisinde bulunduğumuz duruma bir isim veremesem de evrende daha güzel bir yerin olmadığına yemin edebilirdim. "Biliyor musun, annem senden pek haz etmiyor," diye konuştum, dudaklarım kıvrıldı. "Annem seni hiç bilmiyor."

Parmakları kaburgalarıma ritmik vuruşlar yaparken, "Ben annelerin seveceği bir adam değilim," dedi. "Annenin hakkımda ne düşündüğü elbette umurumda değil, kızı bana bayılıyor. Bayılıyorsun değil mi kız?"

Dudaklarımdaki kırık tebessüm genişleyerek tüm çehremeye yayıldığında, genzimden yükselen kıkırtıyı yutamamıştım. "Salak," diye konuştum neşeyle. "Cenk'in yanında böyle konuşsan seninle günlerce alay eder."

Homurdandı. "Anma o gerzeğin adını. Zaten çok iyi anlaşıyorsunuz, sikerim öyle işi."

"Çok sık küfrediyorsun."

Belimdeki parmakları doğrudan omzuma ve oradan göğsüme indi. Sıcak parmaklarından dağılan sıcaklık göğüs oluğumdan aşağıya akın ederken, saçlarını çektim ama yalnızca homurdanmakla yetindi. "Küfür benim için bir alışkanlık," diye konuştu ifadesizce. "Buraya ne oldu!"

Parmak ucu göğsümün iki parmak üstündeki tırnak izine dokunduğunda, sesindeki hiddete denk geldim. Siyah saçları yanağımı gıdıklarken, tereddütle gözlerimi kıstım. "Pati," diye konuştum kısık sesle. "Kızınca can acıtıyor. Basit bir çizik..."

Asrın'ın bir eli aniden çeneme yerleştiğinde, irkilerek kafamı arkaya yatırdım ve onunla yüz yüze geldim. "Sen o kavatı koynuna mı alıyorsun?"

Dudaklarım ufak bir boşlukla aralanırken, çıplak ensesini okşayan parmaklarım kısa bir anlığına duraksadı. Mesafemiz azdı, nefeslerimiz birbirinin bağrına sokulurken, gözlerimizin arasına hiçbir somutluk giremez gibiydi. Gülmemek için yanağımı dişlerken, çeneme bıçak keskinliğiyle saplanan parmaklarında atan nabzı hissettim. "Evet," diye konuştum ciddi bir sesle. "Arada oynaşıyoruz falan..."

Can yakmaktan uzak olan dokunuşu sıkılaşırken, az biraz mesafemizi ansızın kapatarak alnıyla alnıma sertçe vurdu. "Bak sen şu kavata..."

"Asrın, Pati'yi seviyorsun."

Ay ışığı gözlerini parlatmıştı, belki de gözlerini parlatan benim varlığımdı. Çenemdeki parmakları yavaşça yanağıma doğru tırmandı, şefkat kokan avuç içi yanağımı öyle güzel kavradı ki aylar sonra hissettim yoksunluğunu çektiğim sıcaklığını. Doğrudan gözlerime baktı, bana bu kadar güzel bakabilmesi içimdeki hisleri tetikliyordu. Kalbim durmadan ona akan bir nehir gibiydi.

"Esila ben samimiyetsiz kelimeler kullanmayı sevmem." Alnıyla alnıma vurdu. "Yapım bu, değişmiyorum. Şimdi sana onlarca güzel kelime söyleyebilirim ama bu beni de seni de memnun etmez. Acı... Bizi birbirimize bağlayan da bizi birbirimizden ayrı düşüren de acı."

Haklıydı, beni ona iten çok şey olsa da en güçlü his acıydı. Tamam, Asrın her koşulda dikkat çeken, ilgiyi üzerine toplayan ve uğrunda çok şey feda edilebilecek bir adamdı. Lakin başka bir şey vardı. Onda acılarımı dindiren isimsiz şeyler vardı. İnkâr etmedim, kabullendim. Kirpik uçlarımız birbirine dokundu, dudaklarımda derme çatma bir gülümseme vardı. "Peki," diye konuştum uysallıkla. "Sana bir şey soracağım?"

Bir eli bel çukurumda, beni kendine bastırıyordu. Karnıma yaslı olan kaslarını hissedebiliyorum ama bu anın daha şefkat dolu bir an olduğunu farkındaydım. "Sor?"

Gözlerimi kaçırdım, yüzümü ondan gizlerken gülümsemem genişleyerek bütün çehremi kapladı. "Benimle ilgili hiç pişman olduğun bir konu oldu mu? Keşke bunu yapmasaydım, keşke bunu demeseydim gibisinden?"

Gerildi, kasıldığını hissettiğim o kısa anda kaçırdığım gözlerimi yeniden ona çevirdim. Bakışları benim olmadığım bir boşluktaydı ve belki de o boşluğu süsleyen bendim. "Oldu," diye konuştu ansızın, ısrarla ona bakmama rağmen bana bakmıyordu. "Bora konusunda sana haksızlık

ettim. İleriye gittim, seni sebepsizce kırdım. Sonuçta benim hayatımda senden önce birçok kad..."

"Sus," diye konuştum, parmaklarım ani bir hızla dudaklarına kapandı. "Bunu duymak istemiyorum. Ben bunu ağzıma bile alamıyorum, sen de alma. Tamam mı?"

Avucumu öptü, sonra parmak boğumlarımı öptü. "Üzgünüm."

Dudaklarının üstüne örttüğüm elimi çektim ve yanıma indirerek temasımızı kestim. Alınlarımız hâlâ birbirine yaslıyken burnunu burnuma sürttü. Kafamı yana yatırdım, Asrın kapüşonumu başıma örttü ve alttan bana baktı. Dudakları titrer gibi olsa da katiyen gülmedi, gözlerinin gülmesi kâfiydi. "Güzel kızım." Şapka alnıma kadar düştü. "Dur, bakayım. Sevimli oldun."

Dudaklarımı sarkıttım, komik olduğumu tahmin edebiliyordum. "Ya, komik oldum değil mi?"

Dilini şaklattı. "Seksi oldun."

"Yalancı."

Asrın usulca bana yanaştığında, hareketlerim ister istemez duraksamıştı. Burnu burnuma sürterken, erkeksi kokusu boynumla kalbim arasına akarak derimin altına sindi. Saçları elmacık kemiklerimi gıdıklıyordu. Ben ne olduğunu anlayamadan, Asrın dişlerini yanağıma geçirdi ve resmen yanağımı ısırdı.

"Oha! Acıttın!"

Kendimi geriye çekmeye çalışırken, anlık acıyla irkilmiştim ama Asrın'ın yanağıma yayılan dudaklarından gülümsediğini anlamıştım. "Boynunu, oranı buranı ısırdığımda zevkten..."

Elimin tersiyle yanağına yavaş bir tokat patlattım. "Onlar eskidendi geri zekâlı."

Yanağımı bir kez daha ısırdığında, elimi omzuna taşıyarak ondan uzaklaşmak istedim ama izin vermedi. "Sen bana tokat mı attın?"

Kıkırdadım. "Şüphen varsa bir tane daha atayım mı?"

"Öperim o ellerinden."

Asrın'ın dudakları ve ağzı yanağımdan ayrılarak teması kopardığında, sessiz kaldım. Bir anda dinip bir anda heyecana gelebiliyorduk. Kafamı hafif bir açıyla arkaya yatırdım, şapkadan sıyrılan tutamlar onun boynuna sarılırken, göz göze geldik. O an anladım, bu gecenin mutluluğu buraya kadardı. Şapkamı ikimizin başına örttüm, her daim soğuk olan ellerim yanaklarını kavrarken, tebessümüm usulca soldu.

"Sana bir şey itiraf edeceğim," diye konuştum, boğazımda düğümlenen bir şey vardı ama bir hıçkırıktan fazlasıydı. "Ama kızma tamam mı? Çünkü bir tek sen kızınca kırılıyorum."

Kaşlarını çattı. "Kızmayacağım Esila, söyle."

Yanağını avucuma gömdü, sanırım bu hissi ikimiz de seviyorduk. Dudaklarını bileğimin içine, damarlarımın üstüne bastırdı. Şefkatli bir öpücüktü. "Beni annenden daha çok önemsemeni istiyorum," diye konuştum suçlulukla. "Aslında, bunun için bana kızabilirsin. Böyle düşündüğüm için herkes kızabilir, herkes beni yargılayabilir ama elimde değil. Anneni seviyorum, görmedim ama sırf seni doğurduğu için bile onu seviyorum. Bu daha farklı bir şey... Hastalığımla ilgili de olabilir. Bak, şimdi annene gideceksin. Benimle uyumayacak, annene gideceksin."

"Esila..."

"Annene iyi bak," diye fısıldadım, elmacık kemiğini sevdim. "Bu kuruntularıma kafa takma. Sakın, kendini suçlu hissetme. Annen benden daha saf düşüncelere sahip, seninle uyuması gereken o."

Utanıyordum, tecavüze uğramış bir kadına yaptığım haksızlık için kendimden iğreniyordum ama bazı şeyler elimde değildi. Ben kimseyi Asrın'a değişmezdim, onun da

beni benden daha deli sevmesine ihtiyacım vardı. "Anlıyorum," diye konuştu, sesi durgundu. "Ben seni anlıyorum. Çünkü senin için de bir tek ben olmalıyım, bunun için seni anlıyorum, Esila."

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırdım. "Bence biz hastayız."

"Bence ben sana vurgunum."

"Hayır, ben sana vurgunum."

Asrın aniden yerinden doğrulduğunda, beklemediğim atakla tiz bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Ellerim yanaklarından koparak anlık düşme refleksiyle boynuna sarıldı ve aynı anlarda Asrın beni sırtına atarak baş aşağı döndürdü. İrileşen gözlerle kotunun sardığı kalçalarına bakarken, kuvvetli kolları kalçamın altından geçti ve beni sıkı sıkı sardı. Saçlarım şapkamın içerisinden sıyrılarak aşağıya doğru sarktığında ellerimi bacaklarına sardım. "Yorulmuştum. Eve kadar taşıyıver."

Asrın hareketlendi, uzun ve kaslı bacakları beni de beraberinde hareketlendirirken, kahkaha atmamak için dudağımı dişledim. "Esila, sana vurgun olan benim. Sen benim kadar vurulmuş olamazsın bana."

Bağırdım. "Hayır, ben daha çok vuruldum."

Banktan uzaklaşırken, etrafın çok tenha ve sessiz olduğunu fark ettim. Saatler geçmişti, günün ağarmasına az bir vakit vardı ve zamanı durdurmanın şu an için mümkün olmasını diliyordum.

"Asrın, beni sinirlendirme."

Homurtusunu işittim, genzinden yükselen kahkahayı bastırdığında ona bunu yapmamasını söylemek istedim. Asrın, kahkaha atmıyordu. Asrın ben hariç hiçbir şeye gülmüyordu. "Bir sinirlensene."

"Ben daha çok vurgunum."

"Evet, sen daha çok vurgunsun."

Gülümsedim. "Aferin, sözüme gel."

Asrın sessiz kaldığında, gözlerimi kısarak durum değerlendirmesi yaptım. Benim daha çok vurgun olduğumu kabul ediyorsa, benden daha az mı seviyor demekti? "Beni oyuna getirdin," diye cırladım sinirle. "Hayır, sen bana vurgun olmak zorundasın."

"Esila, koy kafanı popoma, keyfini sür."

Tebessümüm genişleyerek kıkırtıya ve sonra kahkahaya dönüştüğünde, kahkaham karanlığı delip geçti. Esasen gülünecek bir şey olmayabilirdi ama gülmek istiyordum. Ellerimi aşağıya sarkıttım, Asrın'ın bacaklarına sardığımda homurdandı ama beni üzecek tek kelime etmedi. Parktan çıkana kadar sessizliğimizi koruduk, rezidansa kadar sakince ilerledik. Gidecekti, Asrın az sonra gidecekti.

Rezidansın önüne yöneldiğimizde beni bırakacağını sanmıştım ama daha başka bir şey yaptı. Sırtından aşağıya, un çuvalı gibi savrulan bedenimi tek seferde önüne yatırdı ve irkilmeme aldırmadan beni kollarının arasına aldı. Şimdi, kafam benim için çırpınan kalbinin üstündeydi, saçlarım kuvvetli kolu boyunca akmış ve gözlerim gecenin şereflendirdiği gökyüzünü odağına almıştı. Bir kolu belimi sarmalarken, beni yükseltti ve saçlarımın arasına fısıldadı, sesi zihnime aktı. "Seni yatıracağım." Dudakları şakaklarıma sürtündü. "Seni uyuttuktan sonra gideceğim."

Rezidansın şifresini girerken, kalbime yığılan yabancı bir cesedin kaldırıldığını ve huzurun yayıldığını hissettim. "Buna gerek yok Asrın."

"Buna gerek var Esila."

Kabullendim. "Peki."

"Yasla kafanı göğsüme."

Yasladım ve kalbinin benim varlığımla yükselen ritmini, nabzını kulağımda hissettim. Rezidansın kapısını aralayıp ikimizi de içeriye soktuğunda, ılık havanın kolları beni sar-

maladı. Yorulmuyordu, güçlüydü. Merdivenlere yöneldiğinde kaşlarımı çattım. "Asrın, ben kucağındayken bu kadar merdiven çıkma."

Beni dinlemedi, merdiven basamaklarını tırmanmaya başladığında çaresizce sustum. "Asansörlerden hazzetmiyorum."

Asansör ona ıslahevini ve kötü günlerini hatırlatıyordu, çaresizliği ve ruhuna olan şiddeti. "Keşke," diye fısıldadım, kokusu uykumu getiriyordu. "Senin yerine, senin acını çeken ben olsam. Asansörden ve kapalı alandan korkmana sebep olan herkesten nefret ediyorum."

Sertçe fısıldadı. "Beni hiçbir şey korkutamaz."

İtiraz etmedim, korkaklığı kabul eden bir adam olmadığını zaten biliyordum. Bir kat, iki kat, üç kat ve dördüncü kat... Asrın dairenin önünde durduğunda, kafasını indirerek bana kısa bir göz attı. Gözleri... Ah, gözleri. *Beni öldürün, burada bırakın.* "Anahtar?"

Dudaklarım göğsünün üstünde kıpırdandı. "Kapüşonlumun cebinde."

"Keşke kotunun arka cebine koysaydın."

Kıkırdadım. "Pis, sapık."

Asrın sessiz kaldı. Cebimdeki anahtarımı alıp kilidi döndürdüğünde kapı aralandı. Loş ışık yüzlerimize döküldü, Asrın hiç duraksamadan kapıyı örttü ve kollarının arasındaki beni, kendiyle beraber koridora sürükledi. Onunla sürüklendiğim acıları bile seveceğimi düşündüm, ölümü bile. Koridoru yavaşça yürüdü, uyumak değil de onu kendime mahkûm bırakmak istiyordum ama bu adamın koynuna sokulduğumda uyku çok çabuk yokluyordu. Odamın kapısını araladığında, gözlerim Lavin ve Almila'yı aradı ama çoktan uyumuş olmalılardı. Odanın kapısını kapattı, şu an benimle birlikte yatağa gömülmesini isterdim ama bunu dillendiremeyecek kadar mesafe vardı aramızda. Yatağa

doğru yanaştı, hareket ettiği her an burnum göğüskafesine sürtüyordu, gözleri odaya kısa bir bakış attıktan sonra gözlerimin ta içine dokundu. Buruk bir tebessümle içini rahatlattım. Sırtını bükerek eğildi ve kollarıyla sardığı bedenimi yatağın yumuşak yüzüne bıraktı ama kollarını benden çekmesi zor olmuştu. Bedenim yatağın içine gömüldüğünde, doğruldu ve heybetini yatağın boş kısmına devirdi. Yanıma yatmadı, aylar sonra birbirimizle uyuduğumuz ilk gecenin bu gece olmayacağını anladığımda kemiklerime kadar derin bir hüzne boğuldum.

"Uyu Esila," diye konuştu, yorganı omuzlarıma kadar örttü. "Ben buradayım."

Gözlerimi yüzüne çevirdim, uyku iki soluk kadar bir vaktin ardından zihnime sızmaya başladığında, genişçe esnedim. "İyiyim, aklın bende kalmasın," diye konuştum ılık bir sesle. "Annenin yanına git."

Ruhsuz bir tebessümle büküldü dudakları, sanki ben tuhaf ve yanlış bir şey söylemiştim ve sanki Asrın benim hiç tanımadığım bir adamdı. "Akıl," diye konuştu soğukça. "Ben de akıl bıraktığını falan mı düşünüyorsun? Sen olduğunda ben kendimi bile unutuyorum, ben benlikten çıkıyorum."

Farkındaydım, Asrın benim yanımda başka, diğer insanların yanında çok başkaydı. "Asrın benim de bir egom var. Böyle söylediğinde havalanıyorum."

Omzunun üstünden bana döndüğünde, koyu saç tutamları alnına serpilmişti. Gözleri doğrudan gözlerimi hedef aldı. Kafasını yana yatırdı, gözleri belli belirsiz bir aydınlıkla parlıyordu. Bir süre sessizce baktı, kimi zaman dudaklarıma kimi zaman da gözlerimdeki adama... Kendisine. "İstiyorum ki, ölüm bile alamasın seni benden. Ölüm bile alamaz seni benden." Gülümsedim, gülümsemedi. "Seni baban uçurumdan itti, ben tuttum. Kimsenin gölgesi na-

sıl dokunamıyorsa sana, benim gölgem asla ayrılmayacak yanı başından. Lakin gitmem gereken anlar var, şu an gibi. Seni arkamdan baktırdığım için üzgünüm ama her şeyi bir yoluna koyacağım."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Sana inanıyorum."

"Siktir!" Avcuyla şakaklarını ovaladı. "Ağlama. Sikeyim, ağlama. Evet, bana inan."

Aceleyle gözyaşlarımı geri ittim, yanında ağlayarak onun kendisini suçlu hissetmesini istemiyordum. Parmaklarımla yorganı kavradım, nemli gözlerle yorgun haline baktım, içim acıdı. "Ağlamıyorum, hem sana da inanıyorum ki."

"İnan."

"İnanıyorum."

Bir süre sustuk, karşılıklı. O bana dokunma girişiminde bulunmadı, ben de bana dokunmasını istediğimi söylemedim. Ay ışığı odanın penceresine vuruyor ve yüzlerimizin bir kısmını aydınlatıyordu. Odanın her köşesine baktım, gözlerim kapanmamak için direnirken, kokusu uyumam için beni teşvik ediyordu. Saniyeler dakikalar veya saatler geçtikten sonra, ben uykuyla uyanıklık arasındaki bir çizgide, günün ağarmasını beklerken yataktaki ağırlık azaldı.

Asrın gidiyordu.

Kirpiklerimi kırpıştırdım, gözümün ufak aralığından onu seçebiliyordum ama her şey pusluydu. Nefesimi tuttum, öyle tuttum ki nefessizlikten kendimi öldürebileceğimi düşündüm. Asrın yatağın ucundan yanıma doğru yürürken, uyuduğumu sanıyor olmalıydı ama onun varlığını hissedecek kadar ayıktım. Gölgesi üstüme düştü, sırtını bükerek bana doğru eğildiğinde hasret duygusu kollarımda ağırlaştı. İri elleri yastığın iki yanına baskı yaparken, dudaklarını tam şakağımda hissettim.

Sıcak bir buseydi.

Biraz da şefkat kokuyordu.

"Arkamdan bakma ve sakın ağlama," diye fısıldadı, üşümüş soluğu tenime yığıldı. "Daha güzel gecelerde çok kez uyuyacağız benim güzel *sevgilim.*"

Sevgilim.

Sonrası sessizlikti.

Sonrası gidiş ve sonrası kalıştı.

*

Sükûnetin içinde işleyen zaman, benden veya bizden çaldıklarıyla dakikalarını tüketmiş ve gün ağarmıştı. Dilimin ucunda söylenmemiş kelimelerle, dudaklarımdaki sızlanışla ve kalbimden sol göğsüme akan ılık huzurla günü karşılaşmıştım.

Gözlerimi açalı çok olmamıştı, pencere camından sızan güneş odamın duvarlarına inerek gözlerimi kamaştırdığından beri uyanıktım. Yataktan kalkmak epey vaktimi almıştı ve kalktığımda bir duş alıp giyinmiştim. Düz bir kot pantolonun üzerine siyah badi ve kırmızı yağmurluk geçirmiştim. Saçlarımı açık bırakmış, hatta maşa yapmış, ruj sürmüştüm ve aynaya baktığımda daha canlı görünüyordum

Saçlarımla işim bittiğinde banyodan ayrıldım. Dalgalı saçlarımı omzumdan aşağıya saldım, doğal bir görünüm vermeye çalışmıştım ama ne kadar becerdiğimi bilmiyordum. Kızların sesi mutfaktan yükseliyordu. O sese kulak kabartarak mutfağa geçtim.

Annem ve Lavin pencerenin önünde sigara içerken, Almila kahvesini yudumluyordu. Pazar günü olduğu için saate bakma gereksinimi duymamıştım ama öğle ezanını işitebiliyordum. Gece uyuyamadığım için sabahleyin uyumuş, anca bu saatte uyanabilmiştim. Birkaç kere kâbusların etkisiyle yataktan sıçradığımı hatırlıyordum ama her şey çok bulanıktı.

"Saçlarına ne yaptın?" diye sordu Almila, gülümseyerek sırtımdan aşağıya sarkıttığım saçlarıma baktı. "Çok güzel olmuş. Yemin ederim güzelliğinin kıymetini bilmiyorsun, fiziğini de harcıyorsun."

Bakışlarım üstümdeki kıyafetlere düştüğünde tam da kendime has tarzda giyindiğime emin oldum. "Gayet güzel işte," diye konuştum anlamayarak. "Almila sen son günlerde çok değişkensin. Seni gerçekten anlamıyorum."

Şeftali tonlarında ruj sürdüğü dudakları ufak bir boşlukla aralandı, bir şey diyecek olsa da bundan caydı ve aradığı dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kaldı. Konuşmasını, içindeki zehri akıtmasını ve bu meselenin tamamen kapatılmasını istedim ama o sustu. "Cenk ve Bora şimdi gelir," diye konuştu Lavin, sigaranın izmaritini kül tablasına bıraktı. "Ben börekleri sarayım. Hava esiyor, banyodan çıktın. Üstüne bir şeyler alsana."

Lavin'in cümlesi henüz bitmişti ki, bir araba kornası kulaklarımızı çınlattı. Lavin pencere camını açarak aşağıya sarktığında, annem muhtemelen üstüme bir ceket vermek üzere mutfaktan ayrıldı. "Bekle, geliyoruz."

Cenk'in bağırtısını işittiğimde gülümsedim. "Börekli patateslerimi getir kız."

Almila dolabımdan aldığı hardal sarısı, dökümlü bir elbiseyi üstüne geçirmiş ve saçlarını daha sıkı bir topuzla düzene sokmuştu. Yanımdan sıyrılıp geçtiğinde, umutsuz gözlerle arkasından baktım. Benimle konuşmadığı bir şeyler olduğunu seziyordum, bu duruma canım sıkılıyordu. Lavin doğruldu, sardığı börekleri kucağına koyduktan sonra bana döndü. "Aldırma ona, son günlerde kafası bozuk herhalde."

Umutsuz bir iç çekişle mırıldandım. "Beni endişelendiriyor."

Annem odamdan getirdiği kot ceketi omuzlarıma bırakırken onun bugünü evde geçireceğini düşündüm. Kafamı yana yatırarak ona baktım, "Teşekkür ederim," diye konuştum gülümseyerek. "Çocuklar plan yapmış. Sanırım kahvaltıya gideceğiz."

İzin mi alıyordum? Hayır, yalnızca dillendirme gereği duymuş ve belki de onu bir nebze memnun etmiştim. Annem maşayla dolgunlaştırdığım saçlarıma kısa bir göz attıktan sonra, eliyle omzumu sıvazladı. "Elbette git," diye konuştu, sıcak bir samimiyetle. "İlaçlarını da yanına al. Eğer paraya ihtiyacın varsa..."

Ceketi giyerken kafamı salladım. "Hayır anne, yeterince param var."

"Bunları aştık değil mi? Bir şey isterken benden çekiniyor musun?"

Elbette çekiniyordum, sonuçta yeni yeni aramızdaki buzları eritirken, maddi istekleri kolayca dile getirmek basit bir mesele değildi. "Zamanla," diye konuştum dürüstçe. "Zaman bize iyi gelir, anne."

Eşelenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Evet annem, gelecek."

Annemle kısa olmayan ama uzun sayılamayacak bir görüşürüz merasiminin ardından kızlarla birlikte evden çıktık. Asansörün bile onu hatırlattığı bir hayatta, ondan kaçmak yağmuru dışlarken gökyüzüne sevdalanmak gibiydi. Bora ve Cenk'in spor arabaları arka arkaya park edilmiş, muhtemelen büyük bir sabırsızlıkla bizi bekliyorlardı.

Cenk arabasının camını açtı, kafasını dışarı çıkararak tip tip bize baktı. "Annem bile beni doğurmak için bu kadar beklememiştir," diye konuştu Cenk, kapıyı aralarken. "Börekli patates yoksa seni arabaya almam Lavin, çok ciddiyim."

Lavin koşturarak arabaya yanaştı, yüzünde geniş bir tebessümün yanı sıra mutlulukla kırışan göz kenarlarına seçinç dolu kahkahalar saklı gibiydi. "Kimseye vermedim," diye konuştu neşeyle. "Hepsi sana."

"Gel, öpeceğim."

Lavin Cenk'in arabasına yerleştiğinde, ben Almila'nın yanında sessizce yürümeye devam ettim. Bu anlarda kendimi fazlalık hissediyordum, bunu hissettiren kendileri değildi fakat herkesin benim gibi hissedeceğine yemin edebilirdim. Almila ön koltuğa çöreklendi, ben de arka koltuğa geçip ellerimi dizlerimin üstünde birleştirdim.

"Ne haber, Esila?" Bora'nın dinç sesini işittiğimde, göz ucuyla şoför koltuğuna baktım. "Almila yine triplerde. Ona, nesi olduğunu sorar mısın?"

Almila kollarını göğsünün üstünde kavuşturmuş, kısık gözlerle araba camına bakıyordu. Bir cevap vermediği için Bora ona doğru döndü ve bir müddet yüzünü izledi. Sonra uzanıp aniden Almila'nın saçını çekti. Almila elini savurdu. "Saçımı bırak!"

Bora saçlarına biraz daha asıldı. "Senin saçın benim saçım sayılır."

"Manyak mısın?" Almila ileriye atılarak, saçını onun parmaklarından kurtarmak istedi ama Bora'nın gücüne yenildi. "İnsan *sen benimsin* der. Senin saçın benim ne demek?"

Bora gözlerini devirdi, onları ilgiyle izlerken koltukta kaykıldım ve botlarımın topuğunu yere bastım. "Ben şimdi sana, benimsin, diyeceğim. Sen de bana, ben mal mıyım, diyeceksin. Sonra ben, ne alaka lan, diyeceğim. En sonunda kavga edip günü bok edeceğiz. Ne gereği var şimdi."

Almila duraksadı. "Şu an mantıklı geldin."

Bora kıkırdadığında Almila ağzının içinde geveledi. Bakışlarım camın puslu yüzeyine ilişti, bir noktayı gözüme

kestirdim ve boşluğa baktım. Asrın'ın gidişini hatırlıyordum, dün gece güzeldi. Hayır, dün gece çok güzeldi. Kendimizi evimizde, yalnız ve mutlu hissetmiştim. Sanki tüm dünya bambaşka bir noktada veya biz dünyaya ait olmayan bir noktadaydık. Tuhaftı ama kesinlikle güzeldi.

Spor araba, ilçe merkezinde lüks bir kafenin önünde durduğunda, tekerleklerin uçuşturduğu toz birikintisi havaya kalktı. Dizlerimin arasına kıstırdığım ellerimle saçlarımı düzelttim, Bora ve Almila'dan sonra ben de arabadan indim. Cenk ve Lavin'e yetişip kafenin içerisine yürürlerken, etrafa bakma gereksinimi duymadan onların peşine düştüm.

Elimi kot ceketimin cebine attım, telefonu kavrayarak avuçlarıma düşürdüm ve parlayan gözlerimi ekrana diktim. Mesaj yoktu, arama yoktu ve dahası bu beni incitiyordu. Bir anlık heyecanla parmaklarım mesaj uygulamasına girdi, düşünürsem caymaktan korktum ve bu sebeple hiç duraksamadım. Parmak uçlarım klavyede gezindi, saniyeler içinde kalbimden bileğime akıveren cümleleri ekrana yazdım.

Gönderilen: Asrın.

Şey, günaydın. Sen mesaj atmadığın için atmak istedim, neden bana mesaj atmıyorsun? Her neyse, neredesin?

14:22

Şey mi?

Kendi kendime gözlerimi devirdim, çekingenliğimi kelimelerle ifade etmiş ve çok güzel saçmalamıştım. Telefonu avuç içime sığdırdım, Cenk ve Lavin'in arkasından içeriye yöneldiğimde, mayhoş portakal kokusu içime ılık bir huzur yaydı. Umutlu bir bekleyişle kafenin içerisine göz gezdirdim, geniş ve ferah bir mekândı. Masaların etrafını sarmalayan kalabalık gruplar neşeli muhabbetler sürdürürken, gözüm ileriye sabitlendi.

Mesajıma cevap bekledim, gelmedi.

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırırken ümitsiz gözlerle telefon ekranına bakıyordum. Telefonu kapalı olabilir veya meşgul olabilirdi ama bencilce de olsa bana fırsat yaratmasını istiyordum. Yutkunarak gözlerimi kaldırdığım sırada, Cenk'in gülen gözleriyle karşılaştım. Kaşlarım çatıldı ve bir saniye geçmeden tanıdık bir koku duydum...

Şüphesiz, bu kokunun sahibi Asrın'dı.

İri kolları iki yanımdan geçerek masanın kenarlarına tutunduğunda, sıcacık yuva gibi hissettiren göğsü, bir kanat gibi örttü bedenimi. Omuzlarını çelimsiz omuzlarıma sürterek tanıdık bir hisle beni sararken, bu duygunun kalbimdeki söküğe yama olduğunu hissettim. Dudaklarıma benden habersiz bir tebessüm kondu.

Mesaj atmamış, çok daha iyisini yapmıştı.

"Merhaba," diye fısıldadı, derinden bir sesle. "Saçlarına ne yapmışsın böyle?"

Hevesle ve heyecanla omzumun üstünden arkamı döndüğümde, burnum burnuna sürtmüş ve tahmin edemediğim yakınlıkla düşüncelerim şaşmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak yüzümü uzaklaştırdım. "Maşa yaptım, güzel olmuş mu?"

"Hayır, güzelden fazlası," diye konuştu ifadesizce. "Çok güzel olmuş."

Afalladım. "Te... Teşekkür ederim."

Burnunu bile isteye burnuma sürttüğünde, göz kapaklarımı örterek bu anın hazzına varmak istedim. "Asrın sana yanık."

Tebessümüm genişledi. "Konuşmamam için yapıyorsun."

Altdudağını dişlerken, "Bak sen," diye konuştu. "Ne pezevenk bir herifmişim."

Dudaklarımı araladığım anda, Cenk benden önce davrandı ve sesi aramızdaki büyüyü dağıttı. "Ne cilveleştiniz be," diye konuştu çarpık bir alayla. "Vay pezevenk kardeşim hoş geldin. Gel yamacıma otur."

Asrın kaşlarını çattı. "O bana pezevenk mi dedi?"

"Evet, pezevenk dedim kardeşim."

Asrın dudaklarını araladı. Bu, herkesin kulaklarını kapatması gerektiği andı ama herkes Asrın'ın Cenk'e dillendirdiği yaratıcı küfürleri hayretle dinlemeyi tercih etti. Cenk oturduğu yerde hayranlıkla onun küfürlerini dinledikten sonra kimseye aldırmadan onu alkışladı. "Çok iyiydi be abi," diye konuştu, börekleriyle olan diyaloğuna geri dönerken. "Asrın, bunları boş anında mı düşünüp buluyorsun?"

Asrın masaya yasladığı ellerini geri çekerken, kolları boyunca akıp bileğini saran damarlarına hayranlıkla baktım. Sıcak göğsünü omuzlarımdan kaldırdı, yanımdan ayrılarak başka bir köşeye oturacağını anlayıp dudaklarımı büzdüm. Yanımda oturmasını istemediğimi sanıyordu, oysa bunu istiyordum ama dillendirmeyi ne kadar istediğimi bilmiyordum. Asrın masanın bir diğer ucundaki sandalyeye yerleştiğinde, parlayan gözlerimi önümdeki porselen tabağa diktim. Garsonlar, ben Asrın'ın büyüsüne kapılmışken, masayı doldurmuş olmalıydılar. Tabağımı doldurmaya başladım, ne koyduğumu bile bilmiyordum çünkü aklım tamamen onunla meşguldü.

"Ekmek ye," diye konuştu Asrın, gözleri katiyen benimle ilgilenmiyor olsa da bana seslendiğini anlamıştım. "Dur, şuradan bir çıkalım kemiklerini tek tek sayacağım."

İrkildim, ona kısa bir bakış attıktan sonra uslu bir çocuk edasıyla ekmek sepetinden bir dilim aldım. Yemeğimi yerken, çocukların muhabbetini dinliyor ama onlara karışmıyordum. Dikiş tutmayan bir yara olduğumu anlayalı epey zaman oluyordu, olduğum kız tamamen buydu.

Asrın'ın kalbini çok kanatmışlardı ama o, benim kanamamı durdurmakla meşguldü.

Ben nankör müydüm?

Ben bu ansızın gelen düşüncenin içinde bocalarken, Asrın parmaklarımı ansızın yakaladı, hemen sonra ben daha

ne olduğunu anlayamadan parmağımın ucunu içi bal dolu kâseye bandırdı. Afalladım, parmağımın ucuna dokunan balı hissettiğimde, Asrın'ın dudaklarında serseri bir tebessüm peyda olmuştu. Ben o tebessüme daldığımda o parmağımı kâsenin içinden çıkardı ve kimseye aldırmadı.

"Asrın?"

Parmağım ikimizin bakışları arasında asılı dururken Asrın'ın gözlerindeki haylaz parlayışa denk geldim. Durmadı, itirazıma aldırmadı. Parmağımı dudaklarına yaklaştırdı ve irileştirdiğim bakışlarımı görmezden gelerek dudaklarını araladı. Parmağımı iki dudağının arasına kıstırarak, diliyle ucundaki balı alırken kaburgalarımla kalbimin yer değiştiğini hissettim. Şaşkın bakışlarımla onun keyifli ve haz almış ifadesini izlerken, bedenime çimento döküldü sandım. Kasıldım, sıcak ıslaklığını parmağımın hassas dokusunda tadarken, yutkunamayacak kadar acizdim.

"Kes şunu sersem."

"Ihmm," diye fısıldadı, boğuk sesi düşüncelerimi tırmaladı. "Eğleniyorum."

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırırken, aklımda mantıklı tek düşünce kırıntısı kalmamıştı. Asrın parmağımı diliyle baştan sona yaladığında, bana öyle bir bakış attı ki kıpkırmızı kesildim.

"Lan fanteziye bak." Cenk'in sesini işittiğimde, bir rüyadan sıçrar gibi irkildim ve parmağımı aceleyle onun baskısından kurtardım. "Yandı buralar. Asrın, ateş ediyorsun kanka."

Islak parmağımı avucumun içine gömerken, utançtan kafamı aşağıya indirdim. Asrın, gözlerinde kabaran ifadelerle, tüm gerçekliğe sırt çevirmiş doğrudan bana bakıyordu. Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş, gözleri birkaç ton koyulaşmıştı. Cenk'in alayını işittim ama ne ona sus-

masi gerektiğini söyleyebiliyor ne de çocukların gülmelerini engelleyebiliyordum.

"Cenk yeter," diye konuştu Asrın, gerildiğini görüyordum. "Abartma, yeterince güldünüz."

Sandalyenin ayaklarını ittirdi, afalladım ve soru işaretli dolu gözlerle, doğrudan gözlerine baktım. "Gidiyoruz," diye konuştu. "Sen ve ben... Birlikte."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sorulacak soruların önüne geçtim ve sandalyeyi ittirerek doğruldum. Çocukların bakışlarını hissediyordum ama kızaran yanaklarım yüzünden onlara bakamıyordum. Asrın masanın etrafını dolandı, sıcak parmakları dirseğime geçti ve hiç duraksamadan beni dışarıya sürükledi. Kafenin eşiğinden dışarıya çıktığımızda yaşanan bu sessizlik beni germeye başladı. Bahçe boyu yürüdükten sonra kaldırım kenarında yan yana durduk.

"Asrın," diye konuştum kısık bir sesle. "Neden çıktık? Nereye gidiyoruz?"

Doğrudan ileride bir noktaya bakarken, "Hiç," diye konuştu. "Hiç."

Durdum. "Asrın?"

"Esila, hava almak istedim."

"İyi misin?"

"Bendeki iyilik, seninle doğru orantılı."

Bu çok güzel bir cümleydi, en azından benim için. Ben yanındayken iyi hissettiğini aktaran bir cümleydi. Etkilendiğimi hissederek bakışlarımı kaçırdım ve birkaç dakika sessiz kaldım. "Asrın?"

"Hımm?"

"Annenle tanışabilir miyim? Hemen, şimdi. Aslında bir süredir aklımda ama..."

Asrın irkildi. Gözlerinde bu isteğime inanamadığına dair ifadeler yakaladım ama bunun üstünü çok çabuk ört-

tü. Dikkatle baktı, bunu gerçekten isteyip istemediğimi tartıyor gibiydi. "Seni annem için bıraktım. Annemi görmeyi sahiden istiyor musun?"

Bir an için irkildim, yaşananlar dile geldiğinde, Asrın annesi için beni terk etmişti ama ikimiz de tam olarak böyle olmadığını biliyorduk. Bir tutam saçımı kulağımın ardına ittirirken, sakince kafamı salladım. "İstiyorum," diye konuştum kararlı bir sesle. "Ama sen istemiyorsan..."

"Aylar sonra arabama mı bineceksin?"

Kaşlarımı çattım. "Bu evet demek mi?"

Ceketinin cebinden araba anahtarını çıkarırken, kirpiklerinin altından bana baktı. "Bu, *Esila arabama koş*, demek."

Buruk bir tebessümle gevşeyen yanaklarımı hissettiğimde yerimden atıldım ve sokağın sonundaki arabaya ilerlemeye başladım. Asrın'ın sırtıma düşürdüğü gözlerini hissediyordum, sanırım heyecanlanmıştım. Ben koşmaya ve o beni alayla izlemeye ara verdikten sonra arabaya yerleşmiştik. Asrın'ın arabası... Mesele Asrın'a ait olan bir yerde, beraber bulunmayı özlemekti. Hissettirdikleri neden bu kadar fazlaydı? Sessizdik. Öyle sessizdik ki, o benim heyecanımı anlamaya ve ben de bu heyecanı dindirmeye çalışıyordum. Yanımdaydı, benimleydi ve ben onun araba sürerken yüzünde oluşan o ciddiyeti bile özlemiştim. Asrın, aynı Asrın'dı.

Benim olan.

Araba tanıdık mevkide, şehir merkezinden uzakta, kaldırım kıyısında durduğunda titreyen gözlerimi kaldırarak siteye baktım. Bu eve defalarca kez birlikte girmiştik lakin aylar sonra yan yana ilk kez girecektik. Nemlenmiş avuçlarımı dizime sürttüm, annesiyle tanışacak olmak kalbime kazınan bir istekti ama şimdi ne kadar hazır olduğumu bilmiyordum. Asrın'ın yanaklarıma asılı kalan bakışlarını hissedebiliyordum. Onun bana baktığında gördüğü şeyi hep

merak etmişimdir. "Esila, neden kaynanasıyla tanışan gelin adayları gibisin?" Durdu ve hemen ardından devam etti, "Ellerin titriyor."

Hayır, öyle davranmıyordum. Davranıyor muydum? Ona bakma gafletine düşmedim, yanaklarıma uzanan sıcaklığı hissediyordum. Nedense sarf ettiği kelimeler tuhafıma gitmişti, Asrın da şaşırmış olmalı ki sessiz kaldı. "İnelim mi?"

Cevap vermeden kapıyı açtığında bunun bir cevap olduğunu anladım ve ona eşlik ederek kendi kapımı açtım. Dışarıya çıktığımda rüzgârın yüzümü yaladığını hissettim. Ellerimi ceketimin cebine sakladım. Asrın, arabanın etrafını dolanarak güveniyle beni sarmaladığında kirpiklerimi kaldırarak ona baktım. Tuhaf, anlam veremediğim bir ifadeyle bana bakıyordu ama bu memnuniyetsizlik değildi. "Esila, annem insan yemiyor."

Aceleyle kafamı salladım. "Ondan değil. Yalnızca ilk defa tanışmanın heyecanı var."

Asrın normalde şu anda bana elini uzatacak bir adamdı; o hâlâ o adamdı ama ben o kız olmadığım için Asrın elini bana uzatmadı. Yan yana siteye yürürken, kalbime çöreklenen hissin baskısından kurtulmak adına sık sık yutkundum. Şifreyi girdi, kapı aralandığında içeri girdik ve merdivenleri çıkmaya başladık.

Üçüncü katta ben yoruldum, Asrın yavaşladı. Karşılaşacağım manzarayla kalbim aklımı zorlarken, kaburgalarının dahi titreştiğini hissediyordum. Nihayetinde, sessizce katları çıkmayı bitirdiğimizde, dairenin kapısıyla bir müddet bakıştık.

Asrın'ın annesi içerideydi.

"Esila, bunu yapmak zorunda değilsin."

Yanaklarımın içini dişledim. "Zorunluluk değil, annenle tanışmayı istiyorum."

Sessiz kalarak dairenin kapısını açtı. Koridora baktım, anılarımız aramızdaki mesafede uyandı ve tam şu duvarın köşesinde sarıldığımızı, diğer duvarın köşesinde öpüştüğümüzü anımsadım. Genzimi temizleyerek onun ardından eşikten içeriye sarsak bir adım attım, birlikte bu eve bilmem kaçıncı girişimizdi ama ben ilk kez bu kadar zorlanıyordum. Koridoru usulca yürüdük, ses yoktu, soluklarımız bu sessizliği tırmalayan tek şeydi.

Asrın salona doğru yürüdü, kapıyı açtığında anılar salonun içerisinde canlandı; biz her yerdeydik. Koltukta, yerde, camın kenarında... Baktığım her yerde bir adamla bir kadın görüyordum. Bu, beraber büyüdüğüm adamdı. Beni acıtarak büyüten adamdı. Bakışlarım Asrın'ın omzunun üstünden salonun her köşesini özlemle gezdikten sonra geniş kanepeye çevrildi.

Annesi uyuyordu.

Asrın yanımdan sıyrıldı, bilhassa yavaş ve sessiz adımlarla kanepenin önüne yürüdü ve sehpanın üstüne oturdu. Sırtını bükerek annesinin üstüne doğru eğildiğinde, gözlerim dolar gibi oldu. Sırtının kasıldığını görüyordum, omuzları her şeye inat dik ve güçlüydü; tüm dünyayı sırtlasa da o omuzları hiç inmiyordu ya, her seferinde beni hayran bırakıyordu kendine. Sessiz adımlarla onun yanına yürüdüğümde, Asrın yanındaki boşluğu işaret etti. "Otursana."

Oturdum. O istedi ve ben oturdum. Dizlerimiz birbirine sürtünürken, tıpkı onun gibi kafamı omzuma düşürdüm ve annesini izledim. Koyu kestane olan seyrek saçları yanakları boyunca akarak yüzünü örtmüştü. Elmacık kemikleri dolgundu, buna rağmen yanakları zayıftı ve içe göçmüş, gözlerinin altları hafiften morarmıştı. Derin, temiz bir uykudaydı. Vücudu zayıftı, çok zayıftı ve etiyle kemiği birbirine sarılmış gibiydi. Üstünde çiçekli bir pijama takımı vardı, ellerini yanağının altına gizlemiş ve bacaklarını kendine

çekmişti. Sanki kendini kollama, güvende hissetme ihtiyacı vardı... Şüphesiz kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun tecavüz mağduru bir kadın olduğunu unutmak istiyordum.

"Annen çok güzel," diye konuştum döküntü bir sesle.

Cevap vermedi. Şu an ona bakmak istemiyordum. Annesine acıyla baktığını görerek dağılacağıma emindim, acısını görmeye hazır değildim. Avuçlarımı dizlerimin arasına kıstırdım, söylediklerim ve düşündüklerim için utanıyordum. Ben bencildim, herkesi dağıtabilecek ve üzebilecek kadar da düşüncesiz bir kızdım.

"Üstünü örtelim," diye konuştum aniden. "Üşüyor olmalı."

İrkildi, bu ayrıntıyı görmemiş olmalı ki kaşlarını kusursuz bir hızla çatarak doğruldu. "Ben getiririm," diye konuştuğum sırada, kanepenin üstündeki battaniyeyi gördüm. "Ha, buradaymış."

Yerimden doğrularak koltuktaki battaniyeyi aldım. Omuzlarına dek örttüm, derin bir uykuda olduğu belliydi, onunla tanışmayı şu an için ertelemeliydim. Asrın, çok derin bir nefes aldıktan hemen sonra yerinden doğruldu, bir çırpıda salonu terk ettiğinde şaşırıp kalmıştım. O, ben dâhil kimseye güçsüzlüğünü göstermeyi sevmiyordu, bu sebeple ona izin verdim ve sessizce oturdum.

Hayran gözlerle annesini izledim. Bir an sonra kanepeden sarkan sol elini gördüğümde, elim gem vuramadığım bir istekle uzandı ve soğuk ellerini yakaladı. Afalladım, ikimizin elleri de buz gibiydi ve Asrın'ın iki iri eli vardı, ikimize de yeterdi. Bizim hikâyemizin iskeleti acıydı, hüzündü ve bir parça da kırık mutluluktu. Ağlamamak için altdudağımı sertçe dişledim, parmaklarımla kanı çekilen soğuk ve beyaz tenini okşadım.

"Asrın bu kadar iyi evlatsa," diye konuştum, yanağımı ıslatan iri bir damla çenem boyunca akarak boynumu ıslattı. "Bence çok iyi bir baba olacak."

Avuç içini okşadım, sanki ona iyi gelme isteği duyuyordum ve bu istek kalbimi hızlandırıyordu. Bu detayın aklıma nereden geldiğini bilmesem de zihnimin içinde dönen bir dünya düşünceden herhangi biriydi. Dakikalar boyu onu izledim, soğuk ellerimle ellerini ısıtmak istedim lakin beceremedim. Sessiz ağlamam dindiğinde, elini yavaşça karnının üstüne bıraktım ve oturduğum sehpanın ucundan doğruldum. Yanaklarımın ıslaklığını elimin tersiyle kuruladım ve son bir bakış atarak salondan ayrıldım. Koridoru yalnız ve yavaşça yürüdüm, kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. Odamızın kapısının önüne geldiğimde kalbim tatlı bir acıyla sıkıştı.

Asrın yatağın ucuna ilişmiş, güzel yüzünü ellerinin arasına saklamıştı. Sırtı hafif bir açıyla öne bükülmüş, dirsekleri dizinin üstüne yerleşmişti. Minik adımlarla yanına yanaştım. Varlığımı fark etti ama herhangi bir itiraz dillendirmedi. Yatağın önüne yere oturdum, kalçam çıplak zemine çökerken, bağdaş kurdum ve saçlarımı onun dizleri üstüne yığdım. Kıyafet dolabının boy aynasından kendimize baktım. Asrın yatakta, ben yerde onun dizinin dibindeydim. Yüzünü göremiyordum, yüzünü gördüğümde gördüğüm tek şeyin acı olmasından korkuyordum.

"Saçlarımı örer misin?" diye fısıldadım, saçlarımdan kayıp giden parmakların varlığını anımsayarak gülümsedim. "Uzun zaman oldu, özledim."

Asrın gözlerini kaldırarak aynaya baktı, beni gördü. Bir an bakışları aynayı parçalayacak sandım ama sonra, ondan başka bir şeyin beni kesmesine rıza göstermeyeceğini düşündüm. Gözlerinin içi sıcacıktı, bazen çıkacak olsa ruhu bedeninin içinden ateş olarak çıkar diye düşünürdüm.

Asrın ruh yangınıydı.

Asrın ruhumun yangınıydı.

"Badini çıkar."

Afalladım. "Ne diyorsun, Asrın?"

Bir anda elini omzuma yerleştirdi, beni kendi etrafımda döndürdüğünde, karşı koymamış ve tıpkı bez bebek gibi bedenimi kontrol etmesine izin vermiştim. Yüz yüze geldik, saçlarım omzumdan aşağıya nehir gibi akarken soluğumun şok duygusuyla kesildiğini fark ettim. Doğrudan bana bakıyorken, dudakları tek bir çizgi halinde gerilmiş ve hatları belirginleşmişti. Daha güzeldi. "Badini çıkar."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamıyor..."

"Badini çıkar!" Asrın kükredi, sesi kulaklarıma dolduğunda olduğum yerde kaskatı kesildim ve irileştirdiğim gözlerle ona baktım.

"Bağırma!"

"Çıkar şu badiyi!"

Genzime bir şey takılmış gibi hissettiğimde yutkunamadım, kırılan kalbimin sesi sessizliğin içinde gürültü yapmış olmalı ki, bir süre sustu.

Bir anda olduğum yerde kaykılarak ondan uzaklaşmak istedim, dolu gözlerle ürkütücü ifadesine bakarken, bedenim buz tutmuştu. Anlayamıyordum, çözemiyordum. İri eli koluma asıldı, beni hızla kendisine doğru savurduğunda, çelimsiz bedenim saniyeler içinde onun kucağına düştü. Dolu gözlerle ona bakakaldım, parmakları badimin ucuna asıldığında ruhsuzca durmaya devam etti. Asrın bu cansızlığımla duraksadı, kafasını oynatma zahmetine girmeden yalnızca gözlerini kaldırdı ve bana baktı. Dudakları ufak bir boşlukla aralandı, edepsiz bir küfür savurdu ve nemli alnını alnıma sürttü. "Kırılma," diye inledi yorgun bir sesle. "Kırılma yeter. Sadece bakacağım, ne kadar zayıflamış olduğuna bakacağım."

Sustum, tek kelime etmedim. Asrın badime uzandı, parmak uçları göbeğimden göğsüme doğru sürtünerek tenimi kavurduğunda, gözlerine bakmaya devam ettim. Badi başımdan sıyrıldığında saçlarım etrafımızda uçuştu. Üzerimden çıkardığı badi zemine düştü, açıkçası zayıf vücudumu görmesini istemiyordum.

Bana bakmadı, bordo sutyenim göğüslerimiz arasındaki tek engeldi ve bedeninin kasıldığını görebiliyordun. Gözleriyle değil elleriyle hissetti, maharetli parmakları tenimin altına işlenen kemiklerime dokundu. Sıcaktı, ne olursa olsun onu hissetme gafletine düşüyordum ve bedenim çoktan ısınmaya başlamıştı. Dişlerini sıktı, içe göçen yanakları elmacık kemiklerinin belirginliğini doğurdu, zayıflığımı elleriyle ölçtü. "Gerçekten kemiklerini sayabiliyorum!"

Dudaklarım titredi. "Saçmalama, kes şunu."

"Kızım sen aptal mısın?" Yüzüme yüzüme bağırdı ve etrafımızdaki aşk ateş olup bizi yaktı. "Ben değer miyim kendine ettiğin bu zulme?"

"Her şeye değersin," diye fısıldadım sadece.

Yılgınlık dolu bir iç çekti ve başını göğüslerimin arasına gömdü, bu merhamet ve şefkat dolu bir andı. Kolları bedenim boyunca sarıldı ve parmakları kemiklerimi usul usul okşadı. Yanağımı saçlarının arasına yasladım, kalçam dizinin üstüne yerleşmiş ve ellerim kucağıma gömülmüştü. Çıt çıkarmadım, Asrın karşı koyamayacağım bir adamdı. Kaburgalarımı uzun uzun sevdi, kıvılcım ilk orada başladı ve kalbime ulaştı. Kalbim yangındı, meşalesi avuçlarıydı. Islak kirpiklerimi kırpıştırırken, yatağın başucundaki kutuyu gördüm. Kaşlarım hayretle kalkarken, kucağımdaki elimi kaldırarak uzanmak istedim ama kolum yetişmedi.

"Esila, rahat dur."

Durmadım. Kolum bir gayretle kutuya uzandı, Asrın sessiz kaldı. Siyah, kapaklı ve düz bir kutuydu. "İçinde ne var?"

Cevap vermedi.

Soğuk parmaklarla kutunun kapağını aralarken, Asrın bedenimi keşfetmeye, keşfederken yakmaya ve yanmaya devam etti. Kutunun kapağını yatağın kenarına bıraktım ve kirpiklerimi kırpıştırarak puslu görüntüyü netleştirdiğimde, gördüğüm şeylerle duraksadım. Kutunun içine yerleşmiş olan biletleri gördüm ve uçak biletlerinin Viyana-İstanbul arası biletler olduğunu gördüm. Biletlerin sayısı fazlaydı ve gördüğüm ilk an bir şey anlamamış olsam da az sonra... Asrın'ın defalarca kez yanıma gelmek için girişimde bulunduğunu anladım.

Bölüm 9

-Ölü Bir Şehir-

Ben onda yarım kaldım, o bende tek parça.

Asrınla birlikte, hâlâ yatağın üzerindeydik. Bacaklarının arasına oturmuş, ellerimle oynuyor, bu yakınlığın tadını çıkarıyordum. Bir süredir, az önceki tartışmamızdan beri sessizdik. Biletleri gördüğümü görmüş ama hiçbir açıklama yapmamıştı. Saçlarımı sırtıma atıp gözlerimi önüme çevirdiğimde, bakışlarımız aynanın yüzeyinde kesişti. Asrın'ın annesi içeride mışıl mışıl uyurken, bu sessizliğin o uyanana kadar süreceğini sandım ama Asrın beni yanıltarak konuştu. Yaşam, onun sesini dinlese kendinden utanırdı.

"Üşüdün," diye konuştu yavaşça. "Üstünü giy."

Eli, sert sesinin aksine mest edici bir sakinliğe sahipti. Tebessüm ettim. "Sandığın kadar üşümüyorum. Elin vücudumda, beni ısıtıyor."

Asrın'ın gözleri bir anda sutyenimin örttüğü göğüslerime düştüğünde, yutkunmamak için gösterdiği çabayı görmüştüm. Altdudağını dişlerinin arasına kıstırırken, gözleri tekrardan gözlerime dokundu. Gözlerimde kendisini gördü. "Ellerimi vücuduna koymayı seviyorum, ateşin üzerine koymak gibi."

Başım dönerken alnını alnıma bastırdım. "Yanmıyor musun peki?"

"Ben bu ateşte tekrar yanmak için dünyanın diğer ucundan geldim."

Viyana'dan, benim için.

Mutluluk bereketli bir meyve gibi ruhumun bahçesinde hasat verdi ve aynı anda acıyı da besledi. Boynumu yana yatırarak kendimi gizleme gafletine düştüğümde, Asrın'ın dudakları titrer gibi oldu ama gülümsemedi. Parmaklarım dizlerimin üstünde ritim tuttururken, gözlerim aynaya yansıması düşen biletlere dokundu. "Asrın, bilet..."

"Esila," diyerek kesti sözümü. "Zamanı geldiğinde."

Ona güveniyor ve inanıyordum ama artık bir şeyleri beklemekten yorulmuştum. "Gizleme," diye konuştum kısık bir itirazla. "Lütfen söy..."

"Esila!"

Dişlerimi sıktım. "Asrın."

Bir anda yanağıma düşen saç teline uzandığında, gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bebeğim," diye fısıldadı, kalbim ılık bir hisle sarmalandı. "Zamanı geldiğinde öğreneceksin. Üsteleme."

Parmaklarını bilhassa yanaklarıma sürttüğünde, parmak uçlarındaki yaraların elmacık kemiklerime aktığını hissettim. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittirirken, cazibesini kullanarak beni sindirmek istediğini anladım ve sinirli bir nefes verdim. "Çok adisin."

Israrcı saç telim tekrardan yanağıma döküldü. Kirpiklerinin altından bana baktı, bu adamın gözleri mezarlıksa ben karanlığa âşık olup, çukurlara sevdalanabilirdim. "Seni hak etmeyecek kadar adiyim," diye konuştu, ruhsuz bir tebessümle. İçim acıdı. "Esila, bu nasıl bir delilik? Niye geçilmiyor senden?"

Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, hafiften üşüdüğümü hissettim ama aldırmadım. "Asrın, sen her şeyi hak ediyorsun," diye konuştum içtenlikle. "Kendini aşağılamaktan vazgeç."

Afalladığını hissettim, kalın kaşları kısa bir an için çatılsa da yüz hatları ifadesizliğini koruyordu. Güldü, yine ruhsuz ve gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi. Kafasını hafif bir açıyla öne yatırdığında, nedense bu hâli içimi burkmuştu. "Fiziki olarak yakışıklıyım ya da evet senin tabirinle çok güzelim," diye konuştu sessizce. "Ama dedim ya ölü bir şehirden farkım yok, bir şeyleri hak ettiğime inanma."

Bir an parmaklarına asılmak, hatta onu göğsüme çekerek tüm günahlardan, kötülüklerden sakınmak istedim. Asrın'ın kaba olduğu tartışılamaz bir gerçekti lakin benimle ilgili çok ince düşündüğünü biliyordum. "Senin belki için ölü ama o şehirde beni yaşatıyorsun," diye konuştum dürüstçe. "Nefes aldığın sürece umut vardır."

"Öyleyse umut sensin."

Omzumun üstünden ona döndüm, saçlarımın uçları onun suratına çarparken, gözlerimiz birbirine tutundu. Sanki onlarca insan arasından ilk gördüğüm her zaman onun gözleri olacaktı. O, ruhuma dökülen kıvılcımdı. "Umudun kâfisi mutluluk, fazlası ölüm getirir."

Parmağı avuç içime dokunduğunda, nefesimi tutarak ne yaptığına baktım. Veya hissettim. Parmak ucu avucum boyunca gezindi, damarlarımın üstüne baş harfini yazdığında tenime ateş dökülüyormuş gibi hissettim. "Aptal Sarışın."

Avucuma kazıdığı baş harfini sahiplendim, parmaklarımı örttüğümde, parmağı avucumun içine sıkışmıştı. "Asrın ruhun bana ya da bize gösterdiğinden çok başka değil mi? Aslında güçlü olduğun kadar dağınıksın ama ben artık senim. Daha açık ol."

Dolgun dudakları tek bir çizgi halinde gerildi, parmağını avuç içimden kopardığında, etimden et kopmuş gibi hissettim. Bana bakmadı, gözleri boşluğa takıldığında aslında Asrın'ın kaçtığını gördüm. Üstelemedim, sessizliğe dokunmadım. Bir dakika, iki dakika veya üç dakika bu sessizliği paylaştık. Nihayetinde Asrın, boşluğa bakmaktan caydığında, titreyen kirpiklerime daldı. Beni izledi. Öyle baktı ki ruhumun otopsisini yapıyor sandım.

"Çok konuştun," diye homurdandı, gözleri bedenime düşerken. "Ne yapsak ki o dudaklarını."

Bir anda elimin tersini dudaklarımın üstüne bastırdığımda, gözlerindeki haylaz parıltıların gölgelerini gördüm. "Ih ıh," diye konuştum, boğuk bir sesle. "Öptürmeyeceğim."

Asrın yan döndüğünde omzu omzuma sürtmüştü, gözleri gözlerime dikkat kesildiğinde yine aşina olduğum heyecana kapıldım. Bir elimi yatağa yaslayıp, kendimi geriye ittirdim ve kırmızı saten bacaklarıma dolandı, Asrın buna güldü. Üstüme gelmeye başladığında ben de eş zamanlı olarak gerileyerek aramıza mesafe koymak istedim ama buna izin vermedi, ta ki sırtım yatak başlığına çarpana kadar. Kaslı kolları tıpkı bir melek kanadı gibi iki yanımdan uzanarak beni başlıkla arasında kıstırdı, sıcacık nefesi gerdanımın çıplaklığını tırmalarken, mantığımdan düşen taşlar kalbime oturmuş gibi hissettim. Bedenimdeki hiçbir noktaya temas etmiyor olmasına rağmen cayır cayır yandığımı hissetmem nasıl açıklanabilirdi? Kirpiklerinin süslediği yeşil gözlerini yukarı kaldırdı, bir girdap gibiydi ama karanlıktan daha çok vaat ettiği bir cennet vardı. Dudakları dudağımın eşiğinde, kalbi çıplak göğsümün hemen üstünde atıyordu. Beni öpmesini istiyordum ama... Eksik bir şeyler vardı, onu tam teslimiyetle öpmek için zamanım vardı.

"Esila," diye fısıldadı, etkileyici bir sesle. "Üstünde benim kokumu taşımanı istiyorum. Kendi kazağını boş ver, benim kazağımı giysene."

Bu herif neden sürekli ismimle hitap ediyordu?
Hani Sarışın?
Hani güzelim?

İtiraf edeyim, bu beni şaşırttı ve tereddüde düşürdü. Bazen Asrın gerçekten masum şeyler düşünebiliyordu. Bakışlarımı kaçırdım ama içimde filizlenen cesaretle bir anda elimi kaldırdım ve onun dik bakışları altında, soğuk elimi kazağının altına soktum. Asrın kaskatı kesildi, belinin sıcaklığını avuç içimde hissederken, sertçe yutkunduğunu işittim.

"Siktir," diye tısladı, gözlerini yumdu. "Bak, şu an baştan çıkmaya çok uygunum. Elini çek."

Elimle kazağını yukarıya doğru sıvamaya başladığımda, çıplaklığı muazzam bir manzaranın kapısını aralamıştı. "Kazağını giymemi isteyen sendin. Üstünden çıkardığını giymek istiyorum."

Kafasını salladı, bu bana verdiği izindi. Parmak uçlarım sırtı boyunca sürtündü, kazak eş zamanlı olarak yukarı çıkarak ensesinde toplandığında, pür dikkat gözlerine bakmaya devam ediyordum. Dövmeyi görmek için can atıyordum, parmaklarımı o dövmede dolaştırmak... Asrın bana kolaylık sağlayınca kazağı kolayca çıkarabilmiştim. Çıkardığım kazak kucağıma düştü ama parmaklarım ensesinde asılı kalmıştı, sanki cennetin ılık nehirlerinde yüzüyordum ve bunun yarattığı hazdan vazgeçmek istemiyordum. "Ellerin buz gibi..." Nefesi sus çizgimi ısıttı. "Ama yanıyorsun."

"Sen de zayıflamışsın," diye konuştum titrek nefesimle. Vücudunu göremesem de bunu anlamıştım. "Kaburgalarından anladım, belin de incelmiş."

Kazağı kavradı, sorumu cevapsız bıraktığında üstelemedim. Bir şeylerle oyalanmaya ihtiyacı var gibiydi. Maharetli parmakları kazağı üstüme geçirdiğinde, sıcaklığını tenimin her zerresinde hissederek mayıştım. Kazak elbette birkaç

beden büyük geldi ama bunu sorun etmedim, onun kıyafetlerini giymeyi hep sevmiştim. Çıplaklığımı örttüm ama o hâlâ çıplaktı, ben ise hâlâ güzel vücuduna bakmaktan kaçınıyordum.

"Asrın?"

Sık nefesler alıyordu. "Hımm?"

"Yakıştı mı?"

Beni kısık gözlerle şöyle bir izledikten sonra, "Çok," dedi derin bir iç çekişin ardından. "Hastayım kızım sana."

Kızardım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına koyarken, dudaklarımı araladım ama aynı anda bir gürültü işitildi. Asrın irkildi, hemen sonra kusursuz bir hızla yerinden atıldığında, yataktaki boşluğuna baktım.

Annesi uyanmıştı.

O heyecan, kollarını yeniden bedenime sardı. Asrın'ın koridorda attığı adımların izlerini işitirken aceleyle yerimden doğruldum. Dağılmış saçlarımı sırtımdan geriye yatırdım, kazağın yakasını özenle düzelttikten sonra çıkışa yöneldim. Annesinin nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum, doğrusu Asrın'ın beni nasıl tanıştıracağını da bilmiyordum?

Nesi olduğumu söyleyecekti?

Salonun eşiğine geldiğimde, kapının aralığından Asrın'ın sırtını gördüm. Kapıyı elimle ittirdim. Annesi yattığı yerden doğrulmuş, bacaklarını kendine çekerek kendiyle bütünleşmiş gibiydi. Yorgun ifadesine rağmen oldukça güzel görünüyordu ama gözleri fersizdi. Zayıf kollarını kucağına düşürmüş, bomboş gözlerle Asrın'ın topladığı bardak kırıklarına bakıyordu?

Tam şu anda ne düşünüyordu?

Asrın yere eğilmiş, annesinin parçaladığı bardağın kırıklarını topluyordu. Beni fark edip etmediğini bilemiyordum. Kazağımın uçlarını avuçlarken, içeriye doğru çekingen bir adım attım. Aynı anlarda kısık, yorgun bir ses duydum.

"Bu kız da kim?"

Annesinin gözleri beni fark etti, boşluğun kıvam kazandığı bakışları saf bir merakla yüzüme tutundu. Kıvrımlı kirpikleri gözlerinin güzelliğini geride bırakmış, elmacık kemikleri sıcaktan olsa gerek kızarmıştı. "Anne," diye konuştu Asrın, sesi sakin, yumuşaktı. "Onu sana anlatmıştım, hatırlamıyor musun?"

Beni annesine anlatmıştı.

Çekingenliği kapının dışına yığarak duruşumu dikleştirdim. Asrın eğildiği yerden doğruldu, omzunun üstünden bana doğru döndü. Ruhsuzluğu giyinen yüz hatları sertliğini korurken gözleri hafif bir açıyla kısılmıştı. Bardak kırıklarını sehpanın üstüne bırakırken oldukça sessizdi. Sanırım annesi çok çabuk ürkebiliyor ve bunun doğrultusunda tepki veriyordu. Asrın iri elini bana uzattı, gülümsemeye çalışarak yanına ilerledim. Sebepsiz gerginlik tebessümüme engel oluyordu. "Bu kız tanıdığım birini anımsatıyor," diye konuştu, annesi. "Evet, ona çok benziyor."

Asrınla birkaç saniye bakıştık, şaşkınlığın misafir olduğu bakışlarından onun da afalladığını anlamıştım. Yanına gittiğimde, bakışlarını doğrudan annesinin yüzüne çevirdi. "Anne?" Sesi kuşkuluydu. "Esila'yı ilk kez görüyorsun."

Asrın'ı dinlemiyordu, ela gözleri kadrajına beni almış, ilgiyle yüzümü izliyordu. Yanaklarımın kızardığını fark ettim, öyle dikkatli bakıyordu ki yıllar evvel şahit olduğu bir cinayetin zanlısı gibi hissediyordum. Kafasını yana yatırdı, ardından gülümsediğinde içime anlatılamaz bir ferahlık düştü, ta ki kelimelerini duyana kadar. "Asrın anlattığında güzel olduğunu düşünmüştüm," diye konuştuğunda şoke oldum. "Baksana oğlum ne kadar da yakışıklı, sense..." bakışları üstümde gezindi. "O benim kolyem!"

Enseme dokunarak gerdanım boyunca akan zinciri anımsadım, kuğu göğüslerimin arasındaydı ve kazağın yakasından kolaylıkla görülebiliyordu. İrkildim, kelimeleri kalbime kıymık batırırken kolyeyi istediğini belirten bakışları beni dumura uğratmıştı. Evet, ona ait bir kolyeydi ama Asrın bana hediye etmişti, artık benimdi. Parmaklarım kudretli bir isteğin emriyle havalandı ve zincire dokundu, annesinin kaşları çatılmıştı. "Anne," diye konuştu Asrın, sakindi. "Kolyeyi takmak istemediğini söylemiştin. Baksana ona ne kadar da yakışmış." Eğilerek annesinin zayıf yanaklarını avuçladı. "Sana çok daha değerlilerini alabilirim."

Annesi gözlerini kırpıştırdı. "Hayır," diye konuştu yüksek sesli bir itirazla. "O kolye benim. Sen mi verdin o kıza, neden böyle yapıyorsun Asrın?"

Asrın bir an duraksadı ama annesinin bu tepkilerine alışkın gibiydi. Omzunun üstünden bana döndüğünde, bir çocuk gibi ağlamak ve hatta kolyeyi vermemek için direnmek istedim. Benim için değerliydi ama vermezsem aramızda kalan Asrın olacaktı ve bunu yaşamasını istemiyordum. "Onu oyalayabilirim," diye konuştu kısık sesle. "Zaten biraz sonra ne istediğini bile unutacaktır."

Ruh halimi çaktırmamak adına gülümsedim. "Sorun değil. Kolyeyi verebilirim." Parmaklarım kolyenin klipsine uzanırken, "Hem ben zaten sahip çıkamıyorum, beceriksizim. Annen daha iyi saklar, sen ileride belki bana başka bir kolye alırsın?" dedim.

Gerdanımdan kayıp avuçlarıma düşen kolyeyi ona uzattığımda, dişlerini sıktı. "Esila..."

Annesine döndüm. "Bence size daha çok yakışacak."

Burun kıvırdı. "Elbette."

Bunların sülale epey egolu olsa gerekti...

Asrın bunu yapmamı istemiyordu ama ben yaptım. "Asrın kolyeyi annene takar mısın?"

Bana ölümcül bir bakış attıktan sonra kolyeyi hırsla çekti. "En çok kendini düşünmelisin," diye homurdandı ağzının içinde. "Bu fedakârlığından nefret ediyorum."

Annesi bizi duymuyordu bile, sıcak bir tebessüm eşliğinde hevesle kolyeye bakıyordu. Parmaklarımla gerdanımı yokladım, kolyenin boynumdaki varlığına çok alışmıştım. Dudaklarımı sarkıtırken dönüp deri koltuğa yöneldim. Asrın beni sevdikten sonra kimsenin beni sevmesine ihtiyacım yoktu ama annesi sevsin istiyordum, hem kendim hem Asrın için beni sevmeliydi. Koltuğa oturup dikkatimi onlara verdim. Asrın kolyeyi takmış, bana dönmüştü ama ben ona bakmayı reddettim. Annesinin anlık sevincine baktım, hâlâ adını bile bilmediğimi fark ettiğimde dudaklarımı araladım.

"Daha tanışmadık," diye konuştum ılık bir sesle. "Ben Esila. Ya siz?"

Parmaklarıyla kolyenin kuğusunu okşarken, ilgili bakışları bana çevrildi. "İsminin anlamı ne?" diye sordu, merak etmiş görünüyordu.

"Akşamüzeri demekmiş."

Gözleri gözlerime takıldı, birini arıyor gibiydi. Beni birine benzettiğini söylemiş olsa da buna anlam veremedim. "Beğenmedim," diye konuştuğunda, Asrın'ın derin nefesini işittim. "Benim ismim, Mehpare."

Ay parçası.

"Çok güzel," diye konuştum samimiyetle. "Anlamı da kendisi de çok hoş."

Beni umursamadı, Asrın koyu renkli battaniyeyi annesinin sırtına örterken, umutsuzca düşürdüm omuzlarımı. Şöyle bir düşünüldüğünde Asrın'ın hiçbir aile üyesinin beni sevmediğini fark ettim. Bora hariç... Belki de sevilmeyecek bir kız olduğumun farkındaydılar. Parmaklarımı avucuma gömdüm, annesi beni yok sayarak bir süre Asrın'la konuştuğunda sessiz kaldım. Kırılmış hissediyordum ama annesinin normal bir psikolojide olmadığını bildiğim için gücenmeye hakkım yoktu. Dağınık saçlarımla oynadım,

annesinin gözleri tek bir an bile dokunmadı ama Asrın'ın ara ara üstüme uğrayan bakışlarının bilincindeydim.

"Evet anne, o iyi davranılmayı hak ediyor," diye konuştu Asrın, sesi öyle ifadesizdi ki, bir an onu tanıdığım ilk günleri anımsadım. "Esila, benim için önemli. Senin için de önemli olmalı."

Annesi yorgun yüzünü ona çevirdi. "Eylem nerede?"

Asrın annesinin yanaklarına dökülen saç tutamlarını geriye ittirirken, kendimi dışlanmış üvey çocuk gibi hissediyordum. "Eylemle iletişimim yok," diye konuştu, anlayışlı bir şekilde. "Viyana'da olmalı, bilmiyorum. Hem onu boşver, neden Esila'yla konuşmuyorsun?"

Mehpare... Sahi ne diyecektim? Anne? Teyze? Sıkkın bir nefes verirken, annesi memnuniyetsizce konuştu. "O saygısız bir genç kız, elimi bile öpmedi."

Duraksadım, benim hakkımda bu denli net konuşmasına afallamıştım. "Anne ben de saygısız bir adamım. Bu bana değer vermene engel olamaz ki."

Ben kimsenin elini öpmemiştim, öpecek bir akrabaya sahip değildim. Lakin bu öpmeyeceğim anlamına gelmezdi, tabi öperdim. "Ben..."

Mehpare Hanım kafasını iki yana salladı. "Hayır, bu kızı bu evde istemiyorum."

Beni annem bile istememişken, bir başkasının istemesini nasıl bekleyebilirdim ki?

Kısa bir an nefes alamadım, şu anda kelimeler deprem ve kalbim enkazdı. Yıkıntı, toz, duman. Titreyen parmaklarımı avuçlarıma gömdüm, Asrın'ın aniden bana çevrilen bakışlarından yardım dilenmek istedim ama yalnızca boşluğa bakmakla yetindim.

"Anne, o hep burada olacak."

Gitmek istiyordum.

"Gitmesini istiyorum."

Çok derin bir nefes aldım, bu almadığım takdirde ölece-
ğim bir nefes gibiydi. Saçlarımı yanaklarıma döktüm, hemen
sonra oturduğum deri koltuktan kalktığımda, "Esila," diye
seslendi, Asrın. "Otur, bu ev benim olduğu kadar senin."

Bu ev içinde biz varken ev ve yuvaydı. Oturmadım, ter-
biyesizlik olmaması için dolan gözlerimi annesine dokun-
durduğumda, hayretle Asrın'a bakıyor olduğunu gördüm.
"Memnun oldum," diye konuştum gergin bir sesle. "Sizi
görmeyi hep çok istemiştim. İyi ki tanışma şansım oldu,
umarım tekrar görüşebiliriz," durdum. "İyi günler."

Asrın'ın bakışlarına sırt çevirdim, dik tutmayı başara-
madığım omuzlarım düşerken, fersiz adımlarla salonun
çıkışına yöneldim. Bedenimi aralık kapıdan dışarıya bırak-
tım, birkaç adımlık mesafeyi örterek koridorun ucuna yü-
rüdüm ve ağırlığımı duvara verdim. Kollarımı göğsümün
üstünde bağlarken, saçlarımın bir kısmı yüzümü örttü. Bu-
raya gelmek iyi bir fikir değildi. Annesinin beni sevmesine
ihtiyacım vardı, aksi halde Asrın sürekli aramızda kalacak-
tı ve bu hepimizi yorardı. Titreyen dudağımı ağzıma yuvar-
ladım, annem bile kundaktayken bana hayatımın kazığını
atmıştı, nasıl olur da bir başka annenin bu tavrına alınma
hakkım olurdu.

Koridora düşen adım seslerini işittim ve az sonra belime
dolanan kollarla bütünleştiğimi hissettim. Burnunu enseme
sürttü ve iri elleri omuzlarımı sardı, uzatmaya başladığı sa-
kalları boynumla ensem arasına sürtünüyordu. "Çok duy-
gusalsın," diye konuştu, fısıltısından düşünceler akıyordu.
"Elinden tutsam, saçların küsecek gibi. Kimseyle paylaşa-
mıyorsun beni, annemle bile."

Sustum.

Sustu.

Beni kokladı, derince. "Esila, anneme çok aldırma. Seni
unutacak, sen bu kırgınlığı hatırlasan bile annem unutacak."

Konuşmadım.

"Konuş."

Yutkundum.

"Evime gitmek istiyorum."

"Senin evin, benim."

Benim evim sensin.

"Asrın..."

Fısıldadı. "Şştt." Nefesi omuzlarıma yığıntı yaptı. "Yap-
ma böyle. Ne depremler yıldıramadı seni, birkaç cümle in-
citemez bile. İncinmene izin vermiyorum."

*

Asrın beni gördüğünde kalbimde bir delik olduğunu anla-
mış ve o deliği eşeleyerek, büyüterek içeriye girmişti.

O yüzdendi sanırım kalbimdeki bu gürültü...

*Dünya bunun iki katı büyüklüğünde olsa, yine onu dü-
şünür müydüm acaba* diye düşünürken okuldan içeriye yü-
rüdüm. Günün ilk dersine geç kalmıştım ve ikinci derse de
gecikmemek için hızlıydım. Kampüsün bahçesine göz atar-
ken, Lavin'i gördüm. O da beni görünce koşarak yanıma
geldi. Üzerinde bir kot pantolonla, kırmızı düz badi vardı
ve saçlarını toplamıştı. Yanıma vardığında ve parmağıyla
yanağımı sıktığında hafifçe gülümsedim. "Selam güzellik.
Sana yeni havadisleri vereyim, bu akşam Asrın'ın mekâna
gideceğiz. Sen de gelsene, hatta sen bugün şarkı söyle."

Kaşlarımı çatarken, zihnimin odalarına düşürdüğü fikir-
leri yokladım. Aylar sonra onunla her şeyi unutup eğlenceli
bir gece geçirebilirdik. Dans, müzik, Asrın ve ben... "Ha-
rika bir fikir," diye atıldım hevesle. "Harika fikir de... Ben
neden şarkı söylüyorum?"

Gevşek bir sırıtmayla göz kırptı. "Sesin güzel, ayrıca As-
rın'ı büyülemek istersin diye düşündüm."

Asrın'ı büyülemek.

Gözlerimi yummak, Asrın'ın hayran bakışlarını hayal etmek istedim. Kalbim çok hızlı attı. "Tamam," diye mırıldandım heyecanla. "Dersten sonra mı gideceğiz?"

Lavin bakışlarını üstümde gezdirdikten sonra memnuniyetsizce burun kıvırdı. "Evet de sen daha çekici bir elbise giyseymişsin iyi olurmuş," diye konuştuğunda yüzüm düştü. "Tamam fıstık gibisin ama gece şıklığı diye bir şey var, şu an fazla sporsun."

Onun üstündeki bakışlarım kıyafetime çevrildi, hoştum lakin dediği gibi daha güzel olabilirdim. "Bilmiyorum. Belki... Haberleşiriz."

"Tamam." Kafasını sallayarak uzaklaşmaya başladı. "Haberleşiriz, birkaç kişiye daha haber vereceğim."

Onun arkasından baktıktan sonra saçlarımı kaşıyarak önüme döndüm ve o an asıl kalp çırpıntısıyla müjdelendim.

Asrın'ı gördüm.

Dilim damağıma yapıştı, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. Merdivenin en alt basamağında duraksamış, elini pervaza yaslamıştı. Üzerinde gece mavisi renginde bir gömlek vardı ve üstten ilk iki düğmesi açıktı. Yanık tenini gördüm ve elimin orada dolaştığını düşündüğümde, kalbim kasıldı. Bu fikri kafamdan uzaklaştırmak adına bacaklarını saran kotuna ve en nihayetinde muazzam yüzüne baktım. Saçları karman çormandı ve gözleri, zirvesinde kar olan bir dağ gibi sisliydi.

"Esila," diye konuştuğunda, sesinin yarattığı elektrik akımının saçlarımı çekiştireceğini sandım. "Yanakların kızarmış, üşüdün mü sen?"

Asrın durmaya son verdi ve sonra yanıma yaklaştı. Sırtımı koridorun duvarına yasladım, bir yığın insan yanımızdan gelip geçmekteydi. O da omzunu duvara yasladı,

bedeni bana dönüktü ve bir karış mesafeden birbirimizi yoklamak dâhi nefesime bıçaklar saplıyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordum, gözüm itinayla gömleğinin çıplak bıraktığı köprücük kemiğine değiyordu.

"Sınıfındaydım," diye konuştu düz bir sesle. "Seni bekliyordum..." bakışları üzerimde dolaştı ve parmağıyla omzumu sıvazladı. "Islanmışsın."

"Gelirken biraz yağmur çiseledi," dedim, elinin sıcaklığıyla mest olurken.

"Üşüme." Bir anda iri elleriyle başımı yakaladı, beni tam göğsüyle kalbi arasındaki boşluğa yasladı. Kısa, sarı saçlarım gömleğine dökülürken, ellerim son anda omuzlarına tutundu. "Asrın," diye mırıldandığımda, dudağını kulağıma sürterek beni susturdu. Ardından yavaşça fısıldadı, "Yürek yangınım."

Yanağım kalbiyle birlikte inip yükselirken, kısa bir an gözlerimi yumdum. İnsanları ve mekânı yok saydım. Burnumu göğsüne sürterek derin derin kokladım, kemikli parmakları şefkat değil de kan damlatsa bile ben yine parmaklarını isterdim saçlarımda. "Asrın..."

"Sus," diye konuştu, huzurlu görünüyordu. "Kalp atışımı duyuyor musun?"

"Burası," diye fısıldadım, kalbinin ritmini hayranlıkla dinlerken. "Göğsünle kalbin arasındaki boşluk... Keşke toprağa değil de bedene gömülseydik, buradan daha güzel bir mezar tanımıyorum."

Sustuk.

O kelimelerini yuttu. Ben kelimelerimi yuttum. Kimin bize baktığı umurumda değildi. Olduğum pozisyon kampüs içerisinde saçma olabilirdi ama ben şu an saç diplerime kadar yanarken kimseye aldırmıyordum. Saniyeler dakikaların sırtına yüklendi, zaman yanımızdan akıp gitti ve geçmişin güzel anıları içerisine kazındı. Saçlarımı okşadı uzun uzun.

"Akşam nerede olacaksın?" diye sorduğumda, "Evimde," diye yanıtladı. Avuçlarım işlenmiş bir resim gibi omuzlarına asılı kalmıştı ve o yine sıcacıktı.

"Ben çocuklarla olacağım," diye konuştum, anlık yalnımın belli olmaması adına sesimi düz tutmaya çabaladım. "Bir mekâna gideceklermiş sanırım."

"Hımm, öyle miymiş?"

Alnımı göğsüne sürttüm. "Evet."

Garip bir şekilde sessiz kaldı, bu anda *bensiz hiçbir yere gitmiyorsun* tarzında bir cümle kurmasını bekliyordum ama yine şaşırttı. Kendimi toparladım, yaşattığı sıcaklığa minnettar kalarak ondan uzaklaştığımda, bir an izin vermeyecek sandım ama yanıldım. Temasımızı kopardım ve aramıza sağlıklı bir mesafe koydum.

"Dersim başlayacak," diye konuştum gereksiz bir panikle. "Bu arada dönem ortasında nasıl kayıt yaptırabildin?"

Ukala bir sırıtma eşliğinde göz kırptı. "Benden bahsediyorsun, benim için mümkün olmayan çok az şey vardır."

"Egolu," dedim. "Sınıfa gidiyorum ben."

Sersem tebessümü, ateşe atılan buz gibi yok olarak gözden kaybolurken omzunu duvardan ayırdı ve bana uzun uzun baktı. "Kendine dikkat et."

"Bir serseri olan sensin, sen dikkat et."

Gülümsedim. Gülümsedi.

Başımı çevirip önüme dönecekken elinin içindeki bandanamı gördüm ve elimi saçlarıma götürdüm. Ah, sarıldığımız esnada başımdan çekip almış, şimdi bileğine bağlıyordu. Orada durup koluna bakmamı izlerken bana göz kırptı ve bandanayı koklayarak arkasını döndü.

Nihayetinde onu arkamda bırakarak sınıfa çıktığımda, kendimi derslere vermeye çalıştım. Blok dersler sıkıntılıydı, onun yokluğunda zamanın önemi yoktu ama varlığı okulun bir yerlerindeyken dersler hiç bitmeyecek gibiydi. Bir ara

Cenk yanıma gelmiş, Asrın'ın yolladığı tostu ağzıma tıkmıştı ama gün içerisinde onunla hiçbir iletişime geçmemiştik.

Nihayet derslerim bittiğinde ve hava kararmaya başladığında, kampüsün kalabalığından sıyrıldım, aceleci adımlarla beni bekleyen çocuklara ilerlerken, Lavin koşturarak arkamdan geliyordu. Heyecanlıydım, Asrın'ı oraya çocuklar çağıracaktı ve ben onunla vakit geçirmek için çıldırıyordum. Kampüsün dışına yöneldim, demir parmaklıklar arkasındaki çocukları gördüğümde mesafemizi örttüm ve Cenk'le Bora'nın ortasına geçtim. "Hadi gidelim," diye konuştum nefes nefese. "Asrın'ı hanginiz arayacak?"

Cenk omzumu dürttü. "O bende," diye konuştu böbürlenerek. "Biliyorsun Asrın beni sever, reddetmez."

Cenk'e pek güvenemesem de kafamı salladım. O sırada Almila'nın bakışlarını üstümde hissettim. Aramızda garip bir huzursuzluk, gerginlik vardı ve bu Asrın geldiğinden beri böyleydi. Bana tedirgin bir şekilde gülümseyerek Bora'nın elini tuttu. Ellerine baktım ve onlar yanımızdan uzaklaşırken, Lavin elini omzuma yerleştirerek beni Cenk'in arabasına doğru yönlendirdi. "Az önce gülüyordun, ne oldu şimdi?"

"Bilmiyorum, Almila ile aramız çok garip."

"Düzelecektir, siz çocukluk arkadaşısınız."

Lavin'le birlikte Cenk'in arabasına bindik ve uzun bir yolculuktan sonra Alaska'ya vardık. Arabadan iner inmez Lavin'in yanına yanaştım. Bora ve Almila arabadan inmiş mekânın kalabalığına karışmıştı. Akşam, bağrına evladı gibi sakladığı yıldızları gökyüzüne serpiştirmiş ve mekândan yükselen müziğin sesi kulaklarıma kadar ulaşmıştı. Lavin koluma girdi, üşümüş parmaklarımı avucuma gömdüm ve sabırsızca kapıya yöneldim. Cenk birkaç saniyenin ardından yanımıza gelmiş ve devasa kapının önüne dikilen irikıyım adamlara bir şeyler söyleyerek geçmemize kolaylık sağlamıştı.

Mekânın koridorunu sarsak adımlarla yürüdüm, botumun topuğu kırmızı halıya tozlarını düşürüyordu. Yaklaştığım her adımda zayıf müziğin sesi yükseliyor, heyecanım nefeslerimi boğazıma kilitliyordu. Etraf kalabalıktı, şık ve lüks mekânların konumlandığı bir mevki olduğu için seveni ve geleni çoktu.

"Aradım," diye konuştu Cenk, eliyle saçlarını karıştırdı. "Küfredip telefonu suratıma kapattı."

Lavin kıkırdarken, buna hiç şaşırmadığımı fark ettim. "Mekânda olduğumuzu söyledin ama değil mi?"

Cenk sırıttı. "Esila'ya yürüyenler var, kop gel dedim."

Bunu Bora söylemiş olsaydı ciddiye alabilirdim ama söz konusu Cenk olduğu için gözlerimi devirmekle yetindim. Canlı ışıkların aydınlattığı koridoru aştığımızda, iki koldan aşağıya uzanan merdivenleri indik. Asrın değer verdiği her şeyi korumayı ve sahiplenmeyi seviyordu, mekânın bile sınır çizgileri vardı. Hafif bir alkol kokusu yükseldi lakin bu kokuyu bastıran parfüm kokusunu almıştım. Kızılımsı ışıklar yüzümün büyük bir kısmını örterken, dans eden kalabalığın arasından sıyrılarak mekânın köşesine çekildik ve locaya oturduk. Sıcaktı, heyecan ve kalbimin kaburgalarına yaptığı baskı da bu sıcaklığa eklendiğinde, deri ceketimi çıkararak kadife döşemeli locaya bıraktım.

"Asrın buradan ne kadar para götürüyor acaba?" Cenk ilgiyle etrafı inceledi. "Lavin, ben de bir mekân açsam mı?"

Saçlarımı omzumdan geriye yatırarak sessiz kaldım. Asrın buradan bayağı para kaldırıyor olsa gerekti; ilgilenmiyor olduğumdan hiçbir zaman sorgulamamıştım. Lavin, Cenk'in yanına kıvrıldı, cilveleşmeye başladıklarında gözlerimi devirdim. Almila ve Bora az ötede, duvarın kenarına ilişmiş tartışıyorlardı, seslerini duymasam da yüz ifadeleri bunu anlatıyordu.

Garson içeceklerle yanımıza geldiğinde, etrafı izleyen bakışlarım ona takıldı. Normalde, Asrın'ın olmadığı yerlerde alkol almazdım ama bu heyecandan silkinmeye ihtiyacım vardı. Cenk, Lavin ve kendisine ait olan içecekleri aldığında derin nefesler aldım. "En hafifi hangisi?" diye sordum, tepsiye ilgili bir bakış atarken. "Bünyem zayıf da..."

Cenk bana olumsuz bir bakış attığında, olmayan abimin bana itiraz ettiğini hissettim. "Vişne suyu iç," diye homurdandı. "Asrın bünyen zayıf olduğu için alkol almanı istemiyormuş, gelirse bana kızar."

Kafamı yana yatırıp sevimli bakışlar fırlattığımda, Lavin beni destekledi. "Biz buradayız, sadece birkaç yudum içecek hayatım."

Cenk pes ettiğinde bir kadehi aldım ve içindeki sıvıya baktım. Asrın'ı anlıyordum, alkolden çok çabuk etkilendiğim için savunmasız kalıyordum ve Asrın savunmasızlığımdan hoşlanmıyordu. Kadehi iki dudağımın arasına kıstırarak minik yudumlar aldım. Tadına aşinaydım ama bir süredir içmediğim için aldığım ilk yudumda gözlerimi yaşartmıştı. Yağmurun sesini bastıran yabancı müzik, mekânın duvarlarına pençelerini indirirken, kalbim aç bir bebeğin yakarışlarını dökmeye başlamıştı. Oturmak canımı sıkıyordu, dans etmek istiyordum ancak bu gecenin ilk dansını Asrın'a saklıyordum. Bakışlarım sürekli kapıdaydı ama Asrın yoktu.

Kadehimi bitirdim, cam tabanlı orta sehpaya bıraktım ve müziğe kulak kabarttım. Yavaş, ağırdan alan ve tadı damakta kalan bir parçaydı; baştan çıkarmaya davet ediyordu lakin herkes çoktan baştan çıkmıştı. Dudaklarımı araladım, alkolün tadını nefesimde hissediyordum. Çalan şarkıya eşlik etmeye başladım, kafamı arkaya yatırdığımda boynum tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı lakin buna aldırmadım.

Alkol kanıma karışmaya başlamıştı.

Asrın hâlâ yoktu.

Lavin, usta bir dansçı gibi kıvrılan bedenini Cenk'in ya-
nından kopararak bana doğru eğildi. Nefesi alkol koku-
yordu. "Buraya eğlenmeye geldik," diye konuştu, onu zor
duymuştum. "Hadi kalk, dans edelim."

Dudağımı büzdüm. "Asrın yok."

Lavin itirazıma kulak asmadı, elini dirseğime yerleştire-
rek hantallaşmış bedenimi kolaylıkla doğrulttu. Bir an sar-
sıldım, hemen sonra kolumu onun tutuşundan kopardım
ve etrafı süzdüm. "Şarkı mırıldanıyordun," diye konuştu
hevesle. "Hadi, bir şarkı da sen söyle. Lütfen Esila."

Düşünmedim, tüm suçu kanıma sinen alkolün üstüne
yıktım ve uysal uysal kafamı salladım. Sarhoş değildim, ça-
kırkeyif olsam da yaptıklarımın ve yapacaklarımın farkın-
daydım. Bluzumun askısını düzelttim, bana çarpan insanla-
ra tip tip baktıktan hemen sonra, sahneye yöneldim. Almila
ve Bora tartışmaya son vermiş, anın tadını çıkarıyorlardı.

Pervasızca sahneye ilerlerken, mantığımın kepenkleri
ağır bir darbeyle indi, şu saatten sonra her şeyi üstlenen
kalbimdi. Sahnenin basamaklarını çıktığım esnada gita-
rı ustaca çalan sanatçı kadrajına beni aldı. İlgilenmedim.
Çocukları ve dahası kalabalığı şaşırtmıştım, çünkü üzerime
çevrilen şaşkın bakışların farkına varmıştım. Bacaklarım
beni yönlendirdi, sahnenin kasvetli tarafına ilerledim, per-
denin ardından müzik takımını yönlendiren diskjokeyi gör-
düğümde duraksadım. "Mikrofon var mı?" diye sordum
merakla. "Şarkı söyleyeceğim de."

Adam tuhaf bir şekilde bana bakmaktan kaçındı
ama şaşkınlığını ve dahası kararsızlığını seçebiliyordum.
Mekânın içinde cereyan eden müzik zayıflamış, kalaba-
lık ilginç bir tezahürata başlamıştı. Gözlerimi devirirken,
ısrarcı bakışlarımı karşımdaki yabancıya diktim. "Mikro-
fon istiyorum."

Genç adamın yüz hatlarındaki tereddüdü fark ettiğim-
de kaşlarımı çattım ve hiç düşünmeden elindeki mikrofona
yöneldim. "Hey, ne yapıyorsun kızım?"

Umursamadan mikrofonu aldım ve adamın şaşkın ba-
kışlarına sırt çevirerek yüzümü mekâna döndüm. Müzik
bittiği için yükselen itiraz nidaları duyarken, müziğin yok-
luğuna aldırmadan dans etmeye devam eden sarhoş beden-
lere ve pervasızca söylenen bir grup insana uzun uzun bak-
tım. Loş ışığın kızılımsı gölgeleri bir kalemle tuvale çizilen
resim gibi yansıdı yanaklarıma, derin nefeslerim birbirini
ittirirken, parmaklarımı mikrofonun etrafına sardım. Ka-
famı yana yatırdım, sarı saçlarım omuzlarıma yığılırken,
gözlerimi yavaşça yumdum.

O an bir şey oldu.

Hissettim.

Asrın geldi.

Yumduğum gözlerimi aceleyle araladım. Kirpiklerimi
kırpıştırdım, varlığını tam merdiven basamağında gördü-
ğümde bir cam kesiği kalbimi kanatacak gibi oldu. Dudak-
larım ismini dua misali fısıldarken, hayran bakışlarım üs-
tünde gezindi. Kıyafetlerinde değişim yoktu, yalnızca gece
mavisi gömleği yağmurda ıslanmıştı. İri elini tırabzana
yaslamış, kızılımsı ışıklar muazzam yüzünde gölgelenmişti.
Çene hatlarına, tek bir çizgi halinde gerilen dudaklarına ve
vahşi bir güdüyle parıldayan gözlerine yutkunarak baktım.
Ses yoktu, ses hiç var olmamış gibiydi. Konuşmaktan uta-
nacağım kadar sessizlik vardı.

Kendimi gülümserken buldum ve eğilip mikrofonu yere
bıraktıktan sonra sahneden koşarak indim. İnsanlar tep-
kime hayret ederken Asrın, Timuçin'e bir el hareketi yap-
tı ve akabinde mekân boşalmaya başladı. Asrın'ın yanına
vardığımda hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım ve
vücudumu ona yasladım. "Hoş geldin... Sevgilim."

Elleri vakit kaybetmeden belimde birleşirken, "Hoş bul-
dum," diye konuştu ve beni kendiyle beraber kenara çeke-
rek gergin bir şekilde soludu. Omzumun üzerinden, dağılan
insanlara bakıyordu. "Bu yüzden istemiyorum işte sarhoş
olmanı. Bak, yine ne yaptığının farkında değilsin."

Hıçkırdım ve mekânın boşaldığını görürken yanağımı
sıcak göğsüne koydum. "Ben," diye konuştum sessizce.
"Yanlış bir şey mi yapıyordum?"

"Hayır bebeğim," dedi, vücudunun gerginliğini hissede-
biliyordum. Üzerinden soğuğun ve teninin kokusunu al-
yordum. "Sadece... Sahnede büyüleyici görünüyordun ve
bunu insanlarla paylaşmak istemem."

"Yalancı," dedim aniden. Bastırılmış duygularım zincir-
lerinden aniden kopuvermişti. "Sürekli benden gidiyorsun.
Eskiden hep yanımdaydın, şimdi baktığım yerde seni göre-
miyorum."

Ani çıkışımla birlikte nefes alışverişi durdu. "Mecbur
olmadıkça seni asla yalnız bırakmadım."

"Konuşulacak olanları erteleyip sadece saçmalıyoruz
Asrın."

"Hiçbir şeyden, sana olan duygularımdan emin oldu-
ğum kadar emin olmadım. Bu yüzden konuşulacakların
ertelenmesinde bir sakınca yok, duygularım aynı."

Nefesim tökezledi, soluk borum parçalanacak sandım.
Buz kesen ellerim omuzlarına asıldı, dokunuşumla kasılan
bedenini hissederken, "Yoruldum," diye fısıldadım ve bir
saniye sonra beni bacaklarımdan kavrayan elleri hissettim.
Mekân tamamen boşaldığında beni kucakladı ve başım ar-
kaya düştüğünde, parmaklarım ensesinde asılı kaldı. Beni
kucağında taşıyarak loca koltuğuna yöneldi ve oturarak
beni de dizlerinde sabitledi. "Şimdi daha iyi misin güzelim?"

Başımı göğsünden kaldırdım, dudaklarımı dudaklarına
yaklaştırdım ve fısıldadım, "Evet."

Asrın öyle derin bir nefes aldı ki, göğsü bu nefesle yük-
selirken, beni de beraberinde yükseltmişti. Eli başımın üze-
rinde sabitti ama buna rağmen saçlarımı okşuyormuş gibi
hissediyordum. "Esila, neyi merak ediyorsun?"

Bir dakika boyunca sadece bakıştık.

"Olmadı değil mi? Bir başka..."

"Siktir..." Alnını alnıma koyduğunda, kalp atışlarım
kulaklarımda çınladı. "Bundan şüphe ediyorsan niye bura-
da, kucağımdasın?"

Burnumu çekerek elimle saçlarımı arkaya attım. "Çün-
kü şüphe etmiyorum. Öyle olsa bunu ilk gün sorardım."

"Ben sana böyle bir şey asla sormam, şüphe etmem,"
dedi gözlerimin içine bakarak.

Utandım. Bu utancı hissederek yüzümü göğsüne sakla-
dığımda, Asrın derin bir iç çekerek ellerini belime koydu
ve o an ellerinde, yemin ederim ki tüm duygularını hisset-
tim. Cinayet ellerinden olsa, ölüm aşkla yan yana gelirdi.
Ruhumdaki hıçkırıkları duyuyor gibi, "Ağlama," dediğin-
de ceketini avucumun içine alarak içimden fısıldadım. *Seni
seviyorum. Öl desen ölürüm, öyle seviyorum.*

"Sana şarkı söyleyeyim mi?" diye fısıldadım aramızdaki
gerginliğin yatışması için. Onun kollarında öyle hafifliyo-
rum ki, ruhum kuş oluyordu sanki.

"Şapşal mısın Esila, yine alakasız konuşuyorsun." İç
çekti. "Biraz daha yaklaş dudaklarıma... O tatlı nefesini
alayım, öyle söyle."

İstediğini yaparak ağzımı ağzına biraz daha yaklaştır-
dım ve yeşil gözlerine baktım. Gidecek hiçbir yerim yok
değildi, burası vardı. Gözlerinde çocukluğumu da taşıyor-
du beni de. Ona bakmak öyle sakinleştirici ve mest ediciydi
ki. Hem tutkuyu hissediyordum hem şefkati. Dudaklarımı
araladım, sessizliğimi korurken, nefesimi tazeledim. Gözle-

rimi kırpıştırdığım sırada, aralanan dudaklarımdan şarkının cümleleri dökülmeye başladı.

"Bir söz bitişi gibi son buldu sevişler.
Bir yaz güneşi gibi eritir hep bu terk edişler.
Bir an duruşu gibi, ömrün gidişi gibi.
Veda ederken aşk ateşi gibi söner iç çekişler."

Heyecanlı sözlerim boynunu kavurarak kulaklarına doldu duğunda, Asrın gözlerini yumdu.

"Aman aman yandım aman.
Kurşun gibi izler, son bakıştaki o gözler kaldı aklımızda."

Nefeslendim, kalbim kaburgalarımı ağrıtacak kadar hızla devinirken, Asrın'ın maharetli parmakları saçlarımı okşamaya başladı.

"Aman aman yandım aman.
Kurşun gibi izler, son bakıştaki o gözler kaldı aklımızda."

Sesim kalbiyle bir ritim yakaladı.

"Aman aman yandım aman.
Kurşun gibi izler, son bakıştaki o gözler kaldı aklımızda."

Fısıltım tükendi, şarkının son sözleri benim dudaklarımdan dökülecek sandım; ta ki Asrın'ın dudaklarını kulağımın eşiğinde hissedene dek.

"Bir söz bitişi gibi son buldu sevişler.
Bir yaz güneşi gibi eritir bu terk edişler.
Bir an duruşu gibi, ömrün gidişi gibi."

Asrın, şarkının son nakaratını fısıldadı.

*"Veda ederken aşk ateşi gibi söner iç çekişler."**

Şarkı bitti.

Asrın durmadı, nefesim henüz düzene girerken, oturduğu yerden doğruldu ve bedenimdeki kollarını sıkılaştırdı. İtiraz etmedim, itaat ettim. Sormadım, sorgulamadım. Çelimsiz kollarım sıkı sıkıya sardı mis kokulu boynunu, yanağımı nemli gömleğine yasladım ve onun beni götürdüğü

* Sezen Aksu, "Son Bakış"

yere gittim. Mekânın merdivenlerini tırmandı, sert nefesleri saç diplerime eziyetti. Güçlü kollarının nabzını çıplak etimde hissediyordum, ceketini omuzlarıma ötmüştü ama hareketlerimizle üstümden sıyrılıyordu.

Mekânın çift kanatlı kapısından sıyrıldığımızda Asrın duraksayarak bir yabancıyla konuştu ama ilgilenmedim. Hissedebildiğim tek şey onun ilahi varlığıydı. Asrın kaldırımdan yürüdü, kaldırım bizim için kabullenişlerdi. Sokağın sonundaki Range Rover'a ilerledik, Asrın ön kapıyı açarak beni koltuğa bıraktığında, parmaklarım gömleğinin yakalarına asıldı. "Canım Asrın..."

"Şştt," diyerek beni yatıştırdı. "Buradayım."

Parmaklarım gömleğinden koptu, kalçamı deri koltukta kaydırarak ondan uzaklaştım ve temasımızı kopardım. Ellerim kucağıma düşerken, Asrın bana çok yoğun, esrarengiz bir bakış atarak kapıyı kapattı. Şoför koltuğundaki yerini aldığında hiç duraksamadı ve arabayı ıslak zeminde kaydırdı. Yanağımı soğuk cama yasladım, yağmur hızını arttırmış ve gri zeminde küçük gölcükler oluşmuştu. Silecekler ön camda biriken suyu temizlerken, tekerlekler bu suyu etrafa sıçratıyordu.

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Dakikalar boyu geceyi izledim. Yağmurun büyüsüne kapıldım, ben kapıldıkça yağmur hızlandı. Yağmur hızlandıkça Asrın hızlandı. Göğün insanlığı korkutmak ister gibi düşürdüğü yıldırımlar, çaktığı şimşekler ve ayın büyüsü resmedilebilecek en güzel manzaraydı. Araba tanıdık sokakları aştı, nereye gideceğimizi anladığımda dilimde çok kelime birikti ama aynı zamanda dilimdeki bıçakla da onları kesip durdum. Çakan şimşekten ürktüğüm her an Asrın elimi tuttu.

Sonra, ben buna ağlamak istedim.

Gözyaşı yanaktan değil ruhtan aktı.

Araba bir süre sonra, istikrarla yağan yağmurun altında, sitenin, evimizin önünde durdu. Çocuk parkını gördüm, dalları büyüyen iri ağacı gördüm. Asrın ellerini direksiyondan ayırdıktan sonra yutkundu ve telaşlı nefesler aldı. "Seni ilk öptüğüm yerdeyiz," diye konuştuğunda nefesim kesildi. "İlk kez öpüştüğümüz yerdeyiz."

Dudaklarım sızladı.

"Asrın..."

"Bundan kaçışın yok." Sertçe konuştu.

Bundan kaçmak istemiyordum. Sorun vardı, bana hiç bir açıklama yapmamıştı ve kafam karışıktı. Umurumda değildi, ben ona karıştığım ilk andan beri kendimden çok onu düşünmüştüm, düşünecektim. Arabanın kapısını aralarımın titremeye başladığını hissettiğimde açtığım kapıdan dışarı çıktım ve kapıyı gürültüyle örttüm. Asrın arabanın etrafını dolandı. Bir adım önümden ilerlemeye başladığında, sarsak bacaklarımla onu takip ettim. Ağacın altına çekildik, yağmur damlaları, ansızın bebeğini kaybeden bir anne misali akıtırken gözyaşlarını, her bir uzvum sızım sızım sızladı.

Asrın bana döndü, göz göze geldiğimizde, dudaklarına bakmamak için çaba sarf ettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yağmur yanaklarıma iri damlalar düşürürken, sendeledim. Bu Asrın'ı güldürdü. Silik, içten bir tebessümdü. "Ben yoruldum," diye konuştum hızlıca. Yağmura aldırmadım, titreyen üstdudağımı ağzımın içine yuvarlarken, bir anda eğildim ve ıslak yere oturdum. Bacaklarımı ileriye uzattım, bedenim yere bir çarşaf gibi serildiğinde, Asrın kafasını iki yana salladı.

"Yanıma yat."

İtiraz etmedi. Bir anda eğildi ve yanıma uzandı. Yağmur üstümüze yağarken yarın belki de hastalanacağımı biliyordum ama bunu önemsemedim. Saçlarım ıslandı, bedenimin her bir yanı sırılsıklam olurken, kolları beni kafesledi ve teni tenimi ılıttı. Tıpkı onun gibi kafamı yana yatırdım, burunlarımız birbirine sürtünüyordu. Yanağım taş zeminde acırken, kaşlarını çattı. "Acıtma kendini," diye fısıldadı, dudaklarında damlalar birikmişti. Avucunu başımın yanına serdi. "Elime koy yüzünü."

Dediğini yaptım. İki deli gibi, yan yana yağmur altında ıslanırken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Hasta olacağız," diye fısıldadım, titreyen dudaklarımla. "Ateşler içinde yanacağız."

Dudakları yavaşça yukarı büküldü, dudağı dudağıma çok yakındı. "Ateşler içinde yanıyoruz ya."

Gözlerim kısılırken, iri elleri sırtımı sıvazlayarak üşümeme bir nebze engel oluyordu. "Ölü bir şehir yanar mı?" diye sordum, doğrudan dolgun dudaklarına bakarken.

"Sokakları sen kokuyorsa yanar," diye konuştu, seslice yutkundu. "Cayır cayır yanar." Durdu... "Yansın mı?"

Yağmur hızlandı. "Yansın."

Bedenlerimiz sokakta sere serpe yatarken, fısıltım titreyen dudaklarımdan döküldü. Asrın altdudağını dişlerinin arasına kıstırırken, ona verdiğim izinle eli havalandı. Avuçları yanaklarımı kavradı, kaşları acı çekiyormuş gibi çatılmıştı ve gözleri sımsıkı yumuluydu. "Aylar sonra," diye konuştu, nefesi hemen dudaklarımın üstündeydi. "Öpecek miyim ben seni?"

Deli gibi titredim. "Hıhı."

Kelimeler kifayetsizdi. Bu anı tanımlayabilecek kelime yoktu sözlüğümde.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Çaresiz, sert bir iniltiye aralanan dudakları iki dudağımın arasında yerleştiğinde tüm aklımı kaçırdım. Donduk.

Kaldık. İnanamıyorduk. Dudakları dudaklarımdaydı. Beni öpüyordu. Bu anın gerçekliğine vardığımız anda Asrın kendini kaybetti, boğazından bir iç çekiş koptu ve dudakları dudaklarımı ele geçirdi. Islaktı ama ben cehenneme doğru yokuş aşağı koşturuyor gibiydim. Bir eli ıslak saçlarıma asıldı, dudakları öyle hızlandı ki, ona yetişemiyordum. Hükmediciydi, sertti ve telaşı arzusuna biçilen şehvetti. Saçlarımı canımı acıtacak kadar sertçe çekerek yüzümü yüzüne daha çok yaklaştırdı ve zaman, onun kendisi olup beni içine hapsetti. Yattığı yerden doğruldu ve dönerek karnımın üstünde oturdu. Onu hissettim, karnımın içinde bir alev topu gümbürdedi.

Parmaklarım titreyerek yanaklarına yerleşti ve yağmur bizi ıslatmaya devam etti. Midem cayır cayır yanıyordu, dudaklarının dudaklarımda bıraktığı bu his ve tadı çok özlemiştim. Üzerime doğru eğildi, iri eli çıldırmış gibi durmadan saçlarımı çekiştirirken, ruhumu da işgal ediyordu. Duramıyorduk. Nefeslerimiz çoktan tükenmişti ama duramıyorduk. Bu yangın, küçük bir ateşle başlayan bir yanardağa dönmüştü ve üstümüze yağmurlar yağarken bile sönmüyordu. Demiştim, çünkü bu yangın yürek yangınıydı.

Bölüm10

-Darmadağınık-

Seni öpmek... Denize karşı, dalgalarla boğuşmak gibi...

Şefkatli parmakları sarı, kısa saçlarımın arasında dolanırken, Asrın beni öpmeye devam ediyordu. Soluk soluğaydık, nefeslerimiz kesilmişti, gözlerim tamamen kapalıydı ve karanlığımın içinde onu görebiliyordum. Onu zaten karanlıkta bulmuştum ve onun olduğu karanlıkları, onsuz olan aydınlıklara tercih ederdim. Nefes nefese, onun öpücüğüne yetişmeye çalışırken, Asrın'ın iri eli sırtıma uzandı ve kendinden geçmiş bedenimi doğrulttu. Vücudum onun dokunuşlarıyla yeniden doğuyor gibi hissederken, dudağı üstdudağımdan güç bela koptu ve dakikalar sonra beni öpmeyi bıraktı.

"Doğru olan tek şey bu..." Asrın'ın iniltiyi andıran sesi nefesiyle beraber yüzümde dağıldı. "Seni öpmek. Ellerini, gözlerini, saçlarını, dudaklarını... Esila, güzel kızım."

Nefesi çene hizama çarparken, konuşacak mecali bulamadım. Kirpiklerimi kırpıştırarak, yavaşça gözlerimi araladığımda gördüğüm ilk şey sıcak dudakları oldu. Parmaklarım elmacık kemiklerini okşamayı bırakırken, alnını sertçe alnıma sürttü. "Esila değil," diye konuştum cılız, karanlık bir sesle. "Sarışın diyeceksin."

Genzini temizleyerek gülümsemesini bastırdı, yanakları. ma toplanan kanı hissederken nefeslendim. Asrın susarak dinlenmeme ve hazmetmeme izin verdi. Onu yine öpmeyi, bedenine dokunmayı istiyordum ancak yapacak kadar cüretkâr değildim. Parmak uçlarım, yağmur damlalarına eşlik ederek yanaklarından kaydı ve boynunu teğet geçerek gömlek yakalarını avuçladı. Isınan yanağımı boyun çukuruna gömdüm.

Burası benim mabedimdi.

"Hadi ama," diye yakındı Asrın, sesinde arzunun kabuğu çatlamıştı. "Şimdi utanıyor olamazsın?" Durdu. "Elbette utanıyorsun."

Tısladım. "Kes şunu. Beni utandırma."

Tebessüm etti, şakağıma değen dudaklarından anlayabilmiştim. "Utanmalısın," diye konuştu boğuk bir sesle. "Çok vahşiydin. Bir an beni soyacaksın sandım."

Tırnaklarımı ensesine geçirirken, "Yapma," diye inledim yavaşça.

Asrın ıslak parmağını aralık dudaklarımın üstüne koyduğunda, harflerin keskin hatları parmak ucuna saplanmıştı. Durdum, kışkırtıcı bir yavaşlıkla altdudağımı okşarken, "Şşt," diye fısıldadı, bahçedeki en güzel çiçek benmişim gibi. "Çok güzeldi bebeğim, çok."

Sustum. Göğüskafesi hiddetle inip yükselirken, burnumu boynuna sürterek onu kokladım. Sanki bir günahı, bir günahkârı kokluyordum. Zira o asla melek olamazdı. Parmaklarımla ensesini okşadım, boynuna dokundum ve onu hayata bağlayan damarı sevdim; şah damarını.

Hayır, onu hayata bağlayan damar bendim.

"Yağmur yağıyor, üşümemiz lazım," diye fısıldadım, iri damlalar dudaklarımda birikmişti. "Ama ölü bir şehrin sokakları yanıyor, hiç üşümüyorum."

Kolları beni öyle sıkı sardı ki, sanki etrafımızda bir yangın vardı ve Asrın beni kolluyordu. Oysa içinde olduğumuz şehir yanıyordu, zeminden lav akıyordu. Ölüm gelse beni alamaz gibi sardı, ölüm gelsin beni alamasın diye sardı. Kaskatı çenesini alnıma sürterken, hızlı solukları zamanla dindi. "Bir kadının aldığı nefesi bile sayacağımı söyleseler gülerdim," diye konuştu, nefesini saydım. "Sakinleş, çok hızlı nefes alıyorsun."

"Seni öpmek..."

"... Denize karşı dalgalarla savaşmak gibi."

Bu denizin beni boğduğu zamanlar da oldu. Tutup içine çekti, dibe batırdı, sert dalgalarla vücudumu kıvrandırdı ama sonunda... Dindi.

"Biliyor musun?" diye konuştum, hüzünlü bir gülümsemeyi dudaklarıma kondururken. "Yarın hasta olacağım ama buna hiç üzülmeyeceğim."

"Yarın hasta olursan şifan ben olacağım," diye konuştu, yağmur yağmaya devam etti. "Biliyorsun, ben zaten hastayım."

Kıkırdadım. "Kime?"

Homurdandı. "Mahallenin tüpçüsüne."

Genzimden yükselen kahkahayı tutamadım, kafamı geriye yatırdığımda sesli kahkaham sessizlikte çınladı. Asrın kaskatı kesilirken, elimin tersini dudaklarımın üzerine bastırarak kahkahamı dindirmeye çalıştım. "Bir an seni tüpçü kıyafetlerinin içinde hayal ettim," diye konuştum, Asrın'ın bakışlarındaki neydi? Hayranlık mı? "Tüp taşırken çok komik olurdun."

Burnunu yanağımdaki derin çukura gömdü, beni koklarken gamzemi sevdi. Nefesi çıplak gerdanımı gıdıklarken, kahkahamın arasına kelimelerini serpti. "Tebessümlerin kadar cinayetlerinin sayısı..."

Ne dediğini anlamayarak, "Hım?" dediğimde, omzumu sıvazlayarak, "Hiç," dedi ve sustu.

Bir müddet sessizlik oldu ve akrebin göğsünde yelkovanın açtığı bir yara oluk oluk kanarken, Asrın doğruldu. Güçlü kollarını sıkılaştırırken, sırılsıklam olmuş bedenlerimizi kaldırdı ve zeminde dikildi.

"Asrın," diye konuştum, kollarım boynuna sarılırken. "Yürüyebilirim."

"Olsun, yine de koynuma saklayacağım."

Gülümsedim. "Peki."

Yanağımı ıslak gömleğine yaslarken, kafamı arkaya yatırarak gökyüzüne baktım. Yıldızlar canlıydı, içim gibi. Yağmur hızlıydı, bir evi başımıza yıkacak gibiydi ve insanlığın evi evrendi; başımıza yıkılacak olan ise gökyüzü. Asrın kolları arasındaki bedenimi Range Rover'a taşırken, bir an onun da üşüdüğünü hissederek endişelendim ama yüzünde bunu belirten hiçbir ifade yoktu. Kapıyı araladı ve bedenimi koltuğa bıraktı.

Ellerini üzerimden çektiğinde üşüdüm, üşümem gerektiği için üşümek istedim ama onun yokluğuyla üşüdüğümü biliyordum. Asrın uzanarak ısıtıcıyı açtı, ıslak saçlarından durmadan yanaklarına su düşürüyordu ve bu onu sinir edecek bir ayrıntıydı. Küfürler savurduğunu görerek gözlerimi devirdim. "Devirme o gözlerini."

Asrın kirpiklerini kaldırarak doğrudan bana baktığında, dünyanın üstünden sarkmış vaziyette gezegen boşluğuna baktığımı hissettim. Gezegene gölge düşüren güneş o muydu? "Anneme bakacağım," diye konuştu mekanik bir sesle. "Arabayı kilitleyeceğim, ısınmaya bak."

Yutkundum. "Gelecek..."

"Geleceğim."

Kafamı salladım, Asrın buz kesen parmaklarımı yakaladı ve ıslak dudaklarını parmak boğumlarıma bastırdı. "Ölürüm bu ellere."

"Asrın..."

"Işın."

Arabanın kapısını gürültüyle kapattığında, dünyaya küsmüş güneş gibi hissettim kendimi. Bir an duraksadı, hemen sonra iri adımlarla siteye doğru yürümeye başladığında, dudaklarımdaki tebessümün yanaklarımı ağrıttığını hissettim. Kotumun örttüğü bacaklarımı kalçamın altına kıvırarak oturduğum yerde küçüldüm. Asrın gözden kayboldu, annesine gitti.

Bu adamın omuzları hep dikti.

Sanki omuzlarında, düşmesinden korktuğu şeyler taşıyordu.

Birkaç dakika sessizce oturdum. Arabanın içi yavaşça ısınmaya başlarken, buz kesen parmaklarımı ısıtıcıya uzatarak kemiklerimin çözülmesini bekledim. Onunla üşümek bile keyifliydi, onunla yanmak ise paha biçilemez bir deneyimdi. Diğer elimle saç uçlarımda biriken suyu sıktım, arabanın içi batmıştı ama Asrın buna kızmazdı. Titremelerim dindikten sonra sitenin kapısı aralandı ve Asrın spor bir çantayla arabaya doğru yürümeye başladı. Üstünü değiştirmişti, altında başka bir kot vardı ve ceketinin altına giydiği kazağının rengini seçemiyordum.

Yürüyüşünü izledim.

Havalıydı.

Sanıyeler sonra kapı aralandı, Asrın tek hamlede arabaya binerek kapıyı gürültüyle örttü. Varlığı kusursuz bir güveni takip etti, onun olduğu yerde bana kimsenin zararı dokunamazdı. Bu güvenin kalbimde bıraktığı hissi seviyordum. Yanağımı deri koltuğa yasladım, Asrın bana bakmayı reddederek spor çantayı araladı ve içinden birkaç parça kıyafet çıkardı.

"Onlarla uyuyamazsın," diye konuştu keskin bir sesle. "Bu kazağı giy, bir de polar getirdim. Üstüne ört."

Anlamadım, kaşlarımı kaldırarak ona bakmama rağmen hâlâ bana bakmıyordu. "Zaten eve gidiyorum. Bunlara gerek yok ki."

"Hayır. Bu gece arabada uyuyacağız."

Afalladım. "Saçmalık."

Siyah çantanın içinden çıkardığı koyu gri kazağa kısa bir bakış attım, ciddi görünüyordu. "Esila, bu gece arabada uyuyacağız."

İtiraz istemeyen sesini işittiğimde, dile getirdiği istek aslında beni memnun etmişti. Uysalca kafamı sakladım, çantayı arka koltuğa fırlattıktan sonra, koltukta yan döndü ve bana baktı. Kızarmış yanaklarımı, titreyen kirpiklerimi izledikten sonra, "Yaklaş," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Kazağı giydireyim."

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Giyebilirim."

Kafasını iki yana salladı. "Kızım pezevenk herifin tekiyim ben," diye konuştu dürüstçe. "Bu fırsatı kaçırır mıyım?"

Altdudağımı dişlerken, koltukta kaykıldım ve ona yaklaştım. Sıcak parmakları askılımın ıslak uçlarından kavradı ve üzerimden çıkardı. Yanağımdaki kızarıklık boynuma taştı ve bakışlarım heyecanla etrafta gezindi. Parmağı bel çukuruma dokunurken düşünemiyordum. Sutyenimin ıslaklığını hissederken, parmak uçları yukarı tırmanarak kopçasına uzandı. "Asrın!"

"Çok ıslak. Seni rahatsız edecek."

Elimi geriye atarak parmaklarına uzandım, sıcacıklardı. Doğrudan gözlerime bakarken, gözleri birkaç ton koyulaşmıştı. "Lütfen. Bunun ikimizi de zorlayacağını biliyorsun," diye konuştum kısık sesle. "Buna hazır değilim."

Yanaklarını şişirdi, kısa bir an gözüme sevimli gelmişti. "Esila, o çamaşır fazla ıslak."

Parmaklarını sırtımdan uzaklaştırdım, çekim çok yoğundu ve buna yenilmek kolaydı. Parmakları kaburgalarının arasından kayarak aşağıya indi ve koltuğa düşerek teması kopardı. "Asrın, istemiyorum."

Durdu. Kafasını sallarken yüzü gergindi ama bana itiraz etmedi. Bir an son kelimemi kontrol etme gereksinimi duydum, onu kıracak ya da kızdıracak bir kelime miydi? Kucağındaki kazağı yakaladı, bedenime bakmamak için gözlerimin en içine dalmıştı. Kazağı başımdan aşağıya geçirdiğinde ona kolaylık sağladım, kollarımı kaldırdığımda kazak bedenim boyunca aktı ve kalçalarımın üstünde toplandı. Elleri durdu, belimin etrafına saplanmış bıçak gibi kalakaldı.

Kollarımı göğsümün üstünde kavuştururken uyku dolu gözlerimi kırpıştırdım. "Annen nasıl?" diye sordum kısık bir sesle. "Evde tek kalması sorun olur mu?"

İri eli belimden sıyrıldı, elini tekrar bedenime yerleştirmek istedim ama bu isteğe engel olarak parmaklarımı avuç içime büktüm. Asrın bacaklarını torpidoya uzattı, kalçasını deri koltuk boyunca kaydırdı ve yayvan bir rahatlığa kavuştu. "Bazen annemin Alzheimer hastası olmasına şükrediyorum," deyince şaşırdım. "Hayatı boyunca o iğrenç anı hatırlaması çok acımasızca olurdu. Unuttuğu anlarda gülebiliyor, eğer hiç unutmasaydı intihara bile kalkışacağına emindim."

İntihar.

Asrın intihara kalkıştığını bilmiyordu.

Kalbime derin bir huzursuzluk çöreklenirken, bakışlarını kaçırma gafletine düştüm ama bana bakmadığı için bunu görmemişti. "İntihar hakkında ne düşünüyorsun?"

Kaşlarını çattığını hissettim. "Eğer bir insan tıbben psikoloji hastasıysa, yani akıl sağlığı yerinde değilse anlaşılabilir bir durum."

Yani beni anlayabilirdi. "Anladım."

Soğuk ellerimi dizlerimin arasına kıstırırken, uykulu bir mırıltı döktüm. Asrın puslu camda gezinen bakışlarını gözlerime doğrulttu, içinde ikimizin yaşadığı bir gezegene sahipti. Islak dudaklarını birbirine bastırarak, "Uyu," diye fısıldadı içten bir sesle. "Uyu sarışınım."

Sarışınım.

Gülümsedim. "Sarışınım dedin?"

"Kim demiş?"

Gülümsemem genişledi. "Sen."

"Yanlış duymuşsun," diye konuştu, kıvrılan dudaklarımı izlerken. "Sus da horla."

Susmadan hemen önce fısıldadım. "İyi geceler."

Asrın bir sigara çıkardı, çakmağı ateşledi ve sigarayı tutuşturdu. "Geceler iyi."

Geceler bir tek seninle iyi.

Islak saçlarım sırtımda ağırlık yaparken, kirpiklerimi indirdim ve gözlerimin hafif aralığından onun güzelliğine baktım. Sigarayı ıslak dudaklarının arasına kıstırdı, kokusu genzimi kavlarken, yanaklarını şişiren derin bir nefes çekti. Onu izlemek, bir teleskoptan gezegenleri izlemek gibiydi. Büyüleyiciydi. Bu büyü uzun dakikalar boyunca sürdü ve ben onu izlerken, Asrın gecenin içinde sayısız sigara yaktı. Gözlerim kapanmadan önce yaktığını gördüğüm son sigarasını içine çekerken, senin için, diye fısıldadığını duydum ve uykuya daldım.

Artık geceleri hayaletleri yok, kendisi vardı.

*

Geçtiği sanılan her yara, sadece hatırlanmayı bekliyordu. Asrın'ı gördüğümde bunu anlamıştım. Orada bir yara vardı, onu eşeleyip durmuş, kimi zaman koparıp atmayı istemiştim ama onu hiç reddetmemiştim. Her gece onun üstüne yatmış, her sabah kalktığımda daha da büyümüş olduğunu görmüştüm. Bazen aynada kendime bakıp hıçkırıklarla ağlamıştım, çünkü aynaya baktığımda iki kişi görüyordum.

Ne kadar geçtiğini bilmiyordum, uyuduğum süre boyunca birkaç kez sıçramıştım ama Asrın saçlarımı okşayarak beni yatıştırmıştı. Onun parmak uçlarından zehir dökülüyordu, bu zehre serpiştirilmiş şefkat tozları vardı ve bunu hissettirdiği tek kadın olduğum için mutluydum. Soluk güneşin gölgesi göz kapaklarıma ağırlığını indirirken, yattığım yerde huysuz bir mırıltı döktüm. Belimin ağrıdığını hissediyordum, bacaklarım uyuşmuştu ve yoğun sigara kokusu genzime tüneyerek beni öksürmeye itmişti.

"Uyan." Bu sesin sahibi, dün gece dudaklarıma muazzam bir buse konduran adamdan başkası değildi. "Geç oldu."

Elimi gözlerime siper ederek kirpiklerimi kırpıştırdım ve göz kapaklarımı yavaşça araladım. Arabanın içerisindeydik, gün ağaralı birkaç saatten fazla olmuştu. Gözlerim tüm ayrıntılara sırt çevirerek ona tutundu. Asrın'ı gördüğümde güzel bir rüya görür gibi oldum. Camı açmış, dirseğini cama yaslamış ve hâlâ sigara içiyordu. Bu güzelliği tamamlayan bakışları uykulu gözlerimi hedef almıştı. Gözünün beyazındaki kızıllıklar uyumadığının işaretiydi. Bu hali mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi. O benim yanımda uyumadan duramazdı, uyuyamamış mıydı?

"Günaydın," diye konuştum, uyku mahmuru bir sesle. "Neden uyumadın? Gözlerinin altları morarmış."

Hüzünle dile getirdiğim cümlelerimin ardından, çok derin bir nefes aldı. Kafasını geriye yatırdı, boynunun çıplaklığını meydana çıktığında orada tırnaklarımın izlerini görmek şaşırtmıştı. "Aylardır..." diye konuştu yavaşça. "Seni uyurken izleyemiyorum. İzlemem lazımdı, senin nefeslerini dinleyerek uyumamak zordu ama başardım işte."

Altdudağımı dişleyerek gülümsememi bastırırken, bunun aylar sonra uyandığım ilk mutlu sabah olduğunu fark ettim. Onunla uyumak, onunla uyanmak ve güne onunla başlamak paha biçilemez bir güzellikti. "Saat kaç, derse..."

"Kampüsün önündeyiz."

Hayran bakışlarım muazzam yüzünden sıyrılarak camdan dışarıya çevrildi, kampüsün bahçesini gördüğümde dudaklarım aralandı. Derin uykuya daldığım için arabanın çalıştığını bile fark etmemiştim. "Gelmişiz."

Önüme döndüğümde sigarasının izmaritini başparmağıyla söndürdüğünü gördüm ve sanki o sigaranın içimde söndüğünü hissederek yüzümü buruşturdum. "Asrın neden canını acıtıyorsun?"

Omzunun üstünden bana döndü. "Niye, acıdın mı?

Onun canı bendim.

Yutkunurken, "Acıdım," diye konuştum dürüstçe. "Çok acıdım."

Asrın sigara izmaritini camdan aşağıya fırlattığında, gözlerinde bu halimden kaynaklanan memnuniyetini gördüm. Kafasını yana yatırdı, dudaklarını aralayarak başparmağının üstündeki kül birikintisini üfledi. "Geçti mi?"

"Geçiyor."

Yutkunduk aynı anda. Kemikli parmağıyla gözümün önüne dökülen bir tutam saçı yakalayarak kulağımın arkasına ittirdi ve fısıldadı, "Sabahları iguanalara benziyorsun."

Yanağıma dokunan parmaklarını hırsla ittim, Asrın dudaklarını birbirine bastırarak tebessümünü gizlerken, sinirle inleyerek arabanın kapısına asıldım. İzin verdi, istese beni bu arabadan çıkarmazdı ama bana izin verdi. Kapıyı araladım ve arabadan çıktım. Güneş soluk, tenime dökülüşü zayıftı.

Asrın da arabadan indi. Yanı başımdaki yerini aldığında, hafızamın ölü topraklarına gül bahçesi dikilmiş gibi hissettim. Aklım bana oyun oynadı, Onunla el ele girdiğimiz

lise kapısını anımsadım, şimdi avucu avucuma dolanmadığında güllerin boynu büküldü. Çaktırmamak adına kafamı öne yatırdım. Asrın benimle eş zamanlı olarak yürümeye başladı. Kalabalık ön kapıdan içeriye yöneldik, insanların üzerime diktiği bakışları hissediyordum ama buna bir anlam veremiyordum.

O sırada Asrın'ın eli üzerimdeki kazağın yakasını düzeltti. "Üzerinde benim kazağımı taşıyorsun."

Gözlerimi kaçırdım, bu ayrıntıyı atlamıştım ve yanımda onunla kampüse gelip üzerimde erkek kazağı taşımam herkese aynı şeyi düşündürmüş olmalıydı. Isınan yanaklarımı hissederken, ona olan kızgınlığımı hatırladım ve elini sertçe iteledim. "Dokunma."

"Trip atıyor ya..."

Beni ters çevirip yürümeye zorladığında yanaklarımı şişirerek derin nefesler aldım. Onun omzunun altında okulun kapısına yürürken etrafı izliyordum. Okul kapısından içeriye girdik. Sessizlik aramızda imzalanmamış yemin gibiydi, sözcükler o yeminin altında ziyan oluyordu.

Yan yana, hiçbir temasta bulunmadan merdivenleri çıktık, sormak istediğim onlarca şey varken susuyor olmam büyük başarıydı. Kazağın uçlarını parmaklarımla yakalarken, kafamı yana yatırdım ve burnumu kazağının yakasına yaslayarak derin derin kokladım.

"Yavrum, aslı burada... Beni koklasana."

İrkildim, yakalandığımı fark ettiğimde, Asrın'ın parlayan gözlerini görmek istedim ama bu fikirden cayarak ona bakmayı reddettim. Dersliğimin olduğu kata çıkarken homurtusunu işittim ama aldırmadım. Koridor boyu yürüdüm, yanımda hiçbir şey yoktu ama dün Lavin giderken çantamı aldığı için bugün getireceğini umuyordum. Sınıfın kapısı önüne geldiğimizde durduk, yolların ayrılacağını fark ettiğimde kalbim burkuldu. Asrın'ın kuvvetli kolu

yanımdan uzanarak ahşap kapıya asıldı, çenesi saçlarıma sürtmüş ve sakallarının varlığı tuhaf bir huzur aşılamıştı.

Kapı ufak bir boşlukla aralandı, sınıfın gürültüsü kulağıma ulaşırken, omzumun üstünden yavaşça ona döndüm. Sakalları enseme sürttü, nefesi saç diplerime kurşunlar indirirken, gözlerimi yukarı kaldırarak onu odağıma aldım. Yeşil gözleri zümrüte sarılmış, ateşten mızrak misali kalbimin derinine çakıldığında dudaklarım ufak bir boşlukla aralandı.

"Kendine dikkat et," diye uyardı ciddiyetle. "Gözüm üzerinde zaten."

Soğuk parmaklarımı sakallarına sürttüğümde, Asrın sızlandı, "Tamam mı?"

Uysalca başımı salladım. "Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Dudakları belli belirsiz bir sıcaklıkla alnıma dokundu. "Bebeğimsin."

Son bir bakış attı. Önce alnımdaki dudaklarının yerini soğukluk kapladı, ardından bedeninin sıcaklığı ve sonra sakallarını seven ellerim boşluğa düştü.

Asrın gitti.

Sınıfa girdiğimde, Lavin'in çoktan gelmiş olduğunu görerek rahatladım. İki soluk kadar bir vaktin ardından sıramdaki yerimi aldığımda, tahmin ettiğim gibi çantamı getirmiş olduğunu gördüm. Lavin sohbet ettiği birkaç kıza sırt çevirerek bana döndüğünde, iki yanağıma da abartılı öpücükler kondurmuştu. "Günaydın fıstık," dedi neşeyle. "Bak, çantanı getirdim... Yalnız, sen fazla dağınık görünüyorsun." Kıkırdadı. "Dün gece birilerinin aklını başından mı aldın sen?"

"Çanta için teşekkür ederim," diye konuştum minnetle. "Diğer konu hakkında ağzımdan tek laf alamazsın." Sırıttım. "Nasıl öpüştüğümüzü falan da anlatmam."

Lavin'in tebessümü tüm çehresine yayılırken, "Vay," diye konuştu içtenlikle. "Sen iyi görünüyorsun. Gözlerin parlıyor, uzun zamandan sonra seni ilk kez böyle görüyorum."

İçli bir nefes aldım. "Asrın döndü, ışığı görebildiğim için bu kadar parlak gözlerim."

Kıkırdadı. "Kurduğun cümleye bakılırsa doğru bölümde okuyorsun."

Gözlerimi devirerek önüme döndüğümde, sınıfın aralık kapısından içeriye süzülen öğretmenle birlikte sessizliğin sisi tüm sınıfa yayıldı. Blok ders boyunca Lavin'le birkaç kez atışmış, bunun dışında sessiz kalmıştım. İyi hissediyordum ama kalbimde huzursuzluk vardı. Onunla öpüştüğüm için pişman değildim, hiçbir şekilde pişman olmayacağımı da biliyordum ama hâlâ saklanılan şeyler vardı.

Ders bittiğinde, zaman düşüncelerime çarpa çarpa aktığında, daldığım boşluktan sıyrıldım. Gözlerimi etrafta gezdirdim, kalabalığın bu boş vakti değerlendirdiğini gördüm. Sıraya gereksiz harfler karaladığım kalemi sıranın üzerine bıraktıktan sonra, ellerimden destek alarak sıradan doğruldum. "Kantine inelim," diye konuştu Lavin, "Çok açım. Boğa burcu olmak beni çok zorluyor."

Kafa sallarken yanına yanaştım. Stresten terleyen avuç içlerimi kotuma sürtüyordum, kazak biraz terletmişti ama çıkarmayı düşünmüyordum. Zaten giyecek bir şeyim yoktu ve ona ait bir şeyleri üstümde taşımayı seviyordum. Sınıfın kapısından koridora çıktığımızda, elim telefona gitti ve kararsızlıkla Lavin'e döndüm. "Almila'yla hiç konuştunuz mu?" diye sordum kaygıyla. "Asrın'a kızgın ve ben dün Asrın'la kalınca ne dedi merak ediyorum."

Düzleştirdiği siyah saçlarını kırmızı badisinin üstüne atarken yanaklarını şişirerek derin bir nefes verdi. "Kendine değer vermediğini söylüyor," diye konuştu. "Bu aralar garip, hep bir şeyler diyecek gibi oluyor, sonra vazgeçerek

susuyor ve seni huzursuz ediyor. Sanırım doğru dürüst konuşmanız lazım."

"Onu anlamaya çalışıyorum," diye konuştum merdivenleri inerken. "Bora onu üzecek olsaydı ben de Bora'ya anlık öfkeler duyabilirdim ama bu daha farklı bir şey."

"Bu da geçer."

Ben de öyle olmasını umut ediyordum, çünkü Almila'yı seviyordum. Sessiz kalarak merdivenleri indim, gözlerim sürekli etrafı tarıyor ve ona dair bir şeyler arıyordu.

"Cenk orada."

Lavin koşturarak yanımdan uzaklaşırken bakışlarımı yukarı kaldırarak çocuklara baktım. Kalın gövdeli, yaprakları aşağıya sarkan bir ağacın altındaki banka oturmuşlar, muhabbet ediyorlardı. Cenk ağaca sırtını yaslamış sigarasını içerken Lavin onun kolu altına girdi. "Kız, senin dersin bitti mi?" Cenk hayretle bize baktı. "Bence blok ders daha uzun olmalı."

Almila ve Bora konuşuyorlardı, seslerini işitmesem de yüz ifadelerine göre her şey yolundaydı. Buna rağmen Almila'yla daha kötü olma riskini göze alamayarak Cenk ve Lavin'in yanına yürüdüm. "Seksen dakika yetmiyor mu?" diye konuştuğumda, Cenk alık alık bana baktı. "Blok ders seksen dakika mı?"

Sırtımı ağacın geniş gövdesine yaslarken, Cenk'in haylaz bakışları üstümdeki kazağa düştü. "Erkek kazağı mı o?" diye sordu, yamuk bir sırıtmayla. "Asrın bu yüzden gece aradığımda açmadı. Demek müsait değilmiş," kolunu omzuma attı. "Kusura bakma yenge, işinizi bölmedim inşallah?"

Yanaklarım ısındı. Utanç, saç diplerimi bile kızartırken heybetli bir bedenin sıcaklığı bedenimi yokladı ve tanıdık koku genzime doldu. Nefesimi tuttum, Asrın'ın sıcak göğsü çelimsiz sırtıma yaslanırken, sesi bu anı tamamlayan bir parça gibi kulağıma doldu. "Merhaba."

Asrın başını çevirip Cenk'in omzumdaki kolunu fırlattığında, Cenk homurdanarak ona kötü kötü baktı ve yanlış duymadıysam Asrın'a, vahşi, dedi.

Gülmemek için altdudağımı dişlerken, gözlerim tekrardan Asrın'a çevrildi ama ondan önce Almila'yı gördüm. Bize, Asrın'a bakıyordu. Gözleri kızgındı, öfkeliydi. Bakışlarıma yakalandığında hiç bozulmadı ve kafasını iki yana sallayarak, "Ne yani?" dedi yüksek bir sesle ve bununla beraber tüm bakışlar ona döndü. "Barıştınız mı?"

Asrın'ın yanımda gerildiğini hissederken doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sorunlarımızı halletmeye çalışıyoruz Almila."

Alayla güldü. "Asrın bunun için yardımcı oluyorsa ne hoş."

Kalbimin acıdığını hissettim. Bora ayağa kalktı, Almila'nın kolunu yakalayıp onu kendine çekerken, "Senin derdin ne?" diye sordu sertçe. "Onların ilişkisine kafa yorana kadar benimle ilgilenseydin, şu an bu halde olmazdık."

Cenk ve Lavin endişeyle bize yaklaşırken, Almila Bora'ya ifadesizce baktı ve hemen sonra onu iterek bize doğru yöneldi. "Almila!"

İşlerin daha karışık bir hal alacağını anladığımda, kısa bir durum değerlendirmesi yaptım ve hemen sonra endişeli gözlerimi Asrın'ın gözlerine diktim. "Lütfen git," diye konuştum. Gitme diyemediğim bu adama git demek beni acıtmıştı. "Ben onunla konuşup, bunu halledeceğim."

Eliyle ağacın gövdesine sertçe vururken keskin bir sesle konuştu. "Senin aklına girmesine izin vermeyeceğim."

Almila yanımızda bittiğinde, Bora'nın sinirden kaskatı kesildiğini fark ettim; sevgilisi dâhil kimse onun bu hallerine anlam veremiyordu. Endişenin kökleri kalbime, kalbimden sol avcuma uzandığında, Asrın bir hışımla arkasını dönerek Almila ile yüz yüze geldi. Arkadaşım irkildi, bunu

fark ettirmemek adına kaşlarını çatarken, çocuklar hayretle bizi izliyordu. "Olur da Esila'nın aklını bulandırırsan, olur da onun canını sıkacak tek kelime edersen ben de sınırlarımı aşarım. Sırf Bora'nın ve onun hatırı için..." başını salladı, "Lafını bilip konuşacaksın..."

Bora ileriye atıldı. "Asrın, sesini kıs."

Asrın, Almila'nın omzunun üstünden Bora'ya baktı. Omuzları gerilmişti ve hiddetli nefesleri soğuk havayla çarpışıyordu. "Bora bana emir kipi kullanma. Seninle kavga etmeyeceğim."

Titreyen parmaklarımı Asrın'ın deri ceketine yasladım ama tutuşum o denli gevşekti ki, hissetmek bile zor olmalıydı. Dilimin ucunda, düşüncelerimin tadı vardı ve sanki kana benziyordu. Cenk her ihtimale karşı Bora'nın yanına yaklaşırken, Almila'nın sesi bir kez daha yükseldi. "Senin bildiğin tek şey hır gür... Ben senin yüzünden Esila'yı kaybediyordum!" Duraksadı. "Onu hak etmiyor..."

Titrek bir nefes aldım. "Almila..."

Asrın iri eliyle titreyen belimi kavradığında düşme riskimi ortadan kaldırmıştı. "Bora," derken sakinliğini korumaya çalışıyordu. "Hadi abi, sakinleştir Almila'yı."

Bora elini saçlarına atarak sarı tutamlarını hırsla dağıttı, Cenk'i sertçe iterek Almila'ya yürüdü ama o susmuyordu. "Esila'nın da benimle gelmesini istiyorum," diye konuştu Almila, elini bana uzatırken. "Gel, seninle konuşalım."

Asrın bağırdı. "Kafasını yok yere karıştırıp onu üzeceksin." Omzunun üstünden bana döndüğünde, ifadesinin akıl almaz sertliği dilimi kesmişti sanki. "Ona benimle kalmak istediğini söylesene güzelim."

Dilim tutuldu. Her ikisi de başka şeyler diyor, kafamı allak bullak ediyorlardı. Almila ile konuşmak istiyordum ama Asrın'ın da ona güvenmediğimi düşünmesini istemiyordum. Hiçbir şey diyemedim afallamış bir suratla ikisine baktım.

Asrın baktı, sustum.

Almila baktı, sustum.

"Gelmeyecek misin?" diye sordu Almila. Kırgın sesi kalbimde tüfek gibi patlamıştı. "Ben senin kardeşinim, beni dinlemeyecek misin?"

Dilim damağıma yapışmış, sözcükler o katmanda eriyerek konuşma yetime mani olmuş gibiydi. Almila'ya doğru minik bir adım attığım esnada, Asrın'ın belimdeki eli kuvvet kazandı ve beni hızla çekti. Ona engel olmak, Almila'yı dinlemek istedim ama öylece kalakaldım. "Esila burada kalacak."

Sonra, Almila gitti.

Gitmeden evvel bana öyle bir bakış attı ki kalbimin üzerine gök düştü sandım. Sırtını döndü, ufak adımlarla yanımızdan uzaklaşırken, bir duygunun soluk boruma takıldığını hissettim. Adını seslenmek, onunla konuşmak istediğimi söylemek istedim ama tüm kelimeleri yutmuş gibiydim. Parmaklarım boşluğa düşerken, dudaklarımdan hayret dolu bir nida döküldü.

"Sarış..."

"O benim arkadaşım."

Asrın'ın iri elini hırsla itekledim, sinirden titreyen bedenimi ağacın gövdesine yaslayarak ondan uzaklaştığımda, gür kaşlarının çatılışını izledim. "Olabilir."

Dişlerimi sıktım. "O benim arkadaşım."

Omuz silkti. "Olabilir."

Cenk homurdandı. "Takıldılar..."

"Sus."

"Sus!"

Çelimsiz parmaklarım bir yumruk halini aldı ve onun omzuna gömdüğümde kasıldı. "O benim kardeşim." Zayıf olduğu kadar hırçın olan minik yumruğumu bir kez daha omzuna gömdüm. Gür sesimle beraber üstümüze akın

eden bakışları gördüm ama aldırmadım. "Onunla konuşmama izin vermeliydin. Onu kırdım, bana nasıl baktığını gördün mü?"

Kuvvetli, uzun parmakları çeneme gömüldüğünde, yanlış yeri olan gözlerimle öylece ona bakmaya devam ettim. "Senin aklını karıştıracaktı!"

Yumruklarımı çok daha kuvvetli bir şekilde omuzlarına gömdüm ve sırtımı ağacın gövdesinden ayırdım. Sinirliydim, öfkeli hissediyordum ama kalbim sancıyordu, Almila buradan kırgın gitmeyi hak etmiyordu. Gerileyerek aramıza mesafe koydum, Asrın'ın gözünün bebeğine karanlık bir gece çöktü. "Ben üç yaşında değilim, ben sana kimsenin aklımı karıştırmasına izin vermeyecek kadar çok güveniyorum," diye bağırdım soluk soluğa. "O benim iyiliğimi istiyor, o kız benim çocukluğum. Şimdi senin yüzünden..."

Asrın aniden parlayan bir mum misali kükredi, sesi zihnimin perdelerini uçuşturdu. "Benim yüzümden?" İşaret parmağını göğsüne bastırdı. "Gitmeyi isteseydin gidemez miydin sahiden? Belki sen bile korktun onun söyleyeceklerinden, bana sandığın kadar güvenmiyorsun belki..."

Kulaklarım uğuldadı. Bunları nasıl söylerdi, ben hiç kimseye güvenmediğim kadar ona güveniyordum. Kafam karman çorman olmuştu. Ellerimi yüzüme kapatarak bağırdım. "Diyelim sana güvenmiyorum, beni kim bunun için suçlayabilir?" Ellerimi yüzümden indirdim ve işaret parmağımı sertçe göğsüne vurdum. Kalp ritmini hissettiğimde, ona olan sevgim yüreğimden taştı ve bu beni daha da delirtti. "Gittin ve geldin. Kimseye açıklama yapmıyorsun, bir şey anlatmıyorsun. Beş ay ya! Beş ayda bir kez bile aramadın! Sen benim neyle mücadele ettiğimi biliyor musun? Telefonlarını kaçırmayayım diye uyumamak isterken, seni rüyalarımda göreyim diye uyumayı istemek arasında nasıl bocaladığımı biliyor musun? Öfkeni yatıştırmayı öğren,

öfkeli olma hakkı bende. Almila sadece beni düşünüyor. Tabii, sen her geldiğinde ben sana kollarımı açıyorum diye rahatsın değil mi? Seni reddetmiyorum diye dönecek bir yerin olduğunu biliyorsun! Allah kahretsin, senin suratına bir kez bile kapı çarpamıyorum! Hadi... Haklılığımı inkâr et! Beni bunların aksine inandırsana, çünkü aptalım, sen ne dersen inanırım!"

Bana bakmaktan başka şey yapmadığında, gözlerimin içine baka baka kalbimi avucunun içinde sıktığını hissettim ve ölümü getiren gözlerine daha fazla bakamadan ona sırtımı çevirdim.

Gittim.

Her şeyimi arkamda bırakarak...

*

Sırtımı döndüğümde, beni bıçaklamayacağına emindim ama buna rağmen ona güvenmediğimi söylemişti.

Güvenin bendeki anlamı hep Asrın olmuştu. Babasına bile güvenmeyen bir kızken geceleri ona sırtımı dönüp uyumuştum. Bir kere bile *acaba beni sırtımdan vurur mu*, dememiştim. Yalanlar söylese bile bahanelerine inanırdım. O kadar güveniyordum.

Şimdi koltukta otururken, camdan dışarıyı izliyor ve bugünkü tartışmamızı düşünüyordum. Onu bahçede bırakıp eve gelmiştim ve o zamandan beri sakin değildim. Farkında değil miydi? Büyümüştük... Artık daha olgun davranmalıydık. Ben bunun bilincindeydim ama Asrın değildi. Elimle saçlarımı sırtıma doğru atarken, telefonumun cebimde titrediğini hissettim.

Asrın arıyordu. Yine.

Oturduğum kanepede, bacaklarımı kalçamın altına kıvırarak küçüldüm. Kalın, yünlü taytım ve üstüme geçirdiğim

kapüşonlu bedenimi soğuktan koruyordu. Dağılmış saçlarım omuzlarıma serpilirken, televizyonun cansız parıltısı yanaklarıma gölgeler düşürüyordu. Annem tekli kanepeye çökmüş, soğuğa aldırmadan dondurma yiyor ve bakışlarıyla beni gözetlemeye devam ediyordu.

"Esila, sanki iyi değilsin kızım?"

Ben, beni bıraktığından beri iyi değilim.

Eve geldiğimden beri sessizdim, ben bir tek o adamın yanında susmayı bilmiyordum; çünkü kelimelerimi o adam büyütmüş, yeşertmişti. Ben insanlarla diyalog kurmayı dâhi beceremeyen bir insandım, korkağın tekiydim. İçli bir nefes alırken, "Bazen çok yorgun hissediyorum," diye konuştum usulca. "Hep mücadele içinde olacağımı düşünüyorum. İyi olmak istiyorum... Asrınla tüm sorunlarımızı hallederek sakin bir hayat yaşamak istiyorum."

Annem elindeki kâseyi orta sehpanın üstüne bıraktıktan sonra, yerinden doğruldu ve yanıma yanaştı. Dolgun dudaklarına şefkatli bir tebessüm kondurmuştu. Yanımdaki boşluğa çöktüğünde, porselen beyazlığındaki elleri saçlarımı okşadı. "Sen daha küçük bir kızsın, elbet bu yaşta aşk acısı çekecek, arkadaşlarınla tartışacaksın," diye konuştu, anlayışlı bir yaklaşımla. "Hisler kuvvetli ve bağlar güçlüyse her şeyin altından kalkarsınız."

Soğuk parmaklarıma baktım, o parmaklarımı anneme sarmak istedim ve bundan çekindiğimi fark ettiğimde yutkunamadım. Anneye sarılmaktan çekinmek... Daha fazla sözü kaldıramayan bir histi. Yine de yaptım, başımı annemin göğsüne gömdüğümde, yanaklarımı yaşların ıslatacağını sandım ama ağlamadım. "Geçer değil mi?" diye sordum umutla. "Almila beni anlar, bana kırılmaz değil mi? Asrın da beni hep sever?"

Annem zarif parmaklarını saçlarımdan kopararak sırtıma gömdü ve kaburgalarımı, ağrıyan yanlarımı okşadı.

"Yapılan araştırmalara göre bir insanın ortalama ömrü yetmiş yılmış. Yani, nereden bakarsan önünde elli yıldan fazla vaktin var. Bu elli yılda akıl almayacak şeyler yaşayacaksın, inan bunlar da geçecek kızım."

Ellerimi gevşek bir tutuşla onun beline sardım. "Geçsin."

"Geçmesi için yardım edeceğim. Edemediğim, olamadığım her günün vicdan azabını bir kenara bırakıp her anında yanında olacağım."

Annem.

Annemin kokusu...

İlk kez sevdiğim adamdan başkasının kokusunu solumak rahatsız etmedi. Bunu sevdim. Derin derin nefesler aldım, annemin kokusuna alışmak istedim. Annem bir süre sırtımı okşadı, beni sevdi. Sanırım buna alışmak zaman alacaktı çünkü gerildiğimi hissediyordum. Parmaklarımı annemin belinden ayırırken, kanepenin üstündeki telefon bir kez daha parladı ama bu kez aramamış, mesaj atmıştı.

Altdudağımı dişlerimin arasına kıstırarak telefona uzandım. Son zamanlardaki bu mesajlaşmalar beni heyecanlandırıyordu. Annem ses çıkarmadı, yine de yanaklarıma odakladığı bakışları hissediyordum. Telefonu kavradım, mesajı açtım.

Gönderen: Asrın.
Telefonlarımı aç artık.
21:48

Telefonu bir evlat gibi avucuma gömdüm ve titreyen kirpiklerimi indirdim. Gözlerim telefonun yüzeyine asılı kaldı, parmaklarım cevaplamak için sızlıyor; elimin hâkimiyetine sahip olmak istiyordu. Cevap vermedim ama Asrın pes etmedi.

Gönderen: Asrın.
Esila, hadi aç şu telefonu.
21:58

Kafamı iki yana salladım, parmaklarım kalbimin izniyle hareketlendi. Anneme aldırmadım, mesajı yazdım ve gön-derdim.

Gönderilen: Asrın.
Git ve zıbar. Arama, mesaj atma. Anlayışlı ol.
22:02

Mesajı göndererek telefonu dizime koyarken, Pati salo-nun eşiğinde miyavladı. "Oğlum, yanıma gelsene!"

Pati yanıma geldi, yünlü halının üstünde tepinirken kırık, yarım bir tebessümle onu izledim. Annem kalktı, dondur-masını yemeye devam ederken ben sabırla bekledim. Tanı-dığım Asrın mesaj atardı, bu mesajı anlayışla karşılamazdı.

Karşılamadı.

Mesaj geldi.

Gönderen: Asrın.
Bu gece benimle uyuyacaksın, bunu isteyen sen olacak-sın. Aç kapıyı. Hemen!
22:04

Hah?

Asrın burada mıydı?

Dudaklarım kısa çaplı bir şoka ev sahipliği yaparak ara-landığında, telefon üstündeki parmaklarım kayar gibi oldu. Evet, bu mesajı yazan tanıdığım adamdı. Telefonu avucu-ma saklarken, oturduğum kanepeden doğruldum ve kapıya kısa bir bakış attım.

"Annem, nereye?"

Pati çıplak ayaklarıma dolandığında, tüyler derimi gı-dıklamış ve huylandırmıştı. Heyecanlı adımlarla odanın çıkışına yönelirken, "Asrın burada," diye konuştum, adını anan dudaklarım sızladı. "Gelmiş."

Annem tuhaf bir şekilde sessiz kalmayı seçmiş olsa da soluduğu sıkıntılı nefesi işitmiştim. Aldırmadan salondan ayrıldığımda, öfkeme ve sinirime rağmen tüm kalbimle onu görmek istiyordum. Koridoru yürüdüğüm vakit boyunca, Pati ayağımın dibinde mırlamaya ve beni gıdıklamaya de-vam etti. Çelik kapının önünde duraksadım, alnımı kapıya yaslayıp titreyen parmaklarımla kulpuna tutundum.

"Asrın?"

Sesimin vurgusundan hemen sonra derin bir nefes al-dığını hissettim, o nefesi onunla paylaşmayı istedim. Pati sustu, usulca kulpu aşağıya indirdiğimde kapı aralandı. "Güzelim?"

Sesi kalbime ritim tuttu.

Boğuk sesinin tınısı bir an için gözlerimi yummama se-bep oldu, onu daha fazla hissetmek istedim. Kapıyı kendi-me çektiğimde merdiven boşluğundan yayılan soğuk bede-nimi tırmaladı. Kapının arkasından çıkarak yana kaydım ve onunla yüz yüze geldim; o an titredim, her bir uzvum sızladı. Asrın o heybetli, o güçlü bedenini duvara yaslamış yorgun bir ifadeyle bana bakıyordu. Hayır, sorun bu değil-di. Mesele Asrın'ın muazzam güzellikteki yüzündeki darbe-lerdeydi; moraran gözü, patlayan dudağı, şişen elmacık ke-miği ve şakaklarından akarak yanağını süzülen kandaydı.

Şayet gözlerim yalan söylemiyorsa, Asrın dayak yemişti. Darmadağındı.

Bölüm 11

-Asansör-

Nabzım o kadar yavaşladı ki, kendimi çıkışı ona varan bir mağaranın içinde saatlerce koşmuş gibi hissettim. *Acı olan şu ki ona da varamadım.*

Kaderim onunla ilk kesiştiğinde kendini tanımayan, on yedi yaşında olmasına rağmen dermanı kalmamış bir kızdım. O gelmiş, hayatıma girmiş, beni elimden tutup olduğu duvarların arasına çekmişti. Her tarafıma duvarlar örmüştü. Âdeta, kaçışın yok, demişti ama duvarlar olmasaydı da ondan gidemeyeceğimi bilememişti. Beni yanında tutması için etrafımıza duvarlar yığması gerekmiyordu, zaten kalbimi benden almıştı ve insan kalbinden ne kadar uzak olursa ondan ancak o kadar uzak olacağımı anlamıştım. O benim kalbimin üzerindeki bıçaktı ve elleri ellerimi tuttuğu için, uzanıp bıçağı kalbimden çıkaramıyordum.

Beni her defasında yenen birinden, bana savaşmayı öğretmesini istemiştim ve savaşmayı öğrenerek herkesi yenmiştim ama onu değil...

Çünkü bana aşkı da o öğretti, savaşmayı da... Ama aşkı, savaşından daha öldürücüydü ve onun kurşunları, öpücükleriydi.

Son bir dakikadır, gözlerim bir karışlık mesafenin ucundaki manzaraya sabitlenmişken, Asrın'ın yüzünde gördüğüm her yeni darbe izinde sanki benim yüzüm sızlıyordu. Şoke olmuş, ağzımı açıp tek kelime edememiştim. Dayak yemiş olduğuna, yüzünden kan aktığına inanamıyordum. Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim ve hayaletleri kadar can yakıcı olan bu manzaraya bakmaya dayanamadım.

"Pansuman yapmayacak mısın?" Asrın'ın yorgun sesi tüm kemiklerimi sızlattı. "Yoksa hâlâ bu gece benimle olmamakta ısrarcı mısın?" Yüzünü buruşturdu. "Pansuman yapacak başka kimsem de yok ama..."

Kaskatı bedenim usulca çözülmeye başlarken ileriye doğru pek de sağlam olmayan bir adım attım. Gerçekliğine inanmak istemediğim bir manzaraya şahitlik yapmak canımı yakıyordu, yüzümü buruşturarak yanına yaklaştım. "Kim, ne yaptı?" diye sordum içim acırken. "Sen nasıl dayak yersin?"

Asrın sırtını taze boyalı duvardan ayırarak doğrulduğunda, ceketindeki toz birikintisini gördüm. Elimi dikkatle ama hızla koluna geçirerek düşme riskini ortadan kaldırdığımda, saçlarım omzuna serpilmişti. "Tamam, çok kusursuz, mükemmel ve tüm insanlıktan daha güçlü olabilirim ama benim de dayak atmaktan sıkıldığım anlar oluyor," diye konuştu, eliyle belimi kavrarken. "Dayak yemenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Üç beş kişiyi sebepsizce küfrederek kışkırttım ve sonra da beni dövmelerini sağladım."

Kan yutmuş gibi hissettim, yuttuğum kan onun kelimelerinden akmıştı. Başımı ani bir refleksle ona çevirdiğimde, burnum dudaklarına sürtünerek ikimizi de gafil avlamıştı. Kendimi toplamaya çalışırken, gözlerimi ona diktim. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Evet."

Moraran gözüne bakarken, "Şu haline bak," diye fısıl-
dadım acı içinde.

Titreyen dudağımı dişlerimin arasına kıstırırken, kafamı
omzuna gömdüm ve ona yardımcı oldum. Bedenini üstüme
katiyen yığmıyor olmasına rağmen ağırlığını hissediyordum
ama bu bir yaz melteminin yüzümde bıraktığı ağırlık kadar
huzurlu hissettirmişti. Dairenin aralık kapısından içeriye
yöneldik. Epey hırpalanmıştı ve ben suçlu veya suçsuz bunu
yapan herkese öfke duyuyordum. Asrın burnunu saçlarıma
sürterken, "Fırsatçı," diye tısladım. "Koklama saçımı."

"Senin her saç telin, boynuma asılmış intihar ipi..." Sa-
çımı kokladı, çok derinden. "Sen en güzel intihar şeklisin.
Ben seve seve idam olurum sana."

Sessiz kaldım. Koridoru sessizce yürüdük. Annemin,
odasına girmiş olduğunu görerek rahatladım ve Asrın'ı sa-
lona yönlendirdim. "Odana gitseydik."

"Sus, sinirlerimi bozdun."

Genzini temizledi. "Üzgünüm."

Elimi yavaşça belinden çektim. Bedeni kasılmıştı ve
onca yaraya rağmen sızlanmıyor, ah vah etmiyordu. Salona
girdiğimizde loş ışığın altında onu en rahat kanepeye otur-
tum. Pati, halının üstünden koşarak paçalarına asıldığında,
Asrın'ı görmenin onu mutlu ettiğini anladım. Parmaklarımı
siyah ceketinin yakasından ayırarak ondan uzaklaştım. En-
dişe kanıma karışan nikotin misali beni zehirlemeye kalkı-
şırken, ağzımda metalik bir tat hissediyordum.

"Ne yapmalıyız?" diye sordum, mavi harelerim onun
şakağından akan kanı içine çekmek isteyecek bir dikkat-
le bakıyordu. "Kaşın kanıyor, gözlerinin altı da morarmış.
Pansuman..." Kafamı salladım, "Evet pansuman yapaca-
ğım, iyileştireceğim."

"Esila," diye konuştu sakince. Endişem; gözlerinde yı-
kıntı bir şehri diriltmiş, sönen bir gaz lambasını yakarak

karanlığı aydınlatmıştı. "İyileştireceksin. Sakin ol, bu da-
yağın yıkamayacağı kadar dayak yedim ben. Ne öldürür ne
sürüdürür, yalnızca güldürür."

Islahevi...

Bunu anımsadığımda, toprağından sökülen bir çiçek ka-
dar mutsuz hissettim. Onu, dayak yerken hayal edemiyor-
dum. Kafamı hızla iki yana salladım. "Olsun, ben yine de
yaralarını saracağım," diye konuştum, yüzüne bakamıyor-
dum. "Bekle burada, evde ilk yardım dolabı vardı."

Yanaklarını şişirdi. "Sarı..."

"Kes sesini. Biraz da sen söz dinle."

Ona sırt çevirdim, sessizliği sırtıma çarparken salondan
ayrıldım. Koridoru hızlıca yürüdüğüm esnada, annemin
sesi odasından yükseldi. "Kızım, ne yapıyorsun?"

Asrın'ın yalnızca konuşmak için geldiğini sanıyordu,
onu eve aldığımı bilseydi odasına girmek bir yana belki
tepemizde saatlerce bekleyebilirdi. Bu yüzden böyle dü-
şünmesine izin vererek konuştum. "Dişlerimi fırçalıyorum.
Birazdan yatacağım anne," Asrın'ın homurtusunu işittim
ama annemin duyması mümkün değildi. "Geceler iyi...
Yani, iyi geceler."

"Tamam annecim, kapıyı kilitle."

Birkaç mırıltı dökerek onu onayladıktan sonra mutfağa
geçip ışıkları yakarak kapaklı dolaplara yöneldim. Kapak-
ları aralayarak mavi çanta içindeki ilk yardım malzemeleri-
ne göz attım. Tentürdiyot, sargı bezi, yara bandı, pamuk ve
birkaç çeşit ağrı kesiciyi gördüğümde rahatladım. Çantayı
kaptığım gibi mutfaktan ayrıldım ve çıplak ayaklarla salo-
na geri döndüm.

Asrın kafasını koltuğun arkasına yaslamış, avuç içiyle
şakaklarını ovuyordu. Ceketini çıkarmış, Pati'nin suratına
fırlatmıştı ve zavallı kedim yüzünü örten ceketle baş etmeye
çalışarak çırpınıyordu. Asrın'ın yanındaki boşluğa kıvrıl-
dım. "Pati'ye eziyet etme. O seni seviyor."

"Gitsin, kendine bir manita bulsun," diye konuştu, gevrek bir alayla. "Yokluktan orama burama tırmanıyor. Yazık."

"Ay, çok iyisin."

Pati'nin üstündeki ceketi alarak koltuğun boşluğuna bıraktığımda, canım kedim Asrın'ın paçalarına asılmaktan vazgeçmemişti. Çantayı kucağıma bıraktım, kafamı öne yatırarak işime yarayacağını düşündüğüm malzemeleri çıkardım. Ona baktıkça canım acıyordu, onun bu haline daha önce hiç denk gelmediğim için şimdi görmeye katlanamıyordum. Asrın ansızın bacaklarımı yakaladığında, kemikli parmaklarını hissettim. "Ne yapıyorsun be!"

"Cırlama," diye konuştu, benim aksime sakin bir dille. Uzun, ince bacaklarımı dizlerimden büktü ve kucağına aldı. Aralanan dudaklarımla onu izlerken, kelimelerim yutulmuş gibiydi. Asrın diğer eliyle yere uzandı, tüylü halının üstündeki pandufları alarak doğruldu ve sağ ayağıma pandufun tekini, sol ayağıma ise diğer tekini geçirdi. "Yine ısınmazlar ama..." diye konuşarak parmaklarını ayak bileğime doladı. "Şimdi, benim içim daha rahat."

Aralanan dudaklarımı birbirine bastırarak yutkundum, bu adam benim tüm zayıflığımın beden bulmuş haliydi. Bacaklarımı onun dokunuşundan mahrum bırakarak kendime çektim ve bağdaş kurdum. Asrın güldü, içten ama soğuk rüzgârlar dağıtan bir tebessümdü.

Bir parça pamuğa birkaç damla tentürdiyot döktüm, bunun can yakıcı olduğunu biliyordum ve canının yanmasına dayanamıyordum. Yeşilleri doğrudan bana bakıyor ve incelemekten gram çekinmiyordu. Yüzümü ona yaklaştırdım, kaşı yarılmış ama kan durmuştu, kanın çok çabuk kuruyabildiğini bir kez daha gördüm. Yüzümü buruşturarak pamuğu kaşına bastırdığımda bile ifadesinden ödün vermedi.

Sanki onu okşuyormuşum gibi bakıyordu.

Gözleri yüzümden sıyrıldı, kafasını biraz daha öne yatırdı. Bir süre kaşıyla oyalandım, yüz ifadesinde herhangi bir acıya şahit olsaydım o an bırakırdım ama oldukça dirayetliydi. Kaşını temizledikten sonra, yarılmış dudağına daldım ama oradan hiç çıkamayacağım sandım. Parmak eklemlerim, dudağına sürttükçe nefesim kesiliyor ve bu onu mutlu ediyordu. Kesiği temizledim, kanı pamukla aldım ve bir nebze olsun onu toparladım. Dakikalar sonra işim bitmiş, gözlerinin altına merhem sürmüş ve itirazına aldırmadan ağrı kesici içmesini sağlamıştım.

Elimdeki kanlı pamuğu orta sehpanın üstüne fırlatıp kan kokusu sinen parmaklarıma baktım. Onun kanı. Boğazıma bir şey takılır gibi olduğunda, onun canının yanmasından ne kadar korktuğumu bir kez daha fark ettim. Her zaman onunkindense kendi canımın acımasını tercih etmiştim. Parmak boğumlarımı ovuşturarak kanı temizlemeye kalkıştım ama kurumuştu, etiket gibi yapışmıştı üzerime. Asrın omzunu koltuğa yaslayarak bana doğru döndü ve güzel parmaklarını saçlarımın arasına karıştırdı. "Canın acıdı mı?" diye sordum, omzumun üstünden ona dönerek. "Doğruyu söyle."

Parmaklarının şefkat hissi beni gafil avladı. "Acıdı. Öp geçsin."

Moraran gözüne ve güzel kirpiklerine bakarken, içimin kayalıklarına dalga dalga vuran bu adamın her şeye rağmen güzel olduğunu gördüm. "Serseri," diye konuştum kaşlarımı çatarken. "Öperim ki..."

"Öp, dişle..." Elimin tersiyle karın boşluğuna vurduğumda bir an kasıldı, belli belirsiz kıvrılan dudakları tek bir çizgi halinde gerildiğinde elim direkt kazağının uçlarına gitti. Bana engel olmak istese bile hızıma yetişemedi, kazağı aceleyle yukarı sıyırdığımda esmer tenindeki derin morlukla karşılaştım. Karın kaslarının bitişiğinde, böbre-

ğinin yakınlarında avuç içi kadar bir morluktu. "Neden söylemedin?" diye bağırdım öfkeyle. "Canına okumuşlar! Mosmor! Bir de iyi numarası yapıyorsun."

"Bebeği..."

Elimin tersini dudaklarının üstüne örttüm, nefesi çarşaf gibi serildi tenime. "Sus."

Onun itirazına aldırmadan sehpanın üstündeki merheme uzandım, morluk çok derindi ve günlerce izinin kalacağına emindim. "Başka bir yerinde morluk var mı?"

"Hayır."

Ağzımın içinde homurdanarak önüme eğildim ve tenimle bütünleşmiş gibi duran acı hissini ondan sakladım. Parmak ucuma aktardığım merhemi karnına sürerken, parmak uçlarım sızlıyor ve sanki bir jilet içimde dönüyordu. Kaslarını avuç içimde hissederken titreyen gözlerim esmer, elmas gibi parlayan teninin her ayrıntısında geziniyordu. "Dikkat et de ağzının suyunu üstüme akıtma."

İrkildim. "Ha? Ne dedin?"

"Dedim ki..." Bana sokulduğunda, teniyle olan tanışıklığımı hatırladım. "Merhem bahanesiyle tüm kusursuz bedenimi keşfettin. Al, biraz daha okşa." Karnında kıpırdayan parmaklarıma bakarken sırıttı, "Zaten okşuyormuşsun."

"Sapık."

Parmaklarımı güçlükle teninden ayırdığımda, etinin parmak uçlarıma yapışıp kaldığını hissettim. Muhtaç olduğum sıcaklığı parmak uçlarımdaydı. Avuç içlerimi onun omzuna yasladım ve sertçe ittim. Buna engel olmak yerine geriledi ve bu uzaklığa sadık kaldı. Sırtımı kanepenin arkasına yasladım, susarak sessizliğin fısıltısını dinledim. Nasıl bu hale geldiğini bilmiyordum, o ısrar etse ben çözülürdüm ama ona ısrar etmem pek bir şey değiştirmezdi. Bana benden daha güçlüydü. Ona ondan daha zayıftım.

O, namlusu bana doğrultulmuş bir silahtı.

Kanın metalik kokusunu genzimde hissederken kirpiklerimi kaldırarak ona baktım. "Ne yapacağız şimdi?"

"Uyuruz diye düşündüm."

"Hayır."

Kaşlarını çattı. "Bu gece birlikte yatacağız."

Geriledim. "Fırsatçısın?"

"Tutsağım."

Yine yapıyordu. Tüm ezberimi, birkaç harfle ya da can alıcı kelimelerle bozuyordu. Ellerimi iki yanıma indirirken, yenik bir ifadeyle ona baktım. "Sen benim tek yenilgimsin," diye konuştum. Dilimin ucundaki kırıklık harfleri kanattı. "Ben babama bile böyle yenilmemiştim."

İrkildi, karamsar bulutların arasında çırpınan o duyguyu gördüm. "Sen de benim tek yenilgimsin," diye konuştu tek düze bir sesle. "Sen benim..." duraksadı. "Sen benim..."

"Ne? Ben ne?"

"Sen benim kadehimdeki son yudumsun," diye fısıldadı, sesi etrafımda dönen bir rüzgâr gibi beni kuşatmıştı. "Kanımdaki son damla. Son umut."

Son umut.

Yaralı şakağına, belki acısını hissetmediği dudağındaki kesiğe ve gözlerindeki saf gerçekliğe baktım. Muhtaçtım. Muhtaçtı. Bu adam varoluş sebebim gibiydi. Bu adam beni benimle kırıyor, canıma göz dikiyordu. Konuşmadı. Konuşmadım. Ona bakmaya son verdim, doğrularak sırt çevirdim ve salonu terk ettim.

Odaya girerek her daim kalorifer yanında bulunan battaniyeyi ve yastığımı aldım. Asrın'ın kokumun varlığıyla uyuduğunu biliyordum. Karanlık koridoru yürüyerek salona döndüm ve loş ışığın yardımıyla kanepeye yürüdüm. Ona bakmadım, bakamadım. Mor kılıflı yastığı kanepenin başına yasladım. Pati, bin bir umutla sevdiğimin onu sevmesini bekliyordu ama onun gözünün gördüğü bendim.

Battaniyenin katlarını açarak düzgünce koltuğa bıraktıktan sonra gerileyerek ona baktım.

"Bu zırvalıklara ihtiyacım yok," diye konuştu sertçe. "Tek ihtiyacım sensin."

Kapüşonumun uçlarını kavrarken, kirpiklerimin altından güzel gözlerine baktım. Kendimi gördüm. Bu adamın gözleri bana doğrultulmuş aynaydı. "Uyu," diye konuştum sessizce. "Burada ilaç ve su var. Ağrın olursa içersin, eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni uyandır."

Asrın sehpanın üstündeki kalabalığa ruhsuz, boş bir bakış attı. Kafasını salladı, dudaklarında öyle ruhsuz bir tebessüm vardı ki; ellerimle onun ruhuna dokunmalıymışım gibi hissettiriyordu. "İyi. Git horla."

Altdudağımı dişledim, sözcüklerimi yuttum ve sadece kafamı salladım. Aynı evin içinde, nasıl onun yokluğuyla sınanabileceğimi bilmiyordum. Kanepeden doğruldu ve gölgesi üstümü örttü. Dudakları telaşlı şekilde şakağıma yetişti, tenime sürtündü. Öptü, koklayarak öptü. "Geceler iyi."

"Geceler kötü."

Sıcaklığından ayrıldım, dudakları şakağımdan koptu ve temasımız kesildi. Ona sırt çevirdiğimde hiçbir itirazda bulunmadı, belki itiraz etse ve beni kolları arasındaki cennete çekse müdahale etmezdim ama o yapmadı. Minik adımlarla odama yöneldim, sırtıma dönen bakışlarından kurşun yağmuru akın ediyordu. Dudağımı dişimin esaretinden kurtardım, salonun eşiğinden koridora yavaş bir adım attığım an sesini işittim.

"Esila," diye fısıldadı, alçak bir sesle. "Bu gece beni yetim mi bırakacaksın?"

Kalbime kazık saplanmış gibi hissettim. Söylediği her şeyle gözlerimi yaşartabiliyordu. Tam o anda yüzünü görmek istedim ama yapamadım. Kaskatı bedenimi kıpırdatmayı başardığımda salonu terk ettim ve onu orada bıraktım. Sessiz, sedasız.

Odama girdim, kapıyı usulca örttüğümde içeriden bir şeylerin devrilme sesi geldi ama şükür ki annem buna uyanmamıştı. Sırtımı kapının soğuk yüzeyine yasladım, küçük avuçlarımı kapının yüzeyine gömdüm ve kesik kesik nefesler verdim. Deniz fırtınalıydı ve ben kayığın içinde nereye savrulacağımı bilemeden telaşla bekliyordum sanki. Gözlerimi sildim ve yatağın içine girdim, soğuk çarşafa sinmeyecek olan koku üstüme sinmişti. Ona sarılamadığım için hayaletine sarılacağımı biliyordum. Gözlerimi yumarken, hayaleti gelirse kollarımın arasına gelsin diye kollarımı açtım.

O gece Asrın'ı yetim bıraktığım geceydi ve sanırım bu sebepten hayaleti bile yanıma gelmemişti.

*

Gün aymıştı.

Sabah kalkıp banyoya girdiğimden beri suyun altındaydım ve boş boş fayansları izliyordum. Arada bir iç geçiriyor, titriyor ve suyun beni rahatlatmasını umut ediyordum. Uykusuzluğun gözlerimin altında bir doğum lekesi kadar belirgin bıraktığı mor lekeler ve zihnimin sokaklarına saplanan sivri ağrının varlığıyla dişlerimi sıktım. Bu kadar yeterdi, uzanıp suyu kapattım, gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdiğimde, bir elimle askılıktaki bornoza uzandım. Köprücük kemiğimin derin çukuruna biriken su damlaları çıplak göğüslerimden aşağıya akarken, giydiğim bornozun kemerini özensizce bağladım. Güne yeni başlamış olmama rağmen yorgun hissediyordum, sanırım kalbim yüzündendi. Saçlarım sırtımda ağırlık yaparken, koridordan tok bir ayak sesini işittim. Kalktığımda annem kahvaltıyı hazırlayarak işe gitmişti ve Asrın'ı görmesem de varlığının evde bir yerlerde olduğunu farkındaydım.

Boğuk bir nefes verdiğim esnada adımlar kapının arkasında durdu; sanki kalbim de durmuştu. Nefesimi tuttum,

damarlarımdaki kanın bir kısmı beni boğmaya kalkışırken, kapı usulca aralandı ve heybetli bedeni eşikte görüldü. Kuzguni saçları alnına serpilmişti ve üstü çıplaktı. Gözleri iki soluk kadar bir vaktin ardından bedenime indiğinde kası katı kesildi. Burada olduğumu bildiği halde içeriye girmişti ve şimdi de beni süzüyordu. Dünkü kırgınlığımız hiç olmamış gibi, oldukça serbestti bakışları. Banyonun kapısını gürültüyle kapattığında, mantığımın kapıları da kapanmış gibiydi. "Asrın..."

Yutkundu. "Çok geç."

Asrın kapıyı arkasından kapatıp sakin adımlarla yanıma ilerledi ve kabinin içine girdi. Ellerimi ıslak fayanslara yaslayarak donuk gözlerle ileriye bakarken, Asrın'ın elleri omuzlarıma, göğsü de sırtıma yerleşti. Sıcaklığını hissederek ürperdiğimde, çenesini omzuma dayadı ve vücudunu benimle paylaşırken sessizce saçlarımı kokladı. Tamam, böyle olacaksak problem yoktu ama onu tanıyordum. Arzuları, tutkuları vardı bana karşı. Dudakları ıslak saçlarımın üzerine yerleşirken, "Haklısın," dedi, sesi boğuktu. "Konuşmamız gereken her şeyi erteliyoruz."

Bunu anlamasına sevinmiştim. Su damlaları cildimden akıp giderken başımı salladım. "Neler yaptığını hiç anlatmadın bana."

"Sen de bana," diye karşılık verdi, sesi ondan beklenilmeyen bir sakinliğe sahipti. "Sandım ki... Eğer konuşmazsak o beş ay hiç olmamış gibi davranabiliriz."

"Gittin." Dilim acıdı. "Gittin ve bu olmamış gibi davranabileceğimiz bir mesele değil."

Asrın sertçe soluklandı ve elleri omuzlarımdan aşağıya, sırtıma kayarak ince belimi çerçeveledi. Zayıflığımdan hoşnut olmadığını ima eden bir şeyler mırıldandıktan sonra, "Anlat bana," dedi fısıltıyla. "Hastalığını..."

Konuşmayı istemediğim tek konu bu olabilirdi. Hastalığım canıma okumuş, beni hayattan bezdirmişti. Onsuz bu hastalıkla savaşmıştım ama yemin ederim çok zor olmuştu. Zaten bitmemişti de. Hâlâ düzenli olarak ilaç alıyor, strese girdiğimde daralıyor, kâbuslar görüyordum. Hastalığı biraz olsun yatıştırmıştım ama bu çok zor olmuştu. Gözlerimin yaşardığını hissederek omuz silktim. "Sen giderken... Hastalığım en kötü dönemindeydi. Sen gittikten sonra bir süre evden dışarıya çıkmadım. Kâbuslar, halüsinasyonlar, hayaletler, fısıltılar... Bunlarla uzun vakit geçirdim. Ama sonra iyileşmem gerektiğini fark ettiğimde Müjde Hanım'a gittim. Beni yatırmak istediler ama karşı koydum... Ki bu çok zor oldu. Her gün oraya gittim, ilaçlar aldım, onunla konuştum. İyileşmeyi kabul ettim, senin için. Çünkü bu hastalık bir şekilde beni senden ayırdı ve ondan sırf bu yüzden bile nefret ettim. Onu sistemimden, beynimden atmak istedim. Tamamen atamadım ama onu küçülttüm, artık ben ondan daha büyüğüm."

Asrın'ın gürültülü soluğu enseme çarptı ve hızlanan nabzımı dinliyormuş gibi uzunca bir süre bileğimin içini okşadı. Dudakları saçlarımın üzerinde kıpırdıyordu. "İlaçları kullanmaya devam ediyorsun değil mi? Alırken hiç görmedim."

"Belirli saatleri var," dedim, kabinin içinde biriken suyu izlerken. "Düzenli alıyorum."

"Çok yoruldun değil mi?"

Başımı sallarken, "Evet," dedim. "İğneler, ilaçlar, terapiler... Hayatımın en kötü zamanıydı."

"Benim de öyleydi." Asrın'ın sesi elimden tutup beni zamanda geriye götürdü. "Senden farklı değildim. Evden çok çıkmadım, zamanımın çoğunu annemle ve onun tedavisi için çabalayarak geçirdim. Bana kalan zamanlardaysa... Hep seni düşündüm."

"Asrın..."

"Şşt, dön bana."

Pes ettim, üstelik savaşmadan. Ellerimi fayansın üzerinden indirdim ve vücudumu ona çevirdim. Bu sefer sırtım ıslak fayanslara yaslandığında, Asrın ellerini iki yanımda sabitledi ve yüzünü yüzüme alçaltarak alnıma yaslandı. Gözlerini görmeyi diledim ve sanki içimi açıp okumuş gibi gözlerini benimle buluşturdu. Uykusuz, sevgiyle hiç öpülmemiş gibi küs duran gözleri vardı. Uzanıp gözlerinden öpmek isterken, "Senin halisünasyonların vardı, benim hayaletim," dedi, alnını alnıma sertçe bastırırken. "Her uykuya daldığımda gülümseyerek, sarı saçlarını savurarak yatağıma, kollarımın arasına giriyordun. Kulağıma bir şarkı mırıldanıp yüzümün her tarafından öpüyordun. Bir tek dudaklarıma dokunmuyordun, yasakmış gibi... Kollarımın arasından çıkma diye seni o kadar sıkı tutuyordum ki, sabah kalktığımda kollarımın ağrıdığını hissediyordum. İlk geceler uykumdan uyandığımda odanın içinde deli gibi seni aradım ama sonra fark ettim, rüyaydın. O saatten sonra zamanımın çoğunu uyuyarak geçirmeye başladım. Seni bekledim, bazen gelmedin... Bana kırgın olduğun için gelmediğini düşündüm ve bu canımı yaktı."

Tıpkı benim hissettiklerimi hissetmişti. Bana, ona olduğum kadar âşıktı ve günlerini beni düşünerek geçirmişti. Dudaklarımı sertçe ısırdım ve ardından tıpkı rüyalarındaki, hayallerindeki gibi onu yüzünün her yanından öpmeye başladım. Asrın titredi ve derin derin iç çekti. "Yemin ederim elimden başka türlüsü gelmedi," dedi öfkeyle. "Bir tarafta sen vardın, bir tarafta annem. Hastaydın, çok incinmiştin, kendinde değildin. Annem de hastaydı, yalnızdı, çaresizdi Esila. Kimsesi yoktu... Biliyorum, kalabalığın içinde olsan bile sen de yalnızdın ama söz vermiştim Esila. Gittim, eğer işler yolunda giderse annemi alıp gelecektim ama işler yolunda gitmeyebilirdi de... Bu yüzden bunu seninle paylaşamadım. Bu bir seçim değildi Viata, orta yolu bulmaktı."

Dudaklarım ıslak cildinin üzerinde titreyerek küçük öpücükler bırakırken, sessiz kaldım ve elimi çıplak göğsünden kalbine koydum. Asrın kulağıma yaklaşıp bana daha başka şeyler fısıldamaya başladığında, ellerimi omuzlarına sardım ve gözlerinden öptüm. Kalbim hızlı hızlı atıyordu ve kalbimin kapladığı alan, Asrın'dı. Boynuna dolanıp hıçkırıklara boğulurken bana hiç duymadığım şeyleri fısıldamaya devam etti.

Böylece geçen birkaç dakikadan sonra zil çaldığında birbirimizden uzaklaştık ve Asrın alnıma sıcak bir buse kondurarak banyodan ayrıldı. Onun ardından hemen banyodan çıktım ve koşar adımlarla odama girdim. Bir süre yaşadığımız büyülü anın gerçekliğini tattım, kalbimin deli ritmini dindirdim ve kendimi toparlamaya çalışarak kıyafet dolabına ilerledim. Kırmızı renkli, düz iç çamaşırlarını hızla üstüme geçirdim. Boğazlı, mavi bir kazak ve İspanyol paça pantolon giyerek işimi bitirdim. Saçlarımı kuruladığım havluyu sırtıma attım ve çalışma masasının üstündeki nemlendiriciyi yüzüme sürdüm.

Kendime aynadan baktığımda, gözlerimde sönen bir mumun tutuşturulduğunu gördüm. O bana iyi gelmişti. Koridorun eşiğinden yükselen sesleri işitirken, tebessümümü bastırarak odadan ayrıldım ve koridora çıktım. Asrın'ın heybetli ve çıplak sırtı gerilmiş, kürek kemikleri belirginleşmişti. Çıplak ayaklarla yünlü halıda yürürken, Cenk'i ve Bora'yı onun karşısında görerek afalladım.

"Lan hangi şerefiz sana el kaldırdı?" Cenk elleriyle Asrın'ın yüzündeki yaraları yoklarken, üzüntüyle gözlerini kırpıştırdı. "Bir tanem, söyle bana kardeşim kim seni haşat etti?"

Asrın sakin kalabilmek adına kemikli parmaklarıyla burun kemerini sıkarken, Bora, Cenk'i Asrın'ın üzerinden ayırmaya çalışıyordu. Gülmemek için yanaklarımı dişlerken, "Cenk, sana sokarım," diye konuştu Asrın, sesi sertti. "Hadi, beni sinirlendirme."

Cenk, Bora'yı itelemeye çalışırken, "Sok kardeşim. Önce benden başla," diye konuştu üzüntüyle. "Asrın adres ver kanka. Gidip sıçacağım ağızlarına..."

Cenk adresi almadan kapıya yürüyüp muhtemelen Asrın'a bunu yapanları dövmeye giderken, Bora bin bir küfürle onu yakaladı ve salona tıktı. Dudaklarımdan sessiz kıkırtılar dökülürken, Asrın omzunun üstünden bana döndü. "Gülme," diye konuştu kaşlarını çatarken. "Gülmesene kızım."

Onu yanıtsız bırakarak salona girdiğimde Asrın keskin gözlerle beni takip etti. Sıcaklığını hissediyordum, henüz yaşadığımız anların etkisinden sıyrılamamıştım ve kalbimin göğsüme olan baskısı azımsanamayacak kadar çoktu. Salona girdiğimizde kendimi tekli koltuğa bırakacaktım ama Asrın elini bileğime geçirerek beni yakaladı ve hızlıca koltuğa fırlattı, hemen sonra yanıma oturduğunda dizi dizime sürtündü.

Bora bir onun çıplak göğsüne bir de benim nemli saçlarıma baktıktan sonra, elinin tersiyle Cenk'in boşluğuna vurdu. "Lan, yanlış zamanda gelmişiz," diye konuştuğunda, Cenk alelade bir tavırla sırıttı.

Yanaklarım ısınırken başımı boynuma gömerek yüzümü onlardan sakladım. "Az biraz ciddi olun," diyerek onları azarladı Asrın. "Münasebetsiz şakalar yapmayın, dalağınızı Pati'ye yediririm."

Cenk hayretle ona baktı. "Kardeşim ben üslupsuz öyle şakalar yapmayı senden öğrendim. Ayrıca o kedi nerede, getirsene seveyim."

Saçlarımı yanlarıma dökerek bu muhabbetten kendimi sakınırken, sıkkın bir nefes verdim. Kızlar yoktu, nerede olduklarını bilemiyordum ve Almila ile dargın kalmak beni çok üzüyordu. Soğuk ellerimi ovuştururken, kirpiklerimi kaldırarak doğrudan çocuklara baktım. "Kızlar," diye mırıldandım sessizce, "Neredeler? Almila benim yüzümden mi gelmedi?"

Bora anlayışla bana bakarken, ifadesi tereddüt doluydu. "Kuaföre gittiler. Aslında seni de aradılar ama... Asrın telefonu suratına kapatmış."

Dudaklarımı birbirine bastırarak şaşkınlığımı gizlerken, omzumun üstünden ona döndüm. Doğrudan gözlerine baktığımda, umarsızca omuz silkti. "Kimin aradığını bilmeden açtım telefonu. Canım sıkılmıştı, homurdanıp kapattım."

Tısladım. "İyi halt ettin."

Önüme dönerek ona sırt çevirdim. Cenk dikkatle bize bakarken, "Asrın, bu yengem olacak kadın sana pansuman yapamamış," diye konuştu, bana tip tip bakarak. "Dur, ben sarayım yaralarını."

Kanepenin üstündeki yastığı kavradığım gibi onun suratına fırlattım. "Kes sesini."

Cenk yastığı Bora'ya fırlatırken, hayretle bana baktı. "Lan kızın ağzını da bozmuşsun."

Asrın Cenk'e sövmeye başladığında oturduğum kanepeden doğruldum ve onlara tip tip bakarak salondan ayrıldım. Açlığı hissediyordum, başımdaki ağrının şiddetlenmesini istemiyorsam yemeye mecburdum. Koridorun diğer ucundaki mutfağa girdim, hazırlanmış kahvaltı iştahımı kabartırken, ocağı yaktım ve demlenmiş çayı ısınmaya bıraktım. Kalçamı tezgâha yasladım, Almila'nın kırgınlığı sürekli kalbimi eşeleyen bir ağrıydı ve acilen onunla konuşmam gerekiyordu. Çay ısındığında, porselen demliği kahvaltı masasına bıraktım.

"Kahvaltı hazır," diye bağırdım, salona doğru. "Hadi, gelin zıkkımlanalım."

Birkaç saniye onaylayan sesler bekledim ama hiçbir ses duymadığımda yanaklarımı şişirerek mutfaktan çıktım. Salonun eşiğinde durduğumda, içeriden gelen kısık sesli konuşmaları işiterek kaşlarımı çattım. Kapının ufak aralığından gördüğüm manzarayla duraksadım.

Asrın kanepeden kalkmış, Cenk ve Bora'nın oturduğu kanepenin önünde onlara doğru eğilmişti. Bir eliyle kafası geriye yatan Cenk'in boğazını sıkıyordu ve Bora yamuk bir sırıtmayla Cenk'in çırpınışını izliyordu. Bu görüntüye bir anlam veremediysem de saniyeler sonra mesele açıklığa kavuştu. Asrın "İbne," diye tısladı öfkeyle. "Hep yüzüme çalışmışsın."

Cenk ellerini iki yana savururken, boğuk bir sesle konuştu. "Kanka, sen gelip kendini bize dövdürdün. Ben de yılların intikamıyla kafa göz giriştim valla..."

Bora koltukta geriledi. "Valla ben yüze çalışmadım, bir tek böbreğe tekme geçirmiştim." İrkildi. "Lan iç kanama olmasın!"

Asrın ona gözlerini devirdikten sonra, zihnimdeki bulmacalar cevaplarına kavuşmaya başlamıştı. "Ağzım gözüm hep çizilmiş puşt herif." Dişlerinin arasından tısladı. "Kızın yanında da boş boş konuşuyorsun. Lan, sen yüzümü benzettikten sonra gelip bana kimin yaptığını niye soruyorsun?"

Cenk öksürmeye çalıştı. "İnandırıcı olsun diye valla. Esila zaten çok saf, eksik akıllı..."

Asrın tekmeyi Cenk'in bacaklarına geçirdi. "Kime eksik akıllı diyorsun sen!"

Cenk onu itmeye çalışırken, artık yüzü kızarmaya başlamıştı ama ben yerimden bile kıpırdayamıyordum. Tuhaf, isimsiz bir his göğüskafesimin kemiklerine ceset gibi yığılırken, şaşkın gözlerle izlemeye devam ettim. "Asrın, sen sırf

Esila geceyi seninle geçirsin diye kendini bize dövdürdün."
Cenk öksürüklerinin arasından sırıttı. "Ha bir de, sol gözüne kendin yumruk attın."

Asrın kaşlarını çattı. "Öyle mi yaptım lan."

Bora onayladı. "Hatırlamıyor musun? Bizim iyi yumruk aramadığımızı söyleyip kendini yumrukladın."

Asrın Cenk'in boğazına sarılan ellerini geriye çektikten sonra, "Doğru ya," diye konuştu, kendi kendine gözlerini devirdi. "Zaten böyle güzel bir yumruğu benden başkası aramazdı."

Dilimin ucuna kan bulaşmış gibi hissettim, ağzımda metalik bir tat vardı ve tüm kelimeleri kanatıyordu. Durdum. Ne düşüneceğimi ne hissedeceğimi şaşırmıştım. Havaya kalkan küçük ellerimi iki yanıma indirdim, yutkunarak bu ağır tadı yok etmek istedim ama ben yutkundukça damaklarıma yapışıyordu. Sessizlik bazen yalandı. Ona olan zaafımı kullanmış ve kendimi kendime bırakmamıştı. Yüzümü kayıtsız göstermeye çalışarak elimle kapıyı ittiğimde tedirgin çehreler bana döndü.

"Kahvaltı hazır. Hadi, gelin."

Hiçbirinin suratına bakmadan arkama döndüğümde, Cenk'in aceleyle yerinden doğrulduğunu göz ucuyla görmüştüm. Yemek dendiğinde akan sular duruyordu, onun için. Sarsak adımlara mutfağa geri döndüğümde, çay bardaklarını doldurdum ve sandalyeyi çekerek yerime oturdum.

Asrın ve çocuklar tepişerek mutfağa yöneldi ve sandalyelere tünediler. Bora ve Cenk bu muazzam kahvaltı masasını gördüklerinde elbette insanlıktan çıktılar ve kabaca yemeye başladılar. Çatalımı parmaklarımın arasına alıp dalgın gözlerle porselen tabağı incelerken, yanaklarımı süzen gözlerin farkındaydım. Cenk ve Bora aynı sosise çatallarını batırdılar ve kötü kötü birbirlerine baktılar.

"O benim," diye konuştu Bora, sinirle. "Bırak şunu."

"Hayır, benim."

Onlara gözlerimi devirdim, yanağımı avuç içime gömdüm ve salata dilimini dişlerimle parçaladım. Asrın çok yemek yiyen biri değildi, birkaç şey atıştırdıktan sonra paketini çıkarmış ve sigara yakmıştı. "Çocuklaşmayın," diye homurdandı Asrın. "Dolapta vardır."

İkisi de onu duymazdan geldi. Sosis, çatallar tarafından hırpalanırken, "Seni bir daha eve almam. Anneme patatesli börekte yaptırtmam," diye tehdit etti Bora.

Cenk pes etti. "Al zıkkımlan."

Asrın sandalyesini ittirerek yerinden doğrulmadan hemen önce, annemin özenle yaptığı mini poğaçalardan birkaç tanesini yemem için tabağıma, bırakmıştı. Heybetli bedenini doğrulttu, elmas parlaklığındaki göğsü halen çıplaktı ve dövme gözüme her çarptığında, bir kuş tüyü kalbimin kafesine usulca sürtünüyordu. Pencere kenarına geçti, iki dudağının arasına kıstırdığı sigarasını içmeye devam etti.

"Doydun mu?" diye sordum sessizce. "Hiçbir şey yemedin?"

Bir geçmişi göğüsleyen gözleri camın üzerinde geziniyordu, geçmişle camı parçalayacağını düşündüğümde korktuğum tek şey kırıkların ona saplanacak olmasıydı. "Yedim ben, sen ye."

Yalnızca kafamı salladım ve sustum. Cenk ve Bora kahvaltı boyunca takışmış, birbirlerini gıcık etmişlerdi. Hatta Cenk bir ara Bora'nın çayına tükürmüş ve Bora maalesef o çayı içmişti. Onlara yarım ağız gülerken bardağı bıraktım ve sandalyemden doğruldum.

"Bundan sonra kahvaltılarda sizdeyim," diye konuştu Cenk, gevşek bir alayla. "Aylar sonra sucuklu yumurta yedim."

Cenk cümlesinin hemen ardından geğirdiğinde gözlerimi devirdim. "İğrençsiniz."

"Sağ ol kanka."

Asrın sigarasını pencere pervazında söndürdü, cızırdayarak sönen sigaranın acı kokusunu alabiliyordum. Bize döndü, Cenk ve Bora doğrulduklarında, bakışları Asrın'ın karnındaki morluğa takıldı. "Yeni mi gördünüz?" diye sorarken sinirimi harflerin ardına gizledim. "Vuran şerefsiz morartmış. Kim yaptıysa elleri kırılsın."

Bora gürültüyle öksürürken gözlerini kaçırdı. "Beddua etme canım..."

"Canı çıksın," diye konuştu Cenk, sanki Asrın'ı döven kendisi değilmiş gibi. "Saçları dökülsün, kel kalsın."

Bora ters ters bakarak Cenk'i de aldı ve mutfağın çıkışına yöneldi. "Biz kaçtık gençler."

Cenk el salladı. "Biz kaçıyormuşuz gençler." Çarpık bir sırıtmayla kıvırdı dudaklarını. "Gideyim de biraz Lavin'in meme..." boğazını temizledi. "Her neyse, görüşürüz."

Gözden kaybolduklarında bir şeylerle oyalanmak için masayı toplamaya başladım. Kahvaltılıkları dolap raflarına dizdim, bulaşıkları lavabonun içine yığdım ve masayı silerek duvar dibine ittim. Ellerimi yıkadım, suyun avuçlarımda biriken günahı da götürmesini diledim ama mürekkep nasıl dokunduğu yeri kasvete boğuyorsa, günah da yazıldığı geçmişten silinmiyordu.

Bazı günahlar çok cezbediciydi.

Misal, Asrın...

Suyu kapadım, metal lavabonun içine bakmaya son verdim ve kafamı zerre oynatmadan gözlerimi kaldırarak onu göz hapsine aldım. Öğle güneşinin cansız gölgelerini sırtında görüyordum. Altdudağımı dişledim, minik adımlarla kanatları altına girdim ve yanağımı sırtına gömdüm. Derin çukur, sanki beni içine çekmek ister gibi daha da derinleştiğinde, sıcak teni yanağımı bir annenin şefkatiyle kabullenmişti.

"Asrın?"

Bir elini arkaya yatırdı, kazağımın altından belime soğuk kuldu ve mayıştırıcı bir yavaşlıkla orayı okşadı. "Hım?"

"Biliyorsun değil mi?"

Memnuniyet dolu bir mırıltı dillendirdi. "Neyi?"

"Sana âşığım."

Yanağımın bir mezar taşına yaslandığını hissettim, bir mezar taşı bu denli sıcak olabilir miydi? Asrın irkildi, beni saniyeler içinde kaskatı kesildiğinde, aramızda uzanan büyülü kelimeler uzunca bir süre karşılıksız kaldı.

Sana âşığım, demesini bekledim.

Demedi.

Ben buna saatlerce ağlamak istedim.

Sonra bir anda boşlukta titreyen avucumu yakaladı, soturduğu beyaz filtreli sigarasını dudağının kenarına yerleştirdi ve yeşil gözleri titreyen parmaklarıma daldı. Parmak uçları kımıldadı, ben babasını izleyen bir kız çocuğunun ilgisiyle onu izlerken, güzel parmakları avuç içime yazmaya başladı. Yavaştı, anlamam ve hissetmem için özenle yavaş yazıyordu.

Yazdı.

Her yazdığı harfte umutsuzlukla asılan dudaklarım gevşedi. O yazdı, ben gülümsedim.

Cümlesinin sonuna iri bir nokta kazıdı.

Avuç içime kazıdığı cümlede şöyle yazıyordu, *Sana Âşığım.*

*

Hayatımı özetleyen en iyi cümle, sana âşığım.

Bu cümle her şeyi ve tüm hayatımı özetliyor gibiydi. Bazı şeyler sizi yaşattığı gibi sizi öldürür de. Asrın tıpkı böy-

leydi. Bana yaşama gücü veren de kendisiydi hayatımdan çıkıp gittiğinde beni öldürecek olan da. Demiştim, herkesi yenebilirim ama benim galibim hep Asrın olacak.

Öğle vaktinin ardından saatler geçmişti. Okula gitmemiştik, onun hâlâ okuyup okumadığını ise bilmiyordum. Bana hiçbir şeyi açıklamıyordu, sanki açıkladığında daha fazla kırılabilecekmişim gibi. Deri ceketimin fermuarını çektikten sonra, atkıyı boynuma doladım ve koridora yöneldim. Akşam çökmüş, hava kararmıştı ve canım çikolata istiyordu. Evde olmadığı için site içerisindeki mini marte gidecektim ama onun bundan haberi yoktu. Koridoru geçip sokak kapısının önüne geldiğimde, Asrın'ı mutfağın eşiğinde gördüm.

Pati için süt ılıtmış, yere çömelmiş ve afiyetle sütü içen Pati'nin tüylerini okşuyordu. Kıvrılmak için mücadele eden dudaklarımı zapt ettim, bana söylediği yalan yüzünden onunla saatlerdir konuşmuyordum ama bu tavır bana ait değil gibiydi. Ona sırt çevirmeyi, ona küs kalmayı sevmiyordum. Derin bir nefes aldığım esnada varlığımı hissetti ve sanki Pati'yi hiç okşamıyormuş gibi bir anda onu geriye itti. "Yeter, sırnaşma." Omuzlarını dikleştirdi. " Yürü git, kavat."

Gözlerimi devirdim, neden bir kediye şefkatle yaklaştığımı gizleme gereği duyduğunu bilmiyordum. Pati, kuyruğunu onun bacağına dolarken Asrın kafasını kaldırdı ve güzel gözlerini üstüme düşürdü. Tek kaşı kalktığında bunun onu ne kadar karizmatik ve çekici yaptığını düşündüm. "Nereye?" diye sordu. "Saat çok geç, bir şey mi oldu?"

Ruhsuzca güldüm. "Beş ay boyunca kaç kere bu saatte dışarı çıktım, biliyor musun?" diye konuştum acımasızca. "Tabi bilmiyorsun!"

"Kes şunu," diye kükredi, kurşunlanmış bir hayvan gibi. "Tek acı çekenin sen olduğunu mu sanıyorsun aptal!"

"Canın cehenneme!"

Ona sırt çevirdim, dairenin kapısını açarak merdivenlere yöneldiğimde doğrulduğunu görmüştüm. "Ayakkabılarını giy salak."

"Ayokkobolorono goy solok."

Sinirle inledim ve geriye dönerek portmantodaki ayakkabıları ayağıma geçirdim. Asrın deri ceketini giydikten sonra kalçasını bile isteye bana sürterek yanımdan geçti ve merdivenden inmeye başladı. "Bekliyorum."

Ayakkabımın bağcıklarını bağladıktan sonra doğruldum ve dış kapıyı kapatarak onun yanına ilerledim. Yan yana merdiven basamaklarını inerken, tuhaf bir şekilde sessizleştik. Ellerimi cebime sokmak için hareketlendiğimde, Asrın elimi yakaladı ve ikimizin elini de kendi ceketinin cebine sakladı. Az önce sinirlenen ben değilmişim gibi başımı omzuna gömdüğümde, ne kadar dengesiz olduğumuzu bir kez daha fark ettim. Dinmiştik, az önce hırçınlaşmıştık ama şimdi su gibi akıp yolumuzu bulmuştuk.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorarken parmakları saçlarımı okşadı. "Bere takmalıydın, hava soğuk."

"Dert etmiyorum. Isıtacak bir adama sahibim," diye konuştum sessizce. "Markete gideceğiz, canım çikolata çekti."

"Demek senin de canın normal kızlar gibi çikolata çekebiliyormuş," diye konuştu bariz bir alayla. "Biliyor musun? Balığı severim."

Kalbinin düzensiz ritmini kulağımda hissetmek... Bunu tanımlayacak cümleler benim sözlüğümde yoktu. Yanağını göğsüne sürterken, "Neden balık?" diye sordum.

Kasıldı, saçımdaki maharetli parmakları bir an duraksadıktan sonra saçlarımı ilgiyle okşamaya devam etti. "Babamla balığa çıktığımızı hatırlıyorum," diye konuştuğunda, tek ışık ondan geliyormuş gibi kafamı aydınlığına kaldırdım. "O anların varlığından eminim ama aklımdaki görüntüler çok silik. Bazen babamın yüzünü tamamen unutmaktan..." Durdu, sertçe yutkundu, "Neyse ki fotoğrafı var."

Bir insan için üzülebilirdik, bir insanın çekmiş olduğu acıya da üzülebilirdik ama bu adamın acısı yaşamış olduğum acılardan çok daha fazla canımı yakıyordu. "Babanın yüzünü unutmaktan korkuyorsun."

İnkâr etmedi. Kabul de etmedi. Parmak uçları saçlarımı etrafına doladı. "Babamla olan anılarımı unutmak istemiyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Unutamazsın ki," diye konuşturum yavaşça. "O senin baban. Acaba seni izliyor mudur?"

Afalladı. "Bilmem ki."

Ben de bilmezdim. Küçük, günahsız çocuklara anne ve babası tarafından izlenildiği söylenirdi; buna inanmayan tek çocuk dahi olmadığına emindim. Sokağın köşesini dönerken sessizdik, gri zemine dalmış gözlerim yukarı tırmandığında bize doğru gelen annemi gördüm ve bacaklarım bilinçsizce hareketi kesti.

"Anne?"

Asrın da bana eşlik ederek durduğunda, başımı göğsünden kaldırdım ve aramıza bir karışlık mesafe koydum. Annem bizi fark etti. Asrın'ı gördüğünde, dudaklarındaki tebessüm usulca soldu. Ufak adımlarla annemin yanına ilerlediğimde, Asrın bize izin verdi ve arkamda durarak bize özel alan tanıdı.

"Kızım?" Annem sakin bir ifadeyle konuştuğunda gülümsemeye çalıştım lakin yanaklarım gergindi. "Bu saatte nereye gidiyorsun? Hem de o çocukla?"

Ellerimi kotumun arka cebine saklarken, sorgulayıcı ifadesine kaş çatmadan edemedim. Cümlelerimi toparlayarak onu incitmekten kaçındım. "Markete kadar gidiyoruz. Geri geleceğiz."

Gözlerini kırpıştırdı. "Beraber?"

Kafamı salladım. "Beraber."

Annem zarif, kırışmaya yüz tutan parmaklarını ovuştururken, düşünceleri yüzünden okunuyordu. Memnuniyetsizdi. "Esila, ona güvenemiyorum."

"Anne, ona güveniyorum."

Duraksadı. İnsanların ilişkimize olan yaklaşımı beni rahatsız ediyordu. Asrın'a bir cüzzamlı gibi davranmaları can sıkıcıydı. Tamam, mutluluğumu istiyorlardı ama mutluluğun bendeki anlamı oydu. Omzumun üstünden Asrın'a doğru bakarken, ince kaşları çatıldı. "O çocuk yaralı."

"Evet, bunun için bu gece bizde kalacak."

"Onun bakıcısı değilsin," diye konuştu, yükselen sesini artık Asrın da duyabilirdi. "Annesi, babası yok mu? Kimsesiz mi bu çocuk?"

"Anne!"

Sustu. Sıkkın bir nefesi dudaklarından bırakırken, yalnızca kafasını salladı. Zarif, kemikli yüz hatları el işlemesi kadar hoştu ama gerildiğinde bu hoşluktan geriye derin bir manasızlık kalıyordu. "Geç kalmayın."

Annem yanımdan sıyrılarak geçip gittiğinde, Asrın'a bakmaya korktuğumu hissettim. Yanıma yanaştı. Beni korunaklı, acının omurgası olan kanatlarının altına sakladığında yanağımı yeniden göğsüne sakladım. Sokak boyu yürümeye devam ettik.

"Annem adına özür..."

Saçımı öptü. "Dileme. Ben annem adına senden özür dilemedim."

Bu kadar kısa ve netti aslında. Üstelemedim, zaten annemi önemsemiyor ve düşünceleriyle ilgilenmiyordu. Sokağı yavaşça yürüdük, onunla yaptığım onlarca güzel şeyin olduğu kalp kıyıma bu anı da işledim. Sokağın sonundaki mini markete yöneldik, iki yana kayan cam kapılardan içe-

riye girdiğimizde, abur cubur reyonlarına ilerledik. İçeriden ferah bir koku yükseliyordu, saat geç olduğundan dolayı pek kimseler yoktu.

Onlarca çeşit çikolata bulunan reyonların önünde durduğumuzda, Asrın kolaylık sağlamak adına elini saçlarımdan ayırdı. Gülümseyerek çikolatalara göz gezdirirken Asrın'ın bir bitter çikolatayı açmış ve yemeye başlamış olduğunu gördüm. Parmağımı uzatıp dudağının altını temizledim. "Bazen çocuk gibisin."

Parmağıma bir öpücük bıraktı.

Çikolatalarla beraber kasaya yürüdüğümüzde, cebimdeki parayı çıkardım ama Asrın benden önce davrandı. Aldıklarımı poşete doldurdum ve homurdanarak marketten çıktım. Soğuyan ellerimi ceketimin ceplerine sakladım, yünlü atkım boynuma dokunarak beni gıdıklıyordu. Kaldırım kenarından yürüdüm, hemen arkamdan geliyordu. Bir diğer sokağa girdik, sokak lambasının gölgeleri yanaklarımda oynaşırken, yıldızlar geceyi şereflendiren onur konukları gibiydi.

"Esila?" Asrın'ın tok sesi, kalbimin kapakçıklarına bir deprem düşürdü, enkazı ruhuma dağıldı. "Ne oldu yine?"

Binamızın önüne geldiğimizde üşüyen parmaklarımla şifreyi girdim, dengesiz tavırlarımın farkındaydım. Beni dengesiz kılan oydu, konuşulmayanlar, gizlenenler ve dahası. İçeriye yöneldim. "Bana yalan söyledin," diye konuştum, çatlak sesimin vurgusu harfleri ezdi. "Susmak da bir yalandır. Sana olan zaafımı kullandın, dayak yeme bahanesiyle. Kendini dövdürecek kadar manyak bir herifsin!"

Şaşırmadı, irkilmedi. Sanki ben duvara konuşuyordum ve bu sinir bozucuydu. Nefesi ensemin eşiğindeyken fısıldadı, "Bizi duyduğunu biliyordum."

Şaşırdım, irkildim. Ruhsuz bir tebessümle karşımızdaki asansöre baktım. "İşte bu. Sen geceyi benim olduğum evde

geçirdin, çünkü bunu istedin. Ben ise geceyi seninle geçirmek istemedim..." Yutkundum. "Sen istedin ve oldu. Ben istedim hiçbir şey olmadı. Hep beni alt ediyorsun, istekleri-min bir değeri yok."

Asansörün önünde durdum, parmak ucumla düğmeye bastım ve ağır bir melodi çınladıktan sonra asansör katları inmeye başladı. Asrın'ın yutkunduğunu işittim, sözcükleri zihnimin askerleriydi. "Asansöre mi bineceğiz?"

"Ben bineceğim," diye konuştum sertçe. "Sen istersen binme. Korkaklığa devam et ve merdivenleri tırman."

"Korkmuyorum!"

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse bin."

Heybetli bedeni yanımda yer aldı, sigaraya bulanmış kokusunu avuç avuç bağrıma basmak istiyordum. Omuzları zayıf omuzlarımı hırpaladı, dudakları kıpırdandı ve seçemediğim sözcükleri dile getirdi. Kafamı yana yatırdım, gözlerimiz asansör kapısının yansımasında kesişti ve zümrütleri bu kez bir kefene değil de kefenin girdiği tabuta teslim oldu.

Asansör geldi.

Kapılar iki yana aralandı.

Biz içeriye girdik.

Sırtımı asansör duvarına yasladım, Asrın bir adım önümde durdu ve bana sırt çevirdi. Her daim dik olan omuzları gerilmişti. Asansör hareketlendi, altdudağıma dişlerimle eziyet ederken, onun korkusundan rahatsız olarak geridim. Asansör hızlıca çıkmaya başladığında, Asrın bir elini aynalı kısma yasladı ve diğer elinin parmaklarını avucunun içine gömdü.

Yumruğunun göğüskafesime indiğini hissettim.

"İlk tanıştığımızda benimle asansöre binerdin," diye konuştum, sesim yıkım içindeydi. "Çünkü o zaman mesafemiz vardı. Ben sana neden merdiven çıktığımızı sorduğumda, sen cevap veremeyecektin. Çünkü asansörden korkuyordun. Benim senin korkularını görmeme izin verdiğin o andan sonra merdiven çıkmaya başladık. Çünkü artık senin korkularını görmemden rahatsız değildin."

Sanki söylediklerimi hiç duymadı. Onu korkaklıkla suçladım, itiraz dâhi etmedi. Sırtımı duvardan ayırdım ve kendime kızarken, "İyi misin?" diye sordum suçluluk hissetmeye başlayarak. "Seni buna zorladığı..."

Nefesleri hızlıydı. "Kaç kat kaldı?"

Yıkım hızlanan nefeslerinde başladı, bir deprem edasıyla titreyen bedenimde devam etti ve kötü bir his etrafımda sis oluşturdu. Asrın alnını asansör duvarına yasladı, ona dokunmak için kalkan soğuk parmaklarım çaresizlikle yanına indiği sıradaysa bir şey oldu.

Asansör tekledi, gürültüyle durdu ve ışıklar söndü.

"Siktir!" Asrın kapıya iri bir yumruk indirdiğinde, kalbime neşterle kesikler atıldığını hissettim. "Sikeyim... Durdu mu bu? Bu ışıklar niye söndü? Neden karanlık burası?"

Ona dokunmak istedim, pişmanlık ruhuma karanlık bir bulut gibi çöktü. Konuşamadım, korkulu gözlerle zar zor seçebildiğim sırtına bakarken, Asrın yumruklarını kapıya indirmeye devam etti. Nefesi hızlanmıştı, ahlâksız küfürleri dudaklarından firar ediyordu ama sanki ben tüm gerçekliğe sağır kesilmiştim. Dudaklarım titredi, kalbim kanadı ve bir orman cayır cayır yanmaya başladı; yangın kendisiydi, meşalesi ben.

Sonra Asrın nefes alamadı.

Ben nefesimi ona vermek istedim.

Bölüm 12

-Kriz-

Ruh öldüğünde kefen giyemediğinden olsa gerek, cesedi bedende bir fazlalıktı.

Asrın bedeni ölen ancak kefene sarılıp, toprağa gömülemeyen ruh gibiydi.

"57... 58... 59..."

Saniyeler onun dudaklarından sıyrılıp benim kulaklarıma çarptığında, bir yerlerden sarkıtılmış bir yardımın zihnimi çalmasını diledim. Kaskatı kesilen bedenimin ağrısını güç bela hissediyordum, aşağı yukarı bir dakikadır aynı pozisyonda durmaya ve durumu idrak etmeye çalışıyorduk. Asrın'ın sıklaşan solukları, zamanlaması yanlış bir acıyı bağrıma saklamış gibiydi. Omuzları dikti, kafası hafif bir açıyla eğikti ve sürekli saniyeleri sayarak oyalanıyordu.

"Asrın." Titreyen fısıltımın ona ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordum, dua gibi dökülen sesim çaresizlik içindeydi. Yanında duran eli yumruk olmuştu ve bembeyaz kesilen parmak boğumlarını göremesem de tahmin edebiliyordum. "Asrın, iyi misin?"

Asrın iyi değildi.

Bunu bilmek kaburgalarıma bir ağrı sapladı, telaş ve panikle onun sessizliğini izlerken, düşünme eyleminden ko-

parılmıştım. Onu seçebiliyordum ama karanlık, yüz hatlarına inmeme izin vermiyordu. Yanıma inen parmaklarımı kaldırdım ve korkarak onun omuzlarına dokundurdum. "Lütfen bir şey de. Beni duyuyorsun değil mi?"

Nefesini dinledim. Seçmesi zordu. Soğuk parmak uçlarım ceketine asılı kalırken, ona yaklaştım ve alttan bakışlarımı yukarıya kaldırarak onu göz hapsine aldım. Gözleri hafif kapanmış, dudakları açık kalmıştı.

"Asrın..."

Yutkunduğunda, aldığım bu ufak tepkiye dâhi şükredeceğim sandım. Âdemelması kavislenirken konuştu, "Işık yaksana... Telefonun ışığını."

Hızlıca kafamı salladım, kotumun arka cebine uzandım ve telefonu aldım. Ekran parıldadığında yüzlerimizin bir kısmı aydınlanmıştı. "Annemi de arayayım," diye konuştum aceleyle. "Kapıcıya falan haber versin."

Cevap vermedi.

Telefonun ışığını yakarak annemi aradım. Bir süre çalan telefon, umudumu kestiğim anda açıldı, annemin yorgun sesi kulaklarıma döküldü. "Esila, nerede kaldınız?"

"Anne," diye konuştum, yeni soruların önünü keserek. "Bak, biz asansörde kaldık, acil yardım çağırmalısın. Hem de çok acil, kapıcıyı falan ara lütfen."

Afalladığını hissettim, hışırtılar yükseldi ama buna aldırmadım. "Hay aksi, gece gece..." diye konuştu annem, sesi endişeliydi. "Korkma, sakin ol annem. Şimdi arıyorum, kısa sürer."

"Lütfen, acele et!"

Annem beni onaylayan birkaç kelime sarf ettikten sonra telefonu kapadım ve ışığı ikimizin arasına tutarak yüzlerimizin büyük bir kısmını aydınlattım. Omzum onun geniş omzunun yanında ezilirken, pişmanlığın sarmaşık gibi ördüğü bakışlarımı yüzüne diktim. Dişlerini sıktığını çok net

görebiliyordum. Omuzlarındaki parmaklarımı yanaklarına taşıdım ve soğuk tenimle yanağını avuçladım. İrkildi, bir an benden uzaklaşacak sansam da bunu yapmadı ve kıstığı gözlerini araladı, kendi kaybımı bu gözlerde gördüm.

Parmak uçlarımda yükseldim ve nefesine kulak verdim. "Nasılsın? Söyle bana, lütfen," diye konuştum yalvarırcasına. "Çok üzgünüm. Yemin ederim aklımın ucundan geçmedi böyle bir şey olabileceği. Affet, yalnızca sinir..."

"Esila..."

"Sadece sinirlenmiştim," diye tamamladım hızlıca, endişe kalbimde gümbürdüyordu. "Anlık sinirimle, bencilce davrandım. Çok özür dilerim, iyi ol."

Parmaklarıma baskı yapan çene kasını hissedebiliyordum. Göz bebekleri genişlemişti ve sık sık yutkunuyordu. Sırtını asansörün duvarına yasladığında, kalbimin sesi onun suskunluğunu dövdü. "Senin hatan değildi," diye konuştu. Eliyle kazağının yakasını aşağıya çekiştirdiğinde içim acıdı. "Sen vermen gereken tepkiyi verdin. Ben her şeyi hak eden ibnenin tekiyim."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Benim hatamdı ve sen bunu hak etmiyorsun."

Boynu ve köprücükkemiğinin yayıldığı kısım ortaya çıkarken, bir yerden güç alma desteği güdüyor gibiydi ama buna rağmen omuzları dikti ve ona yüklenen bedenimi taşıyordu. Beni yanıtsız bıraktı. Dudakları seçemediğim ahlâksız küfürler dillendirirken, yanaklarındaki avuçlarımı sıkılaştırdım. "Yere oturalım," diye konuştum, onu ikna etmek için uysalca. "Ayakta dikilmemize gerek yok."

Garip bir şekilde itiraz etmedi. Avuçlarımı yanaklarından ayırdım ve elini tutarak onu oturması için aşağıya doğru çekiştirdim. Bu sefer bana itaat eden kendisiydi, sırtını asansör duvarı boyunca kaydırdı ve kalçasının üstüne çöktü. Canını şurada alsam ses çıkarmayacak kadar tepkisiz

görünüyordu. Geçmiş, onun kollarındaydı ve sanırım bu yüzden kendi bedeni bile kendine ağır geliyordu. Dizlerinin üstüne çöktüm ve iki bacağının arasına yaklaştım.

"Beni oyala," diye konuştu hızlıca. "Bu durumda ne olacağımı, nasıl olacağımı bilmiyorum. Çok uzun süredir kapalı alanda kalmıyordum ama şu an nefesim daralıyor... Bana nefes olmalısın."

Çelimsiz kollarım onun boynuna yerleşti, onu sıkmayan ama güven veren bir şekilde sardım. Kafasını indirdi, gözleri baygın bakıyordu, korku soluğunu yutmuş bu ana şahitlik ediyordu. Alnımı alnına sürttüm, teninde biriken nemi paylaştık. "Olurum ben sana nefes," diye konuştum, nefesimi dudağına üfledim. "Zaten biz nefes değil miyiz birbirimize?"

Pişmanlığımın buruk tadı ağzımın içinde yayılıyor, göğsüm hiddetle onun göğsüne çarpıyordu. Asrın'a, kalbinden yükselen yardım çağrısına karşılıksız kalamayacak kadar âşıktım. "Sana iyi geleceğim."

Alnını sertçe alnıma bastırdı. "Ah Sarışın'ım, ah."

Burnundan aldığı sert soluklara ve en nihayetinde dudaklarına baktım, güzelim dudaklarının rengi solmuştu. Yaklaştım, dudağımı dudağının eşiğine getirdim ve ağzımı araladım. Dudaklarımız birbirine sürtecek kadar yakınken, nefesimi usulca onun dudaklarının üstüne bıraktım. Kasıldı, dişlerini daha bir kuvvetle sıktı.

Asrın asansör kapısına öyle bir bakış attı ki; bu bakışın aynısını daha önce gördüğüme yemin edebilirdim. Biraz çaresizlik, biraz öfke... Biraz da gururuna olan ihanetine nefret akıtan bir bakıştı. "Bedenimle oyalanabilirsin," diye konuştum, sıcak nefesim dudak boşluğuna çarptı. "Bu senin kafanı dağıtabilir. Ya da sana telefondan müzik açabilirim." Durdum. "Sana şarkı da söyleyebilirim."

Nefesimi dudaklarının kenarına, ağzına üflemeye devam ettim. Nefesinin yetmediği yerde ona nefes olabilirdim. İri eli badimin altından sıyrılarak çıplak tenimi avuçladığında bir an için gerilsem de nefesimi ağzına vermeye devam ettim.

Genzinden yükselen yardımın iniltisini işitirken, "Klostrofobin mi var?" diye sordum endişeyle. "Kapalı alan sana iyi gelmiyor."

Teninin altında hiddetle atan damarın vuruşunu şakağımda hissediyordum. "Bilmiyorum," diye konuştu, sesinde onda daha önce görmediğim bir şey vardı; hüzün. "O gecelerden sonra karanlıkta kalabiliyorum ama hem kapalı alanda hem karanlıkta kalamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, gücüm emiliyor gibi. Acizlikten de nefret ederim ve şimdi aciz hissediyorum!"

"Yalnızca yirmi yaşındasın," diye konuştum kaşlarımı çatarken. "Hasta annenin her ihtiyacını karşılıyorsun. İstediğim her an benim yanımdasın ve hayatlarımızı tüm belalardan korumaya çalışıyorsun ve sadece yirmi yaşındasın. Bak, ne kadar da güçlüsün."

Gözlerini usulca açtı, baygın bakıyordu. "Güçlüyüm."

"Güçlüsün."

Birbirimize nefes olurken, iri eli belimin etrafını dolandı ve göbek deliğimde durdu. Arsız, maharetli parmakları usulca yukarı tırmandı ve sutyenin varlığına meydan okudu; kemikli parmakları sutyenimin altına sokuldu. Çıplak göğsümde nemli parmağını hissettiğim anda yerimde rahatsızca kıpırdandım. "Asrın..."

"Bedeninle oyalanmamı isteyen sendin."

Dokunuşu, tenimde mürekkep gibi dağılırken, aşktan başım dönerek onu izlemeye devam ettim. Parmağı yavaştı, bu beni etkilemek için kullandığı bir yavaşlık değil halsizliğin sebep olduğu bir yavaşlıktı. "Hücredeki ilk gecemdi," diye konuştu ansızın, sesi kısıktı ve enerjisi bitiyor gibiydi.

"Oranın ne olduğunu bile bilmiyordum. Sonuçta altı yaşındaydım, bilemezdim."

"Bilemezdin..."

"Bilemedim." Parmağı bedenime dokunuyordu ama benim varlığım bile onu kendine getiremiyordu. "Beni orada yalnız bıraktılar, kapıyı üstüme kilitlediler. Onlara yalvardım, babam polisti ve çok iyi bir adamdı. O sikik gardiyanların da iyi insanlar olduğunu sanmıştım ama iyi falan değillerdi. İyi olmadıklarını o hücrede, yerde soğuktan kıvranırken anladım."

Altı yaşında, üşüyen, titreyen, yeşil gözlü küçük bir çocuğun görüntüsü zihnimde canlandı ve sanki ölümü görmüş gibi ürperdim. "Anlatma," diye konuştum kirpiklerim ıslanırken. "Bunları duymak istemiyorum."

Kafasını öne yatırdı, diğer elinin parmakları boğazına sıkıca sarıldığında gözlerimdeki endişe filizlendi. Sanki boğazına sardığı parmaklarıyla kelimeleri ağzına ittirmek istiyordu. Çenesi seğiriyor, omuzları usulca titriyordu. Alnındaki nem yoğunlaşmış, ter damlacıkları çoğalmıştı. "Esila," diye fısıldadı, sesi ölüme yakın ağır bir hasta gibiydi. "Bir gün ne oldu biliyor musun?"

Dudaklarım titredi. "Ne oldu?"

Asrın kemikli parmaklarını sıkılaştırdı, göğsümü sıkıyordu ama bunun katiyen farkında değildi. İnlememek için dudaklarımı sıktım. "Bir gün..." yabancı bir hırıltı döktü. "Bana dokunmaya kalkıştılar."

Dokunmak?

Afalladım. "Dövmeye mi?"

Kükredi. "Dokunmaya!"

Dokunmaya.

Dokunmak.

Dokunuş.

Midemde artçı sarsıntılar oldu ve nefesim, ciğerimden büyük bir acıyla boşaldı. Gözlerimden yaşlar ansızın düştü ve kan kusuyor gibi öğürdüm. Anladım, ben hayatımda bir şeyi anlamaktan ilk kez bu denli nefret ettim.

Asrın'a... Annesine dokundukları gibi dokunmak istemişlerdi.

Hayret dolu bir mırıltı döktüm, yanaklarımı çekiştiren acı bol miktarda dehşet barındırıyordu. Gözlerim kayar gibi oldu, zangır zangır titreyen parmaklarım asansörün zeminine düştü. Ellerim acımış olabilir miydi? Hissetmedim. Midem bulandı, elimi boğazıma sararak nefes almaya çalıştım, bu sefer nefesi kesilen sadece Asrın değildi.

Geçmiş dizlerinin üstüne çökmüş, bizden af diliyordu.

"Sa... Sana..." Deli gibi titredim, bir deprem gibi. "Sen... Küçüktün. Çocuktun. Bu nasıl..." yanaklarım ıslanmıştı. "Sana..."

"İzin vermedim!" Kükredi, yer gök üstüme yıkıldı sandım. Benim yerim de göğüm de bu adamdı. Sarsılarak doğruldu, bedeni öyle çok titriyordu ki benim mi yoksa onun mu daha çok titrediğini anlamıyordum. "O piç kurularına izin vermedim. Sapkın, pislik heriflere izin vermedim. Hiçbir bok anlamasam da işlerin ters gittiğini anlamıştım... Sonra..." Asansör duvarına ağır bir yumruk indirdi ama çektiğim ruhsal acıdan irkilmedim bile. "Onlara engel oldum, çünkü deli gibi çığlık attım. Duyuyor musun? Deli gibi çığlıklar attım!"

Asrın ve çaresizlik...

Neden bu iki kelimeyi birbirine yakıştıramıyordum?

Sert yumruklarını asansörün duvarlarına geçiriyordu ve göğsü hiddetle inip yükselirken susmuyordu. Bacakları boş durmuyor, kuvvetli tekmelerini yumruklarıyla eş zamanlı olarak duvara indiriyordu. Felç oldum, hareket kabiliyetimi yitirmiş sessizce ağlıyordum. Onu izledim. Ben onu gülerken, kızarken, sinirliyken, küfrederken izledim. Ben onu yanımda huzurla uyuduğu geceler izledim ama ben onu hiç böyle görmedim.

Yer sarsıldı. Gündüz kalbime, gece ruhuma yıkıldı. Dakikalar boyu nefes alamadım, o da nefes alamadı. Nefes alamadığı o saniyelerde kendini, bedenini ve güzel ellerini hırpaladı. Attığı her yumrukta teni soyuldu, acıdı, kanadı ama o umursamadı.

Sonra kanayan parmaklarındaki damlalar asansörün zeminine aktı...

Yanaklarım, boynum ve hatta yanaklarıma düşen saç tutamlarım gözyaşlarımla ıslanmışken, merdiven boşluğundan sesler yükselmeye başladı. Bu bile Asrın'ı durdurmadı. Öyle çok küfrediyordu ki, hiçbirine yetişemiyordum. Yaşları kurulamadım, geçmiş ciğerimde küle dönen bir yangın gibiydi. İnsanlar yaklaştı, asansörün dibinde olduklarını hissettim ama Asrın'ın bağrışlarından seslerini duyamıyordum.

Kriz geçiriyor gibiydi.

Dudaklarımdan hıçkırıklar dökülüyordu, bu döngü dakikalar boyu devam etti. Asansör kapısından yükselen tıkırtıları işitiyordum, kesilen nefeslerimiz birbirine eşitleniyordu. Zaman geçti, sanırım birlikte geçirdiğimiz bu anlar kâbuslarımın yeni misafiri olacaktı. Sonra... Ansızın ışıklar yandı. Asansör kapısı usulca iki yana açıldığında, annemin dehşet ifadesiyle yüz yüze geldim.

Onunla sadece yarım saniye bakışabildim.

Asrın kimseyi umursamadı, asansörü açan görevli ve sesten rahatsızlık duyan daire sahipleri dehşetle bizi izlerken, bir eli arkasına uzandı ve elime asıldı. Çelimsiz, hantallaşmış bedenimi tek hamlede doğrulttuğunda, sarsılan bedenim onun sırtına yığıldı. Asrın durmadı, hiddetle açılan asansör kapısından dışarıya yöneldiğinde bir daha asansöre binmeyeceğime yemin ettim.

Avuç içi buz kesilmişti, oysa elleri hep sıcaktı. Dudaklarım, ağladığım için sarsılırken bağırdı, "Ağlama Allah'ın cezası. Kahretsin! Ağlama."

Bana bakmadı, ona bakamadım.

Sarsak bedenimi çekiştirirken, annem şaşkınlıktan tepki bile verememişti. Bez bebek gibi beni yönlendirmesine izin verirken merdivenleri çıkmaya başladık.

Gözyaşları içinde sordum, "İyi misin?"

"Sesin titriyor." Asrın dehşetle bağırdı, "Yine benim yüzümden ağlıyorsun. Yanakların ıpıslak. Lanet olsun, bunu öğrenmemeliydin!"

Avuçları ateşten bir gömlek gibiydi.

Elimi yakıyordu.

"Asrın," diye konuştum, hüzün dudaklarıma çizilmiş bir resimdi şimdi. "Çok titriyorsun. İyi misin?"

Sessizlik...

Annemin açık bıraktığı evin kapısından içeriye girdik ve doğrudan benim odama ilerledik. İkimiz de titriyor, aynı acıyı paylaşıyorduk. İç çekişlerim omuzlarımı sarsarken, Asrın elimden tutup benimle birlikte yatağıma oturdu. Ona doğru döndüm ve kaybolmuş yüzünü izledim. Avuç içimi yüzüne koydum. Dünyam burada işte, şu avucumun içinde... "Lütfen," diye fısıldadım acılar içinde, "Kendine gel."

Parmakları usulca kanamaya devam ediyordu.

"Elin," diye fısıldadım. Gözyaşları kırmıştı bir kere kemiği, kaynamalar nafileydi. "Elin çok acıyor mu?"

"Çocukluğum çok acıyor." Derin fısıltısı, saçlarımı şefkatle ören o adamın fısıltısı değildi. Bu fısıltı geçmişin ninnisiydi. "Sarılır mı yarası?"

"Sarılırsam belki geçer yarası."

Bana baktı. Bana öyle bir baktı ki kalbinin kıyısına çekerek sıkıca sarılmak ister gibiydi. Gözü seğirdi, hiçbirini yapmadan yalnızca baktı. Parmaklarımı uzatıp elmacık kemiğini okşadım. "Uyumak ister misin?"

Hiçbir şey demeden kendini yatağa bıraktı ve bana sırtını dönerek dizlerini kendine çekti. Yapabilseydim boğazıma oturan yumruyu söküp atardım ama yapamıyordum. Ellerimi yüzüme kapattım ve avuçlarıma doğru hıçkırırken, gözümün önüne o küçük halini getirmemek için kafamı iki yana sallayıp durdum. Sanki acıdan gelmiş, acıya gidiyordum.

Bu kadar gözyaşı içimde nasıl birikiyor bilemiyordum ama işte yine ağlıyordum.

Dakikalar boyu hüngür hüngür ağladım. Asrın sırtını bana dönmüştü, hiçbir tepki vermiyordu. Gözyaşlarımı silsin isterdim ama biliyorum, parmakları titrerdi. Ona yaklaştım ve yatağa uzanarak bacaklarımı onun gibi kendime çektim. Göğsümü onun sırtına yasladım ve kollarımı sıcaklığına sıkıca sardım. O benim her şeyimdi. Dudaklarımı gözlerine bastırmak, kirpiğinden, bakışından öpmek istedim ama... Uyumuştu.

Yüzümü ensesine gömdüm ve düzenli nefesini dinledim. Vurulduğu yerlerden sarıldım. Annesinin sevmediği yerlerden sevdim. Soğukta uyuduğu günlerin hıncını alırcasına ısıttım. Koynuma aldım, nefes alabildiği tek yer burasıydı. "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin," diye fısıldadım, hıçkırıklarım arasından. "Asrın." Gözlerimi yumdum. "Uyu. Yangının burada."

*

Sabah olduğunda bir önceki gece hiç olmamış gibi davrandık.

Gece şafak sökmeden hemen evvel gördüğüm kâbusun kırıntıları hâlâ ellerimi titretecek kadar etkiliydi. Yaşadıklarımdan sonra kâbus görmek kaçınılmazdı ama böyle bir kâbus görmek zihnimi yormuştu. Kâbusumda Asrın yaralanıyordu, kanıyordu ve...

"Güzelim?"

Ve... Ölüyordu.

İrkildim, sevdiğim ses kulaklarıma döküldü. Arabaydık, sabahtan beri tek kelime etmemiştik ve kampüsün önünde durmuş bekliyorduk. Ona doğru döndüm, Allah biliyor ya dün gecenin yorgunluğunu ve çaresizliğini bilmesem bu gücünden korkardım. Hiçbir şey olmamış, hiç yıkılmamış gibiydi.

"Dalmışım," diye geveledim ağzımın içinde. "Uykusuzum biraz."

Kemikli parmaklarıyla şakağını ovaladı. "Ben de," diye konuştu. "Başım da ağrıyor."

"Masaj yapayım mı?" diye sordum, oturduğum koltukta ona doğru dönerek.

Kirpiklerinin altından bana baktı. Dün gece, tabuta koyup toprağın altına gömdüğümüz bir konuydu ama yüzüne baktıkça çaresizliğini hatırlıyordum. Kaykıldı, bana doğru yanaşırken iri avucu çoktan yanağımı kavramıştı. Öğrendiklerimi, kâbusu, dehşeti elimin tersiyle iteledim ve yanağımı avucuna yasladım. "Esila?"

"Esila değil, sarışın."

Kaşlarını kaldırdı. "Sarışın?"

Gülümsedim. "Hı?"

Dudakları kıvrıldı ve gözleri uzun bir yoldan gelmiş de yüzüme bakarak dinleniyormuş gibi beni uzun uzun inceledi. "Yüzün, gökyüzüm."

İrkildim. "Ne?"

"Ne? Ne?"

"Bir şey dedin?"

Sırıttı. "Hayır, demedim."

Kaş çattım. "Dedin?"

"Ne dedim?"

"Ne dedin?"

Boğuk bir nefes verdi. "Bir öpücük versene?"

Çocukça bir şey yaparak dil çıkardım.

Gülmemek için dudaklarını dişlerken, bana biraz daha iliştı ve canlı dudaklarını tam göz kapaklarımın üstüne bastırdı. Kirpiklerim dudaklarına sürtünürken iç geçirdim. "Kırılmış bakışlarından öptüm," diye fısıldadı iç gıdıklayıcı bir sesle.

Huzurlu bir mırıltı döktüm. "Hım..."

"Biliyor musun?" diye konuştu, bir sır verir gibi sessizce. "Bir gece senin kirpiklerini tek tek saymıştım, tam doksan dokuz tane kirpiğin var. Uzun, kıvrımlı ve kehribar rengi..."

Ruhum ruhuna tökezledi. O dakika hiçbir kuvvetin bizi birbirimizden ayıramayacağına inandım. "Asrın..."

Kirpiğimi öptü. "Yürek yangınım."

Gülümsedim, dün gecenin hüznüne ve dehşetine inatla deli bir sevinçle gülümsedim. Kalbim eğilip bükülmüş, onun kalbinin çıkıntısına yerleşmişti. Buruk mutluluktan kusacak gibi hissettiğim anda hiç beklemediğim bir şey oldu ve arabanın kapısı gürültüyle aralandı. "Bunlar arabada bile cilveleşiyorlar." Bu keyifli sesin sahibi Cenk'ten başkası değildi. "Bilir misin Asrın, bir rivayete göre arabada sevişen çiftlerin çocuklarının olması daha büyük bir ihtimalmiş."

Lavin kıkırdadı. "Salak, sadece sarılıyorlar."

Cenk bana sırıttı. "Asrın kendinden geçmiş baksana. Bana hâlâ küfretme..."

Asrın kükredi. "Kapa kapıyı."

Kollarımı geri çektiğimde, Cenk onun görmeyeceğini bildiği için Asrın'a orta parmağını kaldırdı. Bu hareketine gülmemek için kendimi kasarken doğrudan Asrın'a baktım. "Ders saati geliyor. İnelim mi?"

Ellerini yanaklarımdan ayırdı. "Şu ceketi giysene..."

Koltuktaki salaş, dizlerime dek uzanan kot ceketi kavradım ve ince siyah badimin üstüne geçirdim. Asrın badinin yakasını düzeltip herhangi bir tehlikenin önüne geçtikten sonra bana uyarı dolu bir bakış attı. Gözlerimi devirerek arabadan indim. Asrın, Cenk'e tekme savurdu ve onu sertçe iteledikten sonra arabadan indi. Kapıyı gürültüyle kapattı. Lavin, kıkırdayarak düşen Cenk'i kaldırdığında buruk bir tebessümle onları izledim.

Hep birlikte kampüsün içine yöneldiğimizde, daha vaktimiz olduğu için kantine yöneldik. Hava soğuktu, kış bastırıyordu ve aralık ayı sertliğini saç diplerimde bile hissettiriyordu. Kırmızı bir masanın etrafına tünedik, sandalyeyi çekerek oturdum ve çantamı masanın üstüne bıraktım. Siyah kotumla sarılan ince bacaklarımı üst üste atarken Asrın masanın başköşesindeki sandalyeyi çekti ve yayvan bir rahatlıkla sandalyeye yerleşti.

Dalgalı sarı saçlarımı omzumdan aşağıya atarken, Lavin yanımdaki sandalyeye tünedi ve ilgiyle bana döndü. Cenk, Asrın'ı soğuk esprileriyle oyalarken yorgun bakışlarımı Lavin'in makyajla albeni kazanan yüzüne çevirdim. "Ne oldu?"

"Almila ile hiç konuştun mu?" diye sordu sessizce. "Onun için endişeleniyorum, bu sıralar çok sessiz."

Duraksadım. Almila ile kırgın kalmak tatmadığım ve tatmak istemediğim bir duyguydu. Onu aramamıştım, ne yazık ki onun kadar iyi bir arkadaş değildim. "Konuşmak istiyorum ama beni geri çevirmesinden korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ona haksızlık ediyorum. İstediği tek şey benim iyiliğimken ben arama zahmetine bile girmiyorum."

"Hiç konuşmadınız yani?" diye mırıldandı. "Neyse ki Bora ile iyiler, aksi halde morali daha da bozuk olacaktı."

İçime su serpildi, onların mutsuz olmasını istemiyordum. "Bora ona değer veriyor," diye konuştum, buna inanıyordum. "Almila benim gibi değil, daha sert ve kuralları var. Şimdi ilk kez onunla konuşmaktan korkuyorum."

Omuzlarımı sıvazladı. "Kötü düşünme," dedi, sesi samimiydi. "Asrın burada, arkadaşları burada, yalnız değilsin, Almila ile barışacaksın ve en önemlisi..." Gülümsedi. "Çok şey atlattın, bunu da atlatacaksın."

İç çekerek, uzayan tırnaklarıma kısa bir bakış attım. Lavin, yanımdan kalkarak Cenk'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. Onlar birbirine sırnaşırken tırnağımın kenarındaki etlere kaş çattım. Soluk güneş yanaklarımı ısıtıyordu. Asrın beni göz hapsine almıştı. Önüme dökülen tutamları kulağımın arkasına ittirdiğinde, ona bakmanın bir mecburiyet olduğunu hissederek gözlerine tutundum. Gözleri, doğru olan her şeydi. "Hımm?"

Kafamı yana yatırdığımda alnım onun sakallarına sürtünmüştü. Köşeli çenesini saçlarıma sürttü. "Sırnaşma hemen," diye konuştu, sesinde bir parça keyif vardı. "Hele ya, elleri hiç durmuyor."

Parmak uçlarımla sakallarını sevdim, bu çok iyi hissettiriyordu. Teninin çam iğneleri... "Sakallarını seviyorum."

"Sakallarımı senin için uzatıyorum."

Yanağım sakallarıyla tahriş olurken, dipsiz bakışları gözlerinden sıyrılarak dudaklarıma indi. O an nefesimi tuttum, dudaklarının iştah açıcı görüntüsü nefesimi kesmeye yetmişti. Durduk. Aynı anda aynı şeyi istedik. Asrın burnundan sert bir nefes verirken, diliyle altdudağını ıslattı. "Gel."

Islak ve sıcak dudaklarına istekle bakarken, parmaklarını yakaladı ve bedenimi yönlendirdi. Ona izin verdim, çantamı omzuma atarken masayla sandalye arasından sıyrıldık. Lavin ve Cenk'in imalı bakışlarına ilgisiz kalarak el ele yürümeye başladık. Dudaklarım sızlamaya başlamıştı ve kalbimin hastalıklı ritmini hissedebiliyordum. Kampüsün kapısından içeriye yürüdük. Elimi tutuyordu.

Tıpkı eskisi gibi... Olması gerektiği gibi...

İlk katta bulunan sakin ve boş bir koridora girdik, sırtımdan ter boşalıyordu ama buna rağmen yeminliymişçesine konuşmuyordum. Koridorun ucuna dek yürüdük, iki ayrı kapı birbirine bakarken Asrın sol taraftaki kapıyı açtı. Bize açılan kapıya yutkunarak bakarken, Asrın durmaya son verdi ve beni peşinde sürükleyerek laboratuvara girdi.

"Asr..."

Bir anda omzunun üstünden bana döndü, birkaç ton koyulaşan göz bebekleri direkt dudaklarıma indi ve iri eli omzuma yerleşti. Beni kapıya yasladı, kapı bedenimin ağırlığıyla kapandığında, kaburgalarımın sızladığını hissettim. Kuvvetli kolu yanımdan uzandı, bedenini bedenime bastırdı ve dudakları dudaklarımı ele geçirdi.

Üstdudağı sertçe altdudağımı kavradığında, kalçamı kapıya yasladım ve parmak uçlarımda yükseldim. Ellerim, hissettiğim arzunun esareti altında onun yanaklarını kavradı. Vahşiydi. Hırsı ve hızıyla dudaklarımı tüketmek ister gibiydi ama o beni öptükçe çoğalıyordum. Belimin altından tuttu, bana kolaylık sağladığında bacaklarımı beline sardım ve bu onu daha fazla hissetmeme sebep oldu. Ağzının içine doğru derince inlediğimde, tenimi okşadı ve beni işgal etmeye devam etti. "Okuldayız."

"Bu durmam için yeterli değil." Dişleriyle altdudağımı çekiştirerek canımı acıttı ama bu acı zevk veriyordu. Islak dudakları yanağıma sürtündü, cildim boyunca aktı ve boynuma yerleşti. "Nabzını izlemek çok hoş..."

"Bırakma, ne olur öpmeye devam et beni!"

Beni öptü. İki anlamda da ayaklarımı yerden kesti. Şarap olsaydım Asrın hayatını sarhoş olarak geçirirmiş, anladım. Beni öpücüklere boğarken elimi tuttu ve götürüp sertçe kalbinin üzerine bastırdı. Dikkatim avucumun altındaki kalbe yoğunlaştı ve hızlı ritmi, bana bildiğim bir şeyden

bahsetti. Aşka susamışlığını dudaklarımla giderirken, telaşlı, heyecanlı kalp atışlarını duyayım diye elimi kalbine daha sıkı bastırdı.

O bana savaşmayı öğretti ama elimde tuttuğum en etkili silahın aşk olduğunu söylemeyi unuttu.

Öpücüklerinden, dudaklarından, elinden zorla kaçtım ve soluk soluğa ondan ayrılarak laboratuvardan çıkıp üst kata doğru koşmaya başladım. Kıkırdayarak basamakları tırmanırken, parmaklarım dudağımın üzerindeydi ve yanaklarımda kaçamağımızın utancı vardı. Koridoru koşarken, bakış açıma tanıdık yüzler girdi ve bacaklarım koşmayı kesti.

Bora ile Almila koridorun sonundaydılar.

Bora, Almila'nın saçlarını örerken gülüşüyorlardı.

Beraber ve iyi olmalarına gülümsedim. Derse zaten geciktiğimiz, fırsatını bulmuşken Almila ile konuşmak istiyordum. Tereddütle onlara doğru yürüdüm. Yanlarına yaklaştığımda Bora varlığımı fark ederek Almila'nın omzunu sıvazladı. "Merhaba," diye konuştum, genzim yanıyordu. "Almila... Biraz konuşabilir miyiz?"

Bir tutam saçı kulağının arkasına ittirirken, Almila badem şeklindeki güzel gözlerini Bora'ya çevirdi. "Bitti mi?"

Bora onu saçının üstünden öptü. "Bitti bebeğim."

Almila buruk bir tebessümle şenlendirdi dudaklarını. "Teşekkür ederim, bizi..."

Bora sırtını duvardan ayırırken, bana anlayış dolu bir bakış fırlattı. "Sizi yalnız bırakayım."

Ona gülümsemeye çalıştım. Bora yanımızdan ayrılarak bizi baş başa bıraktığında, dilimdeki kelimelerin tatlarına baktım. Sırtımı onun yanındaki duvara yasladım ve yumruk olmuş ellerimi dizlerimin üstüne yerleştirdim. Suçlu bakışlarım onun üzerindeydi. Üzerinde yağmurluğu, beyaz pantolonu ve siyah, spor ayakkabıları vardı. Yorgun görü-

nümü kalbimi sızlatıyordu. "Nasılsın?" diye sordum ilgiyle. "İyi olduğunu duymak istiyorum."

Parmaklarıyla perçemlerini kulaklarının ardına itti. "Nasıl olduğumu bilmiyorum," diye konuştu, sesi durgundu. "Bu aralar iyi bir dönemden geçmiyorum sanırım. Bir hastalık atlatmış gibiyim." İç çekti. "Ruh halim dengesiz."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sana sarılabilir miyim?"

Bana baktığında, gözlerindeki kırıkların gözlerimi kanatacağını hissettim. "Sarıl."

Sarıldım. Çelimsiz kollarımı ona sıkıca sardım, aşina olduğum ferah çiçek kokusu burnuma sızdı. Bana sarılmamasından korktum ama sarıldı, kollarının sırtımda bıraktığı ağırlığı ve sarılmasının sıcaklığını özlemiştim.

"Seni kırmayı hiç istemedim," diye konuştum, ondan uzaklaşırken. "O gün ikiniz iki yandan beni o kadar sıkıştırdınız ki düşünemedim bile. Yoksa ben seninle konuşacaktım Almila, yemin ederim..."

Yumruk yaptığım avuçlarımı çözerken, "Biliyorum," diye konuştu, sesi daha sıcaktı. "Son zamanlarda üstüne çok geldim. Sürekli aklını karıştırdım ama Esila benim umurumda olan tek şey sensin. Senin iyiliğin."

Rahatladım. "Almila benim iyiliğimi istediğini biliyorum ve ben yalnızca..."

"... Onunla iyisin."

Kararlılıkla gözlerine baktım. "Almila onu çok seviyorum. Öyle, öyle çok seviyorum ki canımı istese saniye düşünmem. Anlatamıyorum, bunu tanımlayabilecek tek kelimem yok. Onu bu denli severken uzak duramıyorum. Biliyorum, belki gurursuzum ama başka çarem yok." Sertçe altdudağımı ezdim. "Çok mu gurursuzum?"

"Değilsin," diye konuştu, ellerimi ovarken. "Fazla âşıksın. Esila, ben senin aylardır çektiğin acıya dayanamıyorum. Kendini harap ettin. Asrın bir anda geldi, hiçbir şey

olmamış gibi davranıyor. Senin uğradığın haksızlığa dayanamıyorum. Tamam, gitmek zorundaydı ama seni hiç aramayıp sormaması ne demek ya!"

Haklıydı. Yalanlayamazdım. Bakışlarımı kaçırma gafletine düştüm, sahte bir tebessümle göz kenarlarımı kırıştırdım. "Asrın beni isteyerek üzmez," diye konuştum, bu gerçeğe körü körüne inanmıştım. "Eğer yaşadıklarımıza şahitlik etseydin anlardın bu güvenimi. Biliyorum, aramamasının bir sebebi olmalı."

İtiraz etmedi. Bu, sorunların bir kısmını çözdüğümüz anlamına geliyordu. Gözleri dalar gibi oldu, onu içten içe üzen başka şeylerin de olduğuna kalıbımı basardım. "Almila, anlatmadığın bir şey mi var?"

Sertçe yutkundu. "Bora beni sevmiyor."

Durdum, içimin acıdığını hissediyordum. itiraz edercesine kafamı iki yana salladım. "Sana seni sevdiğini söylemedi mi?"

"Bana beni sevdiğini söylemedi."

"Onların bizim gibi olmadığını anladım." Düşünceli bir tavırla mırıldandım, "Söyleyemiyorlar, senin anlaman lazım. Söylemez ama öyle bir şey yapar ki, sen seni herkesten çok sevdiğini anlarsın."

"Bilmiyorum," diye konuştu, şakağını ovdu. "Bazen onun için sıradan bir flörtmüşüm gibi hissediyorum ve bu his yaralıyor."

Bir müddet daha konuştuk. Kız kıza, günler sonra dost sıcaklığını hissetmek âdeta kalbimdeki buzu çözmüştü. Dile gelecek daha çok şey olabilirdi lakin konuşmayı reddettik. Korktuğum gibi olmadı, korktuğumun tam olarak ne olduğunu da bilmiyordum. Yanından ayrılırken ona bir kez daha sarıldım. Birbirimizden, sınıflarımıza gitmek için ayrıldığımızda üst kata çıkmak için basamakları tırmanmaya başladım ve bu sırada omzumun arkasından bakarak

Asrın'ın yukarıya çıkıp çıkmadığını görmeye çalıştım. Onu ararken, alttaki merdivenleri tırmandığını gördüm ve başını kaldırıp beni gördüğünde, ikimiz de gülümsedik. Gülümsemesi veya ağlaması... Hiç ağlamadı ama biliyorum, ikisi de bir çeşit cinayetti. Gülümsemesi sırasında gözlerinin sinsilikle parladığını gördüm ve bir anda olduğu yerden bana doğru koşmaya başladığında kıkırdayarak ben de yukarıya koşmaya başladım. Biliyorum, kaçmam manasızdı. Beni yakalayacaktı, kendine çekip öpecekti. O zamana kadar kaçabilirdim ama ben nereye koşarsam koşayım, ona varırdım.

*

Aşkımızın ateşinin ışığı, gerisinde bırakır o yıldızları.

Şimdi arabanın camından karanlığın içinde çakmak gibi parlayan yıldızlara bakarken aklıma bu cümle düştü ve dönüp aşkımın ışığına baktım. Şoför koltuğunda oturmuş, sakince araba kullanıyordu. Okuldan ayrılmış, çocuklarla yemek yemiştik ve şimdi Asrın beni evime götürüyordu. Sakindik, telaşsızdık, dingindik. Başımı yana yatırdım ve mahmur gözlerimi dikkatli şekilde kıstım. Benim bakışlarımı fark ederek bir süre sonra bana döndüğünde, tanıdık yeşil gözler ruhuma ışık oldu ve kelimeler dudaklarımdan hesap etmeden döküldü. "Giderken bana beni bekle demedin," dedim, onun hiç ummadığı bir anda. "Ama biliyor musun, ben bekledim. Kimi beklediğimi bilmiyordum, yalnızca sen olmalıydın. Hiç gelmeyebilirdin, çünkü bana *geleceğim* demedin. Ben hep beklerdim, belki yıllarca belki de ölene dek... Bu, kendime yaptığım en büyük haksızlık olurdu ama beklerdim. Ya sen Asrın, geleceğimin sözünü vermeden gitseydim, beni bekler miydin?"

Araba ani bir frenle durduğunda, bedenim sarsıldı ve ellerimi torpidoya yaslayarak herhangi bir tehlikenin önüne

geçtim. Birbirinden kopmayan tek şey bakışlarımızdı, benim gözlerimden intihar eden her his onun göz bebeğindeki mezara kazınıyordu. "Ben gitmene izin vermezdim," diye konuştu keskin bir tonlamayla. "Ben sana *gitme* derdim."

Hayret dolu bir mırıltı döktüm, hissettiklerimin fazlalığını ruhum bile taşıyamadı. "Bu sorunun cevabı bu değil," diye çıkıştım sinirle. "Bana istediğim cevabı ver."

Göğsü kasıldı, beni incitmemek için henüz sesini yükseltmemişti ama öfkelendiğini üç yaşındaki bir çocuk bile anlardı. Burnundan sert bir nefes alırken direksiyonu daha sıkı tuttu. "Esila, ben benden gitmene izin vermezdim. Bildiğim tek gerçek bu."

Sinir uçlarım gerildi, beş ayı ve çektiğim acıyı inkâr etmesi tepemi attırdı. Bir anda elimi kaldırdım ve büyük bir hızla torpidoya vurdum. O an Asrın'ın gözlerinde gördüğüm tek şey, elimin acısı için duyduğu endişeydi. "Sen benden gittin, benim iznime bile gerek duymadan."

Kükredi. "Ben senden gitmedim Allah'ın cezası."

Gittin.

Kalbimin kurumuş topraklarını eşeleyen hazine avcısıydı, benim içimden çıkacak tek şey topraktı ama o bende altın arıyordu. Ben çirkindim, kötüydüm, hastalıklıydım ve bencildim. Lakin o benden daha bencildi. "Geldiğinden beri bana beni özlediğini bile söylemedin," diye konuştum, titreyen dudağımı dişlerimle ezdim. "Bir de sana gitme demediğim için beni suçluyorsun."

Eli bana uzanmak için havalandığında geriye kaçmak, dokunuşundan uzak durmak istedim ama avucu yanağıma yerleştiğinde bunu yapamayacağımı anladım. Elmacık kemiğimi okşadı. Bakışları, dokunuşuna oranla sertti. "Ben yaşamayı sevmezken seni yaşadım," diye konuştu, sesi içtendi. "Sana bakıp iç çekmek, sigaradan daha çok yakıyor ciğerimi."

Alnını alnıma yasladığında alınyazılarımız birbirine dokundu. Kalbini kalbimin eşiğinde hissettim, nefesini nefesime katarak beni soluyordu. "Ben acıya bağışıklık kazanmışım," diye fısıldadım, genzim yanarken. "Yazmadın, aramadın, gelmedin. Hayata, aynalara, zamana, herkese küstüm. Nefes alıyordum ama aslında yaşamıyordum. Arada avucumu açıp parmaklarının yokluğuna bakıyordum, yokluğun bilincimde öyle bir vardı ki kendimden bile geçiyordum," sesim deli gibi titriyordu. "Yanımda kimse sigara içsin istemiyordum, kimse senden daha güzel sigara içemezdi. Kimse birini öpmesin istedim, kimse kimseyi senin gibi öpemezdi..."

"Şşt." Asrın endişeyle omuzlarımı sıvazlıyordu. "Tamam Sarışın, geçti. Geçecek her şeyim. Kes şunu, hırpalama kendini."

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, kesik kesik nefesler aldım. "Geçmeyecek," diye bağırdım, gözlerim kararırken. "Sen orada sigara yaktın, külü benim içime düştü aptal herif."

Sıcak parmaklarıyla yanaklarımı kurularken, nefesi ılık vuruşlarla çeneme çarpıyordu. Hissettiklerimin ağırlığı dilimin kemiğini parçalamıştı, sözcükler kalbimle olan bağını koparark onun kalbine çöküyordu. "Gülümsemeni unutacağım sandım," diye konuştu, aşkının ateşi dünyamı parçalıyor, yakıyordu. "Bu intiharla eş değerdi."

Beni sakinleştirmek adına çeneme minik buseler konduruken, titreyen parmaklarımı saçlarına astım. Bir krizin eşiğinde olmak istemiyordum, bünyem yeni darbeyi kaldıramazdı. Neden bir anda bu ruh haline girdiğimi bilmiyordum, belki de dün gecenin acısı içimde birikerek bu şekilde dışarıya çıkmıştı. "Çok korktum," dedim, parmaklarım titriyordu, parmaklarım deli gibi titriyordu. "Bir daha gelmeyeceksin diye çok korktum."

Hiç durmadı. Bedenimi bir anda heybetli kanatları altına çektiğinde, gecenin gökyüzünü örttüğünü hissetim. Şüphesiz ki yıldızlar şakaklarıma buseler konduran dudaklarıydı. Başımı omzuna gömerek ağlamaya devam ettiğimde, usulca fısıldadı. "Sen bana ait bir organ gibiydin, belki kalbim, belki göğsüm..." Sertçe yutkundu. "Aynı zamanda bana ait olamayacak kadar güzeldin ama benimdin."

Gözyaşları içinde fısıldadım. "Seninim, sen de benimsin değil mi?"

Sakinleştirmeyi başarmıştı. O benim her şeyim olduğu kadar hayatta kalabilmem ve tutunabilmem için var olan en gerçekçi sebepti. "Senden başka herkese kör olduğumdan beri seninim."

Gözyaşlarım koynunu ıslattı, orası geçmişin ve geleceğin gömülü olduğu derin bir çukur gibiydi. Dudaklarını şakaklarımdan uzaklaştırırken, titreyen parmaklarımla saçlarını çekiştirdim. Bazı anlar onu yaralamayı seviyordum, çünkü asla unutulmayacak şeylerdi yaralar. Göz göze geldiğimizde akıttığım yaşların tuzu onun canını yakmış gibiydi.

"Göğüskafesimin kemikten parmaklıklarına sakladım ben seni," diye konuştu, dalgalarıyla üzerime doğru yüklenerek. Bu denizdeydim, çünkü bana yüzmeyi o öğretmişti. "Çıkman için beni parçalaman gerek."

Kelimelerin hemen ardından, benim kalbim kaymış onun göğsüne düşmüşken, üstdudağı altdudağımı kavradı. Bu denli buruk bir andan sonra yavaş öpmesini bekleyebilirdim ama asla yavaş öpmedi. Sertçe, doyumsuz bir şekilde öptü dudağımın her köşesini. Dili iki dudağımın arasından sıyrılarak dilime dolandığında ağzının içine doğru inledim. Bununla birlikte karanlık bir hırıltı dökerken, üstdudağımı yakaladı ve anın tadını çıkararak emdi. Dili, ıslaklığı ve dişlerini hissetmek nefesimi kesiyordu. Kalbim ölmeye yaklaştığı sıralarda bir ses işittim ama aldırmadım ta ki bu ses bir çığlığa dönüşünceye kadar.

"Asrın." Nefes nefese soludum. "Sen de duydun mu?"

"Yalnızca senin sesini duymak istiyorum."

"Bir kadın çığlığı duydum," diye konuştum hızlıca. "Duymadın mı sen?"

Kafasını geriye atarak gözlerini ön cama sabitlediği anda bedeni kaskatı kesildi. Afalladım, Asrın'ın tutkuyla birkaç ton koyulaşan gözlerinden ölümcül bir ifade geçti. Yüzü kireç gibi olurken, omzumun üstünden arkama dönerek onun bakışlarını takip ettim.

Aman Allah'ım!

Sokağın tenha köşesinde iki insan vardı. Her ne kadar karanlık olsa da arabanın farları bedenlerini aydınlatıyordu. Pis ellere sahip kötü niyetli bir adam, kadını duvarın köşesine yaslamış çığlıklarını susturmaya çalışırken, içimden bir şeylerin kopup gittiğini hissettim. Erkeğin sırtı bize dönüktü, elleriyle kadının kıyafetlerini çekiştirirken, bizi görmüyordu.

Şüphesiz ki Asrın oraya baktığında annesini görüyordu.

Kelimelerimi toparlamak üzere ona döneceğim sırada, bir anda beni sertçe geriye itti ve arabanın kapısını açtı. Öfkeyle arabadan inmeden evvel beni uyardı, "Sakın arabadan inip kendini tehlikeye atma!"

Arabanın kapısını gürültüyle kapattı, uyarısındaki ciddiyet bilincimi sarmalamıştı. Dehşetle açılan gözlerimi ön camdan, ileriye çevirdiğimde tüm damarlarım hiddetle genişledi. Dişlerimi sıktım, kadının çığlığı vicdanıma ok gibi saplanırken, merhametimin damarları çatlıyordu. Asrın neredeyse koşar adımlarla arkası bize dönük olan adama ilerlerken, tırnaklarımı deri koltuğa geçirdim.

Allah'ım Asrın belki bu sahneyle çok acıyacaktı ama iyi ki bu mekâna gelmiş, bu sokağa girmiş ve iyi ki kavga etmiştik. Şükürler olsun ki bu kadının yardımına koşabiliyorduk.

Asrın iri elleriyle adamın omuzlarından yakaladı ve bir çırpıda kadının üstünden çekti, kadının çırpınışı gözlerimi doldurmaya yetmişti. Öyle titriyordu ki, adamın pis bedeninin ve ellerinin üstünden ayrıldığının farkında değildi. Sırtını duvar boyunca kaydırıp dizlerinin üstünde yere çöktüğünde, çığlıklarını beynimin içinde hissettim. Her yanım sinirden titrerken, oturmaktan vazgeçtim ve kapıyı araladım. O kadına yardım etmeliydim, aksi halde dayanamazdım.

Koşar adımlarla kadının yanına ulaştığımda, ağlayışına ve gözyaşına yakinen tanıklık etmiştim. Titreyen dudağımı zapt edemezken, tıpkı onun gibi dizlerimin üstüne çöktüm ve ellerimle koyu renkli saçlarını geriye ittim. "Dokunma," diye bağırdı çığlık çığlığa. Kalbim sızladı. "Ne olursun, dokunma. Dokunma, dokunma, dokunma..."

Nefesim kesildi. Kadın titreyen parmaklarıyla saçlarını çekiştirerek sayıklarken, hiçbir şey yapamadım. Ne yapsam kâfi olurdu ki? Ne yapsam yeterdi? Yetmezdi. Yanaklarım bir kez daha ıslanırken, yalnızca izleyebildim. Asrın az ötede o pisliği döverken, ilk kez şiddetini yanlış bulmadım. Kemiklerim sızlıyordu, boğazımın derinliğine bir şey saplanmıştı ve göğüskafesimin parmaklıkları sökülerek vicdanıma saplanıyordu.

Allah'ım lütfen bitsin...

Yalvarırım...

Bu izbe sokakta şahitlik ettiğim bu anı ve yaşadığım çaresizliği katiyen unutmayacaktım. Islak kirpiklerimin ardındaki yaşlı gözlerimi ilerideki manzaraya çevirdim. Asrın hiddetli parmaklarıyla adamın saçlarını kavradığında, ellerinin lekelenmesinden korktum. Adam kirli elleriyle onun paçalarına asılmışken, ne denli aşağılık ve namussuz olduğundan haberi var mıydı?

"Abi kulun köpeğin olayım yapma," diye konuştu, patlak dudağından akan kan zemine damladı. Yer, o adamdan daha temizdi.

Asrın, şerefsizin suratını sertçe kaldırıma sürttü. "Zaten kul köpeksin şerefsiz," diye bağırdı, sesi kadının hıçkırıklarını bastıramıyordu. "Senin o güvendiğin erkekliğini yediririm sana hayvan herif!"

Kadının titreyen bedenine daha fazla dayanamadım, onu hızla kendime çektim ve sımsıkı sarıldım. Kurtulduğunu kavramış olsa da yaşadığı dehşetin etkisinden sıyrılamamıştı. "Geçti," diye konuştum acılar içinde. "Lütfen ağlama, ne olursun kıyma gözyaşlarına. Geçti, iyisin."

"Ni... Nişanlım beni bekliyor." İnce, hıçkırıklarla bölünen titrek ses sanki boğazıma bir bıçak dayadı. "Ona gitmeliyim. Mer... Merak eder, beni çok merak eder. Eder, çok eder. Merak eder..."

Çaresiz hissediyordum. Kadın belli belirsiz sayıklamalarla bana sığınırken, irileşen gözlerim bir kez daha Asrın'a döndü ve o an bir şey oldu. Asrın iri elini arkaya attı ve belinde duran silahı tuttu. O an kanım âdeta damarımın içinde dondu ve vücudum alarm verdi. Ciğerimdeki nefes acıyla boşalırken, Asrın omzunun üzerinden bana döndü ve aramızda korku dolu bir bakışma yaşandı. Yaşadığı şeyler yüzünden tacize, tecavüze tahammülü olmadığını biliyordum ama kimseyi vurmasını istemiyordum. Bakışımı gördüğünde elini silahtan çekti. Kafasını salladı ve, "Polisi ara," diye bağırdı, sesi vahşiydi. "Bebeğim, hemen polisi ara."

Kafamı aceleyle salladım, kadın benden destek alıyor olmalı ki ellerini yakamdan çekmiyordu. Ceketimin cebindeki telefonuma uzanıp polisi aradığım o andan sonra ne kadar sürenin geçtiğini bilmiyordum. Ben yatıştırıcı sözlerle kadına iyi gelmeye çalışırken ve sanki tüm dünyadan koruyacak kadar sıkı sarılırken o izbe köşede polisleri bekledik. Asrın polislerle uğraşmazdı ama bu konu farklıydı. Allah biliyor ya Asrın o kısa sürede adamı dövmekten, hakaret etmekten ve canına okumaktan asla vazgeçmedi. Hiçbir insan buna

kayıtsız kalamazdı ama onun geçmişi onu bu kadar hassas yapıyordu.

Asrın'ın açık yarası deşiliyordu.

Polisler geldikten sonra, neyse ki aralarında bir kadın polis görmek beni ve yanımdaki çaresiz kadını daha iyi hissettirmişti. Polisler kan revan içindeki adamı arabaya bindirdiklerinde, kadın polis yanımdaki kadına eşlik ederek onu farklı bir polis arabasına bindirmişti. Lakin genç kadın o polis arabasına binmeden önce bana ve Asrın'a öyle minnet dolu bir bakış attı ki, o bakıştaki sessiz teşekkürler içimi parçaladı.

Kadın gitti.

Biz kaldık.

O köşede, sessiz sokakta kaldık.

Dakikalar sonra Asrın, "O şerefsiz sıçtığımın hapishanesinden birkaç gün sonra çıkacak. Benim yattığım kadar bile yatmayacak," diyerek acıyla güldü. "Çok komik değil mi? Bir kadına hayatı boyunca unutmayacağı bir yara açıyor ama kendisi üç gün sonra bunu unutuyor." Kükredi, yerimden sıçradım "Sikerim bu adaleti!"

Dudağımın üstüne biriken tuzlu yaşların tadını dilimde hissederken, bacaklarımı kendime çektim ve hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Bir kadın olarak buna dayanamıyordum, bu haksızlığa ve vicdansızlığa başkaldırmak istiyordum. Ona cevap veremedim, ben bile bunu kaldıramazken, o yaşamış ve tanıklık etmişken nasıl kaldırırdı?

Geldi, yanıma oturdu. Dizleri zemine sürtünürken gökyüzü bu halimize acıyarak gözyaşlarını akıttı, sepken şeklinde yavaşça yağdı. Asrın yağmurla ıslanan yüzünü bana döndüğünde, ona bakmanın getirdiği zorunlulukla ıslak gözlerimi gözlerine çevirdim. O anda bağrıma sakladığım küçüklüğü tüm çıplaklığıyla karşımdaydı. Acı, gözünün akına sıçrayan kırmızı damarlara mey gibi dağılmıştı. Bur-

nu burnuma sürtünürken, dudaklarının seğirdiğini gördüm. Ah! Acı çekerken bile güzeldi.

"Annem de bu kadar bağırmış mıdır?" diye sordu ve o an, yüreğimin kat kat altında bir mayın patlayıp beni paramparça etti sandım. Duyduğum en acı soruydu "Yalvarmış mıdır? Çok acı çekmiş midir?"

Buna bir cevap veremedim.

Titreyen parmaklarımı ensesine sardım, başını göğsüme yasladım ve gözyaşlarım saçlarına akarken titrekçe soludum. "Susalım," diyerek dudaklarımı güzel saçlarına değdirdim. "Susalım sevgilim."

Sustuk ve karanlığın içinde oturduk. Tek ışık, aşkımızın alçaklarda süzülen ateşinin ışığı oldu ve biliyorum ki o ışık bize yolumuzu gösteren ışık olacaktı hep.

Bölüm 13

-Sır-

Tek başımızayken birbirimize aitiz... Ya beraberken nereye aitiz? Bilmiyoruz.

Bu yüzden koşup koşup birbirimize varıyoruz ama birbirimize vardıktan sonra sanki gidecek hiçbir yer bulamıyoruz. Evet, beraber olmak yetiyordu ama gidecek hiçbir yerimiz olmaması bizi üzüyordu. Girdiğimiz her yolun sonu karanlığa açılıyordu ve sanırım yolu görmemiz için kendimizi yakmaktan vazgeçemeyecektik.

Delinen şafaktan gün akıyordu.

Asrın, o şafağın ilmeğiydi.

O izbe sokak kıyısında sessizce birbirimize sarıldığımız sürede, kelimeler tek bir cümle oluşturamayacak kadar yoksuldu. O köşeden ayrılmayı başardığımız andan sonra arabaya gitmiş ve sessizliğe itaat etmiştik.

Araba tanıdık sokaklar boyunca ilerlemiş, gün bize eşlik ederek yavaşça aydınlanmıştı. Etrafı sis ve karamsar bulut kümeleri kaplamış, lacivert renk yerini kızıl bir gün doğumuna bırakmıştı. Asrın'ın, annesini görmeye ihtiyacı vardı zira yarası kanayan kendisiydi ve annesini görmek ona iyi gelecekti. Fakat yarım saatlik araba yolculuğunun ardından, yaşadığım rezidansın yakınında durmuştuk.

Eve gelmiştim.

Hayır, evimden uzağa gidecektim.

"Asrın," diye konuştum, kuruyan dudaklarımla. "Daha iyi misin? Kötü olmanı kaldıramıyorum."

Asrın yarası kanarken susar ve sustururdu. Susarsam soramazdım, konuşamazdım ve onun yaralarını bildiğimi söyleyemezdim. Asrın yarasına dokunmama izin verdikten sonra aramıza mesafe koyuyordu. Bu, o anı unut, demekti. Bu, kanayan yaramı unut, demekti. Buz kesen parmaklarıma bakarken cevap duymayı bekledim.

"Güçlülerin güçsüzlere kalem kırdığını anladığımdan bu yana iyiye dair ne varsa unuttum," dediğinde, bir romanın aniden açtığım sayfasında, kanlı bir sahnenin satırlarına denk gelmiş gibi hissettim. "İyi neydi? Kötü kimdi? Güç ne işe yarardı bilmezdim. Şimdi biliyorum, şimdi bir orduyu tek başıma alt edecek kadar güçlüyüm. Biliyor musun, bu gücü ve insanların benden korkmasını seviyorum."

Her daim derin bir adam olduğuna inanmıştım. Ne kadar derin olduğu muammaydı lakin beni aşacak kadar derindi. Bu yüzden bazen kendimi o derinlikte çırpınırken görüyordum. "Biliyorum," diye konuştum durgun bir sesle. "Asrın ben seni senden iyi biliyorum. Mesela günde tam on yedi tane sigara içiyorsun. Bu, sinirli olduğun günlerde yirmiye kadar çıkabiliyor. Geceleri tam üçte uyanır, elini yüzünü yıkarsın. Kâbus görürsün ama ben olduğumda bu kâbuslar seyrekleşiyor, bir de *flash*ları sıkça izlersin. Nefretini beslemek, öfkeni tazelemek için."

Saç tellerim arasından görebildiği cildimin her kıyısını keşfetti. "Esila?"

Mırıldandım. "Hımm?"

"Şafak, sökülürken bile senin kadar güzel değildi."

Bu adam kelimelerle acıtıyordu.

Meşalesi kelimeleri olan bir orman yangınıydı cümlelerı, yandığım her yerden defalarca kez yanabilmem için var edilen. Nefesimi usulca bırakırken omzumun üstünden ona döndüm, yüzü gökyüzü olan kendisiydi. "Çünkü şafağın sökülüşünü değil, beni izledin."

"Dört tane de sigara yaktım," diye konuştu, yorgun sesi bile cezbediciydi. "Senin için yaktım. Çok güzel görünüyordun, dayanamadım."

Gülümsedim. "Dumanı suratıma üfleyip durdun."

Bakışları derinleşti, kızgın bir yağa su sıçratmış gibiydim ama canı yanan bendim. Ona daldığımda her organım deli gibi titriyordu. "İçimin sana yandığını anla diye."

"Biliyorum ki."

Sert bir nefes aldı. "Biliyor musun ki?"

Kafamı salladım."Hıhı."

"Gel." Deri koltuk boyunca kaykıldım ve aramızdaki demir parmaklıkları sökerek tüm engelleri kaldırdım. Açtığı kolları arasına girdiğimde, köşeli çenesini saç diplerime sürttü. Kollarımı ona sararken sakallarını kokladım. "Eve girdiğinde duş al ve uyu. Yorgunsun, dinlenmeye ihtiyacın var. Ayrıca yemek ye, anlıyor musun? Yemeğini ye!"

"Uyuyacağım," diye konuştum esnerken. "Sensiz nasıl uyurum bilmiyorum ama..."

"Güzel kızım." Saçlarıma sert, şefkatli bir öpücük kondurdu. Hafifçe benden uzaklaşarak temasımızı kestiğinde, iri eli ceketine uzandı ve siyah ceketi bir çırpıda üzerimden çıkararak arabaya bıraktı. Ona şaşkın şaşkın bakarken kendi kazağının uçlarından tuttu ve hiç ummadığım anda kazağı kaldırarak benim başımdan aşağıya geçirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Sorumu yanıtsız bıraktı. Aynı kazağın içinde durmamıza izin vermedi ve kazağı kendi bedeninden ayırdığında, artık kazağı giyinen tek bendim. Sıcak, buram buram o kokan yumuşak kazak vücuduma yerleşti. "Bu kazak uyumana yardım edecektir. Üstünden çıkarma ve bununla uyu."

Parmak uçlarımla kazağın uçlarını kavrarken, dudaklarımı sakallı çenesine bastırdım. "Asrın?"

Kaba bir cevap... "Söyle?"

"Şey..." Kararsız bir şekilde mırıldandım. "Nasıl isterim bilemiyorum ama... Bana bir takı alır mısın? Yani takı derken basit bir şeyden bahsediyorum, tabi sen aldığında değerlenecek ama yani demek istediğim üstümde sana ait olan bir şey taşımak istediğim. Kolyeyi annene verdik ya, eksik hissediyorum."

Gözleri tüm yüzümde oyalanırken, ondan maddi bir şey istediğim için utanmıştım ama mesele sadece maneviyattı. "Üzerinde bana olan hislerini taşıyorsun ya?"

Göz göze geldiğimizde kemikli parmağı gerdanımı ılık bir su gibi okşadı. "Kolye mi istersin?" diye sordu, sesi boğuk ve karanlıktı. Gerdanımdan hemen sonra dirseğim boyunca aktı ve bileğimde durdu. "Bileklik mi?" Nefesimi tutarak onu izlerken, parmak uçları ince parmaklarımı iç kışkırtıcı bir yavaşlıkla okşadı. "Yoksa yüzük mü?"

Nefesim kesildi, kelimeler soluk borumda bir yumak oluşturdu. Yüz ifademi korumak adına usulca yutkundum ve pervasız bir tepki vermemeye çalıştım. "Ko... Kolye," diye konuştum, genzimi temizleyerek sesimi düzelttim. "Kolye güzel olur. Ben gideyim, şey sen de git. Annene git, selam söyle..."

Sıcak dudaklarımı alelacele bir tavırla sakallarının, çam iğnelerinin üzerine yasladım ve sert bir öpücük kondurdum. Konuşmasına mâni oldum, göz bağımızı kopardım ve kapıyı açtım. İnmeden evvel, Asrın son kez konuştu, "Duşta beni hayal et. Ben seni hayal edeceğim."

Gürültüyle öksürürken, şaşkınlıkla yere kapaklanacağımı falan zannettim ama gözlerimi kocaman açmakla yetindim. Sinirle ona döndüğümde, vereceğim tepkiyi izliyor olduğunu

gördüm ve tekmemi arabanın tekerleklerine geçirdim. "Pis herif. Almayacağım duş falan, beni deli ediyorsun!"

Arabasına peş peşe tekmeler savururken, o sessizce beni izliyordu.

"Sarışın?"

Homurdandım, "Ne var?"

"Ayağını acıtacaksın."

Durdum ve bana karşı olan merhameti karşısında kalbimin yarısını ona bıraktım. "Git ve dinlen güzelim."

Gülümsedim. "Kendine dikkat et, lütfen."

Omuzlarını dikleştirdi. "Asıl, benimle aynı havayı soluyan insanlar kendilerine dikkat etmeli."

Asrın ve egosu...

Gözlerimi devirdim. "Arabanı al ve git."

Sakallarını sıvazladı. "Gir sen, gideceğim."

"Peki."

Kafasını salladı. "Tamam."

"Tamam."

"Git."

Mırıldandım, "Gideyim."

"Evet."

"Çok yakışıklısın."

Göz kırptı. "Herhalde yavrum."

Kıkırdayarak ona sırt çevirdiğimde gülümsediğini hayal ettim ama gülmediğini biliyordum. Rezidansa girdim, araba ben üçüncü katı tırmanırken olduğu yerden ayrılmıştı. Gülümsemem onun yanında kolaydı ama onun yokluğunda gecenin yadigâr biçtiği sancılı anlar zihnimi ve kalbimi yokluyordu. Katları çıktım, dairenin önünde durduğumda kapıyı açtım ve sessizce içeriye girdim. Annem gece evde olmadığımı fark etmiş miydi bilmiyordum ama etrafta görünmüyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek odama girdim ve Pati yatağımdan koşarak indiğinde, eğilip onu sevdim.

"Bebeğim, anneciğim nasılsın? Beni mi bekledin? Babanla beraberdim. Gel, gel yatalım."

Onu yatağa bıraktım ve kıyafetlerimden kurtulup temiz bir şortla tişört giyerek yatağa yerleştim. Yorganın içine onunla beraber girerek yorgunlukla gözlerimi yumdum ve onun tüylerini okşarken, uykuya daldım.

*

Uyandığımda, perdemin açık olduğunu gördüm ve içeriye dolan gün ışığına bakarak gözlerimi kırpıştırdım. Yorganı kaldırarak etrafıma baktığımda, Pati'nin hâlâ yatakta olduğunu görerek yüzümü karnına gömdüm. Birkaç huysuz miyavlamadan sonra uyandı ve tepeme çıkarak benimle oynadı. Pati beni hep gülümsetiyordu, onu çok çok seviyordum ve onun da bana bağlı olduğunu biliyordum.

Onu yatakta bırakarak duş almak için odadan çıktım ve annemin sesini duydum. Galiba işten erken gelmişti. Öğleden sonraki dersim için hazırlanıp evden çıkmam gerekiyordu, o yüzden annemle tartışmak istemiyordum. Banyoya girdim ve temizlenerek kısa sürede çıktım. Odaya girip kurulandıktan sonra bir beyaz pantolonla, kısa kollu tişört giymiştim. Saçlarımı tarayıp kuruttuktan sonra bir süre ne yapacağımı düşündüm ve sonra bandana takmaya karar vererek bandanalarımdan birini saçıma doladım. Yüzüm solgun geldiği için dudaklarıma kırmızı bir ruj sürüp yanaklarımı allıkla renklendirdim.

Ceketimi alıp koridora çıktığımda, annemin de koridorda olduğunu gördüm ve bir anlık duraksamanın ardından ona gülümsedim. Annem bana karşılık vermiş olsa da bakışlarındaki sorgulayıcı ifade apaçık görülüyordu. Sokak kapısına doğru yürüdüm ve portmantodan çantamı alıp

içinde defterlerimin olup olmadığını kontrol ettim. Ayakkabılarımı alıp sokak kapısını açarken, "Gece evde yoktun," dedi annem, beklediğim şekilde. "Asrın'la mı beraberdeydin?"

"Evet," dedim sakin, yumuşak bir şekilde. "Onunla gündeyim."

"Ama hiç mi düşünmüyorsun aklımın sende kalacağını? Arayıp neden haber vermiyorsun Esila? Üstelik aramalarımı açmadın?"

Haklıydı, onu merakta bırakamazdım. Ayakkabılarımı giyip doğruldum ve sakince ondan tarafa döndüm. Uzanıp yanağına bir öpücük kondururken, "Ani gelişti," dedim dürüstçe. "Tamam, bundan sonra daha dikkatli olacağım ama şimdi derse yetişmem gerekiyor." Ondan uzaklaşıp daireden dışarıya çıktım. "Akşam görüşürüz, geç kalmam tamam mı?"

"Aklını başından alıyor bu aşk senin, ah bir açsan gözlerini..."

Ona el sallayarak çantamı omzuma attım ve merdivenleri inmeye başladım. Haklıydı, bu aşk benim aklımı başımdan almıştı. Apartmandan çıkarak cüzdanımı çıkardım ve otobüs kartımı ararken, annemin cüzdanıma para bıraktığını gördüm. Buna gülümserken otobüse binmek yerine bir taksi çevirdim ve kısa sürede kampüse ulaştım. Borcumu ödeyerek taksiden indiğimde doğrudan bahçeden içeriye girdim ve etrafıma bakındım, çocuklar yoktu.

Merdiven basamaklarını tırmanırken, Asrın'ı görmek istediğimi biliyor ama annesinin yanında onu rahatsız etmek istemiyordum. Kalbim, adını anımsadığımda bile asi bir tepki verirken, ceketimin cebindeki telefona uzandım. Mesajlara girdim, parmak uçlarımı tuş takımında hareketlendirdim ve ayrılığa dayanamayarak mesajı yazdım.

Gönderilen: Asrın.
Ellerim üşüyor Asrın. Neredesin?
13:04

Koridorun duvarına sırtımı yasladım, çantamın omzumdaki askısını sıkılaştırırken sabırla cevap bekledim. Annesiyle ilgileniyordu, anlayışlı olmam gerekiyordu.

Gönderen: Asrın.
Ellerin üşüyorsa eldiven tak.
13:09

Ha?
Şaşkınlıkla ekrana bakarken, dudaklarımdan hayret dolu bir mırıltı döküldü. Gözlerimi kırpıştırarak yanlış görme olasılığımı düşündüm. Dalga mı geçiyordu?

Gönderilen: Asrın.
Sen sahiden öküzsün. Ellerin olduğu için eldivene ihtiyaç duymuyordum ama bundan sonra sen ihtiyaç duyduğun hiçbir şeyi karşılayamayacaksın. En büyük ihtiyacın ben olduğum düşünülürse...
13:12

Ona bel altı vurmuştum ama zaten sınırları bu kadar aştıktan sonra bunu sorun etmezdim. Onu tanıdığımı iddia etsem de bazen verdiği tepkiler beni dumura uğratıyordu.

Gönderen: Asrın.
İhtiyacım bedenimden geçmiyor, asıl ihtiyaç bedenin değil ruhun. Her ne haltsa, ben ellerinin saçlarımda dolaşmasını istediğimi söylüyor muyum?
13:15

Parmak uçlarım hareketlendi, onunla gülmeyi seviyordum.

Gönderilen: Asrın.
Söylemiş bulundun. Neredesin?
13:17

Nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Attığı adımı bile bilmeliydim ve Asrın bu konuda adaletliydi. Benim gittiğim her yerden haberi olurken, kendisi de gittiği her yeri söylemekten şikâyetçi değildi.

Gönderen: Asrın.
Solunda... Soluğunda.
13:19

Mesajı henüz okumuştum ki, kalbimi saran köklerini hissettim. Durdum, afallayarak mesaja baktığım o esnada solumda ve soluğumda bir nefesin varlığını hissettim. Bir çift kol belime sarıldı ve kalbim yerini terk ederek bedenimi kan kaybına uğratırken, hiçbir yutkunuşun kâfi gelmediğini anladım.

Asrın solumda... Soluğumdaydı.

Kalın dudaklarını şah damarıma bastırdı. "Nabzın," diye fısıldadığında, her zerrem kış ayazında kalmış kuru bir gül yaprağı gibi titredi. "Nabzım."

Sarhoş gibi hissettim, dudakları yumuşak cildimi ıslatırken sesli nefesler aldım. "Gelmişsin."

"Geldim Viata."

Gülümsedim. "Hoş geldin."

Sıcak dudakları hassas noktamdan çekildiğinde sırtımı göğsüne yasladım. Bu, cennetin kapısına yaslanmak gibiydi. Omzumun üstünden ona döndüm, kefene sarılı zümrüt-

leri çehremin derinliklerine inecek kadar büyük bir dikkatle beni izledi. Kalbimin çırpınışından haberdar mıydı?

"Ruj mu o?"

Parmak uçlarım dudaklarıma örtüldü. "Evet, rengini sevdim."

Kaşlarını çattı. "Ben o dudaklarını bir severim var ya..." duraksayarak sert bir soluk verdi. "Yoksa beni baştan çıkarmak için mi sürüyorsun?"

Gözlerim irileşti. "Oha, yapmam ben öyle şeyler."

Sırıttığında kafamı omzuna vurdum, çokça utandığımı anlayarak sustu ve bu anın bitmesini bekledi. Koridor sakindi, onun için derse girmemeye karar vermiştim. Sırtını zemine dek uzanan cama yasladığında, başımı omzundan kaldırarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdim ve kısık bakışlarımı gözlerinin kucağına düşürdüm. Altdudağını dişleyerek dile getireceklerimi beklerken, "Babanın mezarına gitmek istiyorum," dedim aniden. "Sen istediğinde gidememiştim ama bu sefer ben gitmek istiyorum."

Bunu beklemiyor olduğunu gerilen bedeninden çok net anlayabiliyordum. Kısık gözlerinden bir yaz ayazı kadar sakin bir sessizlik geçtikten sonra bakışları sertleşti. Babasının kabristanına gitmiştim ama bu bir kez daha gitmek istememe mâni değildi. "Nereden çıktı bu?" diye sordu. Söz konusu ailesi olduğunda hassaslaşıyordu. "Ben istersem seni götürürüm, her şeyin bir zamanı var."

Reddedilme hissi kalbime çöreklendi, bu hissi sevmemiştim. Bu tepkiyi beklemiyor olsam da aslen onun kan donduracak kadar soğuk bir adam olduğunu unutmuştum. Bozulduğumu saklamak için yüzümü öne yatırdım, kırgınlıklarımı iyileştirmek için, olduğundan daha nazik görünmeye çalışsa da kaba bir adamdı. "Haklısın," diye konuştum sessizce. "Kendi babamın mezarına bile gitmiyorken, bunu istemek tuhaf oldu."

"Baban, mezarına gidilmeyi hak edecek bir adam olmadı Esila."

Haklılığı incitti ama yok saymayı başardım. "Dünyanın en iğrenç insanı olabilirdi," diye konuştum, titreyen sesimle lanetler okurken. "Ama... Babamdı."

Kemikli parmakları çeneme saplandı, benimle göz göze geldiğinde yutkundum. Sıcak dudaklarını çeneme kondurduğunda, ıslak busesi tenimdeki nabzı hızlandırdı. "Sen değmeyecek insanlara haddinden fazla değer veriyorsun."

Dudakları çenemden uzaklaşarak yanağım boyunca sürünürken, "Babam olduğu için," diye geveledim ağzımın içinde. "Herkese hak ettiği değeri veriyorum."

"Annen de verdiğin değeri hak etmiyor."

Afalladım. "O da benim annem."

"Ne anne ya? Seni bırakıp giden bir anne..."

Lütfen bunu söylememiş ol.

Cümle, beraberinde bir ağrıyla beynime düştü. Elim ayağım buz kesti ve suratıma çarptığı gerçekle yutkunmaya çabaladım. Buz kesen yumruklarımı onun yakasına geçirdiğimde, söylediklerini fark etti ve ahlaksız bir küfür savurdu. "Siktir! Öyle demek istememiştim..."

Onu hırsla itelediğimde, öfkemin bileğime verdiği güce meydan okuyamadı ve birkaç adım geriledi. "Aptal," diye bağırdım, dişlerimin arasından. "Beni hiç bırakıp gitmemiş gibi konuşma."

Saçlarını çekiştirdi. "O kadına güvenmiyorum ve..."

"O kadın değil, annem!" Bağırarak ondan uzaklaştım. "Ben senin annene saygısızlık yapmıyorsam, sen de benim anneme saygılı olacaksın."

"Bunun için aramızı bozacağız." Sertçe konuştu. "Bebeğim, herkesin canı cehenneme. Hadi, buraya gel."

Dolu gözlerimi kırpıştırdım. "Annem beni seviyor... Zorunda olduğu için bıraktı, yoksa kim evladını bırakmak

ister ki?" Yüzümü buruşturarak onu göğsünden ittim. "Git şuradan!"

"Git demek daha kolay tabi."

Arkasını dönerek yanımdan uzaklaşmaya başladığında, yumruklarımı sıktım ve ben de ona sırt çevirerek merdivenleri çıkmaya başladım. Sürekli tartışmaktan, beni anlamamasından yorulmuştu. Hiç büyümüyordu, kendi değerleri dışında diğer insanların değerlerini umursamıyordu. Biraz daha büyüyüp olgunlaşmasını istiyordum ama ondaki değişim sadece aşkıydı. Konuşurken birini kırar mıyım diye düşünmüyor, umursamıyordu. Bazen beni bile... Kendi içinde kaybolmuş birisini seversem bunların olacağı belliydi. *Kendi içinde kaybolmuş birisini, kendi içimde tutmayı nasıl başarırım? Kaybetmez miyim?*

*

Hayat, bazen tek bir gecede belki de birkaç dakikada bile insanı büyütebiliyordu.

Okuldan geldiğimden beri yaptığım tek şey yatağa uzanıp tavanı izlemek, düşünmek olmuştu. Kendimi, hayatımı, arkadaşlarımı, ilk ve tek aşkımı... Her şeyin başladığı o geceden bu zamana kadar geçen süreyi ve bu sürenin beni ne kadar büyüttüğünü... Ben ne kadar olgunlaştıysam sanki Asrın bir o kadar şımarmış, öfkelenmiş, daha da serserileşmişti. Onu kötü olmaya iten her şeyden nefret ediyordum.

Onu iyi bir insana dönüştürebilir miydim?

Kendisi için...

Yataktan kalktığımda oyalanmak için odamı toplamış, siyah ojemi bulmuştum. Siyah ojeyi uzun tırnaklarıma usulca sürüyor, kokusunu sevdiğim için rahatsızlık duymuyordum. Pati camın önünde, kararan geceyi izlerken, çenemi dizime sürttüm. Bacaklarımda yünlü koyu mor bir

tayt vardı ve bugün özenle giydiğim kıyafetlere kin beslemiş vaziyetteydim, o denli hazırlanmışken onunla iyi vakit geçirememiştim bile.

"Pati," derken nefesimi tırnağıma üfleyerek ojenin kurumasını bekledim. "Gel biraz da sen sürsene. Hiçbir işe yaramıyorsun pis kedi."

Beni tınlamadı.

Patileriyle pencere camına çizikler atıyor, kendi çapında eğleniyordu. Annemin sesini koridorda duydum, telefonla konuşuyordu. Esneyerek ellerimi indirdim ve ojenin kapağını kapatırken, Pati'nin ani şekilde yerinden hopladığını gördüm. Pencerenin önünden yanıma koştu ve taytımın paçasından tuttu. "Hey ne oluyor?"

Pati beni pencere camının önüne sürüklediğinde bakışlarımı onun güzelliğinden ayırarak cama doğrulttum. Gözlerim ufak çaplı şaşkınlığımla irileştiğinde omuzlarım çaresizlikle aşağıya düştü. Bitişi, kaçışı, kurtuluşu yoktu bunun...

Buradaydı işte.

Heybetli vücudunu arabanın kapısına yaslamış ve kollarını göğsünün üstünde bağlamıştı. Üzerinde yağmurlukla, hep giydiği kotlarından biri vardı. Saçları başının üzerinde dalgalanıyordu ve yıkık şehirleri tam olduğum noktaya dikilmişti. Bana bakıyordu, yalnızca bana.

"Pati, bana gelmiş görüyor musun?"

Onun yüzünü aydınlattığı için sokak lambasına minnettar kaldığım sıralarda kemikli parmaklarıyla minik bir hareket yaparak yanına gelmemi işaret etti. Dudaklarımı büzüp ona bakmaya devam ettiğimde, kaşları çok derinden çatıldı. "Yine gideceğim işte yanına, küs kalmayı bile başaramıyorum."

Dizlerimin üstüne eğildim ve Pati'nin tertemiz tüylerini sevdim. "Sen uyu oğlum, senin için babayı öperim."

Asrın'ın bu ana şahitlik yaptığının farkındaydım, bakışları bana mahkûm edilen bir suçluydu. Cinayeti bendim. Sevdiğim adama son bir bakış atarak dil çıkardığımda, tebessümünün hoşluğunu saklayarak kafasını öne yatırdı. Ona sırt çevirerek yatağın önüne yürüdüm ve ceketimi aceleyle üzerime geçirdim. Pati pandufun üstüne zıplayıp kıvrıldığında gece lambasını söndürdüm ve usulca odayı terk ettim.

Siyah, topuklu botlarımı ayağıma geçirirken, annem salonun eşiğinde göründü. Bağcıklarımı bağlayarak doğrulduğumda bana doğru bir adım attı. "Asrın ile birlikte mi çıkıyorsun?" diye sordu, hoşnutsuzluğu her harfin üstüne yayılmıştı. "Bu kadar geç vakitlerde dışarı çıkmanı doğru bulmuyorum."

Bir yere kadar haklıydı, anlamadığı nokta kendisinin yaratamadığı aile hissini Asrın'ın sıcak göğsünde bulduğum gerçeğiydi. "Evet, her gün bu kadar geç saatte dışarı çıktığımda endişelenebilirsin ama ben buna alıştım. Asrın'ın yanında iyi ve güvendeyim Anne." Anlayışlı olmaya çalıştım "Bunu daha kaç kez tartışacağız, benden bir seçim falan yapmamı isteme çünkü..."

"Onu seçersin."

Evet.

Sustum. Sessizlik kabullenişti, kabullendiğim acı annemin gözlerine gürültüyle düştü. Suçluluğu iteleyerek kapıyı aralarken, "Beni merak etme," diye konuştum sessizce. "İyi geceler."

Merdivenlere yöneldiğimde annemi kırdığımı bilmek vicdanımın kapılarına bir suçluluk yükledi. Asrın beni büyütmüştü, annemin sevmediği yerlerden sevmiş, babamın incittiği yerlerden gülümsetmişti. Ben onu aile, ev yerine koymuştum.

Rezidansın kapısından çıkıp açık havaya adım attığımda, dünya yine ondan ibaret oldu. Gözlerim aceleyle ona

çevrildiğinde, bir bakışın bile kalbimi yoracak kadar kusursuz olduğunu fark ettim. Hızlı adımlarla ona yanaştım, hâlâ aynı pozisyonda, bir heykel sakinliğiyle beni bekliyordu.

Önünde durduğumda gözlerim kazağıyla örtünmüş göğsüne kilitlendi, bakışlarımla deldiğim yerden akan şefkatin kokusu nefesimi kesmişti. Nefesimi tuttum, parmakları çoğu zaman olduğu gibi çeneme saplandı ve başımı kaldırarak yüzlerimizi aynı hizaya getirdi.

Yaklaşıp alnımdan öptü. Tam kader çizgimden...

"Arabaya geç."

Arabanın kapısından çekildi ve ilk kez benim için kapıyı açtı. Buna gülümseyerek koltuğa yerleştim. Arabanın etrafını dolanıp şoför koltuğuna yerleştiğinde, ona bakmamaya çalıştım. "Biz küs değil miydik?" diye sordum sessizce.

Range Rover gri zemini ağlatırken, gökyüzüne oturan aya baktım.

"Küs müydük?"

"Hıhı."

"Tamam, durup sadece birbirimizi izleriz. Konuşmayız, böylelikle küs kalmış oluruz."

"Bu aşk, en sonunda seni de delirtti."

Bana bakakaldı. Gözleri öyle yoğunlukla doldu ki inkâr etmeye gücü kalmadı. Bakışlarıyla beni öpüp okşadığında, yanağımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kırpmadan onu izledim. Onu, kendi içinde kaybolmakla suçlamıştım ama ben de kendi içimde kaybolup onda görülmüştüm. Arabanın içerisinde ışık yakmıyordu ve içinden geçtiğimiz sokaklardaki lambalar arabanın içine ışık düşürdükçe yüzünü seçebiliyordum. Uzanıp elini dizime koydum. Koltukta ona doğru yaklaşırken, "Benden özür dilersen seninle barışırım," dedim, ona kabahatleri sonrasında özür dilemenin yanlış bir şey olmadığını anlatmaya çalışarak. "Annem ve babam benim zaafım! Nasıl biri sana bir şey dediğinde gö-

züm dönüyorsa, annemle babam hakkındaki gerçekler yüzüme çarpıldığında çok üzülüyorum!"

"Tüm sevgini ben istiyorum!" Arabayı caddenin ortasında tozu dumana katarak durdurdu ve ellerini direksiyona vurarak yüzünü bana çevirdi. "Safsın sen, saf! Sevgini bana ver, hak etmeyen insanlara değil."

Hiddetinden ürkerek tamamıyla ona doğru döndüm ve arabanın içini dolduran telaşlı soluklarımızı dinledim. "Asrın, ben de senin tüm sevgini istiyorum ama yüzüne karşı annenin sevgini hak etmediğini bağırmıyorum! Kendine gel!"

Sinirli bir şekilde güldü ve başını direksiyona yaslayarak elleriyle direksiyonu sertçe kavradı. Ne olmuştu da anneme karşı bu kadar önyargılıydı anlamıyordum. Ellerimi yüzüme kapattım ve tartışmayı sürdürmemek için dudaklarımı sertçe ısırdım. Arabanın kapısını açarak temiz havanın içeriye girmesini sağlarken, "Çıkma," dedi, yüksek sesle. "Gitme!"

Gitmemden korktu. Rüzgâr içeriye dolarken, "Gitmiyorum," dedim, sakince. "Hava almak için açtım."

"Lütfen gitme, lütfen..."

Ah, yapamıyorum işte, hemen çözülüyorum. Kafamı ona çevirip yaklaşarak yüzünü ellerimin arasına aldım. Kolları hiç vakit kaybetmeden belime dolandığında, başımı göğsüne yasladım ve dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Asrın bir yere gittiğim yok, nasıl giderim? Neden böyle garip davranıyorsun?"

"Yemin ederim benim kabahatim değildi Esila, yemin ederim ben ulaşmak istedim..."

Neden böyle şeyler söylediğini anlamıyordum. Başının kalbim üzerindeki ağırlığından memnuniyet duyarak omuzlarını okşarken, "Anlamıyorum," dedim üzüntüyle. "Neden böyle şeyler diyorsun?"

"Kandırılman canımı yakıyor!"

Gözlerini görmeli, gerçeği bir de orada aramalıydım. Başını kalbimin üzerinden kaldırarak yüzlerimizi hizaladım, ellerimi boynuna sararak onu sakinleştirmeye çalıştım. Kafasında bir şeyler mi kuruyordu? Kim beni kandırıyordu ki? Yeşil gözlerine, yıkık şehirlerine baktım ve soluk alışverişini dinledim. Soğuk, arabanın içini tamamen doldurmuş, rüzgâr uğulduyordu. Alnımı alnına koyarak, "Sakinleş," dedim. "Kim beni kandırıyor koca oğlan?"

Kapımdaki kış kadar yakınımda durup o delici gözleriyle ruhumu görürken, aynı şekilde onun ruhunu görememek canımı yaktı ve nabzı parmaklarımın altında çırpındı. Elini yanağıma yerleştirirken, "Üzgünüm," dedi, ses tonu öfke doluydu. "Yapabilsem seni tüm yalanlardan, yalancılardan korurum."

Şefkatine ve içtenliğine gülümseyerek dudaklarımı ileriye uzattım ve dudağına bir öpücük bırakırken, nabzının elimin altında coştuğunu hissettim. "Nabzın... Nabzım."

Asrın öpücüğümle, denizlerle boğuşuyormuş gibi boğuştu ve dudakları dudaklarımın altında çaresizce titredi. Onu bu kadar zora sokup boğan şeyden nefret ettiğimi hissederek, "Ben iyiyim," dedim. Biraz yalan, biraz gerçekti. "Hiçbir şey bana sensizlik kadar kötü davranamaz. Sen geldin, bak yaz da geldi. Sorun yok, söyle, üzülmem."

Arabanın içini dolduran soğuğa rağmen beni gözleriyle sarıp sarmaladı. Yumuşak, sakinleştirici bir bakışla onu konuşması için teşvik ettiğimde, burnundan derin bir nefes aldı. "Beni, seni hiç aramamakla suçladın," dedi, gözleri zamanla beraber içime yayılırken. Soluğumu tuttum ve devamını söylemesini bekledim. "Ama öyle değildi, seni defalarca aradım. O uçağa binip Viyana'ya indiğim ilk an, ilk gün, ilk hafta, defalarca kez aradım ama..." gözlerini yumdu. "Telefonlara annen çıktı."

Bölüm 14

-İntihar-

Yanaklarımda kurumuş gözyaşları... Yanımda onları parmak uçlarıyla kurulayan bir adam...

Kırgınlık hissi hiç ummadığım bir anda, kalbime yeryüzünü delen bir volkan gibi düştüğünde savunmasız kalmıştım. Asrın'ın beni aramadığı her an bir parmağımı daha kaybetmiş gibi hissetmiştim. Belki konuşurken dayanmak zor olurdu ama birbirimizden haberdar olsak, intihara kalkışacak bir çaresizliğin içine düşmezdim.

Ama düşmüştüm.

Annem bende açtığı yaralara bile üflemeden, nasıl böyle bir ihanete hak görürdü kendinde, aklım almıyordu. Aklım alsa, kalbim alır mıydı? Dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırığımı yutmaya çabalarken, göğsümdeki ağırlığı kaldırmaya yetecek gücü kendimde bulamadım.

"Ağladığında seni görmek istemiyorum." Asrın'ın sakalları hassas tenimi gıdıklamaya devam ederken, sızlanışı döktüğüm gözyaşlarına engel olamadı. "Ağlama."

Ne kadar süredir burada olduğumuzu bilmiyordum. Hâlâ aynı pozisyonda, öğrendiğim sarsıcı gerçeğin etkisiyle titrerken, kanımın son damlasına kadar bitik hissediyor-

dum. "Ben," diye mırıldandım, harfler dilimin ucunda can çekişiyordu. "Aldatılmış hissediyorum. Anlamıyorum, hiç anlayamıyorum. Annem, annem değil mi? Neden, niçin? Yokluğunda defalarca sildi gözyaşlarımı. Sahte miydi, kandırdı mı kızını?"

Gözlerini yumdu. "Güzelim..."

"Yapamadığı anneliğe rağmen onu affetmeye çok yakındım..." Acımı acıma anlatmak, yarama dikişi kendim atıyormuşum gibi hissettiriyordu. "Çünkü sebepleri vardı. Beni doğurduğunda on yedi yaşındaydı, bu bile başlı başına kâbus gibiyken babamın zulmü onu yıprattı. Beni bırakıp gittiği için sunduğu sebepleri anlamaya çalıştım..." derin nefesler aldım. "O neden beni anlamadı? Sen olmadan yaşayamadığımı neden anlamadı?"

Kuvvetli kollarının nabzı ince belimin çıplaklığına vururken, sesimin titrememesi için harcadığım çaba bedenimi kaskatı kesmişti. "Sen yanımda tehlikedeydin, yokluğum bile senin için tehlikeydi. Biz bunu insanlara anlatamayız, insanlar bu hastalıklı hisleri anlayamaz. Annen belki kendince seni düşündü, konuşmamıza engel olarak beni hayatından çıkarabileceğini düşündü. Esila, inkâr etsen de kimi zaman seni herkesten fazla kırdığım gerçeği var."

Evet, bazı zamanlarda beni epey kırmıştı. Kabaydı, yanlıştı ve aykırıydı. Zamanla ehlileşmiş, kabalığı kırılmış ve beni incitmemek için dikkat eder olmuştu. İnkâr etmiyordum, bana bağırdığında bile içim sızlıyordu. "Bir de anne ve babamdan daha çok aile olduğun gerçeği var," diye konuştum döküntü bir sesle. "Bu doğru, diğer tüm yanlışları götürür."

"Dedim ya, bizi bizden başkası anlamaz. Bak, bir ayrılamıyoruz, kavga edemiyoruz, küsüp gidemiyorsun. Öğlen küssen akşam yanıma koşuyorsun. Sen tuhafsın, ben de tuhafım."

Islanan kirpiklerimi kırpıştırırken, "İlk ne zaman ara-
dın?" diye sordum merakla.

Duraksadığını hissederken, belimdeki kollarının baskısı
kuvvet kazandı. "Uçaktan indiğim ilk anda, havaalanında."

Kaşlarımı çattım, o sıralarda ben yatağımın içinde gitti-
ğini hazmetmeye çabalıyordum muhtemelen. "Ama..." diye
konuştum anlamayarak, "Benim telefonum hep yastığımın
altındaydı. Bir an bile yanımdan ayırmadım, ararsın diye."

Saçlarımı öperek yanağımı okşadı. "Peki hattın telefo-
nun içinde miydi?"

Dondum, kaldım. Gerçek, bir bomba gibi zihnime düş-
tüğünde omuzlarım çöktü. "Annem, hattımı telefonumdan
almış mı?"

"Büyük ihtimalle."

Dişlerimi sıktım, annemin bu kadar ince düşünerek tüm
letişimimizi baltalaması haksızlıktı. Asrın'ı suçladığımda
usmuştu. Neden susmuştu? "Peki ya neden şimdi anlatı-
orsun? Daha önce defalarca sordum."

"Geldiğimde çok dağınıktın," diye konuştu, sesi zihnim-
e ışıktan daha hızlı yayıldı. "Toparlanmaya ihtiyacın var-
. O an onu söylersem çok daha dibe batardın. Bu yüzden
eklemem gerekiyordu, biraz iyileşmeni ve hayata karışma-
bekledim. Doğru an belki değildi ama artık zamanı gel-
ğini düşündüm, çünkü artık senin de sabrın taşıyordu."

Haklıydı, fısıltısının her sözcüğü doğruluk yemini içmiş
biydi. Sarktığım yerden yavaşça yukarı çekildiğimi his-
tim. Yeryüzünün kucağı beni dışlarken gökyüzüne yakın
erde bir kucağa emanet edildim. Asrın elinin tersiyle
ağımdaki yaşları temizlerken, dudakları seçemediğim
kaç küfür mırıldandı. "Daha sonra neden aramadın?"
e sordum isyanla. "Kampüse gidiyordum, çocuklar hep
ımdaydı. Onlardan arayıp bana ulaşma şansın vardı."

Bakışlarımı hafifçe indirerek onu göz hapsine aldığımda,
bakışlarının buz dağının ardında olduğunu gördüm. Göz-
leri birkaç ton koyulaşmış, ağlamaktan kızaran gözlerimin
dibindeki gerçekliğe dalmışken, "Arayamadım," diye ko-
nuştu, sesi ruhunu satmış bir zavallıyı öldürmek ister gibi,
yaşama kafa tutuyordu. "Annen... Telefonlara bilerek bak-
madığını söyledi, başta inanmadım ama... Beni hiç arama-
dığını fark edince..."

Ah anne, seni nasıl affedeceğim?

"Asrın numaranı değiştirmiştin!"

"Bir süre sonra değiştirdim, Niko'nun dinlemesinden
endişe ettiğim için."

Ben de sanırım onu aramaya, numarasını değiştirdiği sı-
ralarda ancak cesaret edebilmiştim. Numarasını değiştirdi-
ğini fark ettiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım
ama bir sebebi olduğunu söylüyordu. Ona inanıyordum
ama hiçbir şey diyemedim. Ellerimi boynundan çektim
ve koltuğuma yerleşerek ıslak yanaklarımı kurulamaya
çalıştım. Asrın uzanıp arabanın kapısını kapattı ve şoför
koltuğunda dönerek ellerimden tuttu. Başımı öne eğerek
burnumu çektiğimde, "Sümüklü," diyerek takıldı ama gü-
lümseyemedim. Bunu fark ederek derin bir iç çekti ve saçla-
rımla oynamaya başladı. "Neden bu kadar duygusalsın ki
sanki? İkimizi de yıpratıyorsun böyle yaparak."

"Huyum bu," dedim, dizlerimi kendimi doğru çekerek.
"Sen de zorba, serseri, sabırsızsın. Bak, ikimizin de kötü
huyları var."

Asrın saçlarımı omuzlarıma doğru atarak elinin içini en-
seme yerleştirdi ve parmaklarını dövmemin üzerinde gez-
dirdi. "Fakat senin huyun, duygusal olman, çok ağlaman
benim dünyamı ayaklarımın altından çekiyor." Yanağım-
daki gözyaşlarını sertçe sildi. "Yapma."

Aptal, böyle güzel cümleler söylerse onu üzmemek için ağlayamazdım ki. Başımı sakince sallayarak elimi yanağımdaki elinin üzerine koydum ve dudaklarımı çevirip bileğinin üzerinden, nabzından öptüm. Kalp atışlarını sanki dudaklarımda hissettim. "Sen olmasan ne yapardım ben Asrın..." "Ben olmasam senin için başkası olurdu." Kurduğu cümle bir mermi gibi kafamın içine girdi ve kalbim daha önce hiç bilmediği bir acıyı tattı. Göz göze gelişimizde sanki bir denizin yüzeyine bakıp suyun üzerinde aksimi gördüm. Onun gözleri, duygularımla, kendimle yüzleştiğim yerdi. "Ama benim için senden başka kimse olmazdı."

Nefesim ciğerlerimden acıyla boşaldı. "Asrın, ne diyorsun..."

"Öyle," dedi kafasını hızlı hızlı sallarken. Bakışları artık bende değil, boşluktaydı. "Başkaları... Sana âşık olurdu, sen de onlara elini verirdin..." dişlerini sıktı. "Çünkü muhtemelen karşına çıkacak her erkek babandan daha iyi olurdu. Ama benim hayatımda sen olmasan kimse olmazdı."

"Yanılıyorsun," dedim ve ellerimi uzatıp yüzünü tuttum. Cümleleri kalbimi bir yumruk gibi sıkmıştı. "Sen olmasan kimse olmazdı."

Dudağının kenarı kıvrıldı ama bu gerçek değil, acı bir gülüştü. Kaşlarımı çattım ve yüzümü boynuna yaslayarak tenini okşadım. Hayatımın aşkı oydu, başkası söz konusu olamazdı, olacak olsa ondan önce de olurdu ama biz birbirimiz için yaratılmıştık. Ellerimi sırtına kaydırdım ve gözlerimi yumarak kötü düşünceleri yatıştırdım.

Günün ilk ışıklarına kadar arabada oturduk ve ona bir şarkı söyleyerek biraz da olsa gülümsettim. Kötü hissetmemden daha beteri onun kötü hissediyor olmasıydı, kalbim buna nasıl dayanırdı ki? Gün ışıdığında o tenha caddeden ayrıldık ve evimin yolunu tuttuk. Hesaplaşma zamanı gelmişti.

Arabadan inip binaya girdiğimizde kendimi çok kırgın ve öfkeli hissediyordum. Annemin göz göre göre söylediği yalanları düşündükçe ona bağırmak istiyordum.

"Benim gelmemi istediğine emin misin?" diye sordu Asrın, benimle merdivenleri çıkarken.

Tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. "Seni annemle yüzleştirmek istiyorum," diye konuştum, sanki sesimde tabutta çürüyen bir bedenin o ağır kokusu vardı. "Gözlerinin içine bakarak nasıl yalan söyleyeceğini merak ediyorum."

Dairenin önünde durdum, Asrın da göğsünü sırtıma yaslayarak durduğunda, sakallarını yanağıma sürttü. "Anahtarın var mı güzelim?"

"Cebimde olacaktı."

Benden önce davranarak ceketimin cebine uzandı ve birkaç saniyelik mücadeleden sonra anahtarı çıkardı. Bana yaslanmaya devam ederek kapıyı kısa sürede açtı. Kapı aralandığında koridorun diğer ucunda Annemi gördüm.

İhanet benden af dilenirken kalbime, sokakta oynayan bir kız çocuğunun korktuğu akşam karanlığı düştü. Annemin bakışları beni buldu, zaman daha yavaşladı ve nabzı kulaklarımda uğuldadı.

Zaman akrebini onun gözüne, benim ise kalbime sapladı.

Yelkovan akrebin yokluğunda yapayalnız kaldı. Bir işe yaramadı.

Endişenin yeşerdiği gök mavi gözleri irileşirken, "Kızım," diye seslendi. "Çok şükür iyisin. Gece gelmedin, hiç aramadın da aklıma bin bir türlü şey geldi. Asrın'la olduğunu bilsem de korktum..."

Asrın bedenimi yönlendirdi, beni içeriye ittirdi ve dairenin kapısını örttü. Ceketimi avuçlayan elim çaresizlikle yanıma inerken, Asrın hafifçe benden uzaklaştı ve sırtını duvara yaslayarak bizi izlemeye koyuldu. Anneme doğru yürümeye başladım.

"Esila... Sorun ne?"

Keskin bir nefesi bıraktıktan hemen sonra, "Arayamadım," diye konuştum buz gibi bir sesle. "Asrın'la tartıştık da sana dönemedim."

Asrın'ın kaşlarını çattığını hissetsem de beni bozmadı. Annem onu yeni fark etmiş gibi irkilerek gözlerini ona hizaladı. İnce kaşları alnına yükselirken, zayıf bir tedirginlik yüzüne yerleşti. "Neden?" diye konuştu merakla. "Seni üzdü mü?"

"Evet," diye konuştum epey mesafeli bir sesle. "Beni üzdü. Beş ayda beni neden aramadığını dün gece yine sordum ama yine sessiz kaldı." Gözlerimi kırpıştırdım. "Anne, söylesene sence de haklı değil miyim?"

Durdu. Bakışlarını kaçırma gafletine düştüğünde, Anneme karşı yenilgim bir kez daha kalbimi kırdı. Ellerini ovuştururken, "Elbet haklısın," diye konuştu, sesi dermandı. "Belki o da kendince haklıdır. Seni aramalı, destek olmalı..."

"Anneler yalan söylemez."

İrkildi, cümlesi yıkıma uğradığında, kelimelerim havada asılı kaldı. Durdu, saniyeler içinde idrak ettiğinde gözlerini sımsıkı yumdu. "Esila..."

Ona yaklaşarak gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Bastığım zemine göçüyordum ya da tavan üstüme göçüyordu ama ben ruhsal acıyı hissediyordum. "Beni kandırdın. Bence kandırmak da bir ihanet..."

Elleri bana uzanmak istediğinde gerileyerek buna müsaade etmedim. "Açıklamama izin ver. Kızım lütfen, böyle olmamalıyız."

Öyle bir bağırdım ki, ses tellerim koptu sandım. "Ne açıklayacaksın? Ben onun sesini duymak için canımı vermeye bile hazırken nasıl yapabildin? Hiç mi acımadı için? Hiç mi demedin canım ölüyor!"

Asrın'ın doğrulduğunu hissettim, sessizliği dudaklarına mühür gibi çakmış olsa da annemin beni bir kez daha incitmesine izin vermezdi. Soluk soluğa anneme bakarken, kıstığı bakışları elmas gibi parladı gözyaşlarıyla. "Sesini duysaydın daha kötü olacaktın. Ben sandım ki... Görmez ve duymazsan unutursun."

Ellerimi saçlarıma geçirdim ve göğsüm derin nefesimle yükselirken, "Bu bir açıklama değil," diye bağırdım, yer ayağımın altından kayıyordu. "Bana seni anlamam için geçerli bir sebep söyle. Hemen şimdi." Parmağımı odamın kapısına çevirdim. "Yoksa varımı yoğumu alır, çeker giderim."

Annemin güzel gözleri iri iri açılırken, narin bedeni bana doğru atıldı ama ben ondan önce davranarak geriledim. Kafamı iki yana salladım, öfkemin kurbanı olmak onun seçimiydi. "Hadi." Sinirle üstümdeki badiyi çekiştirdim. "Seni affetmem için bir şey de!"

Annem ellerini can havliyle iki yana savururken, "Sana bir şey olmasından çok korktum," diye konuştu, ruhumun kemikleri birbirini ittirirken, bedenimin kemikleri az evvel çatlamaya başlamıştı. "O... O gitmişti ve ben sen daha iyi olursun sandım. Çok bitiktin, yanına geldiğimde olduğun köşeden bile kalkamamış, canı alınmış gibi duruyordun. Ben... Ben annenim, seni bu denli kahreden çocuğa elbette öfke besleyecektim!"

Ben anne değildim, o tuhaf hissi bilemez ve hissettiğiyle eş değer bir hissi konduramazdım kalbime. Parmaklarım, kırılmış saçlarımın uçlarından koptuğunda, minik adımlarla ondan uzaklaştım. "Sana inanıyorum," diye konuştum, birinin işlediği ancak kimsenin üstlenmediği bir cinayet gibi hissediyordum. "Ama sana inanmak seni anlamamı sağlamıyor. Yapmamalıydın, aylarca beni kırmamalıydın!"

Bir hışımla ona sırt çevirdiğimde omzum hiddetimle duvara çarparak acımıştı. İniltimi bastırmak için dudaklarımı

sıkarken, Asrın ve annem eş zamanlı olarak bana atıldılar ama durmadım. "Lütfen gitme," diye konuştu, sesi çaresizdi. "Yalvarırım beni sensiz bırakma. Kız ve hatta küs ama lütfen bunu yapma. Ben seni daha yeni buldum..."

"Ben de onu yeni bulmuştum." Yumruğumu nefretle odamın kapısına indirdiğimde, Asrın'ın hareketlendiğini hissettim. "Ben yeni yaşamaya başlamıştım."

"Gitme," diye yakardı, sesi daha zayıftı. "Kabul, hatalıyım ama anlamaya çalış. O kadar kahrolmuş görünüyordun ki, yüreğim kaldırmadı."

Sinirle bağırdım. "Beni bırakıp gitmeyi yüreğin kaldırmıştı."

Annemin titrek nefesi havaya dağıldı. Geçmişin kapattığı kapıyı gürültüyle açtığımda karanlık, geleceğe sızmıştı. "Gitmek istemedim. Hiç istemedim." Sesi cılız, bir dal kadar kırılgandı. "Zorundaydım. O da zorundaydı ve gitti. Onu affedebiliyorsun ama beni neden affedemiyorsun?"

Durdum. Gitme eylemi ikisi için de aynıydı ama kimse bunu bir tutamazdı. O on yedi yıl gitti, dönmedi ve tek bir kez arayıp sormadı. Asrın gitti, onun sebebi daha güçlüydü ama yıkımı daha ağırdı. Karşılaştırma yapmak istemiyordum, ona her şeyimle inanıyordum ve inanmaya devam edecektim. Asrın yanıma kadar gelip eliyle sırtımı sıvazlarken, "Yediremediğin buydu," diye konuştum, kalbim ağrırken. "Asrın'ın gitmesi senin işine geldi, hem kendi gidişin unutulacaktı hem de beni sahiplenecek tek kişi sen kalacaktın." Yüzümü buruşturdum. "Çok bencilce."

Annem sustu. Bunları söylerken haksız olmayı, düşüncelerimi yalanlamasını isterdim ama hayret dolu bir iç çekişten başka şey yapmadı. Burnumu gürültüyle çektim ve başka diyecek bir şeyim kalmadığını fark ettim. Asrın bundan fazlasına tahammül edemeyeceğimi anladığında, be-

denimin ağırlığını yüklendi ve önünde durduğumuz kapıyı aralayarak beni odaya yönlendirdi.

Dağınık yatağımın üstüne oturduğumuzda yüzüm kalbimin altındaki kentte, bile isteye yanmaya başladı. Kirpiklerimi hafifçe indirdim, kalçam Asrın'ın dizindeydi ve zamanın dikişi sessizliğin dakikalarına geçiyordu; dikiş izlerini sökmek isteyen akrep ve yelkovanın ilk cinayeti bu sökülüş değildi. İlk cinayeti evren var olduğundan bu yana işleyen zamandı.

Sarı, dağınık saçlarım onun sırtı boyunca döküldü, burnum köprücükkemiğinin derin çukurunda huzuru tadarken sık sık yutkundum. Yüzü enseme gömülüydü, sakinleşmemi ve kendimi toparlamamı bekliyordu. Pati, pufun üstüne uyuklamaya son vererek yanımıza ilişti ve yatağa tırmanarak Asrın'ın diğer dizinde çıktı.

"Kavat." Asrın kemikli, güzel parmaklarıyla grimsi tüylerini usulca taradı. "Bende ne buluyorsunuz anlamıyorum ki? Çıktınız ikiniz de kucağıma. Bak, üstümü pisleme."

Pati ciddi ciddi onu dinlerken, tüylerinin okşanmasından duyduğu hoşnutluğu huzurlu bir mırıltıyla belli etti. Elimin tersiyle yanaklarımı kurularken, kefene sarılı zümrütleri yanaklarıma asıldı. Hafifçe geri çekilerek gözlerimi gözlerine hizaladım.

"Gittiğim gece sabaha kadar o kapıda mı bekledin?" Sorusu, ansızın yakalanılan deprem gibiydi. Bir eli, kapıyı yumrukladığım parmaklarımı avuç içine hapsetti. "Soğuktan tir tir titredin, o yolu izleyip durdun değil mi?"

O gece, zihnimin karanlığı altına sakladığım kimsesiz bir geceydi. İzahı yoktu, acısı ilk anki kadar tazeydi. Terk edilen bir ev gibiydim, o gece. Hiç yaşam sürülmeyen kutup kadar soğuk ve sıcaktan yaşanmayan çöl kadar beter... Titreyen dudağımı ağzıma yuvarlarken, "Gitmeni izlemek

her şeyden daha çok yaktı canımı." Dilim eziliyordu. "Gitme dememek, dudaklarımı sıkı sıkıya yummak her şeyden daha zordu. Çok istedim ama diyemedim... Şu an olsa yine diyemem."

Yutkunduğunu işittim, eğer âdemelması gözlerinden daha muazzam bir manzara olsa geçer izlerdim ama gözlerini daha çok seviyordum. Sızlayan parmaklarımı yavaşça okşadı. "Diyemezdin. Herkes bu hakkı elimizden aldı. Üzgünüm, boktan bir geçmişe sahip olmasaydım seni daha az incitirdim. Oysa ben seni bir parça incitmeye bile kıyamıyorum..." dişlerini sıktı, "Ama geçmiş bizi incitiyor."

Gözlerinin en içine bakarken, "Geçmiş, küçük bir oğlan çocuğunu kurban etse de kudretli bir adamı var etti. Sahip olduğun güç, geçmişin sana ödediği kefaret..." nefesimi dudaklarının üstüne bıraktım, "... Sevgilim."

Bana şefkatle gülümsedi, ben de aynısını yapmaya çalıştım ve alnından öperek dizinden kalktım. Anneme çok öfkeliydim, bu yüzden uzaklaşmam gerekiyordu. Lavin'de kalabilirdim, kız kıza kalırdık. Çünkü Asrın annesiyle yaşıyordu ve annesi benimle yaşamaya hazır değildi, belki de hiç olamazdı. Yatağın altından bir çanta çıkardım ve bir haftalık kıyafetimi çantama yerleştirdim. Bu sırada Asrın Pati'yle oynamış, onu eğlendirmişti.

Okul çantamı da hazırlayarak odayı kontrol ettim ve ihtiyacım olan her şeyi aldığıma inandığımda, Asrın'a baktım. Pati'yi kucağından bırakarak ellerini belimin iki yanına koydu ve nazikçe belimi okşadı. "Annemi ikna edeceğim, senin ne kadar anlayışlı, iyi bir kız olduğunu görecek."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Şimdi değil, olmaz. Annen benimle yaşamaya hazır değil, bunu sen yapabilirsin. Anneni bana alıştırabilirsen o eve rahatlıkla girebilirim."

Asrın karşı çıkacak oldu ama annesini tanıdığı için dudaklarını ısırmakla yetindi. Anlayışlı bir şekilde gülümseyerek saçlarını düzeltirken, "Bize bir daire tutayım?" dedi hiç beklemediğim şekilde. "Beraber kalı..."

"Çıldırma," dedim benim için bunca şeyi yapmasına razı gelemezdim. "Lavin'de kalırım, oraya istediğin zaman gidip gelebilirsin."

"Uzağında olmak, gece uyanıp da seni yatağın diğer tarafında görememek..." sertçe yutkundu ve gözleri, aşkımın gölgeleri arasında kaldı, "... Sen olmayınca her yer soğuk, buz gibi, üşüyorum."

Başını karnıma yasladım ve duvara bakarken, gözlerimi kapattım. Aynı duyguları paylaşıyorduk, ben de uyandığımda onu görmemekten şikâyetçiydim ama birlikte dünyayı bizim için iyi bir yer yapabilirdik. Eğilip saçlarının üzerinden öptüm ve "Gidelim," diye fısıldadım.

Evden ayrılırken annemin hıçkırıkları salondan yükseldi ve bir an adımlarım neredeyse geriye gidecek oldu. Fakat hayır, onunla bu evde kalırsam işler ikimiz için de sarpa sarardı. Beni durdurmayacağını bildiği için kapıya gelmedi ve çıkıp gittiğimizde, yüreğimin bir kısmını evimizde bıraktım. Onu seviyordum! Neden böyle yapmıştı ki!

Arabaya yerleştiğimizde dizlerimi kendime sardım ve hiç konuşmadan sessiz bir yolculuk geçirdim. Asrın birkaç telefon görüşmesi yaptı ve yol üzerinden benim için sıcak poğaçayla meyve suyu aldı. Onları yerken kafamı biraz oyalamış, ona da bir şeyler yedirmiştim. Lavin'in evinin önünde durduğumuzda iç çekerek penceresine baktım. Bir evim yoktu, her yere misafirdim, geçiciydim, bir tek Asrın'da kalıcıydım.

"Akşama doğru geleceğim, psikiyatriste gidelim."

Cümlesi beni hazırlıksız yakalamıştı, bakışlarım ileriye odaklı kaldı ve bir süre ona cevap veremedim. Müjde

Hanım'ın yanına gitmek istiyordu, peki ne için? Ne kadar deli olduğumu görmek için mi? Bakışlarım onu bulurken, "Neden bunu istiyorsun?" diye sordum sakince. "Ben sana hastalığımdan bahsetmiştim."

Ellerini direksiyondan çekerken, bakışları sertleşti. "Detayları istiyorum Esila, gidişatını öğrenmek istiyorum." Sesi, itiraz kabul etmeyen bir tondaydı. "Bana öyle, aksini iddia eden gözlerle bakma. Benden utanıyorsan eğer... Saçmalık! Tartışmak istiyorsan tartışalım ama gideceğiz!"

Saçlarımı karıştırırken kafamı salladım ve arabadan inmek için kapıyı açtım. Dışarıya çıkıyordum ki, "Nereye?" dedi ve uzanıp sertçe dirseğimden çekti. Vücudum âdeta ona yapıştı ve dudakları beklenmedik bir hızla dudaklarımla birleşti. Boğazımdaki tüm duygu ve yumrular, dudaklarımdan bir inleme olarak dışarıya çıktı. Asrın, elini yanağıma koyup beni sertçe öptü. Denizde dalgalarla boğuştum ama ben yüzmeyi de bu denizde öğrenmiştim. Tüm acıları birbirimizin dudaklarından silip süpürerek soluk soluğa ayrıldığımızda, "Sakın benimle vedalaşmadan yanımdan ayrılma," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Benim bu saatten sonra seninle kırgın geçirecek bir dakikam bile yok."

"Asrın..."

"Asrın sana yanık."

Bu... Çok hoşuma gitmişti. Güzel cümlesine karşılık gülümsedim ve onunla vedalaşarak arabadan indim. Apartmana girmeden önce dönüp dönüp ona baktım ve Asrın bu şapşallığıma gülümsedi. Apartmana girdim ve katları çıkarak dairenin önünde durdum, içeriden sesler geliyordu. Kapıyı tıklattım. Az sonra Lavin kapıyı açtığında şaşkınlıkla bana baktı. "Bebek, senin burada ne işin var?"

"Merhaba," diyerek içeriye girdim ve çantalarımı portmantonun önüne bıraktım. Lavin bir çantalarıma bir de

bana bakarken, montumu üzerimden çıkarıp askıya astım ve mahcup bir şekilde gülümsedim. "Birkaç gün misafirin olabilir miyim?"

"Yeee!" Sevinçle üzerime atladığında kıkırdadım ve ben de kollarımı ona dolayarak bu sevgi dolu kucaklaşmayı karşıladım. Mutluluk bazen arkadaşlarımın kollarındaydı. "Çok mutlu oldum!"

Biz sarılırken, "Ne oluyor orada?" diyen bir ses duydum ve bunun Almila'nın sesi olduğunu anladım. Başımı çevirip salonun kapısına baktığımda, koşarak yanımıza geldi ve sarılmamıza ortak olarak, "Bu sarılma ne için bilmiyorum ama ben de sarılayım," dedi.

Kollarımızı ona da doladığımızda, güldü ve arkadaşlarının desteğini hissederek kendimi şanslı hissettim. "Tamam, boğuldum," diyerek onlardan uzaklaştığımda, garip böğürme sesleri duydum ve kaşlarımı çatarak salon kapısından içeriye baktım. Almila ve Lavin'in söylenmelerine aldırmadan, salonda, yerde boğuşan Cenk'le Bora'ya güldüm. Oldukça komik, haylaz çocuklar gibi görünüyorlardı. Bora Cenk'i yere yatırıp boğarken, Cenk'in onun kalçasına bir şaplak atmasına hep beraber kahkahayla güldük. Bora homurdanarak kalktıktan sonra her ikisi de bize döndü. "Gülersiniz ha..."

İkisi de olduğu yerden üzerimize doğru yürüdüklerinde, Lavin'le Almila'ya şans diledim ve onların arasından geçip salondaki koltuğa çıktım. Onlar birbirine girip, oyun oynarken, arkadaşlarım için duyduğum mutlulukla gülümsedim. İyi ve huzurlu görünüyorlardı. Kabul, kötü olan birçok şeye sahiptim. Hayatım asla sabit durmadan, tıpkı bir tren rayının üzerinde ilerliyormuş gibi hareketli ve korkutucu gidiyordu ama iyi şeylerin olduğunu da görüyordum. Depresif, melankolik bir hayatım olsa da iyi şeylerim de vardı. Asrın, Pati ve dostlarım gibi...

Duygularım ruhumda sıkıştı, bu yüzden boğuluyorum.

Gözlerimin içine bakıp şizofreni hastasısın diyen birinin yüzüne bakmak öyle kolay değildi. Bu yüz, bana sürekli bu gerçeği ilk kez duyduğum anı hatırlatıyor. Kulaklarımda sürekli o kelimeler çınlıyordu. O gün Müjde Hanım bana; ruhumu üzüntü, acı ve mutsuzlukla doldurduğumu, bunların beni hasta ettiğini söylemişti aslında.

Mutluluk içimizde değildi, etraftaydı. Tıpkı mutsuzluk gibi...

Yanıma, mutluluğuma baktım.

Sonra dönüp karşıma, mutsuzluğuma baktım.

Asrın'ın istediği gibi psikiyatristim Müjde Hanım'ın yanına gelmiş, karşısındaki koltukta oturuyorduk. Onunla beraber gelmemden çok memnun olmuş, gülümseyerek bizi izliyordu. Sorduğu soruları Asrın'ın parmaklarıyla oynayarak cevaplıyordum. Kabul edeyim, buraya birlikte gelmek sandığım kadar korkunç olmamıştı ama hâlâ gergindim.

"İlaçları ne zaman bırakacak?"

Asrın'ın sorusu, Müjde Hanım'ın bendeki bakışlarını ona çevirmesini sağladı ve anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Yakın zamanda bırakabileceğimizi sanmıyorum."

Ben, sorunun cevabının bu olduğunu zaten biliyordum ama Asrın aksini düşünmüş olmalı ki kaşlarını çatmıştı. Acı bir şekilde gülerek parmak boğumlarını okşarken, "Ama daha iyi," dedi Asrın, bu bir bakıma soruydu. "Öyle... Değil mi?"

Müjde Hanım başını sallarken, "Tabi," deyince Asrın'ın kasılan omuzları gevşedi. "Fakat bu tür psikolojik hastalıklar hakkında kesin kanılara varamayız. En ufak bir tetikleyici sebepte daha sert şekilde nüksedebilir."

Ben bir şeyler sormadan, sadece dinliyordum. Zaten hakkımdaki çoğu şeyi biliyordum. O, bir şeyler öğrenip içi rahat etsin istiyordu ama maalesef öğrenecekleri uykularını da kaçırabilirdi. Asrın sakallarını sıvazladı. "İlaçları tedbir olsun diye mi alıyor yani?"

Müjde Hanım düşünceli bir şekilde, "Öyle de denilebilir," dedi ve ekledi. "Sadece bu sebepten değil ama. İlaçların büyük oranda yatıştırıcı etkisi var. Bu ilaçlar hayatında gelişen olaylara karşı daha sakin kalmasını, tepkilerini yatıştırmasını sağlıyor. Esila, iniş çıkışları olan bir kız. Bu ilaçlar bunu dengeliyor, kontrollü olmasını sağlıyor. Esila'nın bu ilaçlara ihtiyacı var."

Asrın duyduklarından memnun olmamıştı. Bunu, kaybolan bakışlarından, sertçe yükselip alçalan göğsünden anlıyordum. Elini sakallarından çekti ve ensesine götürerek saç diplerini sertçe çekiştirdi. Kalbim onun için incinmişti ama kahretsin ki, elden bir şey gelmiyordu. "Peki, bu ilaçlara ihtiyacının kalmaması için ne yapabiliriz?"

Benim ayaklarıma neredeyse cenneti getirmişti, başka ne yapabilirdi ki? Şefkatine tebessüm ederek avuç içindeki çizgilere bakarken, "Çok sakin, sabit, rutin bir hayatı olması gerekir," diye cevapladı soruyu Müjde Hanım. "Hayatında stres yapacağı hiçbir şey olmamalı, mutlu olmalı. Fakat günümüz şartları bir yana... Esila'nın da hayatı buna müsait değil."

Evet, haklıydı. Sakin bir hayatım olması imkânsızdı. Her şey dağınıktı, bir tarafı toplarken diğer taraf dağılıyordu. Gücüm ve aşkım hayatımı sakin yaşamama müsaade etmiyordu ve bunun için yapacağım hiçbir şey yoktu. Ben zaten kendimi bir arada tutmayı hiç öğrenememiştim, hiçbir şeyi tutamamıştım. Aynaya bakıp kendimi tam görmemiştim; parça parçaydım.

"Esila'nın hayatı..." bakışları beni buldu ve tebessüm temiz bir cinayet gibi, arkasında kanıt bırakmadan dudaklarımdan temizlendi. Gözleri, kış kadar sisli ve soğuktu. "Onu alıp götürmek isterdim..."

Seninle her yere gelirdim.

"Daha önce de konuştuk Asrın, farklı bir çevre, yeni yaşam tarzı şu an için zararlı olur. Biraz daha zaman geçsin, duruma göre ileride bu ihtimali yine konuşuruz."

Bir gün, belki her şey bittiğinde beni alıp uzaklara götürürdü. Benim dünyam onun kapladığı alan kadardı. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, tüm mutluluğumu da mutsuzluğumu da o karşılayabilirdi. Asrın kafasını salladı ve dönüp dolaşıp ait olduğu yere, gözlerime döndü. Kış mıdır bilinmez ama yaz değildi, orası kesindi. Gözlerinden bahsediyorum, bakışlarından... Beni alıp istediği yere uçuran, zamanda istediği yere koyan bakışlarından... Parmaklarımı avucunun içine hapsetti ve bir dokunuşun insana neler yapabileceğini gösterdi. Ölüm kadar soğuk baktığında bile yangın kadar sıcak olan duyguları vardı ve o duygularla ruhuma saldırıp, beni ateş altında bırakıyordu. An an öleceğiz, ya da kurtulacağız. Kimse bizim için bir şey yapamayacak. Hatta biz bile birbirimiz için bir şey yapamayacağız. Aramızda, ikimizden de güçlü bir şey var. *Aşk*. Bu aşk bir masal olarak başladı ve bir masal kitabının arasına sıkışmış gibi, ruhlarımıza sıkıştı. Bu masalın nasıl bittiğini, bu kitabı okuyup bitiren bir çocuğun gözlerinde göreceğim. Kendi masalımın nasıl bittiğini, siz bu kitabı kapattığınızda anlayacağım.

*

Bu masalın bir sonu olsun istemezdim. Ama bilirim; krallar da ölür, kraliçeler de.

Haftanın ilk günündeydik. Sabah sabah kalabalık olan kampüsün yeşil bahçesinde, Cenk'in ağzıma sokuşturduğu krakerleri yemeye çalışıyordum. Müjde Hanım'ın yanına gitmemizin üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu süreçte her şey sabit ilerlemişti. Hâlâ Lavin'in yanında kalıyor, annemle konuşmuyordum. Pati'yi görmeye gidiyor, onunla ve çocuklarla vakit geçiriyordum. Asrın zaten hep benimleydi. Hep benimle olması için az şey yaşamamıştım.

Dalgalı saçlarımı sırtıma atarken, bakışlarımı çocuklara çevirdim ve hepsinin iyi olduğunu gördüm. Kampüsün içindeki bahçede, çimlerin üzerinde oturuyor, konuşuyorduk. Cenk hemen yanımdaydı, çok zayıf olduğumdan yakınarak bana sürekli kraker yediriyordu. Bir krakeri daha ağzıma sokmaya çalıştığı sırada, "Yemeyeceğim," diye homurdandım, hafif çekik gözlerine bakarken. "Sen yesene."

Kös kös bakıp dudaklarını sarkıttı. "Ama yemezsen sana küser," dedi, "Kız, ye bak. Hepinize aldım hiçbiriniz yemiyorsunuz."

Lavin, Cenk'in elindeki kraker paketinden birkaç kraker alırken, "Ben yiyorum, ya beni insandan saymıyor musun?" diye tavır yaptı.

Cenk sevimli bir sırıtmayla ona baktı. "Lavin, sen hep yiyorsun."

Lavin cıvıldadı. "Hep yerim."

Sonra krakerleri ağzına tıktı.

Cenk, kolunu Lavin'in omzuna atıp onun başını göğsüne saklarken, "Seviyorum lan seni," diye kederlendi ve Lavin'in ağzına kraker tıktı. Gülüşümü bastırırken kafamı iki yana salladım ve önüme döndüm. O an içim ürperdi, Korhan'ın bakışları üşüttü. Yanında birkaç öğrenci vardı, muhakkak bir şey sormak istiyorlardı ama Korhan'ın rahatsız edici bakışları pür dikkat benim üstümdeydi.

Kaşlarımı çattım, bakışlarının beni rahatsız ettiğini belirttim ama hiçbir zaman benim tavrımı ciddiye almamıştı. Dudaklarımı birbirine bastırarak ümitsiz bir iç çekişle birlikte önüme döndüm. Aslında onun için üzülüyordum, neden benim uğruma kendini üzüyor ve bizim de moralimizi bozuyordu ki sanki!

"Kız, kimi kesiyorsun?"

Almila ayakkabısının burnuyla belimi dürttü, ani bir regl sancısı canımı yakarken soluksuz kaldım. Omzumun üstünden ona dönerken yüzümü buruşturmamak adına yanaklarımı dişledim. "Vampirgillerden Edward'ı kesiyorum," diye homurdandım, abartıyla gözlerimi devirdim. "Dürtme be oramı buramı."

Kızıl saçlarını düzelterek şüpheci gözlerle bana baktı. "Dün bütün gün dışarıdaydın, hatta gece bile uğramadın eve."

Omzumu silktim. "Almila, sen beni sıkmaya başladın." Dik dik ona baktım. "Bu ilişkiyi bitirelim artık."

Duraksadı, onu alaya aldığımı fark ettiğinde bir kez daha dürttü belimi. "Sen bensiz yaşayamazsın güzelim."

Cenk bön bön Almila'ya baktı. "Niye sen Asrın mısın?"

"Noyo son Asron moson?"

Lavin, ilgisizce homurdanırken krakerleri dolu ağzına tıkmaya devam ediyordu. Yanakları şişmişti, bu sevimli haline gülerken, Cenk'in sesini duydum. "Eşkıyam nerede ya, burnumda tütüyor."

Asrın'ı zikretmek veya duymak ruhumu okşuyordu. Çocukların bakışları üzerime çevrildiğinde, "Bilmiyorum," diye konuştum kuru bir sesle. "Sabah beni okula bıraktıktan sonra gitti."

Bora anlamsız bir ifadeyle bana baktı. "Telefon denen şeyden haberin var mı? Arayıp sorsana."

Cenk yavru köpek bakışlarıyla içimi ılıttı. "Kız, ara da gelsin. Ben ararsam..."

Hep bir ağızından mırıldandık, "Saçmalarsın ve o da suratına kapatır."

Şaşkınca bize baktı. "Nereden bildiniz?" diye sordu sinirle. "Lan, yoksa telefonlarım mı dinleniyor?"

"He, evet geri zekâlı," diyen Bora, Cenk'in ensesine vurdu ve Cenk huysuzlandı.

Lavin onun ağzına krakerleri tıktığında, yemeğini yemek istemeyen bir çocuk edasıyla mızıkçılık yaptı ama Lavin onunla mücadele etmesini öğrenmişti. O sırada kotumun ön cebindeki telefonum titredi. Çocuklar kendi haline dalmışken, gelen mesajı okudum.

Gönderen: Asrın.
Üst katta, müdür yardımcısının yanındayım. Kayıtla ilgili işlerim var, kafanı takma. Birazdan yanına ineceğim, orada kal.
13:04

Bana haber verme sorumluluğuna sahip olmasına sevinmiştim. Altdudağımı kemirirken, mesaj kısmında parmaklarımı gezdirdim.

Gönderilen: Asrın.
Okulla alakalı durumlarını bana da anlat.
13:06

Evet, bu konuyu merak ediyordum. Hangi bölümü okuyacaktı, ne istiyordu? Belki biraz normal şeylerden bahsetmeliydik. Asrın, ben ve normallik... Kulağa *delice* geliyordu.

Gönderen: Asrın
Konuşuruz Viata.
13:08

İç çekerek telefonu kalbimin üzerine yasladım ve yüzünü hayal ederek kendime bir iyilik yaptım.

"Asrın neredeymiş?" Cenk yanımıza yanaşmış bir sokak kedisinin tüylerini seviyordu. "Bak, aklıma ne geldi. Bu kedi dişi, gidelim Pati ile çiftleştirelim. Sonra bunların minik yavruları olsun, Asrın o kedilerin hepsine böyle tuhaf tuhaf isimler verir. Çok eğlenceli."

Gözleri bu fikirle parıldarken, Bora ona pis pis baktı. "Senin köpeği de mi çiftleştirsek?"

Cenk gözlerini pörtletti. "Hayır, katiyen olmaz. Benim kızım çok hassas." İç geçirdi. "Babası ona kıyamaz."

Onun bu sevimli, komik halini izlerken Almila'nın bakışlarını fark ederek omzumun üstünden ona döndüm. Güzel gözlerinde içimi burkan bir ifade yakaladım, yüzüm düştü. "Biraz konuşalım mı?" diye mırıldandı sıkıntılı bir sesle. "Önemli."

"Neden konuşmayalım ki? Konuş."

Çocuklar ilgiyle bize bakarken, "Baş başa," diye konuştu, sesinde kararsız tınılar mı vardı?

Çocuklara göz attım, Asrın burada olduğumdan haberdardı ve ayrılmamamı istemişti. Kısa süreceğini umarak kafamı salladım, neticede Almila'yı reddedemezdim. Almila başını Bora'nın dizlerinden kaldırdığında, Bora kaşlarını çattı. "Benden ne gizliyorsun?"

"Hiç, sevgilim."

Almila süslü bir tebessümle Bora'yı ikna ettikten sonra, yan yana onlara sırt çevirerek yürümeye başladık. Düşünceli bir ifadeyle ojeli tırnaklarına bakarken, sessizliğe boyun eğdim ve önüme döndüm. Aklı karmakarışıktı, Almila

uzun zamandır aksi ve düşünceliydi, bunun düzelmesini umuyordum.

"Ne konuşacağız Almila, çocukların bilmemesi gereken ne var?"

Sakin, tenha koridorun ucuna doğru yürürken stres dolu bir nefes bıraktı. "Bunu sen mi söylüyorsun, en yakın arkadaşlarından bir şeyler gizlerken?"

Duraksadım, zaten kendisi de durmuş ve sırtını koridorun duvarına yaslamıştı. Ona eşlik ettim, sırtımı tam karşısındaki duvara yasladım ve kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. "Almila yine ne ima ediyorsun? Hadi, ne söyleyeceksen söyle."

Kapüşonunun ipiyle uğraşırken, "Kaldırabilir misin?" diye sordu, narin yüzü gergindi.

Tek kaşımı kaldırarak doğrudan ona baktım ve sakin kalmak için parmaklarımla dirseklerimde ritim tutturdum. "Neyi kaldırabilir miyim, Almila?"

Kirpiklerini kırpıştırdı, dudağını tereddütle dişledi. Ne söyleyeceğini de söyleyeceği şeyin ruhuma indireceği darbeyi de merak ediyordum. Bakışlarını kaçırırken, "Asrın'la aran nasıl?" diye sordu, sesi kısıktı.

"İyi," diye konuştum, her harfin üstüne basarak ve vurgulayarak. "Olması gerektiği gibi... Almila, bak bundan vazgeç. Neden birlikte olmamızı istemiyorsun?"

"Bu istememek değil," diye konuştu keskin bir tonlamayla. "Beni anlamıyorsun, senin için ne kadar endişelendiğimi göremiyorsun!"

Kafamı sertçe duvara vurdum, onu incitmeyi asla istemiyordum, kendimi incitmeyi yeğlerdim. "Hayır, sanki istediğin bu," diye isyan ettim. "Neyin endişesi bu? İstiyoruz ve birlikteyiz."

Bir anda ağlamaya başladığında dumura uğramış, yalnızca ona bakmakla yetinmiştim. Ufak gözlerinden düşen

gözyaşları dolgun yanaklarından aşağıya akıyor, hafifçe titreyen parmakları telaşla bu yaşları silmeye çalışıyordu. Ona doğru endişeli bir adım atarken, "Lütfen ağlama. Neden ağlıyorsun?" diye konuştum panikle. "Almila, neler oluyor?"

İri iri açtığı gözleriyle bana bakarken, "Zıkkımın kökü oluyor," diye bağırdı, sesiyle yer yerinden oynuyordu. "Bıktım, her gün senin için endişelenmekten, yoruldum!"

Kafamı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Neden benim için endişeleniyorsun? Neden birlikte olmamızı istemiyor..."

Dehşetle saçlarını çekiştirdi ve kocaman açılmış gözleri, ruhuma yük gibi bindi. "Nasıl endişelenmeyeyim? Nasıl birlikte olmanıza göz yumayım?" Kalbi acıyor gibiydi, bu kalbimi acıttı. "Sen o adam uğruna kendi canına kıymışken nasıl o adama kin beslemeyeyim!"

Nefesim kesilirken ayaklarım zemine çakıldı. "Almi..."

"Ölüyordun!" Titreyen dudaklarıyla bağırdı ve dünya etrafımda daha hızlı döndü. Aman Allah'ım, bunun annemle aramızdaki bir sır olduğunu düşünmüştüm. Ama işte, iki kişinin bildiği şey asla sır kalmıyordu. Öğrenmişti, tüm endişe ve kaygısı bu yüzündendi. "Sen o piçin yokluğunda ölmeyi düşündün, istedin ve kendi canına kıydın!" Gözlerini yumdu. "Onun yokluğuna dayanamayarak intihar ettin."

Bacaklarımın tüm gücü çekildi, ellerim yanlarıma inerken, Almila'nın ıslak gözleri omzumun üstünde bir noktaya çevrildi. Tam bu esnada, zaman ortadan ikiye bölünüp gelecekle geçmiş olarak ikiye ayrıldı.

Bir patırtı koptu.

Soluğu ensemi tırmaladı.

Asrın, intihara kalkıştığımı bu şekilde öğrendi.

Bölüm15

-Sarhoş-

İntiharın melodisi ölüm ninnisiydi.
Benim intiharım iki kişilik bir ölümdü.

Korku ateşten mızraklarını boğazıma saplayalı yalnızca üç saniye olmuş, bedenim bir zelzeleye kurban gittiğime olan inancımı kuvvetlendirmişti. Elim ayağım buz kesmiş vaziyetteydi. Şaşkınlık, var gücüyle zirveye tırmanırken, yıkılışımın çıkardığı ses kulağımda uğulduyordu.

Almila irileştirdiği ıslak gözleriyle doğrudan arkamı hedef almışken, idrak yetimi toparlamaya çalıştığım o kısacık vakitte Asrın'ın hırıltılı nefesi yakından hissedildi ve eş zamanlı olarak sıcaklığı boşluklarımı doldurdu. Titreyen parmaklarımı biçare gayretle havalandırarak arkamı döndüğüm esnada, kemikli parmakları dirseğimden yakaladı. Göğsüm hiddetiyle birlikte onun omuzlarına çarparken, güzel gözleri gözlerimi sobeledi.

Bu gözler katiyen ona ait olamazdı.

Korku genzimi tırmalarken, "Asrın," diye fısıldadım lakin öyle bir baktı ki tüm kelimeler dilimin ucunda yandı.

Gözlerinde bana dair hiçbir ifade yoktu. İrileşmiş, tehlikeli bir sakinlikle parlayan gözlerine bakarken, Almila'nın

bana doğru atıldığını hissettim. "Sakın," diye gürledi Asrın, sesi sinir ve öfkeden titriyordu. "O burnunu her bokaşok ama benim işlerimden uzak dur. Tahammül sınırlarımın etrafında gezmekten vazgeç."

Almila onun sesindeki saf ciddiyete rağmen korkuyla bana atılmak istedi ama Asrın ondan önce davrandı. Ruhsuz bir tavırla beni bedenine bastırdı ve iri adımlarla koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladı. Almila'nın endişeli sesi ağlamaklıydı. "Kardeşime zarar verecek olursan hiç çekinmem, canına okurum."

Asrın kükredi. "Git oje sür!"

Almila ona bir şey yapamazdı. Hayır, ona kimse bir şey yapamazdı, Asrın bir şey yapılamayacak güçte bir adamdı. Saçlarım onun omuzlarına çarparken, parmaklarının canımı yaktığından haberi var mıydı? "Asrın..."

"Allah benim belamı versin."

Öyle deme...

Bu cümlesi dudaklarından dökülebilecek tüm kelimelerden çok daha ölümcüldü. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken, pişmanlıkla gözlerimi yumdum. Benden... Benden duymalıydı.

Bahçeye çıktığımızda serin hava saçlarıma doğru esti ve suratım titredi. Bahçe boyu yürürken gözlerim yüzüne uzandı. Kilitlenmiş kemikli çenesi, dışa kalkık düzgün burnu ve tek bir çizgi halinde gerilen dudakları ile bir cesetten farksızdı ve yaşadığına kanıt sunabileceğim tek şey şakağında yıldırım misali çırpınan kalın bir damardı.

"Ne... Nereye gidiyoruz?"

"Cehenneme."

Çocuklar arka bahçeden ön bahçeye dönen köşeyi yürürlerken bizi görmüşlerdi ama Asrın'ın bakışları hepsini olduğu yere kilitlemişti. Durmadı, durduramadım. Dakikalar, attığımız adımlarla tükenirken kampüsün önüne aceleyle park ettiği belli olan arabaya yanaştık.

"Bin!"

Kapıyı açıp beni içeriye yerleştirirken tırnaklarımı bileğine sapladım. "Asrın, pişman olacağın şeyler yapma."

Beni koltuğa ittirdi ama dokunuşu can yakacak bir sertliğe sahip değildi. "Pişman olacaksam bedelini ben öderim!"

"Bensizlik sana bir bedelden fazlası olur!"

Kapıyı gürültüyle örtmeden önce aramızda hiç yaşanmamış bir bakışma yaşandı. Hızla arabaya bindiğinde, parmaklarının titrediğini görmüştüm. Araba öyle ani hareket etmişti ki cama çarpmamak için tutunmak zorunda kalmıştım.

Şokla büyüyen gözlerime yüklenen gözyaşlarını geri itmek için kafamı koltuğun ardına yasladım. Onu tanıyordum. O sevdiğim adamdı. Lakin bazı anlar ondan korkuyordum, onun gözünde sıradan biri olup herkes gibi muamele görmeyi asla kaldıramazdım. Ne tepki vereceğini kestiremiyordum, duyduğu şey basit değildi ve yine bambaşka bir adam oluvermişti. Ya da zincirlerini kırmasını emreden bir diğer karakteri buydu.

Zangır zangır titreyen soğuk parmaklarımı dizime yaslarken, "Beni korkutuyorsun," diye konuştum çatlak bir sesle, sesim parçalarına ayrılmıştı. "Sakin ol. Ben sana açıklaya..."

Gözleri seğirdi. "Sus da düşünmeme izin ver, kendimde değilim!"

Bu tepkiyi hak etmiyordum. Ben intihara kalkıştığımda bunun ne derece yanlış olduğunu bilemeyecek kadar sağlıksızdım. Her şeyden önce onsuzdum, nefes alamıyordum. Hiç olmuyor muydu ölümü kurtuluş olarak düşündüğümüz anlar? Midem çalkalanırken, "Ben de kendimde değildim," diye fısıldadım bitik, yenik bir sesle. "Ca... Canım çok yanıyordu. Bitsin istemiştim."

Araba asfaltta öyle hızlı kayıyordu ki yanımızdan geçen arabalar hareket etmiyormuş gibi geliyordu; sanki ağır çekim alınan bir filmdi. "Ölecektim," diye konuştuğunda, ona zaten daha önce defalarca kez öldüğümüzü söylemek istedim. "Canıma kıymaya kalkıştın. Canımı benden alacaktın."

Giderek sen de benden canımı aldın, diyesim geldi, diyemedim.

Konuşmadı.

Konuşmadım.

Sessizlik bağırdı. İnanabiliyor musunuz, şu an sessizliğimiz bile çığlık çığlığaydı.

Gidiyorduk, nereye gittiğimizi hiç mi hiç bilmiyordum. Nereye sürüklese gideceğimden olsa gerek bir daha da sormadım. Deri koltuğun en uç noktasına kaydım, bacaklarımı çoğu zaman olduğu gibi karnıma çektim ve kollarımı dizlerimin etrafına sararak yüzümü kucağıma gömdüm.

Benim aciz olduğumu düşünür müydü?

Lakin o beni en aciz halimde sevmemiş miydi?

Bir gece yarısı, çamurlu yüzümle...

Araba hızlandı, sonra biraz ve biraz daha hızlandı. Sürekli sarsılıyor, ileriye doğru yalpalıyor ve son anda düşmekten kurtuluyordum. Sessizdi. Arada bir güzel ellerine yazık ederek direksiyonu yumrukladığını görüyordum ama acısına dayanamadığımdan çok bakamıyordum.

Kandan değil de katrandan besleniyordu.

Zira bu halinin başka açıklaması olamazdı.

Araba şehirden uzaklaştıktan kısa bir süre sonra anlam veremediğim bir yere yöneldi. Islak gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirirken, araba korkutucu bir hıza kavuşmuştu. Etrafa baktım, tekerleklerin ezdiği zemin kum ve çakıl taşlarıyla doluydu, araba bir uçurumun kıyısına hızla ilerliyordu.

Nefesim kesildi. "Asrın..."

Cevap vermedi.

Range Rover hızla yolu tüketirken, sırtımı koltuğa yasladım ve bakışlarımı ona doğrulttum. Tüm dikkatini ön cama vermiş, kendinden geçmiş gibiydi. Çenesindeki kemikler yüzünden sert olan yüz hatları daha belirgin bir tavır kazanmış, dişlerinin baskısıyla yanakları içe göçmüştü. "Ne yapıyorsun?" Titreyen sesimle bağırdım ama bir depremin ardında kalan enkaza sesleniyor gibiydim. "Kes şunu. Arabayı uçuruma sürmek de neyin nesi! Öleceğiz."

Durmadı. "Öleceksek beraber öleceğiz. Bu beni mutlu eder."

İdrak edemiyordum. Bu yaptığı katiyen doğru değildi ama doğru olduğuna inanıyordu. Durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım ama zihnim durmuş, düşüncelerim uçuşmuş gibiydi. Titreyen ellerimi saçlarıma daldırırken, uçurumun dibinde dalgalanan suların kayaya çarpmasını korku dolu gözlerle izledim. "Çok korkuyorum," diye bağırdım, katli gerçekleşen ruhumun kanı bedenime sıçrıyordu. "Asrın... Lütfen dur. Bak, bu delilik tamam mı? Bu... Bu..."

Hızlandı, biraz daha hızlandı. Soluğum genzimi tırmalarken, yanaklarıma doğru akan iri damlaları hissettim. Araba uçurumun kenarına yanaştı, tekerleklerin altındaki kumlar dört bir yana savrulurken, titreyen bedenimi koltukta kaydırdım ve onun yanına iliştim. İnce parmaklarım omzuna tutunurken, "Bana bak," diye konuştum, âdeta can çekişirken. "Kendine gel. Bu sen değilsin, sen ölmemi istemezsin. As... Asrın, çok korkuyorum." Yutkunamadım. "Ölmek istemiyorum."

Elimin altında sertleşen vücudunu hissedebiliyordum, damardaki kan gibi doygundu nabzı. Tek tepki vermedi, hatta daha ağırını yaptı ve parmaklarını direksiyondan ayırarak arabayı kendi haline bıraktı. "Al sana ölüm," diye konuştu, sesi... Ah sesi öyle sakindi ki... Bir an gerçekten

ölümü istediğini düşündüm. "Sana bensiz bir ölüm yok. Sana bensizlik yok. Madem ölmeyi istedin, ölebiliriz. Seninle öldükten sonra sorun yok."

Araba kendi halinde hızla uçurumun kayalıklarına yanaşırken düşünemiyor, onu fikrinden caydıracak tek kelâm edemiyordum. "Annen," diye konuştum çaresiz bir yakarışla. "Anneni tek mi bırakacaksın?"

Bana asla bakmadı. "O zaten beni hatırlamıyor. Çok sevmiyor da... Biliyor musun başına gelenler yüzünden beni suçluyor?"

Hıçkırıklar boğazımı istila ederken, ıslak kirpiklerimin altından ona baktım. Bu adam kimdi? Neydi? Neden böylesine yanlıştı? Ve neden böylesine doğru geliyordu? Annesi tecavüze uğrarken Asrın'a seslenmiş ama Asrın annesinin ona kızacağını düşüneceği için eve girmemişti. Bunu bana anlatmıştı ama onun suçu değildi ki! "Ama buradan düşersek canım yanacak," dedim, onu kendimle korkutarak. "Canım acısın ister misin?"

Âdemelması boynu boyunca kavislendi, nefes alamadı, nefes alamadım. "İstemem," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Hiç istemedim. Hiç kıyamadım ben sana."

Titreyen parmaklarımı sakallarına sardım, parmaklarıma battı, tatlı acıyla sınandım. "Ama öleceğiz." Konuşmaya mecalim yoktu. "Buradan düşersek birbirimizi kaybederiz."

"Ben seni her yerde bulurum."

Avuçlarımı yüzüme örtmeden hemen önce, son saniyelerimi yaşadığım evrene, gökyüzüne, uçan kuşa, yanımdaki adama baktım. Avuçlarım yüzüme kapandıktan hemen sonra öyle çok ağlamaya başladım ki... Hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra... Tekerleklerin kayalıklara çarpışını, arabanın zorlandığını fark ettim. Araba sağa ve sola doğru sallanmaya başlarken, seslice ağladım ve ön tekerleklerin uçurumun boşluğuna geldiğini fark ettiğimde çığlık attım.

Dudaklarımdan dökülen hıçkırıkların, çığlıkların haddi hesabı yoktu. Ölümü hâlâ kabullenemiyordum. Asrın tepkisizdi, Asrın benim Asrın'ım değildi. Saniyeleri saymaya başladım.

O sırada bir şey oldu.

Jeep kusursuz bir atiklik ve hızla geriye doğru, geldiği yolu koşan bir insan gibi gerilemeye başladıktan iki saniye sonra durdu ve motorun feryadı dindi. Düşünemiyor, anlayamıyor ve idrak edemiyordum. Biri sanki elindeki meşalesiyle zihnimi tutuşturmuş, bildiğim her şeyi ateşe vermişti. Arabanın durduğunu kavramıştım, arabada duyulan tek şeyin benim hıçkırıklarım olduğunu da anlamıştım. Ne yapmıştı, derdi beni korkudan öldürmek mi yoksa ders vermek miydi? Canım yanıyordu, ne olurdu sanki beni sarıp sarmalasa ve buna gerek görmese? Neden illa acıtarak sevmek zorundaydı? Neden acıtmak zorundaydık? Nefeslerim tökezlerken, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya devam ettim; Asrın avuçlarımı yüzümden koparana kadar...

Kemikli parmakları bileğime kelepçe gibi dolandı, az evvel ölümle cehennemi yaşatan gözler şimdi dünyadaki cehennemimmiş gibi bakıyordu. Yüzünü yüzüme yaklaştırarak alnını alnıma sürttü, nemli alnında biriken teri tenimde hissederken, muazzam yüz hatlarında tek bir yumuşama olmadı. "Ölüm dediğin bu bebeğim!"

Hıçkırıklarım onun dudaklarına çarparken nefretle soludum. "Beni kandırdın," diye bağırdım hayretle. "Sırf beni cezalandırmak iç... İçin yaptın. Sen... Allah senin belanı versin."

"Seni severken verdi Allah benim belamı." Bileğimden sıyrılan kemikli parmakları çeneme yerleşti ve yüzümü kaldırarak yüzüne hizaladı. "Allah altı yaşında verdi benim belamı. Senin için ölürken verdi, senin için yaşarken de verdi. Nasıl ölümü düşünürsün, nasıl?"

Asrın'ın normal olmadığını keşfedeli epey zaman olmuştu lakin bazı çıkışları öyle şiddetliydi ki; ne geriye bir ben, ne geriye bir biz bırakıyordu. Tırnakları tenime saplanırken, keskin yeşil gözleri dumanı tüten bir baca kadar tehlikeli görünüyordu. Bakışları aralık dudaklarıma kaydığında, kaşları biraz daha çatıldı. "Piç kurusu," diye tısladım dişlerimin arasından. "Vicdansız. Korkudan öldüm şerefsiz herif. Allah cezanı..."

Asrın'ın dudakları büyük bir hırsla dudaklarıma doğru atıldı ve benim iznimi dahi sorgulamadan dudaklarımı kavradı. Üstdudağı iki dudağımın arasına yerleşirken, dili boşluğumdan yararlandı ve dilime yöneldi. Aklını kaçırmış gibi davranıyor ve benim de öyle davranmamı istiyordu. Dişleri öfkeyi sırtlayarak altdudağımı kavradığında hâlâ ona bir tepki vermemiştim. Ne yaptığını bilmiyordu, kendini kaybetmişti. Gözyaşlarım titreyen dudaklarımız arasına inerken, Asrın çenemi bıraktı ve beni öpmeye son verdi. Bakışları boştu, sanki öğrendiği gerçek ona gözlerini kararta-cak kadar acı vermişti. Bir an gözüm döndü, boştaki elimi kaldırdım ve avucumu açtım. O kısacık vakitte, tokadımı onun yanağına geçireceğim anda bana ölümcül bir bakış attı ve havadaki bileğimi yakaladı. "O bir kere olur güzelim," diye konuştu, alnı alnımın üzerindeydi. "O yalnızca bir kere olur."

Kirpiğimde asılı kalan iri bir damlanın infazını verdiğimde, tuzlu damla yanağımdan aşağıya aktı ve onun eline damladı. Duraksamadı, parmaklarının nabzı bileğimde atarken, bir an suratına tükürmeyi istemek gibi bir gaflete düştüm ama sesi bunun önüne geçti. "Bunu yapmak istemezsin bebeğim."

Sonra beni bıraktı.

Çelimsiz bedenimi koltuğa ittirdi ve temasımızı kesti. Ruhum bir satıra karalanan heceler gibi yan yattı, satırın

sonundan intihar etmeye kalkıştı ama orada iri bir nokta vardı. Arabadan çıktı ve kapısını örtmeye gerek bile duymadı. Gözyaşlarıma engel olamazken, omuzlarım sarsıla sarsıla ağladım. Bacaklarımı karnıma çektim, sırtımı cama yasladım ve dirseklerimi dizlerimin üstüne yerleştirdim.

Sanki güneş dünyayı ateşe vermişti.

Sırtını arabaya yaslamıştı, göz ucuyla baktığımda bunu görebiliyordum. Bir bacağını ileriye doğru uzatmış, diğer dizini kırmış ve uçurumu hedef almıştı. Sigara paketine uzandığını gördüğümde onu izlemeye son verdim ve ıslak gözlerimi uçurumun eşiğine diktim. Asi, dev dalgalar hırçın sularını çatlamış kayalıklara çarpıyor, rüzgâr şiddetle esiyordu. Manzara eşsizdi, kalbim eşini kaybetmişti.

Ne olmuştu? Bu yaşadığımızın adı neydi? Kavga? Hiçbiri umurumda değildi, yalnızca bana verdiği tepkinin yanlış olduğunu biliyordum. Evet, zihni bana ders vermesini emrettiğinde kalbi devre dışı kalmıştı. Asrın'ın düşünce sistemi farklıydı, bazen anlam veremiyordum. Yanağımı dizimin üstüne yasladığımda ıslaklık kotumu nemlendirmişti. Asrın'ın aralık bıraktığı kapıdan sızan soğuk omzumu ve sırtımın bir kısmını üşütürken, kesik nefesler almaya devam ettim.

Hiç konuşmadan kaldık; ben koltukta, o sırtını arabaya yaslamış, çakıl taşlarının üstünde. Birkaç kez telefonlarımız çalmıştı, tepki vermesi uğruna telefonu fırlatmasına bile razıydım ama sükûnete ant içmiş gibiydi. İkindi akşamın üstüne devrildi, gündüz uyudu, gece ayıldı.

Saatler sonra Asrın bilmem kaçıncı sigarasının izmaritini çakıl taşlarının üstüne bıraktı. Bedenim mütemadiyen titremeye devam etti ama ağlamam dinmiş, yerini sessiz iç çekişlere bırakmıştı. Kesik kesik nefesler alırken, Asrın'ın doğrulduğunu gördüm ama tepki vermedim. Bagaja yürüdü, gölgesi camların üstüne düşüyordu. Birkaç dakika ba-

gajda oyalandıktan sonra, görüş alanıma girdi. Elinde içki şişesi vardı.

Aralık kapıdan içeriye girerek şoför koltuğundaki yerini aldı, ona değil, küskün gözlerle karanlığın devrildiği cama bakıyordum. Arabayı çalıştırdı, direksiyon hâkimiyetini sağladıktan sonra kendi etrafında döndürdü ve uçuruma sırt çevirerek gri yola uzandı. Bir süre sadece nefes alış verişimiz duyuldu. Karanlık, dönemeçli yollardan saptık, ay ışığı bize pusula olmuştu.

"Ne zaman yaptın?" diye sordu sessizliği bölerek. Sesinde can veren ne varsa, canıma okudu. Ruhsuzun tekiydi. "Ne zaman canıma kıymaya kalkıştın?"

Aslında susabilir, yanıtsız bırakabilirdim ama konuşmak istiyordum. Derin bir nefesi dudaklarımda öldürdükten sonra, genzimi temizledim. "Sen gittikten bir müddet sonra... İlaçlarım ağırlaşmıştı, doktorun verdiği ilaçlardan fazlasını kullandım. Bile isteye. Bilincim yerinde değildi, hastaydım ve şizofreni hastaları zaten intihara çok yakındır. Bu benim değil, beni bu hale getirenlerin suçu."

Boğazım acıyordu, koparamadığım vaveylalar öldüğü derimde mezar kazmış gibiydi. Dudaklarımı kapatırken bir tepki bekledim ama o sustu. Susmak da gereğinde büyük bir tepkiydi. "Viyana'da kaldığım siktiri boktan bir gecede görüp görebileceğim en boktan kâbusu gördüm. Sendin. Sen gereğinde çok güzel kâbus da olabiliyordun bana."

Akıp giden yolu baygın gözlerle izlerken, "Ne gördün?" diye fısıldadım.

"Ölüyordun." Tok, vurgulu sesi sırtıma açılan bir yarık gibiydi. "Ölüyordun ve ben sadece izliyordum. Hiçbir şey yapmadan... Belki de sen öldükten sonra ölmeyi düşündüğüm için hiçbir şey yapmamıştım."

Parmaklarımla gözlerimi ovaladım. "Çok mu kötüydü?" diye sordum titreyen sesimle.

Alkolün kokusu arabanın içine yayılırken konuştu, "Ölüm gibiydi. İlk bileti o gün aldım, sana gelebilmek için."

Biletler.

"Niye gelmedin?"

Cevap vermedi.

Neden sustuğu yerlerinden konuşuyordum ki? Neden öldüğü yerlerden ölmek zorundaydım? Neden bu adamı bu kadar sevmek zorundaydım! Küskün bakışlarla yolu izlemeye devam ettim, bu konuşma burada bitmişti. Pekâlâ anlamıştım. Bir müddet yalnızca gökyüzünü izleyebildim, sanırım yapabildiğim en iyi şey buydu. Her an için gurursuz bir kız olmuştum, Asrın yanımda olduğu sürece kendi gururumun bile değeri yoktu lakin bazen ağır tepkileri kan emici gibiydi, beni tüketiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Lavin ve Cenk'in yaşadığı evin önünde durduğumuzda içim burkuldu, kalbimin ritmi sustu. Dağılan saçlarım yüzümün iki yanını örterken, burnumu kabaca çektim. "Rüzgârda üşüttün," diye fısıldadı, sanki beni o rüzgârın ortasına sürükleyen kendisi değilmiş gibi.

Titreyen ellerimle kapıyı araladım ve dondurucu soğuk tenimi dişlerken, ayaklarımı yere bastım. Bir şey demesini bekledim, saniyeler önce beni kırdığı gerçeğini yok sayarak bir şeyler demesini bekledim ama... Demedi.

Oracıkta dikilip kapıyı örtmeden hemen önce fısıldadım, "İntiharıma biraz da sen sebep oldun."

Dilimi ısırdım, bir an ne dediğimi kavramaya çalıştım ama kavrayabildiğim o kısacık vakitte hemen pişman oldum. Aceleyle gözlerimi ona doğrulttum ama o bana değil, camdan dışarıya bakıyordu. Hiçbir zaman intiharıma onun sebep olduğunu düşünmemişken, sırf onu acıtmak için...

"Asrın..."

Sesi kısıktı. "Sen, gerçekten büyük yangınsın bana."

Kapı örtüldü, görüntüsü kayboldu, sahne bitti.

Sonra gitti.

Bittim.

Apartmanın merdivenlerini hantallaşmış bacaklarımla çıkarken, savunmasız bir kedi yavrusu gibi hissediyordum. Saçım başım dağılmış, üstüm hırpalanmış ve bedenim enerjisini tüketmişti. Birkaç kat çıktım, dairenin önünde durduğumda apartmandan yükselen küf kokusunu duydum. Hafifçe titreyen parmaklarımla kapıyı tıklattıktan bir veya iki saniye sonra kapı gürültüyle aralandı.

Almila endişeyle irileşen ıslak gözlerini yüzüme sabitlerken, koridorun diğer ucunda ağlayan Lavin'i görebilmiştim. "Hii." Almila panikle bana yöneldi ve bedenimi dost sıcaklığıyla sardı. "Kahretsin, benim hatamdı. Üzdü seni değil mi, kırdı?"

Bir an öyle güçsüz hissettim ki, şu kapının eşiğinde dizlerimi çürüteceğimi sandım. Almila beni içeriye çekiştirdi, koridoru yürürken Lavin tedirgin adımlarla bizi takip ediyordu. Loş ışığın yayıldığı salona geçtik. Yan yana koltuğa oturduğumuzda, yanağımı Almila'nın omzuna gömdüm ve acıyla kırışan alnımı hissettim. "Bize bunu anlatmalıydın," diye konuştu Lavin. Hemen yanıma oturdu ve yanağını tıpkı benim yaptığım gibi omzuma gömdü. "Esila, ben çok üzgünüm. Neden üzgün olduğumu tam bilmiyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi fark ettim." Saçlarımı öptü. "Bir daha bunu yapma olur mu?"

Almila ona anlatmış olmalıydı, aslında bu yükü omuzlarımdan aldığı için minnettardım. Asla durmayan gözyaşlarım Almila'nın tenine dökülürken, "Yapmam, yapamam," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Lavin ben... Ben değildim. Hastaydım, biliyorsunuz. Çok çok özlüyordum, sanki ölürsem kurtulacakmış gibi hissettim."

"Babandan nefret ediyorum," diye tısladı Almila. Ah, baba... "Sana güzel anılar bırakmalıydı, bunları değil. Seni yaşatmalıydı, neden sanki bu kadar incitti seni."

Parmaklarımı ovdum, sanki işlenen bir cinayetin sıçrayan kanını ovar gibi ovdum, aslen kan gibi ovduğum lakin çıkmayan, geçmişin küf kokulu hatıralarıydı. İç çekerken, "Asrın çıldırdı," diye konuştum, burnumu çekerek. "Beni de çıldırttı. Tamam, çok zor bir şey ama o daha zorlaştırıyor. Beni yaralıyor ama biliyorum," gözlerimi yumdum. "Beni, korkutmaya çalışıyor ki bir daha buna yeltenmeyeyim... Kendi canı daha çok acıyor."

"Aptal." Lavin'in sesi şefkatliydi. "Tam bir sarışınsın sen. Aptal bir sarışın..."

Kolumu onun beline sardım ama güçsüz bir dokunuştu. "Evet, aptalım."

Almila yüzümü boynuna gömdü. "Aptalsın. Tek istediğim kendini düşünmen, ben de sana kıyamıyorum." Ağlıyor muydu? "Kahretsin. On altı yıldır varsın, yokluğuna dayanamam. Kan bağına zerre gerek duymuyorum seninle olan kardeşliğim için."

"Biliyorum kardeşim," diye konuştum çatlak bir sesle. "Biliyorum."

"Hey, bana da sarıl." Lavin beline dolanan kolunu kuvvetlendirdikten sonra yüzünü boynuma gömdü.

"Sen nasıl öğrendin?" diye sordum boş bir sesle.

"Annen anlattı. Epey oldu aslında, senin için çok endişeleniyordu ve sürekli yanında olmam gerektiğini söylemişti. Esila, o bir anne ve bizden farklı düşünüyor."

Kâküllerim gözyaşlarımla nemlenirken, "Konuşmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Sadece uyumak istiyorum. Sadece sussak?"

Lavin yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Susalım."

Almila eksik kalmadı ve sol yanağıma da o minik bir öpücük kondurdu. "Susalım."

Sustuk.

Duygularım yoğun bakımda gibiydi.

Sepken halinde yağan yağmur saç diplerime ağır darbeler bırakırken, gökyüzüne baktım. Bulutlar kasvetli, kuşlar halsizce uçuyor ve yağmur aralıklarla yağıyordu. Dört gündür evden dışarı çıkmamıştım ve Asrın ile hiçbir şekilde iletişime girmemiştik. Bu yaralıyordu. Bu zor olandı. Gözlerimin içine çöken ince damarları hissettim, uykusuzluğun ve sızlanmaların etkisiydi. Dört günün sonunda evden çıkmayı başarmıştım lakin Asrın'ı gördüğümde ne tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Hadi, biraz hızlan."

Lavin eliyle beni kampüsün kapısına doğru çekiştirdi, korkak ve yavaş adımlarım onları bezdirmiş olmalıydı. Günlerdir beni evden çıkarmak için mücadele vermişler ve nihayet başarabilmişlerdi. Kimliklerimizi göstererek bahçeye yöneldiğimizde, stresle terleyen avuçlarımı kotuma sürttüm. "Geliyorum."

Üstüme, omuzları düşük bir kazak ile İspanyol paça bir kot geçirmiştim, deri ceketimi de yolun yarısında çıkarıp çantama yerleştirmiştim. Gevşek bir örükle tutturduğum koyu sarı saçlarımı omzumdan geriye ittikten sonra minik adımlarla aralarına yanaştım. "Esila, ne bu gerginlik. Konuştuğu çocukla ilk kez görüşecek liseliler gibisin, az sakin ol."

Almila homurdansa da beni düşündüğünü çok iyi biliyordum. Kalabalık bahçeye göz atarken, "Korkuyorum," diye konuştum dürüstçe. "Biraz da özledim, ondan böyle gerginim."

Lavin bezginlikle konuştu. "Alt tarafı dört gün oldu, sen beş ay dayanmış kızsın."

Dört günde ne kadar çok özlediğimi aklınız bile almaz.

Altdudağımı tereddütle dişledim, küstüm ama küs kalmak istemiyordum. O benim canımdı. Ne olursa ne yaşanırsa yaşansın ona sırt çeviremiyordum. Sanırım birbirimize sırt çevirmemizi sağlayacak tek şey sadakatsizlik olurdu.

"Söylemesi kolay," diye homurdandım, buruk bir sesle. "Her gece, başımda Cenk'le cilveleştin. Yok aşkım sen kapa, hayır olmaz sen kapa." Gözlerimi devirdim. "İğrenç derece sevimlisiniz."

"Öyleyiz değil mi?"

Cenk'in keyifli sesi arkamızdan yükseldikten hemen sonra kolu, Lavin'in omzundan sarktı. İrkilerek ona döndüğümüzde, yüzüne takındığı sevimli ifadeyle bize bakıyor olduğunu gördük. "Ooo, Esila başkan sen okula gelir miydin ya?"

Alayına göz devirdim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak sessiz kaldım. Almila dik dik ona bakarken, Cenk sırıttı. "Kız Almila senin boyun mu uzamış? Bu sefer ikinci bakışta görebildim."

Almila'nın yüzündeki belli belirsiz tebessüm su gibi çekildi, Lavin yüzünü buruşturarak Cenk'ten uzaklaşırken, "Ter kokuyorsun," diye homurdandı.

Cenk'in üstünde basketbol forması vardı, bayağı enerji harcamış görünüyordu. Eliyle yakasını yakaladı ve burnuna yasladı. "Oh, mis gibi ter kokuyor," diye konuştu, çarpık bir tebessümle. "Allah'ım terim bile çok güzel kokuyor. Sen beni boş anında mı yarattın?"

Kızlar öğürür gibi ilginç bir hareketle memnuniyetsizliklerini belli ederken, kısık gözlerle okul bahçesine bakındım. O sırada Cenk benimle uğraşmayı sevdiğinden olsa gerek, "Eşkıyamın nerede olduğunu biliyorum," diye konuştu, sesi neşeliydi. "Artık o da bir üniversiteli."

Kalbim teklerken, nefesimi toparladım. "Nasıl? Dönem ortasında kayıt yapılmaz ki?"

Cenk abartılı bir ifadeyle gözlerini devirdi. "O bir Karavaris," diye konuştu, bu çocuk sahiden Asrın'a hayrandı. "Soyadı hem maddi hem manevi yönden her kapının bileti... Ve Esila, burası özel bir okul."

"Hıh." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Haksızlık. Çok büyük adaletsizlik..."

"Yalnız Asrın'dan bahsediyoruz? Başkası ne kadar umurunda olabilir?"

Haklılardı, ben yalnızca saçmalıyordum. Kafamı sessizce salladıktan sonra durağan adımlarıma yön verdim ve kampüsün kapısına yöneldim. Gözlerim her yerde onu arıyordu, aksi mümkün değildi. Özlemiştim, nasıl özlemezdim ki?

"Peki hangi bölümü seçti?"

Sorum üzerine Lavin'in yüzünde gezinen hayran bakışlarını bana doğrulttu. "İşletme okuyor. Sırf okumak için okuyor, zaten mekânı var. Ne yani, Asrın'ın doktor ya da öğretmen falan olmasını beklemiyoruz değil mi?"

Kafam çok karışıktı, ne düşüneceğimi veya hangi düşüncemin doğru olduğunu kestiremiyordum. Sessizliği tercih ettim, dilimin ucundan sarkan her kelime uçurumdan düşmüş gibiydi. Bu sebepten kelimeleri öldürmek istemedim.

"Hadi, Asrın'ın sınıfına çıkalım."

Cenk, bir abi, bir kardeş edasıyla sırtımı sıvazlarken, sıcak kahverengi gözlerinde bir hüzün parıldadı. İntiharımı öğrenmişti lakin bunu asla yüzüme vurma taraftarı değildi. Gülümsemeye çalıştım, fakat çorak bir toprakta nasıl çiçek açmıyorsa, yüzümde de gülümse çıkmıyordu. "Peki," diye mırıldandım uysalca.

Cenk Lavin'i kolunun altına çektiğinde titrek bir nefes alarak onları takip ettim. Dizlerimin titrediğini fark ettim, aynı şekilde kalbim de bekleyişe geçmişti. Zar zor yutkundum. Birkaç kat çıktık, benim dersliğimin zıt yönünde, kalabalık bir koridorun ucundaydı.

Sınıfın aralık kapısı önüne geldiğimizde, avucumu kalbimin üstüne koyarak sakinleşmeyi umdum. Cenk bana teredddüt dolu bir bakış attıktan sonra kapıyı ittirdi ve sınıfın kuru kalabalığı göründü. Parmaklarım kalbimin üstünden teker teker düşerken, gözlerim direkt en arka sıraya çevrildi.

Onu gördüm.

Onu gördüğüm her an dünya ufalanıyor, küçülüyor, Asrın'dan ibaret oluyordu. Sırtını duvara yaslamış, bir bacağını sıraya uzatmış ve kalemi kulağının arkasına yerleştirmiş, bomboş gözlerle boşluğa bakıyordu. Almila beni hafifçe ittirerek yürümeme olanak sağladığında, omuzlarımı dikleştirerek ilerledim.

Hep beraber dersliğin en arkasına yürürken, insanların bakışlarından rahatsız oldum. Ona yaklaştığımızda, varlığımızı hissetti ama tek tepki vermedi. Cenk onun yanına ve Lavin de Cenk'in yanına çöktüğünde, titreyen gözlerimi onun yüzüne diktim.

Bana bakmadı.

"Yanıma otursana bebeğim."

Almila beni öndeki boş sıraya oturttuğunda bez bebek misali ruhsuzca yanına oturdum ve çantamı kucağıma bıraktım. Ellerimi yumruk yaparak dizlerime yerleştirdim, yumruk olmasına rağmen hiçbir şeyi tutamayan avuçlarım... Asrın, boş gözlerle sıranın üstündeki bir noktaya daldığında, alkol kokusuyla genzimin yandığını hissettim. Alkol kokusu öyle baskındı ki hepimizin kaşları aynı anda çatılmıştı.

Asrın sakince konuştu. "Evet, akşamdan kalmayım."

Dudaklarımı birbirine bastırarak üzgün iç çekişimi bastırdım. Gece, sabaha kadar içip aynı kıyafetleriyle de okula gelmiş görünüyordu. Ürkek gözlerimi usulca yukarı

kaldırarak kemikli çehresine göz gezdirdim. Kıvrımlı, sık kirpikleri düzensizdi ve dudaklarının kanı çekilmiş, rengi solmuştu. Saçları dağınıktı, alnına birkaç tutam serpilmişti. Bakışlarım biraz daha yukarı tırmandığında, ayağımın cehennem çukurlarından yükselen bir merdivene takıldığını hissettim.

Gözlerindeki şehrin lambaları sönmüştü.

"Bora telefonlara bakmıyor," diye konuştu Almila, şüpheci bir tavırla ekrana dalmıştı. "Nasıl bakmaz, benim telefonlarıma? On tane mesaj attım, tık yok."

Lavin dudaklarını büzdü, siyah saçları maşayla dalgalandırılmış ve omuzlarına şelale gibi akarak, yüzünü meydana çıkarmıştı. "Telefonu kapalı olabilir. Veya derstedir, bilirsin Bora derslerine çok düşkündür."

Almila telefonu gürültüyle masaya bıraktı. "Umarım öyledir."

Cenk tip tip Almila'ya bakarken, "Niye kardeşime zerre güvenin yok?" diye sordu aksi bir dille. "Güvenin yoksa nasıl âşık olduğunu iddia edebiliyorsun?"

Durduk. Cenk nadiren ciddi olurdu, o yüzden dikkatimizi çekmişti. Almila gözlerini kırpıştırarak ona bakarken, bir parça mahcup görünüyordu ama bunun kime ve neye karşı olduğunu anlayamamıştım. "Ben... Bilmiyorum. Güveniyorum ama..."

"Bora'ya ne kadar âşıksın?"

Lavin'in beklenmedik sorusuyla duraksadı ve bakışları telefona düşerken, "Beni neden sorguluyorsunuz?" diye mırıldandı sessizce. "Sorgulamanız gereken Bora."

Belki de öyleydi.

Hiçbirimiz bir şey demeyerek sustuğumuzda, elimi enseme götürerek parmaklarımla dövmemi okşadım. Huzursuzdum, sürekli kıpırdanıyordum ve sanırım Asrın da bunu hissetmiş olmalı ki, gözlerini bir anlığına bana çevirdi. Çi-

çekler, yazlar, gökkuşakları değil... Onun gözleri fırtınalı gece yarıları, zifiri, ümitsiz ama... Yemin ederim aşk dolu.

"Asrın, ciddi bir şey söyleyeceğim," diye konuştu Cenk ve böylelikle bakışmamız bölündü. "Bok gibi içki kokuyorsun kardeşim. Sevgiler, saygılar."

Lavin sevgilisinin bu haline şen bir gülümsemeyle eşlik ederken, "Seni yerim," diye konuştu. İnce parmaklarıyla Cenk'in saçlarını okşadı, şefkatle. "Sen de ter kokuyorsun ama benim için sorun yok."

Lavin'in şakağına sulu bir öpücük dokundurdu. "Ya bak, seni sevesim geldi."

"Deli." Kıkırdadı. "Tabii ki beni seveceksin."

"Dur bakayım burada ne varmış?" Cenk Lavin'in dudağına uzandığında, Almila oturduğu yerden hafifçe kalktı ve onun ensesine şaplak geçirirken söylendi. "İt oğlu it, yalnız değilsiniz."

Asrın sessizdi.

Sakindi.

Kafamı yana yatırarak buruk bir ifadeyle onu izledim. Göğüskafesi dingin nefesleriyle yükselirken, parmaklarımın ona dokunmak için sızladığını hissettim. Sakalları dağınıktı, uzamıştı ve teninin çam iğneleri de uzamıştı.

Cenk, Almila'ya haylaz bir bakış attı. "Kız, kıskandın mı? Bora'ya söyleyeyim öpsün seni."

Almila kızardı. "Mal kafa."

"Ay, götüm."

"Şapşal!"

Onlar sevimli bir şekilde birbirine sataşırken, Asrın yüzünü sertçe ovaladı ve sıradan kalktı. Ruhsuz, umursamaz, bunalımda gibi görünüyordu. Biraz sarsak, sağlıksız yürüyordu ve ister istemez dikkat çekiyordu. Dudaklarımı dişleyerek çantamı aceleyle omzuma astım ve oturduğum yerden doğruldum.

"Nereye?"

Sorularını es geçtim, koşturarak dersliği terk ederken birkaç insana çarpmıştım ama tuhaftır ki özür dileyen onlardı. Asrın'a yaklaşıp, göğsüm sırtına çarptığı esnada, parmakları hızla bileğime dolandı ve sarsak bedenimi kendine doğru çekti. Vücudum sarsıntıyla göğsüne yaslandığında, alnımda kirli sakallarını hissettim. Elim ihtiyaçla onun kolundan tutarken, Asrın beni sınıfın kapısından uzaklaştırarak sakin bir yere çekti. Kolumu boynuna dolayarak alnımı çenesine yasladığımda, elini sırtıma koyarak yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Parfüme ihtiyacın yok bebeğim."

Parfüm sıktığımı anlamıştı ama konuşulacak o kadar şey varken bana neden bunu dediğini anlamıyordum. Parmaklarımla üzerindeki ceketi sıkıca kavrarken, "Doğru," diye fısıldadım, duygu yoğunluğuyla. "Ne yaparsam yapayım senin kadar güzel kokamam."

Eli belimin üzerinde durdu ve zayıf vücudumu sertçe kendisine bastırdı. Kemiklerimizin birbirine eriştiğine yemin edebilirdim. İkimiz de günler sonra gelen bu yakınlıkla sarsıldık, Asrın burnunu saçlarıma gömerek derince soluklandı. "Sadece bunun içindi, tamam..." Beni kollarının arasında bir kez daha sıktı ve belli belirsiz şekilde saçlarımın üzerinden öperek bıraktı. Sersemledim ve onun yakasına yapışmak isterken, gözlerini benden çekmesini izledim. "Bir kez sarılayım diyeydi... Bu kadar."

Tabii. Her şey senin istediğin zaman, senin istediğin kadar...

Sırtını bana dönerek koridorun diğer ucuna ilerlemesini izledim; bana sırtını dönmek bu kadar kolay mı, diye sormak istedim. Çantamı omzuma taktım, minik adımlarla koridorun diğer yanından aşağıya inen merdivenleri inmeye başladım. Bu da neydi şimdi? Küs mü kalacaktık?

Ağlamamak için verdiğim mücadeleyi kazandım, yorgun adımlarla merdiven basamaklarını indim.

Biz birlikte güzeldik, ayrı olduğumuzda çok çirkindik.

Alt katın koridorunu usul adımlarla yürüdükten sonra, gözüme kestirdiğim tuvalete yöneldim. Kadınlar tuvaleti her katta vardı, neyse ki temiz ve kullanışlıydı. Kapıyı aradım ve yerde oyalanan bakışlarımı içeriye yönelttim.

Aman Allah'ım.

Bir an tüm düşüncelerim bir uçurumdan aşağıya teker teker yuvarlandı, kanları bilincime sıçrarken, ayaklarım yere çakıldı. Nefes alamadım, irileşen gözlerimle az önümdeki manzaraya bakarken; salıncakta sallanan iki kız çocuğundan biri yere düştü. Kızıl saçları uçuştu, dizleri kanadı, gözlerindeki acının kabuğu çatladı.

Bora az ötemde bir kadınla öpüşüyordu.

Midem bulanırken, Bora'nın irileşmiş gözlerini gördüm, şaşkın görünüyordu. Dişlerimi sıkarken, "İğrençsin," diye konuştum yüksek sesimle. "Bora..."

Bora havada yalpalayan ellerini önündeki kızın omuzlarına indirdi ve onu tek seferde, hızla geriye doğru ittirdi. Kız sarsıldı, Bora bana doğru yönelirken, bakışlarım kıza çevrildi. Okuldaki kızlardan birisiydi, daha önce bir kez görmüştüm.

"Lanet olsun. Lanet olsun." Bora korku ve endişeyle bana yönelirken, gömleğinin koluyla dudağını silmeye çalıştı. "Yemin ederim göründüğü gibi değil. Ben istemedim, dinle beni lütfen!"

Sarsak adımlarla gerilemeye başladım, hiç mantıklı düşünemiyordum. Kız parmak uçlarıyla dağılan rujunu toparlarken, hoş yüzüne ucuz bir ifade yerleştirdi. "Bora, neden öpüştüğümüzü gizleme gereği duyuyorsun ki? Bunu beraber istedik."

Bora apaçık bir şokla ve yüzündeki tiksindirici ifadeyle kıza döndüğünde, ellerimi başımın arasına aldım. "Söyle, ona benim seni öpmediğimi söyle!" Korkuyla kıza bağırırken kolunu silmeye devam ediyordu. "Siktir! Benim hatam değildi, Esila?" Korkuyla bana atıldı. "Ben öpmedim."

Kafamı iki yana sallarken bir anda hareketlendim ve arkamı dönerek onları terk ettim. Bora peşime düşse de durmayacağımı kavramış olmalı ki, koridor küfürleriyle çınlamıştı. Hızlı adımlarla katların merdivenlerini indim, şahit olduğum şey öyle iğrençti ki ne yapacağımı ve ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Sadece kusmak istiyordum.

Almila.

Allah'ım, onun incinmesini istemiyordum.

Dersliğe inip sırama nasıl yerleşebildiğimi bilmiyorum. Eğer iki tane sınavım olmasaydı arkama bakmadan burayı terk ederdim. Bir süre sonra Lavin gelmiş ama ne gördüğümden bihaber Asrın'la aramızın mutlaka düzeleceğinden bahsetmişti. Ders boyu konuşmadım, ağzımı açsam birilerini kırmaktan korktum. Hatta gün boyu bu döngü devam etti ve ben asla sıramdan kalkmadım, kalkamadım. Gücüm sanki benden çekilmiş ve uzağa itilmişti. İyiyle kötüyü, doğruyla yanlışı, güzelle çirkini ayırt edemeyecek çizgideyim.

Gün akşama, akşam gecenin kollarına devrilip dersler bittiğinde, Lavin ve Almila ile birlikte eve geri dönmüştük. Düşüncelerim uğursuz bir sokakta rastladığı bir hırsızdan kaçar gibi koşuyor, beynimi karıncalandırıyordu.

Bir şeyler atıştırdıktan ve ılık bir duş aldıktan sonra, Lavin'in yatak odasına girmiştim. Havluyla bedenimi kuruladıktan sonra yanımda getirdiğim kırmızı iç çamaşırı takımını giyindim. Koyu gri, üzerinde ilginç hayvan figürleri olan taytı bacaklarıma ve aylar önce Asrın'dan aldığım bir kapüşonluyu üstüme geçirdim. Saçlarımı kurutmayı pek sevmediğimden sadece havluya sarmakla yetindim ve odayı terk ettim.

Koridora çıktığımda kızları kupalarıyla birlikte mutfağın eşiğinde gördüm. Lavin iyi durumdaydı fakat Almila'nın iyi olmadığını çok net görebiliyordum. Bir elinde telefonunu tutuyordu, gözleri sürekli ekrandaydı, Bora'nın onu aramasını bekliyordu. İhanet, oturduğu dalı kesiyordu ama onun bundan haberi yoktu. Ona bakamadım, önce Bora'yı dinleyecek ve ona göre Almila ile konuşacaktım.

Tabi o kız benden önce davranıp Almila ile konuşmazsa.

Beni fark ettiklerinde Lavin neşeyle gülümsedi ve diğer elinde tuttuğu kupayı bana doğru uzattı. "Senin için kahve yaptım."

Cansız gözlerle ona baktım. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi ve Almila'nın kolundan tutarak onu mutfaktaki balkona çekiştirdi. Almila için duyduğum üzüntüyle söylenerek salona geçtim ve kanepeye oturdum. Dizlerimi kalçamın altına kıvırarak avuçlarımdaki kahveden minik yudumlar aldım, içim ısındı. Dün geceden beri yağmaya devam eden yağmur hızlanmıştı ve iri damlalar camlara düşüyordu. Başım çatlayacak vaziyetteydi, mesele bu değildi. Fiziki ağrıya dayanabilecek güçteydim ama ruhsal yorgunluğun bana iyi gelmeyeceğini biliyordum.

Uyuşan ayak parmaklarımı içe büktüm ve biten kahvemin kupasını orta sehpanın üzerine bıraktım. O sırada sokak kapısının sesini duydum ve hafifçe ürperdim. Cenk olamazdı, akşamı Bora ile geçireceğini söylemişti. Ellerimi cebime sokarak koltuktan kalktım ve koridora çıktım.

Kapı deliğinden baktığım an bağrıma sakladığım oğlan çocuğu berrak gözlerini kaldırarak bana baktı. Asrın ahlâksız bir küfür savurdu. Tuttuğum nefesi verirken aceleyle kapıyı araladım.

Yüzünü seçemedim ama ağır alkol kokusu burnumun direğini sızlattı ve iri eli kapının yüzeyinden kayarak üstüme doğru düştü. "Ah!" Dudaklarımdan ıslığı andıran bir inil-

ti dökülürken, sarsıldım ve birkaç adım geriye yalpaladım. Sırtım duvara çarparken, kapıyı güç bela kapatabilmiştim.

Kaburgalarımdan yükselen bir sızlama ense köküme dek uzanırken, kalbime bir yaz çiçeğinin tohumu serpişti. Asrın'ın sıcacık nefesi boyun çukurumu doldururken, kuvvetli kolları belimi çerçeveledi ama tutuşu o kadar narin ve yumuşaktı ki beni dumura uğrattı.

Gözlerim usulca dağınık saçlarına indi, "Asrın," diye konuştum inanamaz gibi. "Bana mı geldin?"

Boşlukta yalpalayan ellerim tişörtünün örttüğü sırtına yerleştiğinde ceketinin ıslak olduğunu fark ederek irkildim. "Hasta olacaksın," dedim endişeyle. "Çok ıslanmışsın. Kendine ne yaptın böyle?"

Üşümüştü, titriyordu; kalbimi, hiçbir şey yapmadan böyle de acıtabilirdi işte. Asrın'ın titrek bir nefes aldığını fark ettim ama tüm hücrelerimle bunun bir yanılgı olmasını diledim. Yüzümü boynuna gömdüm ve sırtımı duvar boyu kaydırarak kalçamın üstüne oturdum. Bacaklarım birbirini ezerken, Asrın tıpkı annesinin bağrına saklanan bir oğlan çocuğu gibi saklandı koynuma.

İçli nefesler alıyordu, bir an omuzlarının sarsıldığını fark ederek dondum kaldım. Sulanan gözlerimi kırpıştırdım. Bir an, ağlıyor olduğu ihtimalini düşündüm ve o an yaşam ellerimin arasında un ufak oldu. Boğazımda, yaşamanın gücü birikti.

"Asrın," diye konuştum dehşetle. "Sen ağ... Ağlamıyorsun değil mi?"

Parmakları kapüşonlumu avuçladı ve genzini temizlerken, "Hayır," diye konuştu, sakalları tenimi gıdıkladı. "Ağlamam. Beni hiçbir şey ağlatamaz."

Dudaklarımı ıslak saçlarının üstüne yaydım. "Seni kimseler ağlatmasın. Ben senin yerine ağlarım ama sen..." onu kokladım, acıyı ve acımı kokladım. "Sakın ağlama."

"Sen de ağlama." Sesi saftı. Sesi bir oğlan çocuğunun sesiydi. "Öperim her bir gözyaşını. Sakın ağlama."

Yüzünü görmeme izin vermiyordu. Aslında bakarsam karşılaşacağım şeyden korkuyordum. Parmakları bel çukuruma sürtünürken, "Bana kızgın mısın?" diye sordum ürkek bir sesle. Bana kızgın olmaya hakkı olmamasına rağmen.

Alkol kokusu teninin kokusunu bastıramamıştı. Hâlâ en derinlerde o kokuyordu. "Evet, kızgınım," dedi. Dudakları tenime şifa niyetine sürtünürken sanki damga izi bırakıyordu. "Çok kızgınım. Böyle... Kocaman kızgınım."

Minik bir tebessüm geldi kondu dudaklarıma. "Kocaman mı kızgınsın?"

"Hıhı." Asrın sarhoştu. "Kocaman kızgınım."

"Ama niye ki? Ben hastaydım, neyin doğru ve neyin yanlış olduğunu bilmiyordum."

Dudakları boynuma, tüm zamanların en yumuşak öpücüğünü bıraktı. "Biliyorum," diye kabullendi kısık bir sesle. "Ama yine de kızıyorum. Nasıl bırakıp gidersin beni, ben senin mezarına toprak atamam ki."

"Canım Asrın," diye fısıldadım, katmerlenen acımla. "Yokluğunun bana neler yaptığını görüyor musun?"

"İbnenin tekiyim değil mi?" diye konuştu, tükürür gibi. "Annem benim yüzümden tecavüze uğradı. Sen benim yüzümden intihara..."

Devamını getiremedi.

O, derinine indikçe kaybolduğum bir deniz gibiydi ve her seferinde bu denizin altındaki başka bir şeyi keşfediyordum. Onda, vicdan yükünü de görmüştüm. "Hiçbiri senin suçun değil," diye konuştum kızgınlıkla. "Nasıl böyle düşünürsün!"

Zaman, sanki bin yıl önceden beri durmuş gibi, uzunca bir süre konuşmadık.

"Ama... Sen dedin ki: senin yüzünden intihar ettim." Sertçe yutkundu, dişleri derimi çekiştirdi. "Annem de öyle demişti. Eğer yaramaz değil de uslu bir çocuk olsaymışım annemin sözünü dinler ve o sikik gün eve girermişim. Ama ben girmedim, annem benim yüzümden her gün ölüyor."

"Hayır, asla senin suçun değil." Saçlarımı kokladığını hissettim, parmak uçlarını saçlarımın etrafına dolamıştı. "Annen tıpkı benim bir zaman olduğum gibi doğru düşünemiyor. Sen çok güzelsin, bu pisliğe sebep olmayacak kadar güzelsin."

"Sen daha güzelsin."

Bir anda doğruldu, şaşkınlıkla cümlemi yutarken kollarından biri bacağımın altından ve bir diğeri de belimden geçerek beni oturduğum yerden kaldırdı. Yanağım ıslak göğsüne düştü, soğuktu ama derinlerdeki sıcaklığı hissediyordum. Kollarım kucağımda kıvrılırken, alkol kokulu nefesi sis gibi çöktü saç diplerime.

Nefesi nefesimdi.

Sarsak yürüyordu, kibrit yaksam alev alacağımız aşikârdı. Kolları güçlü de olsa gözleri baygın bakıyordu ve karanlık gözlerinin derinlerine inmeme mani oluyordu. Salonun eşiğinden içeriye geçtik, Asrın kafasını geriye atarak paytakça yürüdü.

O sırada bir şey oldu.

Asrın sehpanın ayağına takıldı ve yalpalarken beni hızla koltuğa fırlattı. Dudaklarımdan kısık sesli bir çığlık firar ederken, Asrın gürültüyle yere düştü ve yüzü sehpanın üstüne kapaklandı.

"Siktir! Bu sehpayı buraya kim koydu?"

Saçlarım aşağıya doğru sarkarken gülmemek için mücadele verdim ama saniyeler sonra bu mücadeleyi kaybettim. Dudaklarımdan sevimsiz bir kıkırtı dökülürken, Asrın yanağını sehpaya yaslayarak beni izlemeye koyuldu. Yanağı-

mı yastığa yasladım, ellerimi dizlerimin arasına kıstırdım ve gözlerimi gözlerindeki şehre diktim; sanki o şehirdeki yıkıntı inşaatların çatısından aşağıya bakıyor gibiydim.

"Sarhoşsun," diye fısıldadım. Gözlerinin akında kızılımsı damarlar yer yapmış, o şehirden yükselen dumanlar gözünün bebeğine sis gibi çökmüştü. "Senin ağzını aramalıyım."

Asrın burnunu kırıştırdı, bu mimiği tuhaf biçimde tatlı gelmişti. "Senin sinsi bir kız olduğunu biliyordum." Erkeksi bir şekilde kıkırdadı. "Ev dönüyor lan."

Gözlerim hayranlıkla dudaklarının kıvrımını izlerken, kendimi tam o kıvrımda hissettim. Tebessümlerine saklanmak hoş olurdu. Dişlerimi altdudağıma geçirirken, "Kesinlikle sarhoşsun," diye konuştum ılımlı bir sesle. "Sarhoşken çok tatlısın."

Dikkatle beni dinlerken, "Acıyım ben," diye konuştu, dili arada dönüyordu. "Acıma acıyım."

Yutkundum, güç bela. "Acın seni seviyor."

Bir an gözleri irileşti, onu sevdiğimi zaten biliyor olsa da gözlerine bakarak ilk kez dillendirmiştim. Nefesini gürültüyle verirken, tebessümü genişledi; o şehrin üstüne yıkılan enkazdan küçük bir oğlan çocuğu sağ çıktı.

"Şey," Hayır, bunu söyleyen ben değildim, Asrın'dı, "Kalbim bir tuhaf oldu."

Kıkırdadım. "Nasıl?"

Eliyle ensesini ovarken gevşek bir sırıtmayla sevindirdi canı çekilen dudaklarını. "İçim bir hoş oldu," diye konuştu kaşlarını çatarken. "Siktir! Kalbim hızlı attı. Bir de..."

Heyecanla atıldım. "Bir de ney?"

"Kasıklarım ağrıdı."

Gözlerimi pörtlettim. "Pislik!"

Asrın'ın sırıtması genişledi, kaşlarını bir indiriyor, bir kaldırıyordu. Burnunu kırıştırıyor, sevimli ve çekici hallere bürünüyordu. Yanağını sehpaya iyice gömerken, "Seni ilk

tanıdığım andan beri hep böyleydi," diye fısıldadı; gece şahit, gün yalancıydı. Kalp şahit, bilinç yalancıydı. "Ben sana ilk an vuruldum."

İçimden bir şeyler aktı ve gece gözleriyle aydınlandı. Koltuğun en ucuna ona doğru yanaştım. "Yaa, sen hep sarhoş olsana."

"Olmaz yavrum." Tek gözünü kısarken, erkeksi ve cezbedici bir şekilde gülümsedi. "Kız sen yok musun sen? Ben sarhoş olacağım, sen de fırsattan istifade... Vay be..."

Genzimden yükselerek dudaklarıma uzanan kahkahanın önüne geçemedim. Sığ bir kahkaha dudaklarımdan fırar ettiğinde, gece değil de gün yaşıyor gibiydik. Gece günden daha aydınlıktı. Yıldızlar gökkuşağı gibiydi. Uzansam parmak uçlarım boyanacaktı sanki. Avucumu dudaklarıma örterek kahkahamı susturmaya çalışırken, bir anda Asrın'ın eli uzandı ve beni belimden kavrayarak kucağına düşürdü.

Bu, buluttan bir salıncağın üstüne düşmek gibiydi.

Ellerim omuzlarına tutunurken, alnı sertçe alnıma çarptı. Tişörtünün ve kotunun ıslaklığı kıyafetlerime dokunurken, gözlerini gözlerime doğrulttu. "Esila?"

Muhtaç bir ifadeyle ona baktım. "Hımm?"

"Sakın ölme."

Kafamı hızla iki yana salladım. "Gidersen ölürüm. Sen yokken ölüyüm. Gitme, öldürme sakın."

"Gitmem." Alkol ve sigaranın birbirine yaslanmış kokusu dudaklarımın üstüne çökerken devam etti. "Gitmem, Yürek yangınım."

Yürek yangınım.

Uzanıp onu öptüm ve o karanlık, ışıksız gece başlayan masalımızın devamını bu dudaklardan dinledim. Karanlık bir geceydi, dolunayın olmadığını hatırlıyordum, o gelmiş, bana rastlamıştı. Yıldızlar şarkı söylemiş, ay tepeye yükselmiş, bir masal başlamıştı ve... Bu masalın içinde duyduğum en güzel fısıltı şu olmuştu: *Sana âşığım.*

Bölüm16

-Burkulan Kalp-

Özür dilerim kendim, onu senden çok seviyorum.

Asrın'ı uyurken izlemeyi seviyordum, çünkü bana bir insanın sırf uyuyarak bile bir başka insanın mutluluğu olabileceğini gösteriyordu. Dingin, huzurlu nefeslerini dinleyip soluk alışverişini izlemek bana hastayken ilaç almışım gibi hissettiriyor, beni iyileştiriyordu. Gün doğumuna az kala uyanmış, yanımda uzanan bedenini izlemeye başlamıştım. Huzurlu görünüyordu, son birkaç dakikaya kadar.

Esmer teninde, alnının üzerinde ter damlacıkları birikmeye başlamış, koyu gri tişörtünü ter kaplamıştı. Gözleri sımsıkı yumuluydu, koyu renkli gür kaşları çok derinden çatılmış, bununla birlikte alnı kırışmıştı. Dişlerini sıktığını gördüm, sus çizgisinde nem birikmişti. Dudaklarından canımı yakan acıya dair iniltiler dökülüyordu. Avuçlarımı koltuğun üstüne bastırarak kalçamın üstünde kaykıldım ve sırtımı kaldırdım.

Kâbus görüyordu.

Avuçlarımı terden ıslanan yüzüne koydum, parmaklarımın altında atan nabzını hissederken, "Asrın, uyan," diye konuştum endişeyle. "Kâbus görüyorsun, lütfen kendine gel."

Yüzünü sarstım, tırnakları koltuğun yüzüne saplanmıştı ve kafasını elimden kurtarmaya gayret ediyordu. "Lütfen," diye yakardım, kalbim sıkışırken. "Ne olursun uyan. Kes şunu, kendine gel."

Durmadı. Durduramadım. Koltuğa saplanan elleri beni itmek için koluma saplandı, tırnaklarının keskin izleri teni mi yaktığında nefesimi tuttum. Kendini kaybetmiş, hiçbir uğraşıma cevap vermiyordu. Kaygı duyuyor, kendine zarar vermesinden korkuyordum. "Babacım, söz. Sana söz, iyi bakacağım." Bu cümleler dudaklarından döküldü ve kollarımı var gücüyle sıktı. "Söz... Bakacağım, iyi bakacağım. Baba..."

Yanaklarım hızla ıslanırken, gerçeğiyle yüzleştim ve onun sandığımdan daha fazla acı çektiğini gördüm. "Uyan," diye bağırdım telaşla. "Asrın, lütfen ayıl. Duy beni sevgilim. Ne olursun!"

Genzinden, ses tellerinin arasından hırlamayı andıran boğuk bir ses yükseldi. Parmak uçlarım titrerken, Asrın'ın kolumu tutan elleri titremeye başladı. "Baba," diye yakardı, merhamet dileniyor gibiydi. "Babacım lütfen yüzüme bak, bana bak. Söz, söz..."

Onu uyandıramıyorum, dokunuşumun ve sesimin farkında değildi. Istırabını görmek vücudumu kasıyordu, bir elimi yüzünden ayırdım ve havaya kaldırarak yanağına baktım. *Özür dilerim.* Bakışlarımı kaçırarak tokadımı yanağına indirdim ve tokadın sesi etrafta çınladığında, nefesim ciğerimde sıkıştı.

Asrın'ın yüzü yan yattı. Nemli saçları alnına doğru serpilirken, koluma saplanan ellerinin parmakları yavaşça gevşemeye başlamıştı. Gözlerini iri iri açmış, duvara bakarken, "Ben," diye konuştum titreyen sesimle. "Hiç istemedim ama... Ama sen kâbus görüyordun, ayıltmak için yaptım."

Bir anda oldu... Beni, muazzam bir hızla kendine çekip göğsünün içerisine aldığında, oradan çıkmam için onu parçalamam gerektiğini biliyordum. Yüzüm terli boynunu tadarken, kuvvetli kolları beni kafesledi. Bir süre sadece sustu, sanırım kâbusu ve attığım tokadı hazmetmeye çalışıyordu. Elim sızlıyordu, acaba yüzü acıyor mudur?

"Şey," dedim, dilimi ısırarak. "Yanağın acıyor mu?"

Göğsü hızla inip kalkıyor ve beni de beraberinde kaldırıyordu, kalbinin içi kalbimin içine sertçe çarpıyordu. "Üzgünüm, görmeni istemezdim," diye konuştu duru bir sesle. "Seni korkuttum mu?"

Yüzünü görmemi istemiyordu. Asrın zorlandığı, acıyla sınandığı anlarda katiyen onu görmemi istemiyordu. Ne kadar her şeyimiz olsak da acılarını benimle paylaşmayı henüz öğrenememişti. Kemikli parmakları saçlarımda gezinirken, "Senin için endişelendim," diye konuştum dürüstçe. "Neden kâbus görüyorsun ki? Kötüydü, seni öyle görmek kalbimin acımasını izlemekti işte."

Derin derin nefesler aldı. "Unut gitsin."

"Unutamam. Seninle ilgili hiçbir şeyi unutamadım, unutmayacağım."

Avucumu ensesine götürdüm, yavaşça ve şifa olmasını dileyerek ense kökünü ovdum. Bir müddet sonra gevşediğini hissettim, annesinin sütünü içip açlığını bastıran bir oğlan çocuğu kadar mayışmıştı. Dudaklarım göğsüne minik öpücükler kondurdu, öptüğüm her noktaya bir yıldız bıraktım, göğsünü gökyüzü saydım. İzi silinen her öpücüğüm, gökyüzünden kayan bir yıldızdı.

"Sağlam tokat attın," diye konuştu, sesi ciddi olmasına rağmen asla kırıcı bir tona sahip değildi. "İntikamını aldın değil mi? Arabada atmak istediğin tokadı bu şekilde attın."

Ensesindeki ıslak saçları yavaşça okşarken, "Sahiden böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum sessizce.

Netti. "Hayır."

"Peki, ne düşünüyorsun?"

Yüzümü göğsüne sürttü. "Kalkıp sana birkaç sigara yakmayı."

Kâbus konusunu açmadı, açmayacaktı. O ısrar edebiliyor çünkü ona çözüleceğimi biliyordu ama ben ısrar edemiyordum. Kudretli ve iradeliydi, bana çözülmüyordu. Asrın'ın nefesleri dinerken, "Gün doğuyor," diye konuştum. "Şafak söküyor."

"Söyle ona senin kadar güzel olamadığı için utansın."

Sesim fısıltıydı. "Ben mi güzelim?"

"Sen, ölümün kıyamayacağı kadar güzelsin."

Devam ettim, "Sen, yaşamın incitemeyeceği kadar özelsin."

"Ve ben seninle olduğumda güzelim."

Alnımdan öptü.

Sonra yavaşça konuştu. "Sen uyumaya devam et, ben bir duş alacağım."

İtiraza meylettim, "Uyumayacağım."

Maharetli parmakları çeneme yerleşti, başımı arkaya yatırarak gözlerimizi aynı satıra yasladı. "Ne yani, benimle duş mu almak istiyorsun?"

Boğazım kurudu. Asrın pür dikkat, her an koyulaşmaya başlayan gözleriyle en içime bakarken dilimle altdudağımı ıslatma gafletine düştüm. Asrın seslice yutkunurken, çenesi gerildi ama bunu bana hissettirmemeye çalışıyordu. "Sen al," diye konuştum, canlı ve kalın dudaklarına uyuşmuş gibi bakarken. "Ben sonra alırım. Terlemişsin, hasta olacaksın." Üstünden kalkmama izin verdi. "Ben sana kıyafet hazırlarım."

Kıstığı gözlerle bana bakmaya devam ederken, ani bir manevrayla doğruldu ve zeminde dikildi. Parmakları tişörtünün ucuna uzandı, bir çırpıda üzerinden sıyırıp yüzüme fırlattıktan sonra cansız bir şekilde göz kırptı. "Duş kabini geniş..."

Tişörtü ona fırlattım. "Geri zekâlı."

Sırıttı, bana sırt çevirip banyoya girdiğinde bir süre orada oturdum ve sonra kalkıp etrafı topladım. Kızların sesi çıkmamıştı, onlara bakmak için Lavin'in odasına girdim ama ikisinin de çıkmış olduğunu gördüm. Ne ara çıkmışlardı? Derslerinin bu kadar erken olduğunu bilmiyordum. Saat yediyi geçmişti, ben uyanmadan hemen önce çıkmış olmalılardı. Mutfağa geçerek hem Asrın hem de kendim için kahve hazırladım. Bu saatte iştahım olmuyordu, bu yüzden sadece Asrın'a bir sandviç yaptım ve camı açıp hava alırken, onun banyodan çıkmasını bekledim.

Az sonra banyo kapısı kapandığında, altdudağımı dişleyerek mutfak kapısına baktım. Onunla biraz oyun oynamak istiyordum, bu sebepten parmak uçlarımda mutfak kapısının arkasına yürüyüp saklandım ve evin içinde beni aramasını bekledim. Ayak sesleri önce salonda, sonra koridorda duyuldu. "Viata?"

Sesli gülüşümü bastırarak elimi ağzımın üzerine kapattım. Asrın, homurdanarak mutfak kapısından içeriye girdiğinde, kalbimin hızlandığını hissettim. İçeriye doğru birkaç adım attı ve akabinde bakış açıma girdi. Etrafa bakınarak beni ararken, bir anda kapının arkasından çıktım ve onun çıplak sırtına atlayıverdim. "Buradayım."

Bir an sarsıldı ama çok çabuk toplayarak eliyle beni kalçamdan tuttu. Ayaklarım her iki anlamda da yerden kesildi ve yanağım omuz çıkıntısına yerleşti; teni sıcak ve ıslaktı. Huzurla gülümsediğimde, Asrın da gülümsedi ve beni kucağında çevirerek önüne aldı. Kollarımı boynuna doladım, uzanıp dudaklarımın üzerine bir öpücük bıraktı ve sanki

yüz yıllardır beni görmemiş gibi, büyük bir ilgiyle çehremi izledi. "Demek yaramazlık peşindeydin?"

Kıkırdayarak başımı aşağı yukarı salladım. "Oldukça iyi niyetliydim."

"Şuna da bakınız siz."

Parmaklarım, bir ağacın köküne tutunduğu gibi sıkıca omuzlarına tutundu ve gülümseyişim küçüldü. "Senin için kahve ve sandviç yaptım."

Dudaklarını yanağıma koydu ve beni belimden sıkıca tutarak burnundan derin bir nefes aldı. "Getir öpeyim o zaman ellerinden."

Kafamı iki yana sallayarak ondan kaçtım. Asrın geçip sandalyeye oturdu ve bir eliyle kahvesini alırken, diğer eliyle beni kendisine doğru çekti. Onunla aptalca olan şeyleri paylaşmayı da seviyordum, bu yüzden beni kendisine doğru çekerken, uzaklaşmaya çalıştım ve ona tekmeler savurdum. Tekmelerimi ciddiye almadı, beni ısrarla kendine çekmeye çalıştı ama bir an sonra ikimiz de zıt yönlere doğru kuvvet uyguladığımızda Asrın sandalyeden düştü ve çekiştirdiği tişörtüm beklenmedik şekilde yırtıldı.

Kahkahalara boğuldum.

Asrın da geçip gülüşüme bir sigara yakarken homurdanıp durdu.

Üzerime, Lavin'in badilerinden birini giyerek beraber evden ayrıldığımızda, Asrın'ın da üzerinde Cenk'in tişörtlerinden biri vardı. Range Rover'a yerleştik ve kampüse gidene kadar radyodan açtığım bir şarkıyı dinledik. Hava soğuktu, yanıma ceketimi almıştım ve o koyu yağmur yüklü bulutlara bakarken ceketime sarılıp durmuştum. Asrın radyoda şarkı aramış, bulduğu şarkıyı beğenerek, çok güzel, demiştim. Asrın da, sen bu şarkıdan da güzelsin, diyerek âdeta aşkını bir silah gibi kullanıp beni vurmuştu.

Okula vardığımızda o dersine girmiş, bense Almila'yı arayarak nerede olduğunu sormuştum. Bora ile ilgili konudan bahsetmemiştim. Ona söylemiş olmasını ümit ediyordum ama söylemediğine de emindim. Almila'yı arka bahçede bulduğumda, yanındaki çimlere oturdum ve mutsuz yüzüne bakarken, öfkeyle doldum. Kalbi kırık görünüyordu. Öyle dalgındı ki, beni fark etmesi zaman almıştı. Göz göze geldiğimizde irkildi. "Merhaba güzelim," diyerek parlak tenine bakarken, Almila gülümsemeye çalışarak beni selamladı. "Merhaba... Ne zaman geldin?"

"Az önce... Çok dalgınsın."

Omzunu silkerek geçiştirdi. "Sana çok kızdım ama... Aşk gerçekten insanı aptallaştırıyormuş Esila."

Dudaklarım acı bir şekilde kıvrıldı. "Bunu öğrenme şeklin bile acı verdi değil mi?"

"Bir şey oldu," dedi ve dizlerini kendine doğru çekerek kollarını etrafına doladı. Zayıf güneş saçlarını gölgelemiş, tenine öpücükler kondurmuştu. "Bora dünden beri telefonlarıma çıkmıyor, tabi kendisi de beni aramıyor. Zaten hiçbir zaman harika giden bir ilişkimiz olmadı ama benden uzaklaştığını hissediyorum ve bu zehir soluyormuşum gibi hissettiriyor. Senin duyguların karşılıklı, Asrın sana bayılıyor ama... Galiba benim duygularım tek taraflı. Bora için hoş vakit geçirdiği biriyim sadece."

Öyle olmadığını, Bora'nın onu sevdiğini söylemek istedim ama dün gördüklerimi hatırladığımda yumruklarımı sıkarak sustum. Almila yüzünü bana çevirdi ve bakışlarımı kaçırdığımı gördüğünde, acıyla güldü. "Susuyorsun... Sen de farkındasın."

Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi, çaresizlik elimi kolumu bağlayarak beni ufaladı. Bazen insan, kendi içindeki insana, hiç tanımadığı bir insan kadar yabancı oluyordu; işte bazen ben de duygularıma bu kadar yabancı kalıyor-

dum. Beni sessizliğe mahkûm eden bu çaresizlikten nefret ederek uzandım ve ona sarılarak ellerimi sırtına koydum. "Öyle değil," diyebildim sadece. Tüm kalbimle, dün gördüklerimin bir açıklaması olmasını istiyordum. Çünkü Bora'yı Almila'ya bakarken görmüştüm, sevdiğini görmüştüm. "Seni sevdiğini gördüm."

Almila ellerini kollarıma sardı ve omuzları titremeye başladı. Duyguları alabora olmuştu, kalbi kırıktı. Bora'nın bunu ona söylemesini bekleyemezdim, gidip onunla konuşmalıydım. Almila'yı biraz olsun iyileştirene kadar onunla bahçede oturduktan sonra sınıflarımıza gitmek üzere ayrıldık.

Derse girdiğimde Lavin'in bir arkadaşıyla konuştuğunu gördüm ve onu yanıma çekiştirdim. Sıramıza yerleştik. Havadan sudan bahsederken, öğretmen geldi ve böylelikle konuşmamız sonlandı. Ders boyunca Almila'yı, olanları öğrendiğinde ne kadar yıkılacağını düşünmüş ve kahrolmuştum. Lavin birkaç kez bu dalgınlığımın sebebini sormuştu, ona söylemeyi düşünmüş, sonra vazgeçmiştim.

Ders bittiğinde sıranın üstündeki birkaç kalemi ve defteri aceleyle çantama attıktan sonra Lavin'i geçiştirerek sınıftan çıktım. Asrın'ın yanına gitmek istiyordum, belki bu kirli gerçeği onunla paylaşırdım; aklına ihtiyacım vardı. Ellerimi ovuşturarak koridorun köşesini dönerken beklemediğim bir anda Bora'yı gördüm. Kötüydü. Sarı saçları dağılmıştı ve uykusuz olduğu aşikârdı. Konuşmak için yanıma geldiğini anladığımda, kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Eliyle yüzünü ovarken, "Sakin bir yere geçelim," diye rica etti yorgun bir sesle. "Anlatmam gereken şeyler var."

Sadece kafamı salladım. Yan yana koridorun sonunda, geniş camın önündeki koltuklarına yürüdük ve karşılıklı oturduk. Koridor boştu ve ihtiyacımız olan şey de sakinlikti. Omuzlarımı dikleştirirken kızgın bakışlarımı onunla

buluşturdum. Kızararak başını önüne eğmesi karşısında homurdandım.

"Bakma bana öyle," diye konuştu, kafasını şiddetle iki yana salladı. "Almila'ya ihanet etmedim."

Gözlerinde gördüğüm gerçeklikte neyin nesiydi?

"Gördüğüm şey iğrençti ama iyi ki görmüşüm. Sana nasıl bakmamı bekliyorsun? Bir kadınla öpüşüyordun ve Almila telefonlarına çıkmadığın için berbat durumda. Bunun her yanı iğrenç."

Yüzünü buruşturdu ve ellerini, tırnaklarıyla âdeta kazıdı. "Gördüğün şeyin iğrenç olduğunu ben de biliyorum ama o bir yanılma. Bak, lütfen sözümü kesmeden beni dinle?"

Söyleyeceklerine olan ihtiyacım için onu dikkate aldım ve kafamı salladım. "Peki, dinleyeceğim."

Rahat bir nefes verdi, bu rahatlığın dayandığı gerçeği duymak için sabırsızlandım. Elleriyle alnını ovarken, mavi gözlerini aramızdaki masanın üstüne dikti. "Dün dersten sonra Almila'nın yanına gidecektim. Çok arıyordu, ben de konuşmak yerine onu görmek istedim. Dersten sonra sınıftan çıktım. Yürürken, tam kadınlar tuvaletinin önünden geçerken bir çığlık duydum. İlk an ilgilenmedim ama bir kadın çığlığı olduğu için yok sayamadım. Tuvaletin kapısı kilitliydi, baya bir yüklendikten sonra kapı aralandı ama gördüğüm şey tıpkı seninki gibi bir yanılmaydı. Herifin biri o kızın üstüne abanmıştı, taciz edildiğini sandım ve kıza yardım ettim. Çocuğu kızdan uzaklaştırdığımda, çocuk ne olduğunu anlayamadan tuvaletten kaçtı, kız öyle kötü görünüyordu ki, herifin peşine düşemedim." Soluklandı. "Kızı toparlamaya çalıştım ve iyi olduğuna emin olduktan sonra tuvaletten ayrılmak istedim ama kız benden önce davrandı. Sen kapıyı açmadan sadece bir saniye önceydi, ona hiçbir şekilde karşılık vermedim."

Onu dinlerken dikkatimi çeken en önemli şey yüzündeki ifade oldu. Gerçekten işlemediği bir suçla yargılanıyor gibi görünüyordu ama bu ifadenin ne kadar samimi olduğunu bilmiyordum. Kaşlarımı yukarıya kaldırdım ve dudağımı alay edercesine büktüm. "Türk filmi falan mı bu Bora?" Kuşkuyla ona baktım. "Söylediklerinin ne kadar kurmaca durduğunu görmüyor musun? Çok klişe, ne kadar inanabilirim ki?"

"Doğru söylüyorum, yemin ederim ki hiçbir kabahatim yok." Gözlerini yumdu, bunları tam anlamıyla hazmedememiş görünüyordu. "Kızı tanımıyorum bile, ben böyle bir adam değilim. Esila beni uzun zamandır tanıyorsun, öyle bir adam mıyım?"

Aklımı karıştıran tam olarak buydu. Bora'yı uzun zamandır tanıyordum ve benden hoşlanırken bile bana bir yanlışı olmamıştı. Beni kazanmak için ucuz numaralar yapmamış, saygı duymuştu. Anlayışlı, düzgün bir adamdı. Saçlarımı çekiştirirken, "Tamam, öyle biri değilsin ama Almila benim için çok değerli," dedim sıkıntıyla. "Anlattıkların doğru bile olsa bunları bilmeli."

Ensesini ovarken, sertçe yutkundu. "Dünden beri iyi değilim, sen bilmesen de ben suçum olmadığını biliyorum ama kendimi çok huzursuz hissediyorum. Birçok kızla birçok şey yaşadım ama Almila'dan sonra birini öpmek iğrençti. Söyleyeceğim, bana inanmayacağını biliyorum ama söyleyeceğim."

Almila'nın ağladığını düşündüm ve karanlık bir odada kalmışım gibi hissettim. Yıkılacaktı, çünkü aşk ölümcül bir duyguydu. Saçlarımı serbest bırakarak, "O kız neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum anlamayarak. "Senden hoşlanıyor falan mıydı?"

Bakışlarını kaçırdı. "Almila ile kavgalıymış sanırım, ben tanımıyorum. Hırsından yaptı galiba, bilmiyorum. Nefret ediyorum ondan, boka batırdı her şeyi!"

Almila'nın o kızla tartıştığını bilmiyordum, eğer Bora'nın dedikleri doğruysa o kıza sorulacak bir hesabım vardı. Hatta hemen şimdi bunu yapacaktım. Oturduğum yerden doğruldum ve Bora'nın afalladığını gördüğümde, "Almila ile bir an evvel konuş," diye onu uyardım. "Senden duyması belki bu durumu kurtarabilir. Eğer başkasından duyarsa..."

"Söz." İç çekti. "İlk benden duyacak."

Bora doğru söylüyorsa bile bir başkasıyla dolaylı yoldan da olsa öpüşmüştü ve Almila'nın bunu iyi karşılamayacağını biliyordum. Kız Almila'nın sınıfında olmalıydı, ilişkilerini bildiğine göre...

O sınıfa yürüdüm ve öğretmenin olmadığını fark ettiğimde derin bir nefes verdim. Şükür ki Almila da sınıfta yoktu, aceleyle kızı aradım ve orta sırada olduğunu gördüğümde yanına ilerledim.

Sırasının önünde bittiğimde ellerimi sıraya sertçe vurdum. Gruptaki gençler irkildi, hepsinin bakışları bana uzandığında tanıdık yabancı da omzunun üstünden bana döndü. Dişlerimi sıktım, onun üstüne doğru eğilirken, aniden bir elimle çenesini yakaladım ve tırnaklarımı tenine batırdım. Gözleri büyüdü ve etrafa bakındı. "Sana tek bir şey diyeceğim," dedim ve aynı öfkeyle konuşmama devam ettim. "Onlardan uzak dur."

Kız elimi ittirecek gibi olduğunda, parmaklarımın kuvvetini arttırarak buna mani oldum ve kızarmış yanaklarına alayla baktım. "Utanma duygun olması beni şaşırttı," dedim ve insanların uğultularına aldırmadan onu uyardım. "Eğer doğrular Bora'nın anlattığı gibiyse elimden çekeceğin var."

Yüzünü sertçe savurdum, saçları çamaşır gibi silkinirken, ondan kopardığım ellerimi yanıma indirdim. Arkadaşları şaşkın bakışlarla onu incelerken, dehşete kapılmış görünüyordu. Ağzını açıp tek kelime edemedi. Yumruklarını

sıkmış, arkadaşlarının yanında aşağılanmaktan utanmıştı. Doğruldum. "Beni anladığını umuyorum tatlım."

Omuzlarımı dikleştirerek arkamı döndüm. Sınıftan çıktığımda, sırtımı bulduğum ilk duvara yasladım. Kendime dair çok sorunum vardı zaten bir de Almila için üzülmek beni psikolojik ve ruhsal olarak kötü etkilemişti. Gözlerimi kapatarak duygularımı yatıştırdım ve açtığımda, koridorun diğer ucunda, duygularımı sarsan o adamı gördüm. Koridora yeni çıkmış, beni burada görmeyi beklemediği için kaşlarını çatmıştı. Beklenmedik karşılaşma ve bakışmamız, sanki bir yıl sürdü ve asla hareket etmeden olduğumuz yerden birbirimizi uzun uzun izledik. İşte, herkesin gözlerine bakıp, evine dönmüş gibi hissettiği birisi vardı; bazen o evin içi karanlık olsa bile.

*

İçimdeki bu his geçmiyor, ona her gün daha çok âşık oluyorum.

Dünyanın çatısına, gökyüzüne bakıyor, sönük yıldızları izliyordum. Arabanın içinde bir şarkı çalıyordu, bu şarkıyı biliyordum, Asrın yokken çok dinlemiştim. Bir ayrılık şarkısıydı, acı vermişti, zaten bu şarkılar hep böyledir. Şimdi kulağımda bu şarkı çalarken, onun da benden ayrı olduğu zamanlarda bu şarkıyı dinleyip dinlemediğini merak ediyordum.

Çünkü sen hâlâ dayanma sebebimsin, diyordu şarkıda.

"Asrın?"

"Söyle."

"Bora'yı başka biriyle öpüşürken gördüm."

Dudaklarından ahlâksız bir küfür çıktıktan sonra kafasını iki yana salladı. "Bora sadakatsiz bir herif değil, onu tanıyorum. Bunu nasıl yapar, ne gördüğünden emin misin?"

"Dün kadınlar tuvaletinde gördüm," diye konuştum sıkıntılı bir sesle. "Bugün de Bora ile konuştum. Kendisi öpmediğini söyledi, aslında ona inandım ama önemli olan Almila'nın bilmesi."

"İğrenç." Üstüme örttüğü ceketteki pakete uzanırken devam etti. "O dudaklarla bir daha Almila'yı nasıl öpecek?"

Kalbim acıdı. "Bilmem ki."

Çakmağı çaktı, sigarayı tutuşturdu. Turuncumsu alev gözbebeğime dokundu, sigarayı içine çekişini dinledim. Dışarıdaydık, arabanın üzerinde yan yana uzanıyor, gökyüzünü izliyorduk. Üzerimde Asrın'ın ceketi vardı, akşam saatiydi ama henüz gece olmamıştı. Burası sakin bir sokaktı, Asrın'ın bazen böyle delilikleri olurdu. Acıları ona fazla geldiğinde kendinden uzaklaşır, başka bir hayata sahipmiş gibi, benimle birlikte hiç bilmediği sokaklarda dururdu. Huylarının iyi olduğunu söyleyemezdim ama işte ben de ona deliyim; bu yüzden şikâyetim yok. Esnedim ve elimi ceketin altından sokarak elini aradım, buldum, tuttum. Asrın gülümsedi ve avuçlarımız birbirini tamamladı. "Esila, hiçbir şey kolay olmadı. Ne gidişim ne gelişim. Annemi ikna etmek sandığın kadar kolay değildi, hâlâ ikna etmiş sayılmam. O benim annem... Canım... Düşünceleri, fikirleri, kırgınlıkları çok önemli... O babamın bana yadigârı, bir isteğini ikiletemem. Beni anlıyorsun değil mi?"

Aniden böyle şeylerden bahsetmesi beni korkuttu. "Bir daha mı gideceksin?"

Sigarayı parmaklarının arasında tutarken duraksadı. "Ne? Hayır, hayır. Gitmeyeceğim, bahsettiğim bu değildi," diye konuştu, sesindeki keskinlik korku balonunu patlattı ve vücudum gevşedi. "Bahsettiğim, annemin seni kırmasına izin vermemen. Anneme saygı duyduğunu ve hatta sevdiğini görebiliyorum. Bunun için sana minnettarım. Seni kıracaktır, tıpkı beni kırdığı gibi ama aldırma. Bir an sonra unutacak."

Aldırmamaya gayret edecektim. "Pekâlâ, beni kırmasına izin vermeyeceğim," diye konuştum, sert rüzgâr yanaklarımı ısırdı. "Anneni getirmek çok mu zor oldu?"

İki dudağının arasına yasladığı sigaradan uzun bir nefes aldı, zehirlendiğinde panzehir olmak istedim. "Kolay olmadı, defalarca kez ikimiz için biletler aldım ama her defasında onları yüzüme çarptı. Ben yüzüme müdahaleden hoşlanan bir adam değilim, yani ıslahevinde yüzüme çok tükürmüşlerdi ama annem o biletleri yüzüme çarptığında acıtan tek şey sana gelemeyeceğim düşüncesiydi. İstanbul'u sevmiyor, sevmesi için sebebi de yok. Babamı çok özlüyor, ben onun kadar özlemediğim için onu anlamıyorum. Niko burada olsaydı onu yine getirmezdim ama yurtdışında olduğunu biliyorum. Bak, ben annemin o adamla aynı havayı solumasını kaldıramam."

"Annen gitmek istiyor," diye konuştum, bunu hissedebiliyordum. "Onu üzemeyeceksin."

Sigaranın külünü silkti, bir kısmı başparmağına sıçradı. "Annemi burada kalmaya alıştıracağım. Bizim için."

İstediğinde birçok şey yapabileceğini biliyordum. Annesini ikna etmesini umut ediyordum. Yoksa arada kalacak, yorulacaktı. Parmaklarını sıkarak sevgimi onunla paylaşırken, dudaklarımı kararsızlıkla aradım. "İntiharımı öğrendiğinde neden öyle davrandın?"

Sessizlik.

Biraz...

Ve sonra biraz daha...

Ta ki Asrın, cinayeti cennette işlenen ama suçu cehenneme atılan bir adam olduğunu bir kez daha kanıtlayana dek...

Konuşurken gözleri kapalıydı. "Korkman gerektiğini hissettim. O an seni çekip sarılıp, bunu yok sayamazdım. Bunu yapsaydım, hiçbir zaman buna bir daha kalkışmayacağına emin olamayacaktım. İntiharın korkunç bir şey olduğunun farkına varmanı istedim."

"Bu yanlış," diye konuştum aksi bir dille. *"Kendini rahatlatmak için beni kırmayı göze aldın."*

Ölü bir tebessüm mezar kazdı dudaklarının yanı başına. *"Evet, bunu yaptım. Her zaman bencildim, aksini iddia etmedim. Yanlış ve kusurluyum ama insanlara bunu asla yansıtmam. Kusursuzum... Seni ve insanları bu yalanla kandırdım."*

Onun inandığım en güzel yalan olduğunu düşünmüştüm.

Kusurlu.

Kurmaca.

Soğuktan titreyen uzuvlarım sıcak buselerle nasiplenmek ister gibi kıpırdanırken, Asrın'ın gözlerindeki şehre yabancılar girdi. Asrın savunmasızdı, bana karşı savunmasız olmasını seviyordum. Dudaklarımı tereddütle uzatıp dudaklarına dokundurdum ve titreyerek kapanan gözlerine gülümsedim. Sonrasında her şey bir anda gelişti. Asrın ne ara doğruldu, bedenini ne ara üzerime atıp ne ara burnumun dibine girdi hiç mi hiç anlamamıştım. Küçük bir kuşmuşum gibi kafesledi beni, altında can vermekten pişman olmayacağım bir anın içine hapsolduk. Dirsekleri başımın iki yanına yaslandı, bedeninin her girinti ve çıkıntısını hissedebiliyordum. Göğüslerimiz birbirine yaslanırken, sigarasını kulağımın arasına yerleştirdi.

Nefesim tökezlerken, "Kulağım yanacak," diye konuştum fakat korkmuyordum, tatlı bir haz bedenime sürüklenmişti.

Elini yüzüme koydu. "Seni yakacak tek ateş, benim."

Onun sigaraya bulanmış kokusuna olan ihtiyacım gün yüzüne çıktı, derince kokladım. Gözlerindeki oğlan çocuğu bir vadinin arkasında bilyelerini çevirirken, sevdiğim adamın bakışlarındaki değişimi anbean izledim. Dudakları

aralıktı, bakışları birkaç ton koyulaşmıştı ve yutkunmamak için üstün bir çaba sarf ediyordu. "Biliyor musun? Her kar tanesini bir melek indirirmiş yeryüzüne," diye fısıldadı, kalın dudakları yüzümün her yanına buseler kondurmaya başladı. "Hepsi omuzlarında taşır, sabırla sırasını beklermiş. Bir rivayete göre yeryüzüne inen bir kar tanesi gördüğü adama tutulmuş. Her kış, inmek için bir meleğin omuzlarına konarmış. Sonra bir kış günü, tutulduğu adamın evine yağmış. Artık dayanamamış, adama aşkını anlatmış."

Hayranlıkla ve ilgiyle bir masal misali dinlerken, "Ama kar tanesi nasıl adama âşık olabilir ki?" diye sordum anlamayarak. "İlginç."

Sakallarıyla tenimi gıdıkladı. "Şşt dinle," diye fısıldadı, sesi boğuktu. Devam etti, "Adam kar tanesiyle alay etmiş, bunun mümkün olmadığını söylemiş ve kar tanesinin üzüntüsine aldırmadan ayağıyla onu ezmiş. Erimiş, ölmüş zavallı. Yeniden buharlaşırken öldüğüne hiç pişman olmamış."

Asrın durdu. Saçlarımın yorgun uçlarına yavaşça dokunurken, sigarayı saçlarımın arasından çekti, çıkardı. "Seni bir gün öldüreceğim," dedi, acı içimi deşti. "Ama o kadar güzel seveceğim ki, öldüğüne asla pişman olmayacaksın."

Beni öldürdüğün yerden daha çok seveceğim seni.

Avuçlarımı yanaklarına yerleştirdim, yaşamın tadı yüzüme ılık bir nehir gibi aktı. Asrın saçlarımı koklarken fısıldadım, "Beni babam bile öldürememiş, senin gücün yetmez ki öldürmeye."

Ruhsuz bir şekilde güldü, bilincime bir mezar kazıldı, gülüşlerine toprak attım. "Baban sevmeden öldürmeye kalktı. Öyle olmaz, önce sevecek sonra öldüreceksin."

Asrın üstümdeki cekete uzandı, cebinden bir papatya çıkardı ve onu saçlarımın arasına yerleştirdi. Güldüm, güldü.

Ölü bir papatyaydı.

Onu nereden bulduğunu merak ettim.

"Bileklerinden öpsem, tam nabzının üstünden..." Nabzım hızlandı, gülüşüm galaksinin içinde kaybolan bir yıldız gibi avucunda kayboldu. "Avuç içindeki çizgilere kadar tapmış olur muyum?"

Fısıldadım. "Bir gün karşına oturdum, seni izledim. Oradaydın ama aslında yoktun. Bu bir halüsinasyondu. Bana gülüyordun, sen çok güzel gülen bir adamsın. Sarhoş gibiydim, senin olduğunu kanıtlayamıyordum ama o an beni hissettiğini, düşündüğünü biliyordum."

"Seni düşününce uyuyasım geliyordu, rüyalarıma gelmen için."

Gözlerimi yumarken, "Neden papatya?" diye sordum merakla.

"Papatyalar ölüm kokar sevgilim."

Sevgilim.

Sustum. Sustu. Diyecek bir şeylerim vardı ama aynı zamanda söyleyecek hiçbir şeyim de yoktu. Bir müddet daha o pozisyonda kaldıktan sonra Asrın fazla üşüdüğümü düşünerek bu ana bir son vermişti. Kalkmış, beni kucaklamış, arabanın içine yerleştirmişti.

Range Rover'da yol aldığımız vakit boyunca konuşmadık. Arada bir bana sataşmış, saçlarımı çekiştirmiş ve hatta çimdik atmıştı ama tepkilerine gülmekle yetinmiştim. Annem aramıştı, ikimiz de bunun üstünde durmamış olsak da vicdanım kıpırdanmıştı. Onunla konuşmalıydım ama şu an değil, Asrın'la aramızdaki her şeyi çözmüşken değil.

Araba, annemle yaşadığım evin önünde durduğunda indim ve kısa sürede döneceğimi söyleyerek rezidansa çıktım. Annem işten dönmüş müydü bilmiyordum, zaten onun için değil, Pati'yi almak için gelmiştim. Nefes nefese dairenin önünde durduğumda, anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve içeriye girerek ona seslendim. "Pati?"

Salona geçtim ve onun sık sık oturduğu yerlere bakarken, beni karşılamamasını garipsedim. Bana çok düşkündü, böyle yapmazdı. "Pati, oğlum gel yapışsana yakama. Neredesin?"

Düzenli uyku saati olmasa da bu saatte uyuyabileceğine olan inancım yüksekti. Mutfağa yürüdüm ve ışığı açarak onu aradım ama hiçbir köşede yoktu. Banyoya ve ardından tuvalete baktım ama kesinlikle oralarda da yoktu. Gergin bir nefes verip "Pati," diye konuştum sesimi yükselterek. "Annen seni merak ediyor, hadi yanıma gel oğlum."

Pati yoktu.

Titreyen parmaklarımı dudaklarımın üstüne yaslarken canımdan can kopuyormuş gibi hissetmem ne kadar normaldi? O dışarıya çıkan bir kedi değildi, öyle huyları yoktu. Evde değilse neredeydi ki, annem yanında götürmüş olabilir miydi? "Pa... Pati," diye seslendim, bir kez daha, umutla. "Lütfen saklandıysan çıkar mısın? Çok korkutuyorsun beni."

Sarsılma omuzlarımda başlarken, kalbim müthiş bir korkuya kasıldı. Asrın dairenin aralık kapısındaydı. Bana baktı ve sordu, "Ağlıyorsun! Ne oldu?"

İçim paramparçaydı. "Pati yok. Asrın, Pati hiçbir yerde yok."

Evet, yoktu.

Pati hiçbir yerde yoktu.

Bölüm 17

-Kutsanmış Bedenler-

Korkuyordum.

Asrın yanımdaydı ama ben korkuyordum.

Pati'nin kaybına dayanamazdım.

Asrın'ın anlık şaşkınlığını soludum, donup kalmıştı. Zehir zemberek gözlerine usulca sızan merakla hızla yanıma ilerlerken, "Ne demek yok?" diye konuştu, sesi temkinliydi, anlamlandıramamıştı. "O küçücük bir kedi. Bir yere saklanmış, seninle oyun oynuyordur."

Yanıma iliştiğinde, titreyen parmaklarımı ceketiyle sarmalanan kollarına yasladım ve sulanan gözlerimi usulca yukarı kaldırdım. "Pati böyle oyunlar çevirmez. Uysal bir kedidir, sen de biliyorsun. Evin her yanına baktım, hiçbir yerde yok."

Durdu. Kafasını ve söylediklerimi toparlamaya çalıştığını görüyordum. İçimde kötü bir his vardı, aksi halde ağlayacak raddeye gelmezdim. Avuç içi soğuk yanağıma bütünleyici bir parça gibi oturdu. "Sakin ol," diye konuştu yatıştırıcı bir sesle. "Her odaya baktığına emin misin? Tamam, Pati uysaldır ama kedi sonuçta, ne yapacağı belli olmaz."

"Ne olursun bulalım onu," diye yakardım, yalvaran gözlerle ona bakarken. "Evin her yanına baktım ama yok,

yok... O benim için çok değerli." Nefeslendim. "Lütfen bulalım, ne istersen yaparım."

Gür, kavisli kaşları alnına yükseldi. "Bunun için senden bir şey istemem ki? Ne saçmalıyorsun, kendine gel. Dairenin kapısı açık kaldıysa bir an boşluktan yararlanıp çıkmıştır, ben etrafa göz atacağım."

Endişeyle koluna sarıldım. "Ben de seninle geleceğim. Burada meraktan ölürüm."

Sesli bir nefes vererek, "Bu kadar endişelenme," dediğinde sessiz kaldım. Islak gözlerimi son bir kez daha etrafta gezdirerek daireyi terk ettim. Hızlı adımlarla merdivenleri indik. Asrın arkamdan geliyordu, beni hiçbir şekilde yalnız bırakmamasını seviyordum.

Sitenin kapısını araladıktan sonra dışarıya güçsüz bir adım attım ve Asrın da hemen arkamdan çıktığında rezidansın önünden uzaklaşarak geniş bahçeyi dikkatle aramaya başladım. Asrın, endişesini çaktırmıyordu ama benim artık onun içini gördüğümden haberi var mıydı? Çok korkmuş görünmese de Pati için tedirgin olmuştu. Koşturarak bahçenin etrafını dönerken, "Pati," diye bağırdım, tüm sesimle. "Ortaya çıkar mısın? Hadi bak, beni çok endişelendiriyorsun pis kedi."

Asrın'ın açtığı telefon ışığının gölgesi üstüme devrildi, karanlığın sırtında açılan çukura loş aydınlık aktı. Bu, etrafı sağlıklı seçebilmem için olanak sağlarken Asrın'ın ilahi sesi doldurdu kulaklarımı. "Kavat, hadi çık oraya ve bu sümüklüyü ağlatmaya bir son ver." O da etrafı arıyordu. "Oyun mu oynuyorsun?"

"Kavat demeyi kes," diye konuştum ani sinirle. "Onu seviyorsun işte. Neden sürekli insanlardan sevgini saklıyorsun ki?"

"Pati insan mı geri zekâlı?"

Hevesle ve umutla tek tük ağaçların arasındaki karanlığa dikkatle bakarken, "Anlamak istediğin yerden anlama," diye çıkıştım, çok gergin hissediyordum. "İnsanlara hakaret ederek sevgini gizlemeye çalışıyorsun ama biliyor musun Asrın, biz bunu yemiyoruz."

Sinirlendiğinde, soluğu saçlarıma daha sert çarptı. "İnsanlarla vıcık vıcık samimiyetler kurmak ilgimi çekmiyor. Birileriyle dalga geçiyorsam benim için önemlidir vesselam. Bu kadar basit ve net... Bu zamana kadar kurcalamadın, şimdi derdin ne?"

Ellerimi saçlarıma daldırıp çekiştirdim, sinirlerim bozulmuştu. "Canım şimdi kurcalamak istiyor," diye konuştum kaprisli bir yaklaşımla. "Ben senin emirlerini, kaba tavırlarını hep alttan alıyorum. Bir kere de sen benim ani sinirimi, kaprisimi çeksen ne olur ki Asrın?"

Deyim yerindeyse put kesildi. Atacağı adım boşluğa düştü, gözünün sahnesinde küçük bir oyun çevrildi. Bir adam vardı, bir kadının resmini çiziyordu ama o resmi ondan başka kimse göremiyordu. Ben sanki yalnızca onun keşfettiği bir haritaydım ama hazinem yoktu. Kuru topraktan başka bir şey değildim.

Bakışlarını etrafa çevirirken, "Çekerim," diye konuştu yavaşça. "Sen yap kapris, ben çekerim."

Bir an gülmek istedim, sonra bu eylemi isteyecek kadar değişik ruh haline büründüğümü fark ederek durdum. Asrın ensesini ovarken, ilgisiz görünmeye özen göstererek Pati'yi aramaya devam etti. Kafamı iki yana sallayıp kalbimin amansız ritmini susturmaya çalışırken etrafı kolaçan ediyordum.

Koşuştururken, "Pati," diye bağırdım korkuyla. "Sen var ya sen ne hain bir kedisin. Çok üzüyorsun beni!"

Gözyaşlarımla olan mücadelemi kaybettiğim anda avucumu yüzüme örttüm ve bir umutla bekledim Pati'nin sesi-

ni. Yoktu. O, saf ve bana düşkün bir kediydi, beni terk etmeyeceğine yemin ederdim. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırmadan önce konuştum. "Pati, lütfen buralardaysan ortaya çık. Bak, çıkmazsan seninle bir daha uyumam."

Çaresiz gözlerle karanlığın içinde dolanırken, Asrın'ın yokluğunu fark ettim ve tam o anda kulaklarımı gürültülü bir küfür doldurdu. Asrın'ın sırtı bana dönük bir şekilde, kalabalık ağaçların altında durduğunu gördüm.

Ürpererek mırıldandım. "Asrın, neler oluyor?"

Karanlık bir duygu, kapı deliğinden sızar gibi içime sızdı ve elim ayağım buz kesti. Alacağım nefesi kesik kesik aldıktan sonra bacaklarımın iradesini elime geçirdim ve aceleci adımlarla onun yanına iliştim. Asrın omzunun üstünden bana döndüğünde, telefonun ışığı yüzlerimizin büyük bir kısmını aydınlattı. Yüzünde anlam veremediğim bir ifade yakaladım.

"Pati, burada."

Çok derin bir nefes verirken sırtımdan inen yükün rahatlığını hissederek onun yanında durdum. Asrın dudaklarını birbirine bastırarak kafasını hafifçe aşağıya eğdiğinde, "Ne?" diye sordum anlamayarak. "Yoksa yaralanmış mı?"

Telaşla ileri atıldım, Pati'nin gönlümdeki değeri tartışılamazdı. Ağacın yanına baktığımda ufak çaplı bir şok dalgasıyla sarsıldım. Gözlerim bu manzaraya şahit olmaktan pişmanlık duyarken, dudaklarım evsiz bir balık misali aralandı.

Pati bir kediyle cilveleşiyordu.

Aralık dudaklarımdan ufak bir şaşkınlık iniltisi döküldü ve ardından anlamsız homurtular çıktı. "Asrın?" Afallamış bir şekilde önümdeki manzaraya bakmaya devam ettim. "Onlar ne halt ediyor?"

Asrın genzini temizledi gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Rahat bırak gençleri, halletsinler işlerini."

Cümlelerimi toparlamaya çalıştım ama ciddi anlamda şaşırmıştım. "Asrın... Bunlar..."

Erkeksi bir şekilde güldü. "Evet Esila," diye alay etti benimle. "Bizi boş yere endişelendirdi kavat."

Pati'den ve henüz tanışmadığım kediden yükselen mırıltıları işittiğimde boynumun bile kızardığını hissettim. Yanaklarım yanarken, "Gidelim mi buradan?" diye konuştum aceleyle. "Sonra gelip onu alırız."

Asrın elimi tutup beni eve doğru götürürken, Pati'ye kızıp durdum. Asrın ise gülmekle yetindi. Dönüp onun sırtına elimi çarptığımda beni kucakladı ve ayaklarımı yerden keserek rezidansın duvarına yasladı. Kollarını iki yanımdan uzatarak beni kendisiyle duvar arasına sıkıştırdı. Hesaplanmamış yakınlıkla donakaldım ve elimi göğsüne koyarak bir galaksi kadar derin duran gözlerine baktım. Bakışları sıcak ve yakıcıydı. Ellerimi bileklerimden tutarak başımın üzerine aldığında, dudaklarım kıvrıldı ve Asrın yaklaşıp gülüşümden öptü. "Yarın seni yatımıza götüreyim mi?"

Yat... Duraksadım ve gözlerimin önüne gelen sahneleri anımsayarak güçlü bir şekilde yutkundum. O yata ilk ve son kez gittiğimizde olanlar malumdu. Vücuduna baktım, o gece ilk kez bu vücudun her yanına dokunmuştum. Asrın bileklerimin içini okşarken, "Gidelim," diye fısıldadım, soluklarım hızlanmıştı. "Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Gözlerinde bir ışık huzmesi parladı ve gözlerimi güneş gibi yaktı. Göğsünün sertçe yükselip göğsüme yaslanması karşısında boğazım kurudu ve bir çiçek olsam, o üstüme basıp geçse de onu seveceğimi düşündüm. Benden istediği cevabı almış olmalı ki, bileklerimi serbest bırakarak duvardan indirdi ve avuçlarımızı birleştirerek alnını alnıma yasladı. Ölüm beni nerede bulur bilmiyorum ama bu gözlerde bulursa, ölümü bile sevebilirim. Bana bir kalp vermişti, bir

omuz, bir aşk... Kalbini avucuma almıştım, omzuna yaslanmıştım, aşkıyla da kurtulmuştum.

*

O beni kurtardı, ya ben onu kurtarabildim mi?

Onunla yürüdüm, onunla koştum, onunla durdum... Onunla düştüm.

Bazen onu yerden kaldırıp kaldıramadığımı, onu kurtarıp kurtaramadığımı düşünüyordum. Yalnız kaldığımda, bana Asrın'ı ve onun acılarını hatırlatan bir şarkı çaldığında, onun için daha ne yapabileceğimi düşünüyordum. O beni kurtardı... Ben de onu kurtarmalıydım.

Elimi elbisemin kumaşında kaydırarak taksinin camından dışarıya bakarken, onu mutlu ederek onu kurtarabileceğimi düşündüm. Asrın, mutluluğu sisteminden atmış bir adamdı. Kasvetli duyguları vardı, insanlarla diyaloğu azdı, pek gülümsemezdi. Ben olmasam o dipten çıkmaz, bunu düşünmezdi bile. Kulaklığını takardı, bir şarkı açardı, şapkasını örter ve kalabalık içinde yalnız oturup sarhoş olurdu. Onun hayattan istediği hiçbir şey yoktu, benden başka.

Yata gidiyordum, hatta varmak üzereydim. Dün Pati'yi alıp Lavin'in evine geçtikten sonra Asrın'la bir daha görüşmemiştim, sadece mesajlaşmıştık ve şu an yatta beni beklediğini biliyordum. Akşamdı, karanlıktı, dolunay alçaktaydı ve kalbim daha ona varmadan hızlı atıyordu. Gelip beni Lavin'in evinden almayı teklif etmişti ama ona kendim gitmek istediğimi söylemiştim. Bu geceyi yatta geçirecektim ve bu gece, bir kez daha birlikte olacağımızı hissediyordum. Onu özlemiştim, yalan söylemeyeceğim, bedenini de özlemiştim. Onunla keşfettiğim duyguları, yıldızları görmeyi, dünyayı etrafımda döndürmesini de özledim... Bu yüzden benimle birlikte olmak isterse kabul edecektim.

Onun için siyah bir elbise giymiş, biraz makyaj yapmıştım. Elbisem dizlerime kadar uzanan, belimi sıkıca saran bir kumaşa sahipti. Kalın askılıydı, biraz göğüs dekoltesi vardı ama içinde kendimi güzel bulmuştum. Saçlarımı açık bırakmış, yanıma bir deri ceketle çanta almıştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımla etrafa dağılan rujumu toparladım.

O sırada telefonum çaldı.

Asrın'ın beni merak ederek aradığını düşündüm ve telefonu ceketimin cebinden çıkararak aramaya baktığımda, Almila'dan geldiğini gördüm. Göğsüm anında daraldı ve sıkıntılı bir his karnımı düğümledi. Cevaplayarak telefonu kulağıma yasladığında, "Biliyor muydun?" diye bağıran bir ses duydum ve şaşkına dönerek gözlerimi kocaman açtım. Daha benim konuşmama izin vermeden, aynı tonda devam etti. "Bora'nın başka birisiyle öpüştüğünü biliyor muydun?"

Vücudum buz kesti ve hücrelerim bölünüyormuş gibi fiziksel bir acı çektim. Gözlerim hızla kapanırken onun hıçkırık sesini duydum ve bu gecenin bir anda karardığını hissederek, "Almila," diyebildim, çaresizlikle. Ağlıyordu, öğrenmişti. Bora mı söylemişti? Ah, yıkılmıştı işte. "Bora mı söyledi?"

"Kahretsin! Aldatıldım!"

Telefon suratıma kapandı ve bunu idrak ettiğimde gözlerim aralandı. Taksinin ıslak camına bakarken, telefon yumruğumun arasına sıkıştı ve duygularım ruhumu sanki ameliyata kaldırdı. Nasıl öğrendiğini bilmiyordum ama sesinin o tonunu atlatabileceğimi sanmıyordum. Hayır, onu yalnız bırakamazdım. Derhal telefonuma davranıp onu yeniden aradığımda, telefonu kapalıydı. Bana da öfkeli olabileceği düşüncesi kalbimi yıkıp geçti.

"Geldik hanımefendi."

Taksi şoförünün sesini duyarak irkildim ve gözlerimi etrafta gezdirdiğimde, gerçekten sahilde olduğumuzu gördüm. İşte, yat orada, tüm görkemiyle göz alıyordu. Cüzdanımdan bir miktar para çıkarıp borcumu ödedim ve taksiden indim. Çantamı omzuma asarak kollarımı etrafıma sardım ve başımı kaldırıp yatın güvertesine baktım.

Oradaydı.

Güvertede, beni bekliyordu.

O bir evdi ama bazen bu evin ışıkları yanıyor mu bilemiyordum.

Titriyordum, az önce olan şeyin üzerine bir de ona hissettiğim duyguların yoğunluğu nefesimi kesmişti. Güverteye yaklaştığımda Asrın yatın merdivenlerini indi ve aramızda bir adım kala durdu. Elini uzattı ve parmaklarımı istedi. Titreyen elimi avucunun içine bıraktım. Vücudumu sertçe kendine çektiğinde ona katılarak güverteye çıktım. "Hoş geldin bebeğim."

"Hoş buldum."

Titrediğimi fark ederek elimden tuttu ve beni içeriye çekti. Birleşen ellerimize bakarken onunla birlikte güvertedeki kapıdan içeriye, kapalı alana geçtik ve bir an karşılıklı olarak durup birbirimize baktık. Yatın lambaları yanıyordu, onu net olarak görüyordum. Üzerinde siyah bir kumaş gömlekle keten bir pantolon vardı, gömleği ona çok yakıştırdığım için gülümsedim ve bir elimi göğsüne koydum. Saçları dağınıktı, hafif bir alkol kokusu alıyordum; bir şeyler içmiş olmalıydı. Dokunuşum yutkunmasına yol açtığında, "Güzel elbise," dedi ve vücudumu uzun uzadıya süzdü. Bir elini belime koyup parmaklarını kalçalarıma doğru kaydırdı. "Güzel bacaklar."

Hafifçe kızardım. "Teşekkür ederim bay serseri."

Sırıtarak kalçama vurdu.

Utanarak başımı önüme eğdiğimde Asrın vücudumu serbest bırakarak benden uzaklaştı ve o bana sırtını döndüğünde etrafımın farkına vardım. Yat, ilk kez geldiğim gibiydi, bizden sonra kimse gelmemiş görünüyordu. Burası oturma köşesiydi, büyüktü, mutfak görünüyordu. Oturma kısmıyla mutfağı ayıran bir tezgâh vardı ve üzerinde içecek bir şeyler vardı. Çantamı beyaz koltuğa bıraktım ve yatın camlarından dışarıya, yatın etrafına baktım. Büyük ve dikkat çekiciydi. Işıkları denizde süzülüyordu. Doğrularak ceketimi de çıkardığımda Asrın'ın tezgâhın arkasında olduğunu gördüm. İki kadehe şarap koyuyordu. Esmer, yanık tenine bakarak iç çektim ve koltuğa oturup sabırsızlıkla onu bekledim.

Bugün sanki daha bir yakışıklı görünüyordu, teni terlemişti ve üzerindeki gömleğin ilk birkaç düğmesi açıktı; üzerine müthiş oturmuştu. Altdudağımı dişleyerek kemikli çenesine, ıslak, kalın dudaklarına bakarken, Asrın kadehleri ellerinin içine alarak kafasını ani şekilde kaldırdı ve gözleri beni kucakladı. Köklerine sıkıca tutunan bir ağaç gibi hissettim o bana baktığında. Yüzü ifadesizdi, dudakları tek bir çizgi halindeydi ama gözlerinin içi... Cehennem gibi, sıcacıktı.

Tezgâhın arkasından çıkarken, "Senin için pizza aldım," dedi ve çenesiyle ortadaki masayı gösterdi. "Mantarlı."

Karnımın acıktığını hissederek yerimden kalktım ve masaya gittim. Masanın üzerinde iki pizza kutusu vardı, birini açarken, Asrın arkamdan yaklaştı ve kadehleri masanın üzerine bırakarak çenesini omzuma yasladı. Sakallarının tenime değmesinden etkilenerek boynumda ona daha fazla yer açtım ve kutunun içindeki pizza dilimlerinden birini aldım. Evet, sevdiğim gibi mantarlıydı. Pizzadan koca bir ısırık alarak omzumun üzerinden ona döndüğümde, omzumu öpmekte olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim, pizzayı nasıl sevdiğimi öğrenmişsin."

Gözleri kapalıydı, kirpikleri ışıltılı ve gür görünüyordu. "Afiyet olsun güzelim."

Tamamen ona dönerek kalçamı masaya yasladım. Pizzadan bir ısırık daha alırken, "Bugün Bora ile konuştun mu?" diye sordum, merakla.

Kaşları çatıldı ama gözlerini açmadı. "Neden?"

"Almila..." Bir anda lokma ağzımda büyüdü ve iştahım kaçtı. "Öğrenmiş, buraya gelirken beni aradı. Sesi çok kötüydü Asrın..."

"Olur öyle şeyler bebeğim."

Tek gözünü açarak bana baktığında çok sevimli göründüğünü düşündüm ve yarısını yediğim pizza dilimini ona uzattım. Asrın itiraz etmeden ağzını açtı ve pizzayı tek seferde ağzına attı. Dudağımı kıvırarak şişen yanaklarına baktım, bazen gerçekten tatlı olabiliyordu. Lokmayı yuttuğunda masanın önünden ayrıldım ve benim için getirdiği içeceği alarak koltuğa yürüdüm. Bacaklarımı altıma kıvırarak yumuşak koltuğa yerleştiğimde Asrın da orada fazla durmadı ve kadehini alarak yanıma geldi, koltuğa boylu boyunca uzanarak başını dizlerime yasladı. Onun kendini her yerde kaybedip bende bulmasını seviyordum. Parmaklarımı saçlarının arasına kaydırarak kadehten bir yudum alırken, "Annenle hiç konuştun mu?" diye sordu, düşünceli bir sesle.

"Beni sık sık arıyor ama cevap vermiyorum."

Elindeki kadehe bakıyor, bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Annene ben de kızgınım," dedi, aynı ses tonuyla. "Fakat bu küslüğe değmeyecek piçin tekiyim, biliyorsun."

Kadehi dudaklarımdan ayırırken gülümsemeyen yüzüne baktım ve acı içinde güldüm. Kendine, kimseye olmadığı kadar acımasızdı ve başkalarını yaralayıp en çok kendini öldürüyordu. Gözlerim yaşardı ve saçlarını daha sertçe

kavradığımda, bakışları evine döndü. Bana. Gözlerimiz kesiştiğinde, korktuğum şeyi, onu kurtaramadığımı gördüm. Elinden ne kadar tutup kendime çekersem çekeyim yetemiyordum, kurtuluşu olamıyordum. "Bana çok âşıksın," dedim, fısıltıyla. "Ben de sana çok âşığım. Fakat bu seni kurtaramıyor değil mi?"

Hiçbir şey demedi, sustu, bana sadece baktı. Bazen bana yabancıymışım gibi baktığında, yani tam bu anda baktığı gibi baktığında... Tüm dayanma gücümü ufaladığını hissediyordum. Ondan, onu kurtardığımı duymayı bekledim ama bunu yapmadığında kadehi ağzıma dikip hepsini tek yudumda içtim.

"Yavaş."

Alkol boğazımdan akıp gitti ve öksürük krizimi tetikledi. Kadehi ağzımdan ayırarak elimin tersiyle ağzımı sildim. "Yavaş olmamı söylemene gerek yok, artık yavaş olamam."

Eğilip kadehi bıraktım, doğrulduğumda Asrın'ın parmaklarını saçlarımda hissettim. Parmaklarını saçlarıma dolayarak başımı aşağıya doğru çektiğinde, alnımı alnına koydum ve yüzüne daha yakından baktım. Bakışları şimdi kızgın, ihtiraslıydı. Yağmurun sesi duyuluyordu. Saçlarını daha sert çekerek dudaklarımı yanağına koydum ve gözlerimi kapattım. İç çekişi, elini uzatıp yanağıma koyuşu, önüme bir harita koyup ölüm şeklimi seçmemi istemesi gibiydi. Elinden, nefesinden... Parmaklarım saçlarına esir düşmüş gibi orada kalırken, dudaklarımı yanağından dudaklarına götürdüm. Aşk onu çaresiz bir adam yaptı ve bu çaresizlikle beni izledi. "Esila, tehlikeli sulardasın?"

"Sen bana yüzmeyi öğrettin. Boğulmayacağım. "

Ay şahitti, gece şahitti. Sonra yıldızlar şahitti. Asrın alnını sertçe alnıma sürttükten sonra, bir anda yerlerimizi değiştirdi. İrkilmedim, doğrudan çıplak ruhuna dokunur-

ken, beni kalktığı yere yatırmasına müsaade ettim. Gökyüzünden daha güzel bir manzara olduğu aşikârdı. Avuçlarını başımın iki yanından koltuğa yasladı ve işte o an geldi.

Yağmur sesi başımızın üzerine düştü.

Asrın'ın bakışlarında yeşile dair tek zerre kalmadı, şehvetin katranı gözlerinin damarlarında fokur fokur kaynadı. Nefeslerimiz birbirine yaslanırken, "Seninle olmak istiyorum," diye fısıldadı, kalın sesindeki boğuk tını aklımı başımdan aldı. "Tam burada. Yatağa gerek dahi duymadan. Aylar sonra, yine ve yeniden." Kendini bana bastırdı. "İstiyor musun?"

Bu geceye davetiye çıkaran bendim. O, gözüme baktığında ne istediğimi bilen bir adam olduğu için bu kadar emindi. Alnında biriken nemi hissettim. Karnı karnıma yaslıydı. "Hep istedim."

"Siktir!" Âdeta hırladı.

Saçlarını okşadım. "Küfretme."

Gözleri gözlerimdeyken konuştu. "Sanırım kendimden korkuyorum." Gür kaşları çatıldı. "Aylardır sana dokunmuyorum. İçimde aylar birikti ve bir gecede asla sönmeyecek bu ateş. Söndüremezsin."

İçinde aylar biriken yalnızca o değildi. Bedenim bana dokunduğunda bile sızlarken, az sonra yaşayacaklarımızı nasıl kaldıracağımı bilmiyordum. Elbisemin kumaşı bacaklarımın arasında birikirken, "Seni çok bekledim," dedim. "Çok özledim."

Asrın'ın boğazından şehvetli bir inilti döküldükten sonra dudakları hızla dudaklarıma asıldı. Nefesim kesildi, nefesine tutundum. Dudaklarını hissettiğimde dünya yerle bir oldu. Dudaklarımdan kısık sesli bir inilti dökülürken, hızla altdudağını yakaladım ve ona yetişmeye çalıştım.

Bir eli göğsüme inerek elbisemin üstünden mahrem yerlerimi okşadığında, gözlerim bulandı ve dudaklarımdan

edepsiz sesler çıktı. Asrın kafasını yana yatırarak ağzımın tümünü işgal ederken öyle hızlıydı ki, bedenim daha fazlası için duyarlı hale gelmişti. "Seni bir daha öpemem diye çok korkmuştum."

"Asrın, seni öpmek için günleri saydım."

Asrın iç çekerek geriye gitmek istediğinde hoşnutsuz bir mırıltı dökerek dudaklarını ısırdım. Erkeksi bir şekilde gülüdü. "Çok sabırsızsın."

Hafifçe doğrularak oturur pozisyona geldiğinde, kopkoyu bakışları nefeslerimle yükselen göğsüme kaydı ve dişlerini sıktı. "Sınavsın sen." Parmak ucu gerdanıma sürtündü. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

Kıkırdadım. "Sahiden mi?"

"Sahiden."

Altdudağımı ısırarak gülümsememi bastırırken, sertçe yutkunduğunu işittim. "Burada bizi kimse görmez değil mi?"

"Seni birinin görmesine izin verir miyim?" diye sordu, bakışları sertti. "Bunun olasılığında dahi kafayı yiyebilirim."

Saçlarını çekiştirdim. "Hadi o zaman."

Asrın durdu.

Durdu.

Ve kahkaha attı.

Kafasını geriye yatırarak doludizgin bir kahkaha attığında, onu gülümsetecek sayısız aptallık yapmak istedim. Gülüşü, dize dize şiirdi sanki. Parmaklarım yoksunlukla sızladı. Vakti kollarında öldürdüğüm adam, vakti kollarımdan çaldı. Dudaklarıma benden habersiz bir tebessüm kondu, içim eriyip içine akarken şapşal gibi gülümsedim. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim.

Asrın'ın kahkahası yavaşça dinerken, sıcacık, avuçları yanaklarımı kavradı. Fısıltısı, ruhuma umudu getirdi. "Esi-

la, sen görüp görebileceğim en güzel şeysin. Ve bana aitsin. Sadece bana."

Deli gibi titriyordum. "Sana. Senin de bana olduğun gibi."

Elimi kalbinin üzerine yaslayarak gözlerini yumdu. "Sana aitim, ilk günden beri."

Aidiyet göğsümü doldurdu. Beni hafifçe doğrulttu, kollarım boynuna asılırken, parmakları saçlarıma uzandı. "Benimle ilgili soruların veya kafanı karıştıran meseleler varsa bunu erteleyebiliriz?"

Kalın damarlı bileğine ıslak bir öpücük kondurdum. "Hayır. Bu gece seninle olmak istiyorum."

Kafasını geriye yatırıp sertçe yutkundu, yüzü acıyla kırışmıştı. "Bu teslimiyetin..." sanki zorlukla konuşuyordu. "Teslim olan ruhunu incitmekten korkuyorum."

"Kıyamazsın ki."

"Kıyamam."

Asrın'ın kopkoyu bakışları saçlarıma kondu, güzel bir bakıştı. Parmakları saç diplerimi ovdu, mayışarak hoşnut bir mırıltı döktüm. Sonra saçlarımı avuçladı, sertçe. "Elbisenin altında ne taşıdığını biliyorum, onu seviyorum." Parmakları ensemden aşağıya kayarak fermuara tutundu ve iç kışkırtıcı bir yavaşlıkla aşağıya indirdi.

Parmaklarım göğsüne düşerek gömlek yakasına tutundu. "O da seni seviyor."

Göz temasını kesmeden elbiseyi bacaklarımdan sıyırdı, avuçladığı elbiseyi yatın bir kenarına fırlattıktan sonra, beni hızla geriye yatırdı.

Çamaşırlarım dışında çıplaktım.

Kollarım cezasını yemiş bir mahkûm gibi onun kalın damarlı boynuna tutunurken, Asrın soluk soluğa gözlerime baktı. Üşümüyor aksine her zerremle yanıyordum. Gömleğinin düğmelerini çözdüm, parmaklarım göğsü boyunca iki ince çizgi gibi indi. Göğsü öyle hızlı inip kalkıyordu ki, başımı yaslasam yanaklarımda deprem olurdu.

Gömleği boşluğa fırlattım.

Dövme ay ışığı altında parıldadı.

"Aylardır bu dokunuş için geberiyorum," diye inledi, elini omzumda kaydırırken.

Asrın'ın gözleri, dudaklarıma, dudaklarımdan çeneme ve gerdanıma aktı. Baktığı yer nehir gibi çağladı, alevi etrafa püskürttü. Sutyenimin açıkta bıraktığı göğüslerime bakarken, altdudağını sertçe dişledi. Soğuk dokunuşum dövmenin üzerine hasretle yerleşti.

"Parmaklarını hissetmeyi özlemişim."

Cevap vermekten acizdim. Dilim damağım kurumuştu, yutkunamıyordum bile. Nefesim benim yerime konuştu, çıldıracak gibi hissediyordum. Asrın pantolonunun kemerini çıkararak kenara bıraktığında, parmaklarım nemlenen saçlarının arasına karıştı. Dışarıdaki yağmur hızlanmıştı, yatın üstüne iri damlalar düşüyordu. Rüzgârın âdeta koşarak camlara çarptığını duyuyordum. Çamaşırıyla kalarak vücudunu üzerime yasladığında, kaburgalarımın kalbime battığını, organlarımın yerinin değiştiğini hissettim.

"Asrın, nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyorsun?"

"Yeryüzünde sana bu kadar iyi hissettiren tek adam olacağım."

Asrın bir elini saçlarımın arasına sokarak saç tutamlarımı çekiştirdi ve üzerimde kaykıldı. Bir diğer eli sutyenin önünden yakaladı ve klipsleri koparak sutyeni çıkardı. "Çok kışkırtıcı bir kokun var. Saf değil, nefes kesici."

Boynum yanmaya başlamıştı. "Terledim."

Sakallı çenesini göğüs oluğuma sürttü ve konuştu. "Sana geberiyorum. Her zerrene. Benim için mükemmelsin."

Ensesini okşadım. "Kusurlarımı göremeyecek kadar mı âşıksın bana?"

Dudaklarını çeneme yerleştirerek aşağıya doğru kaydırmaya başladı ve vücudumun her yerini öptü. Gözlerimi yumarak dalgalı saçlarını parmaklarıma doladım ve bu öpücüklerin tadını çıkardım. Ay ışığı tam tepemizdeydi, yıldızlar alçaktaydı, yağmur coşkulu ve ihtiras doluydu. Vücutlarımız terlemeye, yanmaya başlamıştı. Onun dudakları mahrem bölgelerimde keşfe çıkarken, parmaklarımı terli sırtına kaydırdım ve kaslarını okşadım. Dünyayı etrafımda döndürebilir de, dünyamı yerle bir edebilirdi de... Ölüm de yaşam da ellerindendi. Onunla düşüşleri de gördüm, kalkışları da... Uçuşları da kaçışları da... Ciğerlerim patlayana kadar onun aşkına koştum ve şimdi buradayım, aşkının ateşinde.

Asrın başını karnımdan kaldırarak üzerimde yükseldi ve bileklerimi başımın üzerinde toplayarak sertçe dudaklarını işgal etti. O an anladım, yukarı çıkıp yıldızları toplayacaktık. Güneşli havaları sevmem, güneştense ayı tercih ederim; Asrın da ay kadar parlaktı. Bana da ışığından veriyordu. Beni öyle büyülemişti ki, sanki tenlerimizde ışık huzmesi vardı. "Asrın..."

"Ben nasıl sensiz aylarca dayandım, nasıl..."

Dudaklarımda yaşamın tadını aldı ve soluk soluğa benden ayrıldı. Ellerimi yakaladı, gözlerimin en içine bakarken öptü.

Avuç içimden, parmak uçlarımdan...

Bileğimi, tam nabzımın üstünü öperken fısıldadı. "Nabzın, nabzım."

Var olduğun sürece varım.

Bileğimden yukarı tırmandı, kolumun içlerini sonsuz bir aşk vaat ederek öptü. Omuzlarımı sevdi, bir omzumdaki gamzeyi öptü. Sonra köprücükkemiğimi öptü, boynumu

okşadı. Öldüm. Ölen yanlarımı diriltirken, kalbim onu defalarca kez bağışladı.

Biricik sevgilim, aşkım sonsuza kadar senin.

Çünkü ne hakkın vardı bilmiyorum ama ruhuma sahip oldun.

Asrın tamamen çıplak kalarak vücudunu bir yorgan gibi üzerime örttü ve duygular boğazımda yumrular oluşturarak ruhumda ağırlaştı. Yıldızlar dökülüyordu sanki her yerde ışık vardı. Saçım başım dağılmış, damla damla ter dökmeye başlamıştım. Uzanıp dudağımın üzerindeki saçlarımı çekti ve ellerimizi birleştirerek koltuğun iki yanına bastırdı. "Hazır olduğunu söyle, lütfen!"

Dudaklarını arayışa çıktım ve Asrın anlayarak beni dudaklarıyla bütünleştirdi. Göğüslerimiz sertçe birbirine çarpıyordu. İki bacağımı da beline sardığımda, Asrın parmaklarını parmaklarımdan geçirdi. *Her şeyi elimden kaçırdım ama seni sıkıca tutacağım.*

Birbirimizi birbirimize kafesledik.

Asrın kulağıma doğru fısıldadı. "Dünyanın her yerinde, her dilinde seni seviyorum."

Ama bu sevgi hiçbir dilde seni kurtaramıyor.

Asrın'ın içimde yer alışı benim dünyayla olan tüm bağımı kopardı. Vücutlarımız birleşti ve sanki zamanda sürüklenerek aşkımızın başladığı geceye vardık. Ne ölüydüm ne diri... Ne vardım ne yok... Ne cennetteydim ne cehennemde... Ne iyiydim ne kötü... Sadece onunlaydım, onundum ve benimdi. Sormadı. Sorsa ona devam etmesini söylerdim. Belki anladığı için sormadı. Dudaklarını omzuma dayayarak vücudumda hareket ettiğinde, tırnaklarım teninde hasarlar açtı. Asrın'ın şakağındaki ter damlası saç diplerime düşerken, bedeni tüm bedenimi harcadı. "Benimsin." Genzinden karanlık bir haykırış döküldü. "Tekrar seninleyim. Hissedebiliyorum."

Asrın'ın elleri titriyordu.

Bulanık bakışlarım onun yeşilden siyaha dönen gözlerine bakarken, Asrın sertçe yutkundu ve vücutlarımız sabırsız, istekli bir şekilde birbirine kapıldı. Kelimelere ihtiyacım yoktu, onları gözlerinde görüyordum. Kimi zaman bağıran, kimi zaman fısıldayan gözleri... Burası, sırtımı dönsem de kaçamayacağım tek yerdi. O benim hastalığımdı, aşkımdı, yaşamımdı ve ölümümdü. Bu ten, bu güzel koku, bu tatlı nefes ona aitti. Bir dilde değil, her dilde, dünyanın her yerinde onu seviyordum.

"Ben de seni seviyorum."

Asrın'ın dudakları terli cildimde duraksadı ve vücutlarımız ağır çekimde, istekle hareket ederken, cayır cayır yanan bakışları içimi âdeta kazdı. "Ne?"

"Seni seviyorum," diye tekrarladım, hissettiğim coşkuyla. Vücutlarımız aynı ritimde, aşkla, arzuyla hareket ediyordu. "Dünyanın her yerinde, her dilde, her zaman diliminde, koşulsuz ve şartsız... Gecenin ikisinde, sabahın yedisinde... Her şeyimle."

"Buraya gel!"

Titreyen eli enseme yerleşti ve başımı kaldırarak dudaklarımızı sertçe birleştirdi. Ona yetiştim ve kendisi kadar büyük bir arzuyla onu öptüm. Zamanı benimle dondurabilirdi, her şey akışında olabilirdi ama benim için donmuştu. Vücudumda ileriye ve geriye doğru hareket ederek, beni öperek, bana dokunarak dünyamı değiştirdi. Gözlerimi kapattım ve aylar sonra gelen bu duygu yoğunluğunu kabul ettim. Vücutlarımız devinim halinde, daha da hızlanarak hareket etti ve Asrın kulağıma daha önce hiç söylemediği şeyler söyledi. Tam bir aptaldım, ne derse inanıyordum. Ne derse inandım ve gülümseyerek, aşkımdan deliye dönerek yüzünün her yanından öptüm. Bu yüzü tutmayı seviyorum,

çünkü aya yakın olarak yıldızlar gibi hissediyorum. Işığı, parlaklığı, ateşi aklımı başımdan ediyordu. Dudaklarımızdan iniltilerle beraber sayısız şey dökülürken, vücutlarımız bu beraberliğe daha fazla dayanamadı ve Asrın omuzlarımdan öperken, dünya ters döndü.

Asrın, başını göğsümün üzerine bırakarak kollarını etrafıma sardı ve nefesimin düzelmesini bile beklemeden beni kaldırdı. Ufak bir çığlık atarak kollarımı boynuna doladım ve gülerek ona sarıldım. Çıplaklık beni onun yanında eskisi kadar utandırmıyordu ama yine de kızarmıştım. Başımı omzuna koydum ve saçlarım sırtına doğru dökülürken, beni odaya taşımasını bekledim. Yatın içerisindeki, daha önce geceyi geçirdiğimiz odaya girdik ve o yatağa ilerlerken etrafı izleme fırsatı buldum. Her şey hatırladığım gibiydi. Sade, geniş bir odaydı. İçeride dolap, koltuk, yatak ve bir içecek dolabı mevcuttu. Asrın beni kırmızı saten çarşafın üzerine doğru bıraktığında, bakışlarım küçük camdan dışarıya düştü ve ay ışığını gördüm. Yağmur taneleri cama çarpıyor, bir buğu oluşturuyordu. Kollarım onun boynundayken gülümsedim ve Asrın inleyerek omzumu öptüğünde, ondan tarafa döndüm. Üzerimdeydi, vücudumu yorgan gibi kaplamıştı ve hâlâ istekli görünüyordu. Utanarak çarşafı üzerime doğru çektiğimde, sırıtarak üstümden kalktı ve yanıma geçerek beni kolunun altına aldı. Çarşafı düzelterek yorganı üzerimize doğru örttüğünde, saçlarım kalın koluna döküldü ve ellerimiz yorganın altında birbirini buldu. Çenesini başımın üzerine dayayarak sakinleşmemiz için biraz bekledikten sonra, "Bana yaşamak için güçlü bir sebep verdin," diye fısıldadı ve gözlerini benimle birlikte camdan dışarıya dikti. "Nasıl yapıyorsun bilmiyorum, ne hakkın var onu da bilmiyorum ama ruhumun tümüne sahip oluyorsun."

Sevgisini kendi dilinde, kendi kelimeleriyle anlatıyordu. Dudaklarımı bileğine uzatarak nabzının üzerinden öptüm ve iç çektim. "Senin de yaptığın bundan farklı değil Asrın."

"Düşüncelerimi, fikirlerimi bu kadar hızlı değiştirdiğine inanamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi düşünceler?"

"Aklımın ucundan geçmeyecek şeyler istiyorum."

Ben bunun ne olduğunu sormadan, Asrın çenemden tuttu ve yüzümü yüzüne doğru çevirerek gözlerimizi birleştirdi. Burunlarımız birbirine sürttü ve erkeksi kokusu ciğerlerimi kilitledi. Gözlerimizdeki tükenmek bilmeyen arzuyla birbirimize biraz daha yaklaştığımızda, Asrın kararlı bir şekilde dudaklarımdan öptü ve ellerimiz yorganın altından çıplak vücutlarımıza dokundu. Kafamın içinde hiçbir soru, düşünce kalmadı. Yeniden onun büyüsüne kapılmak için hararetli şekilde karşılık verirken, Asrın dudaklarıma soluk soluğa fısıldadı. "Bana bir aile ver, seni kaybetmemek için..."

Ben senin ailen değil miyim?

Bu soruyu sormaya fırsatım olmadan Asrın bir kez daha dudaklarıma saldırdı ve her şey âdeta uçup gitti. Elleri sırtımdan aşağıya kayarak yolunu buldu ve beni kaldırıp üzerine çekti. Gözlerimi kapattım, çünkü aya bu kadar yakından bakmak beni kör edebilirdi. Esnek, ıslak vücudunun hareketlerine ayak uydurarak kollarımı etrafına sardım. Şimşek çaktı, yağmur daha şiddetlendi ve fırtınanın sesi, yatın çatısına sürtündü. Etraf bir ışıkla parladı ve bunun o şimşekten çok, onun ateşinin ışığı olduğunu düşündüm. O coşkun bir nehir gibiydi, benim aşkımı da dengesizleştiriyor ama günün sonunda beni hep mutlu ediyordu. Aptalca, mutlu gülüşmeler ve öpüşmelerle vücutlarımız yeniden birleştiğinde, parmaklarım tenini bir tuval gibi kullandı. Zaman ve mekân kavramını bir kez daha kaybederek kollarında yıldızlara çıktım. Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama bu sevgi bana hayatta kalmanın yolunu gösteriyordu. Kışın, çetin geçen bir savaşın içinde, zorlu günler için sakladığım biraz ekmek, yemek gibiydi bu sevgi; hayatta kalmak için ona mecburdum.

Teşekkür ederim benim için ay kadar parlak olduğun için, teşekkür ederim her çetin geçen kışımın içinde, beni sevgiyle ayakta tuttuğun için. Seni seviyorum, dünyanın her yerinde, her dilinde.

Bölüm18

-Yeni Ev-

O gece bir şeyler değişti.

Sabaha kadar uyumadığımız, birlikte olduğumuz, sarıldığımız, fısıldaşıp gülüştüğümüz bir gece oldu. Hiç sabah olmasın istedim, o yatın içinde sonsuza dek kalalım istedim. O gece, çok uzun bir zaman önce bana anlatmaya başladığı o masalın devamını dinledim. Asrın bir prens ya da şövalye değildi, masalların içinden çıkmamıştı, beyaz bir atı yoktu, ay kadar parlak bir kalbi de olduğunu söyleyemezdim ama... Ben savaşta olsam, o bir ata gerek duymadan bana koşar, ruhumun ve kalbimin önüne geçerek bana siper olurdu.

O benim evim ama bu eve giden tüm sokaklar karanlık. Sorun yok, karanlıkta on yedi yıl yaşadım.

Gün aydınlandığında Asrın'la birlikte duş almış, bir şeyler yemiş, konuşmuş, iyi bir sabah geçirmiştik. Üzerimde onun tişörtüyle yatta koşuşturmuş, ona atabildiğim bir taklayı göstermiştim ve Asrın da çok iyi takla attığımdan bahsetmişti. Benim için aldığı çikolatayı yemiş, gülümseyen yüzünü uzun uzun izlemiştim. Yattan ayrılıp kıyıya çıktığımızdaysa günü elbisemle geçiremeyeceğim için Asrın'la

yakınlardaki bir mağazaya gitmiş, benim için pantolon almıştık; üzerimde onun tişörtü vardı.

Gökyüzü kasvetli, alacalı bir gri tarafından süslenmiş, yağmur karanlık bulutlardan aşağıya inmişti. Şimdi kampüsün kantininde, iki blok dersi devirdikten sonra, Asrın'ın benim için aldığı sade kahveyi yudumluyordum. Hemen yanımdaydı, ceketinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış ve ilgisizce etrafı izliyordu. Lavin, hemen karşımdaki sandalyede oturuyordu, ifadesi dağınıktı ve kendine küs görünüyordu. Makyaj yapmamış, hafif kızarık gözlerle etrafa boş bakışlar atıyordu. Almila okula gelmemişti, Bora ise okulda onu arıyordu...

Ve Cenk... Yas tutuyordu.

Bugün annesi ve babasının ölüm yıldönümüydü, kabristana giderek ailesini ziyaret ettikten sonra Lavin'i okula yollamış ve yalnız kalmak istediğini belirtmişti. Bunları bize Lavin anlatmıştı. Cenk'i gerçekten seviyordum ve canının acımasını asla istemezdim.

Kahvemin karton bardağını iki dudağımdan ayırdım, "Cenk'i yalnız bırakmak ne kadar doğru bir fikir?" diye sordum endişeyle. "Zaten Almila'ya ulaşamıyorum, acaba evine mi gitsem? Tamam, yalnız kalmak istiyor ama..."

Asrın masaya bıraktığım kahvemi avuçlarının arasına alıp, dudaklarına götürdü ve dudak izimi bıraktığım yere dudaklarını yaslayıp içti. "Herkese yetemezsin. Yalnız kalmak istiyorlar, her ikisi de."

Lavin sessizce mırıldandı. "İkisinin de yanında olmak istiyorum ama iki tane Lavin yok. Cenk'in de bu zamanlarda neye ne tepki vereceğini asla bilemiyorum."

Asrın'ın güzel gözlerini tam kâküllerimin arasında hissediyordum. Sıkkın bir nefesi dudaklarımdan ittikten sonra, telefonuma uzandım ve Almila'yı aradım. Bir süre açılmasını bekledim, açıldığında kızıl dostum benden önce dav-

ranarak konuştu. "Esila, nasılsın? İnanır mısın, defalarca bahsettiğim o kot ceketi bugün aldım. Ceketi almadan önce tartıldım ve bil bakalım ne oldu? Evet, tam tamına üç kilo vermişim. Bilirsin, kilo verdiğini tartıda görmek bir kız için en güzel manzaradır. Her neyse, dur kuaföre giriyorum. Seni çıktığımda ararım. Dikkat et, öpüyorum."

Telefon suratıma kapandığında, dumura uğramış bir vaziyette bir dakika kadar öylece durdum. Evet, şaşırmıştım ama benim tanıdığım Almila anca böyle bir tepki verebilirdi. Lavin fersiz gözlerini bana çevirdiğinde, "Ne olmuş, nasılmış?" Diye sordu.

Telefonu deri ceketimin cebine attım. "Kuafördeymiş."

Asrın, kahvemi içmeye devam ediyordu. Siyah saçlarının güzel tutamlarına kısa bir bakış attım. "Ayrılık sonrası kadınsal tripler. Rahat bırak kızı, doğru zaman da yanına gideriz," dedi.

Yüzümü avucuma yaslayıp konuştum. "Onun için çok endişeleniyorum. Bunu hak etmedi."

Kahveyi masaya bırakıp güzel parmaklarıyla önüme itti. "İç," diye konuştu, ılımlı bir sesle. "Benim içtiğim yerden."

Saf saf gözlerimi kırpıştırdığımda, kafasını öne yatırıp gülüşünün muazzam görüntüsünü benden esirgedi. O sırada Lavin'in sesini işittim. "Ben yokmuşum gibi devam edin," diye konuştu, her zaman sevimli gelen ses tonu neşesizdi. "Esila zaten bugün bir tuhaf sana bakınca domates gibi kızarıyor ama bakmadan da yapamıyor. Asrın, sen de zaten gülmediğin kadar çok gülüyorsun. Aynı..." durdu, yanakları kızarmıştı. "Ah, siz... Tamam, peki. O zaman ben gideyim."

Lavin, benden de fazla utanmıştı Asrın'dan. Çantasını kırmızı montunun üstünden omzuna asıp bizden uzaklaşırken, Asrın bana doğru döndü. Dün geceden sonra utanıyor, Lavin'in de dediği gibi sık sık kızarıyordum. Heyecanlıydım, bakışlarımı Asrın'dan çekemiyordum. Dün gece, o yağmur dolu gecenin içinde sabaha kadar yaşadıklarımızı düşündükçe... Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmiyordum. Bakışlarımız anı bölüştüğünde, Asrın elini omzuma atarak yüzüme doğru fısıldadı. "İyi misin?"

Dün gece dokunarak kutsadığı her yanım muhtaç bir istekle bedenime merhametsizlik ederken, "İyiyim," diye konuştum çatlak bir sesle. "Hatta biraz fazla iyiyim."

Bir anda sandalyemin demirlerini yakaladı, kuvvetli kollarıyla beni yamacına çektiğinde, ellerim göğsüne yerleşti. Parmakları çeneme saplandı, hafif bir deniz dalgası gibi okşadıktan sonra yüzümün kıyılarını, parmak uçları kâküllerimi hedef aldı. "Kâküllerin, titreyen gözlerinin üstünde nasıl güzel duruyor biliyor musun?" Dudağının bir kenarı kıvrılmıştı. "Çok güzel bakıyorsun."

Bizi izleyen insanların olduğunun farkındaydım, şizofren bir kızın erkek arkadaşının olması beklenmiyordu. "Teşekkür ederim."

Güldü, tam anlamıyla bir gülüş değildi. Belki çekici bir hareketti. Fazla yakın olmak dün gecenin hatıralarını ayıltırken, eli usulca enseme kondu. "Sarışın, sana bir şey soracağım."

Gözlerimi kaldırarak ona baktım. "Dinliyorum."

"Ben yokken... Doğum kontrol haplarını kullandın mı?"

Bu soruyu oldukça kısık bir sesle, yalnızca benim duyabileceğim şekilde sormuştu. Bir an duraksadım ve kızararak esmer tenine baktım. O yokken elbette kontrol hapı almamıştım, buna gerek duymamıştım ki. Fakat dün geceden sonra... Bakışlarımı çektim. "Elbette hayır Asrın, bu gerekli miydi ki?"

"Hayır ama sanırım kullanılmaya başladığında düzenli kullanılması gerekiyormuş... Her neyse tamam, bunu merak etmiştim."

Başımı aşağıya yukarıya sallarken, parmaklarımla deri ceketinden tuttum ve çekingen bir şekilde sordum. "Fakat... Dünden sonra almam gerekiyor değil mi? Okul çıkışı bir eczaneye uğrayalım mı?"

"Uğramayalım." Cevabı beni hazırlıksız yakaladı ve vücudum ürperirken, şaşkın bakışlarım yukarıya tırmanarak gözleriyle kesişti. Yeşil, kısık gözleri karamsar bir duygunun içine hapsolmuş gibi tereddüt içindeydi. Eli omzumdan enseme doğru uzandı ve saçlarımı diplerinden tuttu. "Alma."

Bir an söylediklerini idrak etmeye çalıştım ve boğazımda biriken kelimeleri, zihnimde yaktım. Neler demişti? Ne anlama geliyordu? Omuzlarım dikleşti ve ellerim ceketinin üzerinden düştü. Şaşkınlık, yerini büyük bir duygusal karmaşaya bıraktığında dudaklarımı araladım ama şaşkın bir soluk vermekten öteye gidemedim.

"Almila'yı gördünüz mü?"

İkimiz de bir şey diyemeden birbirimize bakarken, Bora'nın yakındaki sesini duyduk ve irkilerek birbirimizden uzaklaştık. Titrediğini fark ettiğim ellerimi masanın altına saklarken, Asrın arkasını döndü ve Bora'ya baktı. Dağınıktı, üstünde mavi kot bir gömlek vardı, kolları dengesizce kıvrılmıştı. Koyu sarı saçlarının haylaz tutamları düzensiz bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu. Gözleri yorgun ve uykusuzdu. Asrın da durarak onun yüzüne baktı ve bir anda hareketlendi. Sandalyeden doğrularak Bora'yı gömlek yakalarından kavradı ve ona kafa attı. Ben şoke olmuş vaziyette yerimden fırlarken, Bora önümüzdeki masaya düştü. "Siktir! Ne bok yiyorsun Asrın?"

Asrın onunla beraber masanın üzerine eğilerek gömlek yakalarından daha sert tuttu. "Kızı aldattın mı?" diye sordu tekdüze bir sesle. "Eğer bu şerefsizliği yaptıysan, sana yumruk atarak elimi kirletmeyeceğim."

Bora keyifsiz, hoşnutsuz ve bir o kadar da sönük bir şekilde güldü. "Hepiniz Almila'yı benden daha mı çok düşünüyorsunuz? Sen bile mi Asrın?"

Etraftakiler kaçışıyor, biri bile herhangi bir yardım müdahalesine girişmiyordu. Asrın yakasındaki parmaklarını sıkılaştırdı. "Sana bir soru sordum. İnsan gibi cevap ver," diye tısladı, etraftaki insanlara göz devirdiğini gördüm. "Söyle, ihanet ettin mi?"

"Etmedim lan! Etmedim!" Bora bileğinden eline inen güçle birlikte Asrın'ı sertçe ittiğinde, Asrın onun gözlerindeki yabancı ifadeyle afallayarak geriledi. "Kimseye bile isteye dokunmadım. Hiçbirinize derdimi anlatamıyorum. Seviyorum ben Almila'yı, duyuyor musun?"

Asrın elini Bora'nın ensesine yerleştirip, bu sefer onu bir kardeş gibi kucakladı. Ben de Bora da bu sarılmayla beraber bir kez daha şaşkına döndük. "Tamam, inanıyorum," dedi Asrın, eliyle onun sırtını sıvazladı. "Sakın vazgeçme, kızı ikna et. Doğru şekilde ikna et, sevdiğine inandır."

Etraftaki sesler biraz olsun dinerken, rahat bir nefes verdim ve kasılan bedenimin gevşediğini hissettim. Bora bir anda kollarını Asrın'a sarıp, âdeta ona kenetlendiğinde, Asrın'ın çok hafiften gülümsediğini görmek içimi okşamıştı. Tereddütlü şekilde gülümserken, Asrın onu kabaca itti. "Tamam bu kadar," diye konuştu, ceketinin yakalarını düzeltirken ne kadar havalı göründüğünün farkında mıydı? "Siktir git, beynini çalıştır ve kızın güvenini kazan."

Bora ona minnetle baktı, kalbim ısınmıştı. Asrın benden başkasına sevgisini göstermezdi, arkadaşlarını sever, arkalarını kollardı ama onun dışında hiçbir sevgi belirtisi göstermezdi. Bu yüzden bu sarılma ve destek çıkma bizi şaşırtmıştı. Yeniden sandalyesine oturduğunda, Bora bir kez daha Almila'yı görüp görmediğimizi sordu. Ona okula gelmediğini söylediğimde yıkılarak Asrın'ın yanına oturdu

ve bir an neredeyse çocuk gibi ağlayacak oldu. Ona üzülerek omzunu sıvazladım, Asrın da elini benim omzuma attı. Bora ve Almila için duyduğum üzüntünün yanında, bir de Asrın'ın söyledikleri kafamın içinde ağırlaşmıştı. Onun yeşil gözlerine derin derin baktım.

Aklından neler geçiyordu?

Derse çıkmak üzere yanlarından kalktım, Asrın elimden tutup bana eşlik edince bu tatlı davranışıyla kanatlanıp uçacak oldum. Gergin düşünceleri kenara iterek el ele sınıfıma çıktığımızda, Asrın sınıfın kapısında durup etrafı gözetledi ve kalabalık olmadığını görünce tutup beni öptü. Biraz dudaklarımdan, biraz gülüşümden...

O gittiğinde sınıfa girdim ve sırama otururken Lavin'in mutsuz olduğunu gördüm. Geçip ona sarıldım ve saçlarını okşarken, olanları düşündüm. Cenk ve Almila kötüydü, onların yanında olmamız gerekiyordu. Annemle aram bozuktu, onu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. İlaçlarımı düzenli kullanıyordum ama yaşadığım psikolojik buhranlar ilaçları etkisiz hale getiriyormuş gibi hissediyordum. Asrın dünden beri garip davranıyordu, söyledikleri, imaları... Annesiyle arası çok iyi değildi, ona moralinin bozuk olduğunu biliyordum ama bunun dışında da düşündüğü başka şeyler var gibiydi. Niko'dan hiç bahsetmiyordu ama onun da bize tekrardan bulaşmasından korkuyordum.

Ders bitiminde Asrın, Range Rover'ıyla okul kapısında görüldüğünde, gözlerimin içine bir tebessüm çizilmişti. Lavin'i dürterek kaldırdıktan sonra, alacalı gökyüzüne kısa bir bakış attım. Sessizce arabanın yanına ilerledik, insanların arabanın içindekini görmek istediğini biliyordum ama o benimdi. Sadece benim. Lavin arka koltuğa bindiğinde, ben de hep oturduğum yere otururak koltuğa yerleştim.

Çantamı kucağıma koyduktan sonra, kalbimin emrine itaat ettim ve omzumun üstünden ona döndüm. Bana bakmıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, uzun saatler boyunca görüşmemiştik ve bana bakması gerekmiyor muydu? Gerekiyordu. Parmakları direksiyondaydı, arabayı sakince park ettiği köşeden uzaklaştırdı. Morali bozuk görünüyordu, bir şey mi olmuştu? Yanağımın içini dişleyip kendimi acıtırken, "Cenk'in yanına mı gidiyoruz?" diye sordum, sakince.

Sesi ağır kanamaya kül basar gibiydi. "Evet, Esila."

Esila?

"Neredeymiş?"

Araba hızlandı. "Benimle gelmek istemediğin kabristanda..."

Bu tüm cümlelerimi susturdu. Başımı sol omzuma yatırıp, akşamın çatlağından süzülen karanlığı izledim. Cenk için üzgündüm, Lavin de çok üzgün olmalı ki ağzını bıçak açmıyordu. Kollarımı kendime sararak koltuğumda cama yaklaştığımda, Asrın'ın parmakları torpidoya uzandı. "Üşüdün mü?"

Kısık bir sesle, "Evet," diye konuştum.

"Hallederim bebeğim."

Isıtıcıyı biraz daha açtığında memnuniyetle gülümsedim ve uzanıp elinden tuttum. Parmaklarıyla oynamaya başladığımda, Asrın sakince arabayı kullanmaya devam etti. Kabristana gidiyorduk, sanırım oraya gitmek beni yaralayacaktı. Asrın benimle babası için kabristana gelmemi istemişti ve ben gitmemiştim. Bu onu gerçekten kırmıştı.

Ama işte, geçmişti.

Bir süre sonra ıssız bir sokağa girdiğimizi fark ettiğimde, kabristana geldiğimizi anladım. Kabristan sokağın başında başlayıp sonuna doğru ilerliyordu. Sessiz ve tenhaydı. Sokak lambaları ortalığı aydınlatmış olsa da mezarlar her an için ürkmemi sağlamıştır. Etrafta tek tük ziyaretçi vardı, ölen unutulur muydu? Ne kadar unutulurdu?

Öldüğünden mi, yoksa az sevildiğinden mi unutulurdu? Ölüm mü unuttururdu, zaman mı?

Range Rover kabristanın bir kıyısında durdu, Lavin bizden önce davranarak aceleyle indi ve arabadan uzaklaştı. Kapıyı aralayıp indiğimde ölümün gerçekliği ayıldı. Ürktüm, korktum. Arabanın kilitlenme sesinden Asrın'ın da indiğini anlamıştım. Avuçlarımla kollarımı sardım, minik adımlarla yürüyordum.

Asrın'ın gölgesine bastım, onun iri adımı benim gölgeme bastı. Bir eli omzuma asıldı, daldan sarkmış bir meyve gibi duruyordum onun kudretli omuzlarında. "Korkma, yanındayım."

Omzumu silktim. "Korkmuyorum."

Asrın sessiz kaldığında yürümeye başladık ve mezarlar arasındaki dar yoldan geçtik. Yalan söylemiştim, korkuyor ve bu yüzden ayaklarımın ucuna bakıyordum. Az sonra Lavin ve Cenk'in, bir mezar taşının soğuk mermerine oturduğunu gördüğümde gecenin şahit olduğu bir sızı deşti göğüs boşluğumu. Yan yana oraya yürüdük, henüz bizi fark etmemişlerdi. Cenk'in arkasında durduğumuzda, Asrın iri elini onun omzuna yasladı.

Cenk irkildi, omzunun üstünden bize doğru döndüğünde, ay ışığı yüzlerimizi gölgelemiş ve birbirimizi görmemiz için kolaylık sağlamıştı. Ah! Gözleri kan çanağına dönmüştü, irislerinin kenarlarından beyazına uzanan damarlar tüm kanı oraya toplamıştı. Yorgundu, her zaman sevimli olan yüzü bu sefer acılar içindeydi.

Ağlamıştı.

Hiçbir zaman tam anlamıyla anne babamı sevemediğim için onu anlayamazdım. Acısı beni de acıtırken, gülümsemeye çalışarak omzuna hafif bir yumruk indirdim. "Ağlamışsın koca oğlan!"

Keyifsiz bir tebessümle büktü dudaklarını. "Bugün ağlamayacaksam hangi gün ağlayacağım."

Lavin sulu gözlerini kırpıştırıp, zarif parmaklarıyla mezar taşına dokunurken, Asrın sert bir nefes aldı. Eğildim, Cenk'i yormaya gerek görmeden ona dostça sarıldığımda, Asrın'ın keskin bakışlarını sırtımda hissettim. Cenk de bir kardeş gibi beni sardığında, saçlarını karıştırdım. "Yorgun görünüyorsun."

Cevap vermedi. Asrın ceketimin sırtından yakalayıp beni ondan kopardığında, homurdanmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Mezarın boş mermerine oturdum, Cenk ve Lavin karşımda, Asrın ise ayaktaydı. Korkum onun acısını hissettiğimde azalmış olsa da kaybolmamıştı. Ellerimi kucağımda birleştirdim, Cenk'in mezar taşına öyle bir bakışı vardı ki; sanki biz olmasak yine akıtacaktı gözündeki yaşları.

Bu sefer bir pişmanlık dalgasıyla kavruldum. Asrın, buraya geldiğinde ne durumdaydı? Çok acımış mıydı? Lavin elinin tersiyle yanağındaki yaşları temizlerken, "Beni annene benzettiğin doğru mu?" diye sordu cılız bir sesle.

Asrın yere oturdu, bir bacağını ileriye doğru uzattı ve bir bacağını da dizinden kırarak sakallı çenesini dizine yasladı. Paket çıkardı, ilk dalı Cenk'e verdi. Cenk irkilerek sigarayı aldı, çakmağın minik alevi gözlerimin içinde dalgalandı. "Saçların benziyor Lavin. Annemin de saçları simsiyahtı, böyle sırtına savurduğunda ona hayran hayran bakardım."

Sesi...

Sesi bu cinayetin en masumu lakin en ağır cezayı üstleneniydi.

Sigarayı iki dudağının arasına yasladı, gözleri mezar taşından başka hiçbir yere asla bakmıyordu. "Kaç yaşındaydın?"

Titrek soluğu hepimizin ciğerini parçalamıştı. "Sekiz yaşındaydım."

Ağlamamak için dişlerimi sıktım, ölüm o kadar yakındı ki... Bu sebepten hiçbir şeyin kıymeti yoktu. Anı yaşamalı, belki de mutlu olduğumuz ne varsa tatmalıydık. Göz ucuyla mezar taşlarına baktım, sanki Cenk'in ruhundan sızıyan kanı gördüm.

Mevsim Eymener.

Behçet Eymener.

Titreyen dudaklarımı sertçe dişleyip ağlama nöbetinin önüne geçtim, Cenk başını sol omzuna yatırdı. "Biliyor musunuz, aslında onlar vefat ettikten sonra şımarık, herkesin acıdığı, sırf anne babası öldüğü için yaramazlık hakkı verilen çocuk olmak kolaydı. Zor olan, bunu hazmedebilmekti. Ben kolayı seçtim, Esila sen kolay yanıma denk gelmiştin." Hepimiz dikkatle onu dinliyorduk. "Kötü olmak, ya da birileriyle eğlenmek kolayıma geliyordu. Seninle de eğlenmiştim. Şeye kadar... Bir gece annem ve babamı görene kadar..."

Durdu, sigarasından uzun bir nefes aldı. Ah, ağlamamaktan mı bahsediyordum? Yanaklarıma düşenler, gözyaşlarından başka bir şey değildi. Lavin burnunu kabaca çekti, Cenk'in kolunun altına sığındı. "Nasıl gördün sevgilim?"

Cenk yutkunamadı. Asrın o sırada soğuktan titreyen ellerimi yakaladı, saçları arasına gömdü. Onun saçlarını okşarken, Cenk'i dinlemeye çalıştım. Sesi titriyordu, üşüyor gibiydi ama yanıyordu. "Bana küsmüşlerdi. Önce babamı gördüm, gülümsedi, sonra acı acı güldü. Benden memnun değillerdi, yani ben öyle anladım. Annemi gördüm, biraz kızgın biraz da küs bakıyordu. Elimi uzattım, tutmadı. Konuştum, konuşmadı. Sonra oracıkta ağlamaya başladı. Yapma yapma, diye bağırıyordu..." Lavin'in hıçkırığı Cenk'i bir an durdurdu, Asrın put gibi duruyordu. İfadesizdi. "O rüyadan nasıl uyandığımı bilmiyorum. Sadece, artık yapmadım. İnsanları kırdığımda ne kazanıyordum ki? Hiçbir şey. Ama şimdi güldürebildiğim herkes için anne ve babamı memnun ettiğimi hissediyorum." Gülümsedi. Hayır, gülümseyemedi. "Bu güzel değil mi? Yani iyilerdir."

Başımı omzuma yatırıp altdudağımı sertçe dişledim, sımsıkı yumduğum gözlerimin altından dökülüveren yaşların söndürmeye yetmeyeceği kadar yürek yanıyordu bu gece. Açtığım gözlerim Asrın'ın gözleriyle denk geldiğinde kâbuslarımı anımsadım.

Bir an ölebileceğini düşündüm.

Ondan önce öldüm.

Cenk, Lavin ve benim ağladığımı fark ettiğinde, avuçlarıyla yüzünü ovaladı ve sessiz bir şekilde konuştu. "Zaten annem ve babam uyarmasa da artık Esila'ya sesimi bile yükseltemezdim," dediğinde, hepimiz ona baktık. "Asrın o zamanlar ona çoktan göz koymuştu."

Islak gözlerimi kırpıştırdım, Asrın öyle sessizdi ki, buna dahi tepki vermemişti. Lavin mezar toprağını avuçlarken, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu döküntü bir sesle.

Cenk'in sesi hastalıklı gibiydi. "Artık daha çok sigara içmeye başlamıştı. İki sigaradan birini Esila için yakıyordu."

Buruk bir tebessüm yeşerdi umutsuzluk içindeki dudaklarımda. Lavin, yüzünü Cenk'in omuzlarına gömerken, sevdiğim adamın saçlarını daha bir başka okşadım. Cenk genzini temizledi, parmakları mezar toprağının üstünde gezindi. "Kimseyi kırmamaya karar verdiğimden bu yana epey kırıldım ama olsun. Neticede annem ve babam memnun?"

Lavin titreyen sesiyle konuştu. "Kim kırdı seni?

"Herkes."

Asrın uzun bir aradan sonra konuştu. "Herk
yacak kadar harikayım."

Durduk. O gözlerini yummuş, başını elime yaslamış, benim tarafımdan sevilmeyi beklerken, Cenk keyifsiz bir tebessüm bahşetti. "Aynen kardeşim."

Asrın sigarasını içmeye devam ederken kafasını salladı. "Üşüdün sen." Cenk, Lavin'i sımsıkı sardı. "Biz Lavin'le her sene bugün, sabaha kadar burada bekleriz."

Lavin gülümsedi. "Bekleriz. Uyuruz böyle, koyun koyuna."

Gözyaşları içinde tebessüm ettim. "Biz de Asrın'la uyuyoruz."

Cenk kötü kötü Asrın'a baktı. İçinin hâlâ acıdığını o hafif çekik gözlerinden görüyordum. "Benimle hiç uyumuyordun. Küçüklüğünde de hep ışıkları yakar uyurdu biliyor musun Esila?"

Karanlık ona ıslahevini hatırlatıyordu.

İçim parçalandığından mı sesim parça parçaydı, sesim bu denli parça parça olduğunda mı içim parçalanıyordu? "Biliyorum... Ürker o kapalı alanlardan."

Asrın itiraz etmedi.

Cenk, anne ve babasının mezarından aldığı toprağı ceketinin cebine sakladı, tüm gücüm çekilmiş gibi hissettim. Ölü vermek nasıl bir şeydi? Keşke... Keşke acı çekseydim ama babamın mezarına gittiğimde sırf onu kaybettiğim için ağlayabilseydim.

Baba...

Cenk dolan gözyaşlarını hızla geriye ittikten sonra, "Gitsenize artık," diye konuştu, bitap düşmüş yenilmiş bir sesle. "Lavin'le biraz, koklaşıp uyuyacağız burada."

Asrın sigaranın izmaritini çorak toprağın üstünde söndürdükten sonra, başını yana yatırarak bileğimin içini öptü. Nabzımın, hayat damarının üstünü...

Nabzın, nabzım.

Kafamı salladım. "Korkmayacağınıza emin misiniz?"

Cenk konuştu. "Birkaç kere altımıza işeriz alt tarafı."

Asrın doğruldu, hafifçe sendelerken yüzü gerilmişti. Ben de kalkıp doğrulduğumda elimi tuttu. İri elini Cenk'in ensesine yerleştirip sıvazlarken, "Cenk seni de seviyorum lan, it oğlu it," diye konuştu hepimizi şaşkına çevirirken. "Ama en çok... En çok..." durdu. "Bu sigara bana yetmedi, bir tane daha yakacağım."

Cenk'in yüzünde geldiğimizden bu yana ilk defa bir tebessüm filizlendi. Asrın onu geriye iteleyip, elini ensesinden ayırdıktan sonra geriledi. Eli elimde olduğu için ben de gerilemiştim. Asrın onlara uzun uzun baktı. "Geceler kötü."

Dönüp yanlarından uzaklaşmaya başladık. Cenk ve Lavin'i birbirine emanet ettiğimizde rahatlamıştık, birbirlerine iyi geleceklerdi. Topuklu botlarım çamura saplansa de eli elimde olduğu için yürümek o kadar da zor değildi. Yanaklarımdan hâlâ yaş akıyordu ama biraz daha rahatlamıştım.

Mezarların dar aralıklarından yürüyerek düz yola çıktık, ikimiz de boğuk nefesler alıp veriyorduk. Arabanın yanına ilerleyene kadar konuşmadık, en çok sustuklarımdan canım yanmıştı zaten. Arabanın önüne geldiğimizde, elimi onun kafesinin parmaklıkları arasından çıkardım ve durak-lamasına aldırmadan yürüdüm. Şoför koltuğunun yanındaki boşluğa oturdum, koltukta kaykılıp ellerimi kucağıma sakladığımda, Asrın da yerine geçmişti.

Araba bir hayli yol alıp, tanımadığım sokaklardan geçtiğinde şaşırmıştım ama onunla her yere gideceğimden bir şey sormamıştım. Ay ışığı arabanın ve onun yüzündeydi. Bana onu anımsatan bir şarkı söylerken, cebimde titreyen telefonla irkildim. Hemen sonra melodi arabanın içini doldurduğunda, elimi cebime atarak telefonu çıkardım.

Annem arıyordu.

Onu... Özlemiştim.

Aramasına şaşırmıştım ama onun pişmanlığının samimiyetine inanıyordum. Telefonu yanıtlayıp kulağıma yasladığımda, yanaklarıma düşen bakışları hissettim. "Anne."

Annemin kesif, zayıf hıçkırığı kalbime yabancı bir koku düşürdü, elim ayağım buz kesti. "Esila, lütfen eve gel," diye konuştu, sesindeki yakarış pimi çekilmiş bir bomba etkisi yarattı. "Çok, çok alışmışım evdeki varlığına. Özledim, yemin ederim çok özledim kızım. Ne yapıyorsun, nasılsın çok merak ediyorum. Bari, nasıl olduğunu söyle."

Kelimelerinin arasına sönük, cılız hıçkırıklar dâhil oluyordu. Ağladığına emin olmuştum. "Yapma şunu," diye konuştum boğuk bir sesle. "Ağlama. Ben... İyiyim anne. İyi olmaya çalışıyorum, Asrın'la birlikteyim. Eve gidiyoruz, güvendeyim."

Hışırtılar geldi, derin, çok derin bir nefes aldığını işittim. "İyi ol, yeter ki iyi ol," diye mırıldandı, sesi titriyordu. "Ama... Gel de... İnanmıyorsun belki ama evde kalamıyorum. Senin yatağında yatıyorum, çok sessiz annecim ev."

"Geleceğim anne." Asrın'ın direksiyondaki parmakları gerildi. "Gelip seni göreceğim. Ben de seni özledim."

Gülümsediğini hissettim, en azından birilerinin yarasına merhem olabiliyordum. "Çok şükür... Canım benim." Sesindeki hüzün yerini heyecana bırakmıştı sanki. "Gel tabi, burası senin evin. Hatta yarın gel, dur ben şimdiden kalkıp sarma yapmaya başlayayım..."

Cansız bir şekilde konuştum. "Gerek yok anne."

"Elbette gerek var," diye konuştu, sesi bir parça neşeliydi. "Sen en çok sarmayı seversin."

"Peki."

Son kez konuştu, diledi, istedi... "Asrın, iyi baksın sana."

Kafamı salladım, Asrın bana iyi bakıyordu zaten. Telefonları kapattığımızda Asrın'ın bir şeyler söylemesini bekledim ama ağzını bıçak açmadı. Sorun değildi, sessizliğini seviyordum. Camı hafifçe aşağıya indirerek rüzgârı içeriye davet ettim ve kaldığım yerden o şarkıyı söylemeye başladım.

You gave me shelter when I needed it.

İhtiyacım olduğunda bana omzunu verdin.

You showed me love when I wasn't feeling it.

Ben hissetmediğim zaman aşkı gösterdin.

Bu şarkıyı sürekli dinleyebilirdim, Asrın'a olan aşkımı görüyordum sanki. Asrın; pusulam, doğru yolum, sokağım, evim... Tüm bunları düşünürken, dönüp Asrın'a baktım ve aşkına duyduğum ihtiyaçla bir kez daha yüzleştim.

"İlaçlarını aldın mı bugün?"

Ani sorusuyla irkildim ve başımı sallayarak, "Evet, sabah aldım," dedim ve ekledim. "Yemek yedikten sonra da alacağım."

"İhmal etme."

"Endişeleniyor musunuz beyefendi?"

"Günlerimi sana duyduğum aşk ve senin için duyduğum kaygılarla geçiriyorum Esila. Aptalca bir soruydu."

Bu bana söylediği en güzel cümlelerden biriydi ve içtenliği karşısında hayrete düşmüştüm. Kucağı... Ruhumu öyle güzel taşıyordu ki, bazen pamuk yığınlarının arasında, yumuşacık hissediyordum. Cama döndüm ve içimden fısıldadım.

Ne olur her şey iyiye gitsin, ne olur!

Range Rover bir müddet sonra tanımadığım, hiç bilmediğim bir sokağa girerek durdu. Omuzlarımı dikleştirerek etrafa bakındım ve tek katlı, bahçeli bir evin önünde durduğumuzu gördüm. Çok sade, tatlı, geniş bahçeli bir evdi. Saçlarımı karıştırırken, Asrın kapıyı açıp arabadan indi. Birini ziyarete mi gelmiştik? Burada oturan hiçbir yakınımız yoktu. Ben de arabadan indiğimde Asrın yanıma geldi ve elimden tuttu. Sıcak eli avucumu kaplayınca gevşedim v

beni sürüklemesine ses etmedim. Beni önünde durduğumuz evin bahçesine çekiştirdi ve bahçenin demir kapısını rahatlıkla açtı. Siyah, büyük bir kapıydı. Bahçeye el ele girdiğimizde, Asrın kapıyı arkamızdan kapattı ve sokak kapısına yürüdük. Sokak kapısına uzanan düz bir yol vardı ve yolun etrafı çimlerle, güzel çiçeklerle doluydu. "Asrın, nereye geldik böyle?"

"Bahçeyi beğendin mi?" diye sordu, diğer elini cebine atarken.

Çiçeklere bakındım. "Bunlar benim çiçeklerim olsa güzel olurdu."

"Hepsi senin."

Bu iki kelime havada asılı kaldı ve göğsümdeki o boşluğu doldurarak kalbimi sıkıştırdı. İdrak etmek için biraz zamana ihtiyaç duyarak gözlerimi kırpıştırdığımda, Asrın cebinden çıkardığı anahtarla sokak kapısını açtı ve karanlık bir koridor beni karşıladı. Elini anahtardan çekip bana döndüğünde, dudaklarım hayretle aralandı ve kalbimin içindeki kışa rağmen rengârenk çiçekler açıverdi. Her şey zihnimin içinde açıklığa kavuştuğunda Asrın elimden tutup beni içeriye çekti ve eve soktu. Göz temasını korurken, "Yeniden bir evimizin olma zamanı gelmişti," diye fısıldadı ve kapıyı yavaşça kapattı. Tamamen karanlıkta kalsak da gözlerindeki şehir ışıl ışıldı. "Daha fazla sensiz uyuyamam."

Aman Allah'ım! Bir ev... Bizim için! Sırtım kapıya yaslandı ve gözlerim hayretle büyüdü. Bir arada olmamız, kaçıp birbirimize gelmemiz için nasıl böyle bir çılgınlık yapmıştı? Parmaklarım ceketine yerleşti ve dudaklarımdan bir gülüş geçti. "Aptal, ne yaptın!"

Omzunu silkti, onun da dudaklarında bir gülümseme vardı ve elleri omuzlarımdan sıkıca tutuyordu. Kafasını salladı ve soğuk nefesi yüzümde kışkırtıcı şekilde süzüldü.

"Bizim için bir ev aldım. Aslında tapusu senin üzerine... Ama benim de kalmama izin verirsin herhalde." Belimi okşarken, sersem bir şekilde göz kırptı. "Beğenir misin bilmiyorum, burası daha küçük, sana evin içinde bile uzak durmak istemedim. İki odası var, eşyalar yeni, geldiğimden beri bununla uğraşıyorum. Gel, sana odamızı göstereyim..."

Elimden çekiştirip heyecanla beni salona çektiğinde, bu istekli ve sevinçli haline afallayarak onun peşinden gittim. Düz, dar bir koridorun sonu geniş bir odaya açılıyordu. Uzanıp duvardaki düğmeyi açtığında etraf aydınlandı ve böylelikle buranın salon olduğunu anladım. İçeride siyah mobilyalar vardı, yerde yün beyaz bir halı. Oldukça sade döşenmiş, normal büyüklükte bir salondu. Küçük abajurlar vardı, neredeyse hepsi de mordu. Onun ve benim renglerimizi birleştirmişti. Stor perdeler kapalıydı ama duvarların boyaya ihtiyacı vardı. Üstelik bir ahşap kitaplık vardı ve Asrın'ın sevdiği kitapları görmüştüm. Ben ilgiyle salonu izlerken, beni bu sefer başka bir odaya çekiştirdi. Burasının beraber uyuyacağımız oda olduğunu söylemişti ve görür görmez odaya âşık olmuştum. Yuvarlak, geniş, kırmızı çarşaflı bir yatak vardı ve gördüğüm ilk şey de bu olmuştu. Geniş bir kıyafet dolabı duvara dayalı duruyordu, yatağın iki yanında iki komodin ve komodinlerin üzerinde de abajur vardı. Yerde yine yün bir halı duruyordu, yatağın çaprazına bir makyaj masası yerleştirilmişti; benim için. Stor perdeler burada da kapalıydı. Mor bir puf vardı, buradan bile yumuşacık görünüyordu. Hepsi çok güzeldi, sade, özel, bizim için... Asrın onda daha önce hiç görmediğim bir sevinçle odadaki yatağa çıkıp beni de kendine çektiğinde, hiçbir şey diyemeden gözlerindeki parıltıları izledim. Bana yatağı beğenip beğenmediğimi sordu, abajurların renginin mor olduğundan bahsetti, duvarları beraber boyamak istediğini söyledi ve tüm bunlar olurken ben sadece onu izle-

dim. Mutluluğunu, bizim için bir şeyler yaparken duyduğu sevinci, gelecek için ilk kez kurduğu hayalleri... Ona gülümsedim ve yüzünü okşayarak bizim için kurduğu gelecek planlarını dinledim.

Doğrusu planlar umurumda değildi, onunla gelişine yaşayabilirdim bu hayatı. O benim toprağımdı, o toprakta olduğum sürece, o kökleriyle beni kucakladığı müddetçe hiçbir fırtına dallarımı kıramazdı. O benim avcımdı ama avucuna aldığı kalbimi bile sıkamayacak kadar bana âşıktı; bu yüzden hayatta hiçbir şeye güvenmediğim kadar aşkımıza güveniyordum.

Bölüm 19

-Fırtına-

Bu kitabın da sayfalarını kapatmaya yaklaştık.

Elimde bir pusula vardı, gece vaktiydi, bir ormanın içinde koşuyordum. Yolumu, evimi kaybetmiştim. Pusulaya bakıyor, doğru yolu bulmaya çalışıyordum.

Hikâye, işte bu okuduğunuz iki cümleyle başladı ve o pusula beni evime götürene kadar devam etti.

Yeni evimizdeki ilk gece, sabaha kadar sarılarak uyumuştuk ama Asrın'ın ara ara kalkıp sigara içtiğini görmüştüm. Onun tuhaf huyları vardı, bazen beni bile şaşırtan. Mesela geceleri sebepsiz yere uyanır, evin içinde dolanır, gelir saçlarımı okşar, sigara içerdi. Bazı geceler sabahı zor ederdi, ruhu bir fanusun içine sıkışmış da nefes alamıyormuş gibi görünürdü. Bu gece de ona yakın bir gece oldu ve uyandığımda Pati'yi karşımda buldum.

Asrın erken vakitte gidip onu almış, eve getirmiş, bana sürpriz olması için yatağa bırakmış ve uyumaya kaldığı yerden devam etmişti. Uyanıp Pati'yi gördüğümde mutlu olmuş, küçük dostumla bir süre oynamıştım. Asrın, onu rahatsız ettiğimizi söyleyerek bize söylenmiş, odadan kovmakla tehdit etmişti ama elbette çıkmamış, Pati ile oyna-

maya devam etmiştik. Yorulduğumuzdaysa Pati yataktan inmiş, kuyruğunu sallayarak odadan çıkmıştı.

Bir süre güzel kedimin arkasından baktım ve ardından yatakta dönerek Asrın'a yaklaştım. Tişörtünü çıkarmış, üstsüz bir şekilde, yüzüstü yatıyordu ve yüzü koluna yaslıydı. Çarşafı ayağının ucuyla itmiş, saçlarını dağıtmıştı. Pantolonu belinden düşmüş, kalçasında duruyordu. Elimi uzatıp kuzguni siyah saçlarını okşarken, "Asrın?" diye fısıldadım, uyuyup uyumadığını anlamaya çalışarak.

Elini saçlarıma uzattı ve onları çekerek homurdandı. "Git başımdan!"

Saçımı elinden kurtararak dudaklarımı ensesinin üstüne yaslayıp ihtiraslı bir öpücük bıraktım. "Tamam sersem, uyu."

Onu odamızda bırakarak koridora çıktım ve etrafı, yeni evimizi izlerken, Pati'nin kapı pervazını yaladığını görerek gülümsedim. Yanına eğilerek ona uzanırken, "Şapşallık etme," dedim ve kucaklayıp pervazdan uzaklaştırdım. Gri, yumuşak tüylerine sevgi dolu öpücükler bıraktım. "Oğlum, seni çok özlemişim."

Öpücüklerimden huylandığını fark ettiğimde, kıkırdadım ve daha ıslak öpücükler kondurdum temiz tüylerine. Ellerimden kaçmayı başardığında beni bıraktı ve Asrın'ın yanına gitti. Yatağa çıkarak onun pantolonunun paçasına asıldı, kuyruğunu ayaklarına sürttü ama Asrın gıdıklanmayan bir adamdı. Doğruldum, ayaklarımı sürüyerek ilgiyle yeni evimizi izledim. Küçük ama samimiydi. Bir dağ evini andırsa da şehir merkezindeydi. Odaların kapısını aralayarak banyoyu aradım. Koridorun solundaki, ikinci kapıyı açarak içeriye girdiğimde, son derece şık ve hoş bir banyoyla karşılaştım.

Lavabo tezgâhına yanaşırken, parlayan gözlerle etrafı süzdüm. Mor detaylar her yerdeydi. Geniş, hatta çok geniş

küvetin yanında birbirinden farklı kozmetik ürünleri vardı. Parkeler simsiyahtı, cam gibi görünüyorlardı. Lavabo tezgâhının üstündeki aynanın kenarları gümüş işlemeliydi. Zengin görünümlüydü ama sade ve şıktı. Musluğu açtığımda akan su, porselen beyazlığındaki tenime döküldüğünde, soğuk sudan irkildim. Avuçladığım suyu yüzüme çarpıp kendimi biraz daha ayıltırken, kâküllerime sıçrayan damlalara aldırmadım. Birkaç kez bu işlemi tekrarlayıp yüzümü temizledikten sonra saçlarımı geriye ittim ve başımı kaldırarak ıslak kirpiklerimin ardındaki gözlerimi aynanın parlak yüzeyine diktim.

Onu gördüm.

Heybetli, dün gece âdeta yatağım olan sırtını kapıya yaslamış, uyku mahmuru, saf bir berraklığa sahip olan gözlerini aynanın üstünden gözlerimle buluşturmuştu. Dudaklarım iki yana kıvrılırken yanıma geldi. "Günüm aymış."

Mırıldandım. "Günaydın."

Sıcaklığı, o daha bana dokunmadan evvel tarifi imkânsız bir hisle bana sokulurken, iri avuçları bir anda kalçamdan yakaladı ve irileşen gözlerime aldırmadan ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarımdan kesik bir soluk bıraktım, beni kendi etrafımda döndürdü ve kalçamı lavabo tezgâhına bıraktı. "Ne yapıyorsun Asrın?"

Soğuk tezgâh bir an irkiltti, Asrın'ın zarif parmakları belime uzanırken, kıvrımlı kirpiklerinin altındaki yangın yerini gözlerime doğrulttu. Gözlerimdeki çukurlara toprak atmış gibi hissettim. "Sakallarım baya uzamış," diye konuştu, ses tellerindeki boğuk tını yutkunmama sebep oldu. "Dedim ki, benim bir kızım olacaktı. Böyle kâküllü, çelimsiz bir kız. Sonra yine dedim ki, bu kız kesin bu sakalların icabına bakar."

Evet, uzamışlardı ve her ne kadar sevsem de bir şekilde kesilmesi gerekiyordu. Altdudağımı dişlerken, "Keserim," dedim hoşnut bir ifadeyle. "Ama senden söz isteyeceğim?"

Parmakları belimin oyuntusunda ritim tutarken, "Ne sözü?" diye sordu, sesi akıl çeliciydi.

"Saçlarım böyle çok, çok uzadığında..." düşünceli bir şekilde burun kıvırdım. "Sen de benim saçlarımı kesecek-sin. Tamam mı, söz ver?"

Kemikli hatları onu her daim sert kılan ayrıntı olsa da buna tezat olarak bana öyle bir bakıyordu ki, sanki kalbimi sökmüş, kendi kalbinin içine kilitlemişti. "Söz," dedi, kes-kin bir sesle. "Saçlarını ben keseceğim."

Nefesimi toparlamaya çalıştım, parmaklarım sakalları arasına sokuldu. Teninin çam iğneleri... "Peki, o zaman. Ne ile keseceğim? Makine ile kesmek istemiyorum, yanlış bir hareket yapabilirim."

Kuvvetli, gerilmiş olan kolu yanımdan uzandı, dirseği yanağıma sürttü. Siyah, cam gövdeli dolap kapaklarını aralayıp gerekli malzemeleri çıkardı. Söylediğim şeye sessiz kalsa da itaat etmiş, makine yerine tıraş bıçağını seçmiş-ti. Bir süre yalnızca onu izledim, bir şeylerle ilgilenirken o ciddi ifadesini takıyordu. Mükemmeliyetçiydi fakat ben mükemmel değildim. Daha ne kadar benim mükemmel ol-duğumu düşünmeye devam edecekti? Kusurluyduk.

Fakat kimse, kusurların bize yakışmadığını iddia ede-mezdi.

"Hadi bakalım."

Tıraş köpüğünü bana uzattığında, irkilerek ona dön-düm. Gözlerinde, onu böyle hayran hayran izlememin memnuniyeti saklıydı. Sakallarını bile isteye avuç içime ba-tırdım. "Sakallarından, " diye fısıldadım, sertçe yutkunma-dan evvel. "Başlasam, sevsem her yanını?"

Nefesi dudaklarımın arasındaki boşluktan girdi. "Sakal-larımdan..." diye konuştu, karanlık bir ses tınısıyla. "Baş-layıp, sevsen her yanımı?"

Sakallarının üzerinden öptüm.

Teması koparak uzaklaştım, bir miktar köpüğü avucu-ma sıktım ve sonra onun sakallı yüzüne yedirmeye başla-dım. "Hepsini mi keseceğim?"

Beni, Azrail'in ölümü tuttuğu gibi, sıkıca tutarken, "Yok," diye konuştu, hafif bir alay sezdim. "Yarısını kesip sünnet edeceğiz."

Tek kaşımı yukarı kaldırıp, dik dik ona bakmaya baş-ladığımda bu ciddiyetimi hiç de dikkate almadı. Tıraş bı-çağını iki ince parmağımın arasına yerleştirdim, heyecan-lanmıştım. "Yüzünü kesecektim," diyerek tehdit ettim onu, ılık bir sesle. "Sırf yanımda tipsiz bir herif taşımamak için bundan vazgeçtim."

Parmak uçlarındaki kıvılcımları göbek deliğimin etrafı-na taşırken konuştu, "Şuna da bakınız siz."

Yüzünün bir kısmına köpük yedirdim, kaşları çatılmıştı ve kurşungeçirmez bakışları ile yüzündeki köpükler büyük bir tezatlık taşıyordu. Pekâlâ komikti. Asrın gülüşümü gör-düğünde bir an nefesi gitti, gözleri buğulandı ve ardından, "Gülme," diye homurdandı. "Gülmesene ya."

Tebessüm, bu savaştan galip çıkarak dudaklarımı iki yana kıvırdığında, Asrın bana tip tip baktı. Omzumu silk-tim, tıraş bıçağını elmacık kemiklerinin altına dokundur-dum ve yavaşça köpüğü sıyırmaya başladım. Bu sırada, sessizlik göğüskafeslerimizde yükselmiş, tek ses o göğsün altındaki kalpten duyulan melodiler olmuştu. Çok dikkat-liydim, onu yaralamayı ve canını yakmayı hiç istemiyor-dum. Diğer yanağına geçerek aynı işlemi, esmer tenine uy-guladım. Sakallarını kestim, çıplak teninde kemikli hatları daha da belirginleşmişti.

Yaklaşık on dakika içinde sakallarını kesmiş, köpüğü tamamıyla temizlemiştim. Saçları alnına dökülmüştü, bu süreçte Asrın'ın dibi görünmez uzay boşluğunu andıran keskin bakışlarını her noktamda hissettim. Nasıl baktığı-

nı göremedim ama bildiklerim bana kâfiydi. Tıraş bıçağını yüzünden ayırarak lavabo tezgâhına bıraktıktan sonra, "Bitti," dedim, ellerimi boşlukta savururken. "Bak, bu sefer daha hızlıydım. Değil mi?"

İki göğsümün arasındaki vadiyi öptü, teni tenimi deşti. "Evet, bu sefer sadece on dakika sürdü."

Öpücüğünün tadına daha net varmak için gözlerimi yumdum; beni öperek sanki ömrümü uzatıyordu. "Ne zaman istersen keserim," diye fısıldadım, şefkatle.

"Biliyorum Yürek yangınım."

İşimiz bittiğinde banyodan ayrılarak mutfağa geçtik. Asrın Pati için süt ısıttı, ben de ikimiz için çay ve sandviç yaptım. Bu eve gelmeden önce buzdolabını doldurmuştu, bu yüzden canımın istediğini yiyebilirdim. Mutfağı, mutfaktaki dolapları izlerken, sandviçimi yiyip çayımı içtim. Asrın da sessizce bana eşlik etti ve yemeği bittiğinde masadan ilk kalkan kendisi oldu.

Az sonra biz de Pati ile birlikte mutfaktan ayrılıp salona geçtik. Asrın bir adım önümdeydi, gölgesi misafirimdi. Çıplak ayaklarının parkede bıraktığı sesleri dinledim, zemine dek uzanan pencerelere yanaştı ve camları açarak, keskin soğuğun içeriye sızmasına izin verdi. Hafifçe ürpererek kendime sarıldığımda, salonun köşesindeki boya kutularını gördüm. Boya? Bu kadar çabuk mu? "Boya yapacağız," diye konuştu Asrın, bana doğru döndüğünde. "Tiner de var, kafayı bulmayalım şimdi. Pencere açık kalsın, hava girmeli."

"Boyayı ne ara aldın?" diye sordum, evi beraber boyama fikri beni heyecanlandırırken.

"Sabah, Pati'yi almaya gittiğimde."

Dün gece gördüğüm üzere bu ev için heyecanlıydı. Asrın'ın bir şeyler için mutlu olduğun pek görmediğim için şaşırıyordum ama onun bu iyi olma gayesi beni de iyileştiri-

yordu. Farkında olmaksızın gülümsediğimde, Asrın uzanıp yanağımdan makas aldı ve kafasını salladı. "Hadi, eşyaları ortaya çekelim."

Kafamı hızlıca salladım ve Asrın'ın üzerimdeki tişörtüyle rahatça hareket ettim. Ona yardımcı olarak koltukları ve sehpayı ortaya doğru ittik. Boya olmaması için perdeleri çıkardık. Asrın pantolonunun paçalarını sıvadı ve boya kovasının yanına eğilerek boyaya kıvam verdi. Pati'yi kokudan etkilenmemesi için yatak odasına bıraktım ve uğraşması için önüne mama koydum. Asrın Pati'ye mama bile almıştı, çaktırmadan düşünceli olmasını da seviyordum.

Salona geri döndüğümde Asrın'ın elinde bir boya fırçası gördüm; bu haliyle de oldukça çekici görünüyordu. Saçları dağınıktı, yüzünü kaşıyarak düşünceli bir şekilde duvarlara bakıyordu. Çıplak ayaklarla arkasından yaklaştığımda beni hissederek boynunu yana yatırdı. "Hazırladım. Boyayalım."

"Hani bana fırça?" diye mırıldandım kısık sesle.

Gözü omzumun üstünden bir noktaya kilitlendi, kısa bir andı. "O fırçalar zaten senin kadar, taşıyamazsın sen onları," diye konuştu. Gözleri mi parlıyordu? Gözleri parlasın mı istiyordum? "El fırçasıyla pencere kenarlarını boya ama bunu yaparken dağınık değil, uslu bir kız ol."

Ben de onun gibi geniş duvarları boyamak istiyordum ama zaten bir tane büyük fırça vardı. Altdudağımı ısırırken, aklıma gelen fikre gülümsedim. "Duvara bir şey yazayım mı, zaten boyadığında kapanır?" Gözlerimi gözlerindeki şehrin enkazına diktim. "Hımm?"

Uzanıp tişörtün yakasını düzeltti. "Olur Sarışın."

Kafamı salladım, o bana imkân ve izin vererek gerilediğinde, eğildim ve el fırçasını mor boyanın içine soktum. Yeteri kadar boyayı fırçaya alarak doğrulduktan sonra pencere camının karşısındaki duvarı hedef aldım ve oraya

yanaştım. O dikkatle bana bakarken, parmaklarımı yavaşça hareketlendirdim.

Fırçayı duvara yaslayarak yazmaya başladım.

Duvara yazdığım isim kaderimin içinde büyük harflerle yazılıydı.

Asrın Karavaris

Asrın'ın göğsü, kalbimin arkasında çırpındı, bu ritmin deldiği sessizlikten şefkat aktı. Omzuma bir öpücük kondurduktan sonra, elini uzatıp fırça olan elimden tuttu. Böylelikle ikimiz de fırçayı tutmuştuk ama fırçayı Asrın yönlendiriyordu.

Yazdı.

Hiç beklemediğim bir şey.

Esila Karavaris

Bir insan nefes alamadan ne kadar yaşarsa o kadar yaşadım ve donmuş bir şekilde duvara yazdığı şeye baktım. *Esila Karavaris...* Benim adım ve onun soyadı. Bu aklına nereden gelmişti, neden bunu yapmıştı bilmiyordum ama ikimizin de buna hazırlıksız yakalandığını hissediyordum. Kalp atışlarım iki katına çıkmıştı, bedenimin altında bangır bangır bağıran o ruhun sesini duyuyordum. Elimi ayağıma dolaştırmıştı. Parmaklarım boya fırçasından aşağıya inerken, "Bunu neden yaptın?" diye sordum fısıltıyla.

Bir dakika kadar ses çıkarmadı.

"Bilmiyorum." Ses tonu alçak, kaybolmuş gibiydi. Ne zaman kaybolsa içimde bulurdum onu ama bu kez farklıydı, kendi içinde kaybolmuş gibiydi. Sesinde düşüncelerinin ağırlığı vardı. "İçimden geldi."

*

Bazen fırtınayı engelleyemezsiniz. O fırtına bir kapının arkasındadır, siz de içeridesinizdir. Fırtınanın sesini duyabilirsiniz, camların titrediğini görebilirsiniz, ürkütücü bir gecedir ve sabaha özlem duyarsınız. Başa çıkamazsınız, ellerinizi kapının üstüne yaslayıp o fırtınanın kapıdan girmesini engellemeye çalışırsınız ama bir an sonra bir bakarsınız, evinizin çatısı uçmuş.

Fırtına, zamanını bekler ve kopması gerektiğinde kopar.

Fırtınanın o ürkütücü, baş döndürücü sesini duyar gibi oluyor, iyi giden her şeye rağmen o sesini duymazdan gelemiyordum. İçimi, bir kalemi dolduran mürekkep gibi dolduran o katran karası histen kurtarmaya çalışarak gözlerimi yanıma çevirdim ve Almila'ya baktım. Evimizi boyama işini bitirdikten sonra Asrın beni anneme bırakmıştı ve annemle konuşup, bir şeyler yedikten sonra da Almila'nın yanına gelmiştim. Annemle aramızdaki buzlar biraz erimişti ama aramızdaki duygular hâlâ soğuktu ve onun yanında beni üşütüyordu. Asrın'a, Almila'ya geldiğimi haber vermiştim, o da birkaç saate beni alacağından bahsederek dikkat etmem gerektiğini söylemişti. Onun kontrol manyaklığını biliyordum, duyguları aşırıydı. Hep, her zaman... Almila'ya geleli biraz olmuştu, Esma Teyze'yle biraz konuşmuştuk ve o az önce çıktığındaysa nasıl hissettiğini bilmeyi istediğim için Almila ile konuşmak istiyordum.

Durgun, feri sönmüş ifadesini tartarken, "Anlat bakalım," diye mırıldandım, onun için duyduğum üzüntüyü sesime yansıtmamaya çalışarak. "Nasılsın?"

"Olmam gerektiği gibi."

Sıkıntılı nefesim dudaklarımın arasından bir ah gibi yükseldi. "Nasıl olman gerekiyor?" diye sordum, şefkatli bir sesle.

"Aldatılmış bir kadın gibi."

Oturduğum koltukta ona biraz daha yaklaşarak elimi kızıl kahve saçlarına koydum. Üzerinde dizleri çıkmış bir eşofmanla, beyaz bir tişört vardı. Kendine bakmayı ihmal

etmiş görünüyordu, gözlerinin altları ve gözkapakları şişmişti. "Aldatılan kadınlar nasıl hisseder?" diye sordum, bir jiletle dilimi kesmek gibi oldu bu cümleyi kurmak.

Tırnaklarındaki ojeyi soyuyor, başını önüne eğmiş, ellerine bakıyordu. "Hissetmek istemeyeceğin kadar kötü hissederler."

Kendimi onun yerine koymaya çabaladığım ilk anda bile dünyamın ayaklarımın altından çekileceğini hissediyordum. İhanet, insanın ruhuna yapışan ölümcül bir hastalıktı. Bunu düşünemiyordum. Kafamı hızlıca iki yana salladım, Asrın'dan şüphem yoktu.

"Almila," diye konuştum, yumuşacık bir sesle. "Bir şey söyleyeceğim ama lafımı bölmeden ve kızmadan bekle. Sadece dinle." Dudaklarımı dilimin ucuyla ıslattım. "Ben gördüm. O anı, Bora'nın başka bir kadınla olan o anını gördüm ama... Aslında öyle değil. Evet, öyle ama öyle değil gibi. Bilmiyorum, belki ben çok safım ama..." Yanağımın içini ısırdım. "Bora bile isteye kimseyi öpmedi."

Bana kızmasından ve onu kaybetmekten korkarak nefesimi tuttum. Almila konuşmadı. Sanırım Bora ona benim onu gördüğümü söylediği için şaşırmamıştı. Omuzlarına dokunduğumda, bedeninin kasıldığını anladım. Asırlar kadar gelen bir sürenin ardından Almila'nın cılız, vazgeçmiş sesi kulaklarımı doldurdu. "O benden başka birini öptü. Ne şekilde olduğu umurumda değil. Zaten... Zaten hiç birbirimize göre değiliz."

Onu anlamaya çalışıyordum, ihanet yakıcı bir histi ve o tutuşuyorsa benim söndürmem gerekirdi. "Ben de baş... Başka birini öptüm," diye konuştum. O an gözlerimin önüne geldiğinde, ruhumda sanki toprak kayması oldu ve duygularım etrafa sürüklendi. "Yanaktandı ama öptüm. Sorma, sadece kendimi hiç bilmediğim aylara ait bok gibi bir anı. İstemedim, nasıl isterim ki başka birini öpmeyi? Sadece o an onu yapmak zorunda hissettim, Asrın için. Belki ben yanlış gördüm ama gördüm. Bora da o kızı isteyerek öpmedi, o kız onu öptü. Hem bak, kendi bile ne kadar kötü hissetti ki sana itiraf etti."

Almila geldiğimden beri ilk kez yüzünü çevirip bana baktı ve incinmiş hali, zaten yıllardan beri kırık olan kalbimin üzerine bir balyoz gibi indi. Gözleri dolu dolu bakıyordu. "Bilmiyorum Esila... Düşünmeye ihtiyacım var. Bora sürekli arıyor, mesaj atıyor, bir suçu olmadığını söylüyor. Tüm kalbimle bunun doğru olmasını istiyorum ama nasıl emin olacağım ki? Zamana ihtiyacımız var, belki duygularımızın farkına varmak için bir ayrılığa... Bencilce mi bilmiyorum ama bensiz kalmasını istiyorum."

"Hayır, seni anlıyorum," dedim başımı sallayarak. Emin olamıyordu, kuşkuları vardı. Beyaz, porselen gibi tenini okşayarak gözyaşlarını temizledim. "Dediğin gibi zamana ihtiyacınız olabilir. Fakat en azından mesajlarına cevap versen, kendi parçalamasan?"

"Onu seviyorum, gerçekten." İçli içli hıçkırdı. "Onun da beni sevdiğinden emin olsam böyle olmazdı zaten."

Evet, Almila'nın Bora'ya karşı hep bir güven sorunu olduğunu biliyordum, çünkü onun gibi birisi tarafından sevildiğine inanmıyordu. Üstüne bir de bu olay patlak verdiğinde, var olan güveni de cam gibi parçalanmış, aralarındaki iyi duyguları durdurmuştu. Güven, duygularını ikiye bölmüştü. Başını göğsüme yaslayarak içini akıtmasına müsaade ettim. "Bora da seni seviyor, hissediyorum."

"Ne olur öyle olsun."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek kafasının biraz olsun dağılması için yanımdaki kumandayla televizyonu açtım ve sevdiği çizgi film kanalını tuşladım. Almila çizgi filmleri severdi, bu sayede düşüncelerinin dağılmasını umut ediyordum. Esma Teyze salona girdiğinde bize sıcak

kurabiyeler getirdi ve o da benim gibi Almila'nın saçlarını okşadı. Sanırım her şeyden haberi vardı.

Akşam olup Asrın geldiğinde, Almila'yı kendini üzmemesi için tembihlemiş, Esma Teyze'ye ve ona sıkıca sarılarak evden ayrılmıştım. Asrın beni kaldırımın kenarında bekliyordu, arabaya yaklaşırken uzanıp benim için kapıyı açmıştı. Yağmur yağmaya başladığı için hızlandım ve koltuğa geçip oturduktan sonra kapıyı arkamdan kapattım. Arabanın lambası kapalıydı, Asrın için dinlediğim şarkı radyoda çalıyordu ve silecekler kuvvetle ön camdaki suyu temizliyordu. Saçlarımı omuzlarıma atarak ondan tarafa döndüm ve yaklaşarak yanağına içten bir öpücük bıraktım. "Merhaba."

Gülümsedi ama... Neredeyse zoraki bir tebessümdü. Uzaklaşmak istediğimde elini enseme yasladı ve daha yakınına çekip dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. "Merhaba bebeğim."

Dudaklarındaki ölümün tadına bakarak ondan uzaklaştım ve elimi dudaklarıma yaslayarak yerime yerleştim. Her öpücük ilk öpücük gibi, müthişti. Parmaklarımı dudaklarımdan ayırarak yüzünü izlerken, "Bir sorun mu var?" diye sordum ama bana sessizlikten başka bir yanıt vermedi.

Sustuğunda gözlerine bakmak istiyordum, her şeyi duymak için.

O fırtınanın uğultusunu uzaklardan duyar gibi olarak kollarımı kendime sardım, Asrın arabayı çalıştırdı ve sokaktan çıkarak caddeye ilerledi. Akşam vaktiydi, ezanın okunduğunu duymuştum. Sokak lambaları yanmaya, insanlar işlerinden evlerine dönmeye başlamıştı. Eve dönmek... Bazen o evin bir enkazdan ibaret olduğunu hissediyorum, çünkü gözlerinde tutsak kalmış bir çocuğun hep bağırdığını duyuyorum.

Eve vardığımızda arabadan ilk inen ben oldum ve kapının önünde dikilip Asrın'ın gelmesini bekledim. Keyifsiz ve gergindi. Dudakları tek bir çizgi halinde gerilmişti, bakışları dalgındı. Sokak kapısını açıp benimle beraber içeriye girerken hiç gülümsemiyordu. Henüz bir portmantomuz yoktu, bu yüzden ayakkabılarımızı kenara bırakmış, montlarımızı da salona koymuştuk. Asrın salondan ayrıldığında, ışıkları açtım ve perdeyi kapatarak duvarlarımıza baktım. Boyası kurumuştu ama koku hâlâ keskindi. O duvara doğru döndüm. Asrın'ın *Esila Karavaris* yazdığı duvara. Üstü kapanmıştı.

Saçlarımı bileğimdeki lastikle bağlayarak koltuğa oturdum ve Pati yatak odasından çıkıp geldiğinde bir müddet onunla ilgilendim. Tatlı kedim, hep uysal ve sevecendi, Asrın'a kızmadığı sürece tabii. Onunla oynadım ve Asrın'ın sesini duyarak yanımdan ayrıldığında, arkasından kıkırdadım. Asrın'ı benden çok seviyorsa ona darılırdım.

Asrın telefonla konuşuyordu, yatak odasındaydı, bağırdığı için sesini duyabiliyordum. Kelimeleri tam olarak anlayamıyordum ama öfkesi sert bir duvar gibi karşımdaydı. Beni anneme bırakıp yanımdan ayrıldığı o birkaç saat içinde ne olmuştu da bu hale gelmişti, anlamıyordum. Sormak, bir şeyler öğrenmek istiyordum ama önce bu öfkenin yatışmasını bekleyecektim. Ellerimi kucağımda bağladım ve parmaklarımla oynadım. Üzerimde hâlâ Asrın'ın tişörtü ve yeni aldığımız pantolon vardı.

Gözlerimi kapatarak yağmurun sesine kulak verdim.

Bizim için çok iyi ve çok kötü olan zamanlarda hep böyle gürültülü yağmurlar yağardı.

Bu rastlantı canımı yaktı.

Bağırtıları dindiğinde telefonu kapattığını anladım ve içime oturan o kara bulutların ağırlığıyla yerimden kalktım. Su içsem iyi olacaktı, koridoru yürürken yatak odasına

baktım ama görebileceğim bir yerde değildi. Mutfağa geçip, suyumu yudumlarken aklıma o gece geldi ve hâlâ doğum kontrol hapını almadığımı hatırladım. Kahretsin, bunu atlamamam gerekiyordu. O gecenin sabahında, okulda Asrın'a sormuştum ama alma diyerek konuyu geçiştirmişti.

Olacak şey miydi, elbette alacaktım. Gerçi bunun için epey geç kalmıştım, bu saatten sonra alsam da bir işe yarar mıydı bilmiyordum.

Elimdeki bardakla mutfaktan ayrıldım ve tereddütlü adımlarla yatak odasına yöneldim. Sessizce aralık kapıdan içeriye süzüldüğümde, Asrın'ın ellerini beline dayamış, camdan dışarıya bakıyor olduğunu gördüm. Abajuru yakmıştı, etrafı morla lacivert arasındaki bir renk geçişi aydınlatıyordu, bu rengi sevmiştim. Bardağı elimde sıkıca tutarken, genzimi temizledim. Asrın'ın omuzları kıpırdandı. Elini ensesine koydu, bu gerilim âdeta kemiklerimin üzerine binerek vücudumu eziyordu. "Asrın?"

Sesi düzdü. "Evet."

"Aklıma geldi de..." Bu soruyu sormaktan utanıyordum, çünkü o hapları satın almak, kullanmak benim yapmam gereken bir şeydi. Fakat genelde o bana hatırlatırdı, çünkü bu tarz şeyleri unuturdum. Kemikli parmaklarının ensesinde dolaştığını gördüm. "Geçen geceden sonra hap almadım. Sende varsa verebilir misin?"

Müphem bir sessizlik âdeta aramızda canlı biriymiş gibi nefes alıp verdi.

"Yok," dedi, parmakları ensesindeki saçları asabiyetle karıştırıyordu. "İlaç falan yok bende."

"Hay aksi," diye mırıldanarak içeriye doğru bir adım daha attım. "Yarın eczaneden alırım o halde. Aslında içmek için geciktim ama..."

"Alma." Tek kelimelik bu yanıt, sanki vücudumu çarmıha germiş, beni kaskatı kesmişti. Sırtım dikleşti ve gözlerim parmaklarında asılı kaldı. Parmaklarım titriyordu, düşüşün yaklaştığını hissediyordum, kanatlarımı açmam gerekiyordu ama onları uzun zaman önce kaybetmiştim. İşte, yüksekten uçanlar hızlı düşerdi.

Çenem titredi ve bir yutkunuş boğazıma yapıştı. "Alma da ne demek?"

"Öyle işte... Alma!"

Elimdeki su bardağını yakınımdaki makyaj masasının üzerine bırakarak ellerimi sıktım ve ona doğru yaklaştım. Sırtı hâlâ bana dönüktü, elleri yaramaz bir çocuk gibi saçlarının arasında dolaşıyor, kürek kemikleri bir inip bir kalkıyordu. Arkasında durduğumda, gölgelerimiz karşımızdaki camın üzerinde, ruhlarımız gibi birbirine karıştı. İkimizin karışımını, birleşmesini seviyordum. Elimi kaldırdım, tenine olan düşkünlüğüm, bir ressamın tuvaline olan düşkünlüğünün benzeriydi. Parmaklarım siyah, boğazlı kazağından içeriye girdi ve bel gamzelerine dokundum. Bir dokunuş neler yapabilir size söyleyeyim. Bir adamın ciğerindeki tüm nefesi tek seferde boşaltabilir, tıpkı ona olduğu gibi. Asrın yutkundu. "Öyle işte, diye geçiştirilemeyecek kadar ciddi bir mevzudan bahsediyoruz Asrın."

"Çocuk değilim Esila, biliyorum!"

Ruhu seçilebilir tek aydınlığımmış gibi hissederek ürkekçe sordum. "Bana neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü çok sinirliyim!" Ayaklarının üzerinde sertçe bana doğru döndüğünde, ellerim belinin üzerinden iki yanıma doğru düşmüştü. Yüz yüze gelişimiz kalbimi hazırlıksız yakaladı ve sanki içimde ne kadar cam çerçeve varsa hepsi aşağıya indi. Gözleri, yüzü kadar yakınımda durdu ve kalbi harelerimin içinde attı. Nefes alıp verişi seri, sabırsızdı. Bir yere koşmuş ama varamamış gibi çaresiz duruyordu. Saatler içinde onu bu kadar sinirlendiren şeyi öğrenmek için

dudaklarımı araladığımda, benden önce davrandı. "Niko ülkeye geri dönmüş!"

Ne olur, hayır...

Bu son aylarda duyduğum en kötü gerçekti. Beni telaşa düşürmüş, ayağımı yerden kesen tüm mutluluk duygularının üzerine kahırlı bir bulut gibi çökmüştü. Fırtınanın sesini duymuştum, yağmur da yağıyordu, artık gök de mi gürleyecekti? Olamazdı, mutluluğu elimde tutarken olmazdı. Her şey yoluna giriyordu, küçük pürüzler olsa da hayatımız yolunu buluyordu ama şimdi... Zehir zemberek gözleri, ruhumdaki hıçkırıkların sesini duyuyormuş gibi acıya bulandığında, "Emin misin?" diye sordum ümitsizlikle.

Yüzümü avuçlarının içine alarak beni kendine çektiğinde, parmak uçlarımda yükselmek, ona yetişmek zorunda kalmıştım. Alınlarımızı birleştirerek, "Çok yakındık," diye fısıldadı, sert bir hiddetle. Ateş tenini kuşatmıştı. "Mutluluğa çok yakındık."

Kahretsin! Evet, görmüştüm. Dün gece, mutluluğa yakın davrandığını, gelecek için hayalleri olduğunu görmüştüm ama aldığı bu haberle hepsi yıkılmıştı. Kalbimin boğazımda attığını hissettim ve ellerimi, yardım çağrısını karşılıksız bırakamayarak yüzüne koydum. "Bir şey yapar mı?"

"Onun annemle, seninle aynı havayı solumasına bile tahammül edemem!"

Öyle ya, sonuçta o adam annesine tecavüz etmiş, Asrın'ı ıslahevine sokmuş, babasının ölümüne sebep olmuştu. O adam, Asrın'ın canına, ruhuna kastetmişti. Onu bir çocuktan, bir adama çevirmişti. Acıyla büyümesine sebep olmuştu. Paramparça bırakıp, mutlu olma çabasını her defasında baltalamıştı. Onu bir karanlığa itip, o karanlığa bulanmasını sağlamıştı. O karanlıktan içeriye bir tek benim ışığımı almıştı ama bu ışık bile onu kurtaramamıştı. Yüzümü sertçe bırakıp bana arkasını döndüğünde daha fazla ayakta kalamadım ve yatağın üzerine çöküverdim. Ruhunun iç çekişlerini duyuyordum, düşüşünü izlemekten nefret ediyordum.

Başımı çevirip karanlıktaki yerine baktım.

Orada bir tapusu bile vardı sanki.

"Asrın..."

"Seni korumak için her şeyi yaparım!" Karanlığın ucundan bana baktı ve gözlerinde gölgemi gördüm. O her şeydi. Kalbimin avcısı, canavarım, aşkım, iyiliğim, gölgem, ruhum... Ruhum bir dünyaydı ve her ülkesine o sahipti. Gözlerimin içine cayır cayır yanan gözlerle baktı. "Seni korumak için her şeyi yaptım, yine yaparım. Güvenliğinden değil ama mutsuzluğundan kaygı duyabilirsin."

Gözleri, zamanla yarışır gibi içimde hızla yayılırken, "Bir de ilaçları almamamı söylüyorsun," dedim, kafamı şiddetle iki yana sallarken. "Saçmalık!"

Bakışları, bir hançerin bile yaramayacağı kadar buz tuttu.

Bana ne kadar öyle bakarsa baksın, buz gibi bakışlarla içimi soğutursa soğutsun fark etmezdi, söylediklerimin arkasındaydım. O hapları alacak, düzenli şekilde kullanacaktım. O soğuk bakışlarını görmeye dayanamayarak bakışlarımı kaçırdığımda, Asrın sert bir küfür savurarak odadan çıktı.

Kapıyı o kadar hızlı kapattı ki, etrafımdaki tüm ışığın o sesle beraber kaybolduğunu hissettim.

Gözden kaybolduğunda saçlarımı sertçe çektim ve onun kadar edepsiz bir küfür savurarak pantolonumu çıkardım. Tişört uzun ve genişti, çamaşırımı örtmüştü. Yatağın üzerindeki yorganı kaldırarak kırmızı çarşafın üzerine yattım ve yorganı omuzlarıma çekerek camdan dışarıya baktım. Mehtap görünüyordu, yıldızlar kasvetli bulutların gölgesinde kalmıştı. Sokak lambası ve mehtabın ışığında yağmur damlalarını görüyor, cama sürüklenen rüzgârı duyuyordum. Bazen karanlığı, ne yaparsak yapalım yenemezdik, esiri olmaktan kurtulamazdık. İçimi, boğazıma kadar dol-

duran o karanlık, nefes borumda katran gibi birikiyordu. Doğru, pusula beni evime getirdi ama... Bu ev çok karanlık ve ıssız...

Gökyüzünü izlerken evin içindeki sessizlik sanki bir insan gibi yaşadı ve yağmur her an biraz daha şiddet kazandı. Asrın yatağa dönmedi ama evden de çıkmadı. Salonda oturdu fakat ışıkları açmadı. Sayısız sigara içtiğini düşündüm ki evi saran koku bu düşüncemi doğrulamıştı. Pati evin içinde dolaşmış, bir Asrın'ın yanına gitmiş, bir benim yanıma gelmişti. Asrın'ın ona kızdığını duymuştum, sanırım Pati onu tırmalamıştı.

Saatler boyunca uykuyla uyanıklık arasında gidip geldim, sık sık yatağın diğer tarafını kontrol edip onu aradım ama Asrın uzunca süre yatağa gelmemişti. Neden? Onun, beni gösteren bir pusulası yok muydu? Son kez uyandığımda yine yatağı kontrol ettim ama yoktu. Yokluğu bile içimde sonsuzluk kadar yer kaplarken, gözlerimi tekrar kapattım ve o sırada bir gıcırtı duydum. Kapı aralandı. Asrın geldi.

Adımları yatağın yanında son bulduktan bir an sonra yatağın diğer tarafı ağırlığıyla çöktü. Sigarasının ve kendisinin kokusu benliğimi etkisi altına almakta gecikmemişti. Yatağa yattı ve başı benimle paylaştığı yastığa yumuşakça yerleşti. Bu hissi hemen benimsedim ve sınır tanımazlığı karşısında sinirlenmek istedim. İki ayrı ülke olup birbirimize sınır çizdiğimizde bile hakkı hukuku tanımadan o sınırlardan içeriye giriyordu. Tabi, o da haklıydı... Denizler, nehirler hep birbirine akar.

"Şşt." Fısıltısı, düşüncelerimin arasında bir paslı yay gibi gıcırdadı ve nefesi kulağımın arkasına aktı. Başlarımız, vücutlarımız gibi yan yanaydı. "Uyumadığını biliyorum."

Gözlerimi yavaşça açtım.

Önce tavana, sonra kafamı çevirip ona baktım. Yanağı yastığın üzerindeydi, bana dönüktü. Evet, pusula doğ-

ruyu gösteriyordu çünkü evine dönebilmişti. Abajur hâlâ açıktı ve bir kısmı gölgede kalsa da yüzlerimizi görüyor, duygularımızı okuyorduk. Üzerinden tişörtünü çıkarmıştı, zaten her daraldığında bunu yapardı. Gözleri baygın ama buna rağmen bakışları dikkatliydi. Kirpiklerinin gölgesini seçmiştim, dudakları aralıktı ve sıcacık nefesi usul usul cildime nüfuz ediyordu. Hep kurtarılmayı istedim, kurtarılmayı bekledim; kapı deliğindeki anahtarı birinin çevirip içeriye girmesi için zamanı saydım. Sonra o geldi; anahtarı çevirip kapıyı açtı, içeriye girip çocukluğum ve benim elimden tutarak bizi kurtardı. Sonra avuçlarıma bir pusula bıraktı, doğru yöne gidip, hep Asrın'a varayım diye. Ona vardım, kurtuldum ama... Onu kurtaramadım. "Söyle," diye fısıldadım çaresizce. "Bu ölü bakışlarından, bu umutsuzluktan... Söyle Asrın, sen beni kurtardın, ben seni nasıl kurtarayım?"

Birinin kurtuluşu olmayı bile öğretebilirdi bana, çünkü bunun nasıl yapıldığını biliyordu. Âdemelması boğazında görkemli bir yumru oluşturdu ve eli yorganın altında hareketlendi. Bana geldiğinde ona kapılarımı kapatamıyordum. Ellerimiz bir nehrin içinde birleşen iki ayrı akıntının suyu gibi, yorganın altında birleşti ve avuçlarımız kenetlendi. İri avucunun içinde kayboldum, o da altını, elması, pırlantayı bulmuş gibi mutlulukla gülümsedi elimi tuttuğunda. Ruh değişiklikleri hızlıydı.

Pırlantalar, elmaslar... İçimde bunlar değil, kıyıya vurmuş umutlar var ama o hazine bulmuş gibi mutlu olabiliyordu.

Sessiz kaldı, cevap vermedi ve ay ışığının altında durup beni izlemeye devam ederken komodinin üzerindeki telefona uzandı. Kaşlarımı hafifçe çattım ama hiçbir şey demeden ona bakmayı sürdürdüm. Elimi bırakmadan, diğer eliyle telefonuna döndü ve bir süre tek eliyle bir şeylerle uğraştı.

Ona bakmaktan ne yaptığına bakamadım. İşini hallettiğinde telefonu komodine bıraktı.

O sırada telefonuma mesaj geldi.

Bu mesajın bu anda gelmesine duyduğum şaşkınlıkla bir an duraksadım ve onun tedirgin, soru soran gözlerine bakarken, elimi komodine uzattım. Bakışlarımızı bölmemiş, ellerimizi ayırmamıştık. *Her şeyi bırakabilirim, elini asla.* Asrın başparmağıyla bileğimin içini, nabzımı okşarken, bakışlarımı telefon ekranına diktim ve mesajı açtım.

Gönderen: Asrın.
Beni kurtarmak için bana bir aile ver.
İzin ver... Bir çocuğumuz olsun.
03:24

Biz, aile, çocuk... Kelimeleri, içimdeki zamana hançer gibi indi ve ikimizin etrafında akan o zamanı böldü. Onunla, ayrılan o zamanın iki ayrı ucunda gibi durduk. Ezberimi bozdu ve sanki dünyayı ebediyen bir sessizlik kapladı. Sular hep aynı yere akar, bir nehirde birleşir, aşk mehtaba yükselir.

O gece, belki de hayatımızı değiştirecek bu soruyla birlikte, o nehirdeki tüm sular dondu, yıldızlar o nehrin üzerine düştü, mehtap kayboldu ve işte beklenen fırtına evimizden içeriye girdi.

DEVAM EDECEK...

ESİLA KARAM

Kız çocuğu, batmadan evvel son kez yüzünü gösteren soluk güneşin altında, gözlerini kamaştıran gün ışığıyla baş etmeye çalışıyordu. Ahşap, bir ayağı yamulmuş olan taburenin üstüne çıkmış, çıplak, ufak ayaklarının üşümesine aldırmadan hevesle uğraşına gayret ediyordu. Minik cam kavanozu güçlükle kavradığında içindeki toz şekerin az olduğunu fark etti ama babası ve kendisi için yapacağı pastaya yeterli olacağını düşünerek, güzel suretindeki cansız dudaklarına içten bir tebessüm kondurdu.

Kavanozun kapağını mermer tezgâhın üstüne gürültüyle bıraktı, kavanozu aşağıya devirerek bir avuç toz şekeri plastik kabın içine boşalttığında, un ve şekerin bir araya gelerek oluşturduğu görüntü kızın dudaklarındaki tebessümü büyüttü. Arkadaşı Almila, isterse kendisinin pasta yapabileceğini söylediğinden beri, rutubet kokan havasız mutfakta küçük yaşına aldırmadan bu hevesi için çabalıyordu. İnce ve zayıf parmakları arasındaki metal kaşıkla un ve şekeri karıştırırken, pasta için başka nelere ihtiyacı olduğunu düşünüyordu ama daha önce pasta yapmadığı için bilemiyordu. Zarif parmakları alnına dökülen bir tutam sarı saçını kulağının arkasına ittirirken, toz pembe hayal dünyasında yapacağı pastaya tane sekiz tane mum dikme umudu vardı.

Bugün sekiz yaşına giriyordu.

Zayıf parmaklarıyla unu hissettiğinde, dudakları aşağıya sarktı, bu işi yapmanın zor olduğunu kavramıştı. Metal

kaşığı çelimsiz gücüne rağmen çevirmeye devam ederken, hissettiği heyecan küçük kalbine fazla gelerek onu yormaya başlamıştı. Babası doğum gününü kutlamaz, ne zaman doğduğuyla ilgilenmezdi lakin Esma Teyze'si Almila'nın doğum gününü kutladığı gibi kendisininkini de kutluyordu.

Ayak parmakları ahşap taburenin sertliğiyle sızlarken, elinin tersiyle arsız saç tutamlarını püskürttü ama küçük parmakları bunu başaramayacak kadar beceriksizdi. Solgun, kan kaybına uğramış minik dudaklarının arasından sıcak ve sıkkın bir nefes bıraktığı esnada, kulağına dolan gürültüyle âdeta yerinde sıçradı ve kalbindeki heyecanın üstüne sanki bir silahtan fırlayan kurşunlar devrildi. Huzursuzluğu anlayamayacak kadar küçüktü.

"Esila!" Tok, dolgun erkek sesi koridordan duyuldu ve mutfağın içine dolduğunda Esila'nın dizleri titredi. "Bacaksız velet, neredesin?"

Alt udağını henüz hepsi çıkmayan dişlerinin arasına kıstırdı, çakır mavileri tezgâhın üstündeki kalabalıktan sıyrılarak ardına döndüğünde babasını gördü. Yorgunluktan kızarmış yanakları buz kesti, metal kaşık titreyen parmaklarından lavabonun içine düştüğünde, "Babacım," diye konuştu titreyen sesiyle. "Ben... pasta yapıyordum."

Koyu kestane saçları dağınık bir görüntüye ev sahipliği yapan dinç adam, yüz hatlarına kızgınlığı bilemiş ve dolgun yanakları bu ağırlıkla içe göçerek dişlerine çarpmıştı. Küçük kız çocuğu babasının kızgın olduğunu kavrasa bile niye kızdığını anlayamayacak kadar toydu.

"Sen ne anlarsın pasta yapmaktan? Başıma boş icatlar çıkarma," diye konuştu genç adam, sabit öfkesini kızından çıkararak. "Pasta senin neyine geri zekâlı, sanki karnımız tok da bir pastamız eksikti. Hepsi senin o orospu anan yüzünden, başımın belası..."

Adam homurdanarak ağıza alınmayacak lafları, kor vicdanının ihanetiyle dillendirirken, küçük kız irileştirdiği gözlerle babasına bakmaya devam ediyordu. Annesi yoktu, kendini bildiğinden ve anne kavramını öğrendiğinden beri bu yoksunluğun farkındaydı. Unlanan parmak uçlarıyla elbisesinin uçlarını kavrarken, acıkan karnının çağrısını işitti ama henüz pastası bitmemişti. "Orospu ne demek?" diye sordu saf bir merakla. "Anneme neden öyle diyorsun babacım? Hem bugün benim doğum..."

Genç adam ileriye doğru iri bir adım attığında, küçük kız anlam veremediği korkunun ağına takıldı ve ruhu çırpınsa da fark etmedi. "Orospu sensin. Orospu senin o anan olacak karı." Adamın yüksek sesi, kızın ruhundan yükselen çığlıkları bastıramadı. "Git odana, yeter bu maskaralık..."

Dudağı titreyen kız, yaşaran çakır gözlerini kırpıştırdı, kirpikleri ıslanmış ve gözlerine batmıştı; hissettiği acıyı tanımlayamayacak kadar toydu. "Ama babacı..."

"Esila!" Babasının bağırtısı, yaşadığı hayatın kahraman babalarla çevrili olduğu bir masal olmadığını ona hatırlattı. "Yoksa canının yanmasını mı istiyorsun? Belki seni kemerimle dövmeliyim..."

Küçük kız çocuğu hatırladığı sahnelerin acısıyla yanaklarını ıslatırken, başını şiddetle iki yana salladı. Dağınık, bakımsız saçları porselen beyazlığındaki yüzüne çarparken, "Peki babacım, gidiyorum," diye konuştu aceleyle. "Dövme, tamam mı? Bak, şimdi gidiyorum."

Titreyen parmaklarını tezgâhın kenarlarına yaslayarak destek alırken, yaşlı gözlerle plastik kap içindeki karışıma baktı. Ahşap tabure, kızın dengesiz adımlarıyla yamulurken, korkulu bir şekilde bağırdı. "Baba, inemiyorum." Korkuyla mırıldandı. "Yardım eder misin?"

Genç adam, sanki ona bir cinayetin suçunu atmışlar gibi olağanüstü bir tepki göstererek gürledi. "Nasıl çıktıysan öyle in, bacaksız."

Kız hızlıca kafasını sallarken, bir yerlerde, belki hayal dünyasına ait bir yerlerde onun doğum gününü kutlayacak birilerini diledi. Küçük parmaklarının yardımıyla başına, bir kaza gelmeden inmeyi başardı. Dengede durmaya çalışarak küçük yumruklarıyla ıslanan gözlerini sildi, yüreği artık taşıyamayacağı kadar ağırdı. "Yürü git odana, kafanı çıkarırsan ne olacağını biliyorsun."

Sırtını babasına döndü, soğuk ev ve kasvetli duvarların hâkimiyetindeki kısa koridoru paytak adımlarla yürümeye başladı. Odası katbekat daha soğuktu, buna rağmen babası orada yatmasında ısrarcıydı. Elbisenin eteği incecik bacaklarına dokunurken, "Ama..." diye fısıldadı, umutsuz bir çekişle. "Bugün benim doğum günümdü."

Babası ardından homurdanmaya devam ederken, beyaz işlemeli kapıyı araladı ve çelimsiz, küçük bedenini odanın içine yönlendirdi. Çaresizlikle elbisenin eteklerini çekiştirirken, sırtını boyası dökülen, soğuk duvara yasladı ve öylece boşluğa baktı; boşlukta hayaller vardı. Pasta vardı, üzerine sayamayacağı kadar mum dikilmişti ve yanında, çok yakınında ona bu pastayı veren birisi vardı.

"Biliyorum," diye konuştu, yaşından fazla kez kırılan kalbini tutarak. "Bir gün birisi doğum günümü kutlayacak. Birisi, bir gün beni kurtaracak."

ASRIN KARAVARİS

Asrın şimdi anlıyordu aslında. Yaşam, yaşından büyük bir acıyı sırtladığın ilk anda başlıyormuş ve sırtında acılardan bir kambur oluşana kadar devam ediyormuş.

Vakit, akrebin varlığıyla dans ederek yelkovana ihanet ederken ne denli zamanın geçtiğini anlayamıyordu. Kaburgası ağrıyordu, zihni durmadan düşünce kusuyor ve altı yaşı dipsiz, boğucu, karanlığa muazzam bir arzu duyuyordu. *Asrın anlayamıyordu, yaşı anlamasına izin vermiyordu.*

Islahhanenin eskimiş duvarları arasında, ufak boyunun güç bela yetişebildiği eski ranzanın üst katında yatıyordu. Dipsiz, bir orman derinliği kadar güzel yeşil gözleri avuç içine bakıyordu. Avuç çizgilerinin yanından geçen derin kesikler canını yakıyor, ağlamamak için yaşının üstünde bir çaba sarfediyordu.

Sıcak yuvasından mahrum bırakılıp bu dört duvarın arasına neden girdiğini hiç de anlamış değildi. Yalnızca annesinin ve babasının iyi olmadığını hissediyor, bu hissettiği şeyler küçük kalbini yoruyordu. Uzun bir vakit olamasa da günlerdir bu kapalı yerde yalnızlığa bırakıldığını biliyordu, tıpkı buranın iyi bir yer olmadığını bildiği gibi. O gün, dışarıda tren oynayıp eve döndüğünde annesini ağlarken görmüştü ve babası gelene kadar annesine yardım etmeye çalışmıştı. Babası geldiğinde annesini öyle görüp yıkılmıştı ve hayatları o günden sonra yıldırım hızında değişmişti.

Buradaydı, kendinden büyük birçok çocuğun olduğu yerde. Soğuğu hissediyordu, kemiklerini titretecek kadar keskin bir soğuk vardı. Galiba hasta oluyordu, alnı sıcacıktı. Dişlerinin takırdarken çıkardığı cılız sese kulak verirken, alelade bir tavırla eski çarşafın üstünde duran minik ellerini dudağına yanaştırdı ve dudaklarının arasından verdiği nefesi avuç içindeki yaralara üfledi. İç çeke çeke ağlamak istiyordu ama onun ağlamaması için çikolatayla kandıracak bir annesi olmadığını biliyordu.

Ağlayamadı.

Kalbi, sanki dünyanın en ağır şeyiydi ve göğsüme oturmuştu.

Alt dudağını sarkıtırken, annesine ve babasına duyduğu özlem içini yakıp kavurdu, Nefes alamadı, küskün bakışlarını ranzanın merdivenine çevirdiği sırada sırtına isabet eden ağırlıkla duraksadı. Ters giden bir şeylerin olduğunu anlarken, hemen arkasında işittiği çocuk kahkahasıyla duraksadı.

"Yeni bu mu?" Diye sordu, tanımadığı sesin sahibi, genç bir oğlandı. "Ağlıyor mu lan bu çömez?"

Asrın işittiği kelimelere bir anlam veremezken, hareketlendi ve avuçlarıyla gözyaşlarını temizledi. Kimsenin kanayan yarasını görmesine lüzum yoktu, kanadığını kendi zaten biliyordu. Yattığı sert yataktan usulca doğrulurken, omzunun üstünden arkasına döndü. Kalabalık, birçok çocuğun mahkum edildiği, gökyüzüne yasaklanmış bu yer siyahtan bir resmin içine düşmek gibiydi. Ranzanın kenarında duran iki oğlan çocuğu alaylı gözlerle ona bakarken, kaşlarını çattı ve sorgular biçimde onlara baktı.

"Ne bakıyorsunuz?" Diye çıkıştı, aksi, huysuz bir sesle. "Ayı mı oynuyor oğlum?"

Kendisine alayla bakan çocuğun kendisinden güçlü olduğu aşikârdı ama bu onu asilikte yıldıramazdı. Bakışlarını haylaz bir parıltıyla kendine yönelten gözlere iğrenç bir şeye bakar gibi baktı ve oyuncu tavrından ödün vermedi. "Vurma," diye bağırdı karşısındaki oğlan çocuğu aniden. Alt dudağını dişleyip o çocuğu anlamaya çalışırken, çocuk bir anda üzerindeki tozlu gömleğin yakasını sökmeye başladı. Asrın şaşkındı. "Lütfen vurma, canım yanıyor."

Karşısındaki çocuk gömleğini bedeninden sıyırıp iniltiler çıkarırken, Asrın bacaklarını ranzadan aşağıya sarkıttı ve garipliği anlamaya çalıştı. "Vurma, ne yapıyorsun?" Yabancı çocuk tırnaklarıyla göğsüne iki derin çizgi indirirken, bağırmaya devam etti. "Beni yanlış anladın, annene orospu demedim. Arkadaşım, lütfen vurma."

Asrın'ın bir deliyi izler gibi çocuğu izlemeye son verdiği an; annesin anımsadığı andı. Kalbini koskocaman bir el sıkarken, acıyla çatıldı kaşları. Evini istedi, çok istedi. Ama en çok annesini istedi. Veya babasını, seçim yapamadı. Annesini daha çok özlemiş olsa, babası ona kızar mıydı? Göğsüne kül basılmış gibi hissettiği muhakkaktı ama bunu anlamayacak kadar küçüktü. Bu düşüncelerle yüz ifadesi paramparça olurken, çocuğun hâlâ bağırdığını ve kendini dövdüğünü gördü. "Aptal, ne diye dövüyorsun kendini?" Çocuğa ters bir bakış atarak ranzanın merdivenlerini indi. "Bok kafalı."

Ayaklarını yere bastığı esnada koğuşun demir kapısında bir gürültü koptu ve hemen sonra kapı geriye yattı. Asrın sızlayan ellerini üflerken, karşısındaki çocuk sahte gözyaşlarıyla gardiyana döndü. "Beni dövdü," diye konuştu, işaret parmağını Asrın'a doğrultarak. "Gömleğimi yırttı, göğsümü de çizdi gardiyan amca."

Asrın bir itiraza meyl etmek için dudaklarını araladığı anda gardiyanın ateş saçan gözleri ona döndü; o an bir ağaç kavuğuna veya annesinin sıcak göğsüne yaslanarak evrenin çöplüğünden uzak durmak istedi. Gardiyan ona doğru adımlarken, herkes aynı anda, anlaşmış gibi o yaptı nidaları dökmeye başladı. Asrın'ın onlara hayretle bakmaya fırsatı kalmadan, gardiyanın kirli ve günahkar eli ona uzandı.

Asrın'ı izbe ıslahhane koğuşundan sürükleyerek çıkardı.

"Bırak," diye bağırdı, küçük yumruklarını gardiyanın heybetli sırtına indirirken. "Canım yanıyor. Bak, bırakmazsan babama söylerim. Benim babam... Benim babam polis! Sana çok kızar!"

Adamın dudaklarından kalp parçalayan bir cümle firar etti. "Baban öldü."

Sonrası yoktu.

Asrın için sonrası yoktu.

Baş gardiyan onu ışıksız, tamamen karanlık bir hücreye tıktığında ruhu sökülmüş bir bedenden farksızdı. Zayıf vücudu sinmiş zemine serildiğinde, küçük avuçları kirli zemine sürtündü ama hiçbir acı hissetmedi. Nefes alamadı, hücrenin kapısı gürültüyle örtülürken gardiyanın gölgesi üstünde devrildi.

Baban öldü.
Öldü baban.
Kimin babası ölmüştü?
Asrın babasının cesedini gömmemişti ki.

Kemer metal tokası çınladı ama Asrın duyduğu kelimelerle acı eşiğini geçmişti. Dünya kendisi için amansız bir cehenneme döndü. Histerik hıçkırıkları boğazına dizilirken,

babasının gülen gözlerini anımsadı. Sonra o gözlerin bir daha gülemeyeceğini... Dudakları titredi, bedeni sırt üstü zemine devrildiğinde dünyası gülüşlerden, mutluluklardan değil, acı ve gözyaşından ibaret olmaya başladı.

O koğuşta bir cinayet işlendi, bu ruhunda işlenen ilk cinayetti ama asla son olmayacaktı.

Emine Tavuz

ÇÜRÜK VİŞNE IV

VİATA

Gidişler geri dönüşler içindi ama geri dönüldüğünde her şey aynı kalır mıydı?

Günler geçse, haftalar, aylar...
Kış bitse, mevsimlerden bahar olsa, bir mucize gerçekleşse...

Asrın, Esila'ya dönse...

Esila için büyük hasret yalnız kaldığı o gece başladı ve saatler, günler, haftalarca devam etti. Zamanını, saksının içindeki solmuş bir bitki kadar mutsuz geçirdi ve arkadaşlarının dahi kendisi için yapabileceği bir şey kalmadı. Yağmurlar yağdı, mevsimler değişti, çiçekler açtı ama Asrın olmayınca Esila için her mevsim kış kaldı. Ve günü geldiğinde o mucize gerçekleşti, bahar oldu.

Fakat baharın gelişi fırtınaların kopmasına engel olamadı.

Bazı aşklar bu fırtınaların üzerinden gelir, fırtınayla başa çıkabilir, son bulmadan yoluna devam eder. Onların aşkı da böyleydi. Mehtap tepede yükselirken iki kalp bir olup titrer ve fırtına ne kadar büyük olursa olsun Asrın ile Esila'nın yüreğinden hep aynı şey geçer: Seni seviyorum.

9 786051 737478

www.epsilonyayinevi.com